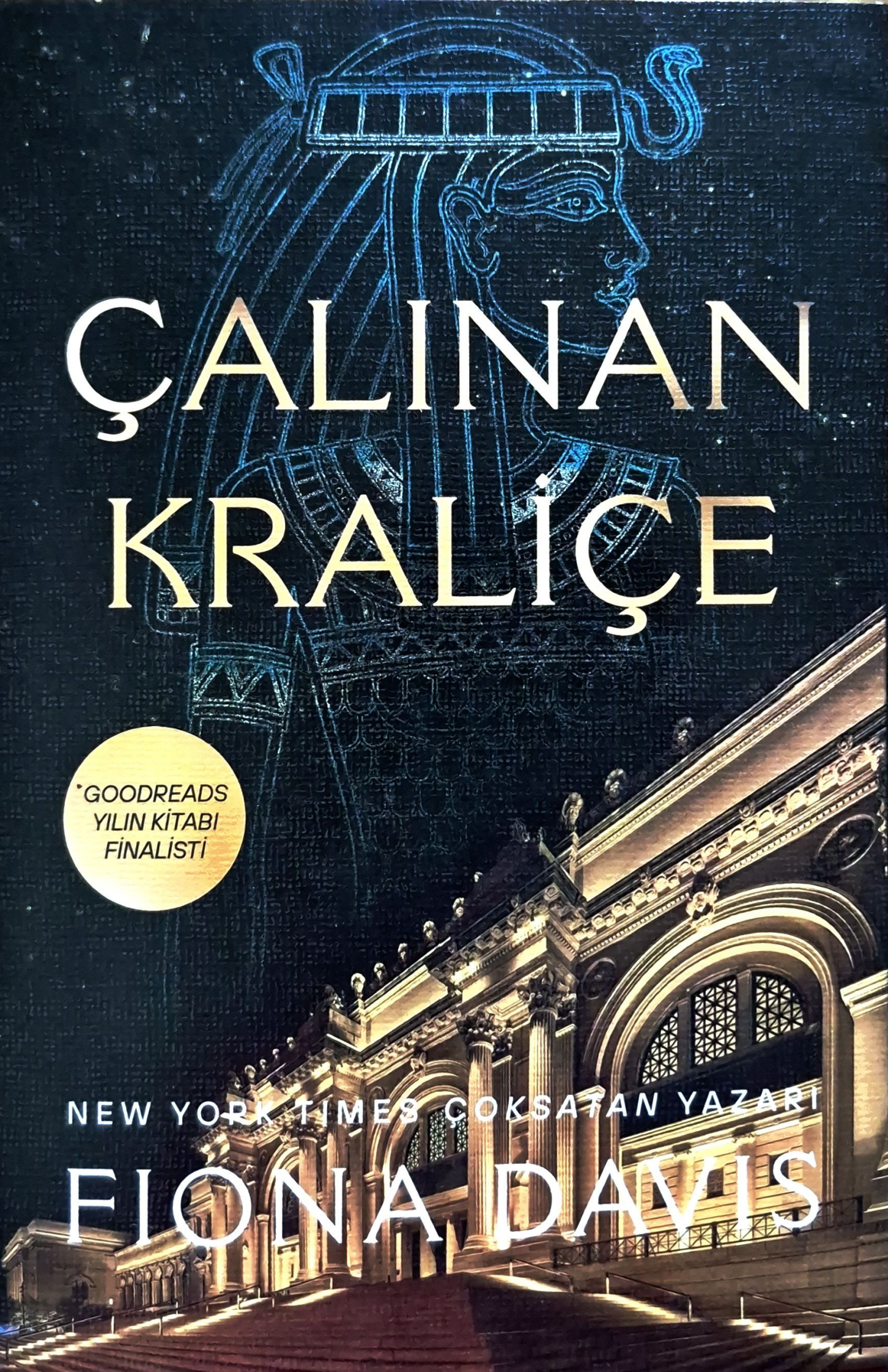

ÇALINAN
KRALİÇE
*GOODREADS
YILIN KİTABI
FİNALİSTİ
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
FIONA DAVIS

ÇALINAN KRALİÇE

FIONA DAVIS

**EN KARANLIK SIRLAR,
IŞILTININ ORTASINDA SAKLANIR.**

Mısır Sanat Müzesi'nin görkemli gala gecesinde, kalabalığın gözleri önünde duran bir eser birkaç saniyelik bir karmaşada ortadan kaybolur. Bu, sıradan bir hırsızlık değildir; yarım kalmış bir intikamın yeniden uyanışıdır.

Adı silinmiş, hikâyesi çalınmış bir kraliçenin izleri efsaneler ve lanetlerle birlikte yeniden gün yüzüne çıkarken, tehlike her adımda biraz daha yaklaşır. Karanlığın içinden gerçekler yükselirken, geçmiş de kendini unutturmamaya kararlıdır.

Çalınan Kraliçe, sizi New York'un ışıltılı geceleri ve Antik Mısır'ın gölgeleri arasında unutulmaz bir yolculuğa davet ediyor.

Prime
KDV
mua
Ay Işığı
KİTAPLIĞI
mekitap



ÇALINAN KRALİÇE

FIONA DAVIS

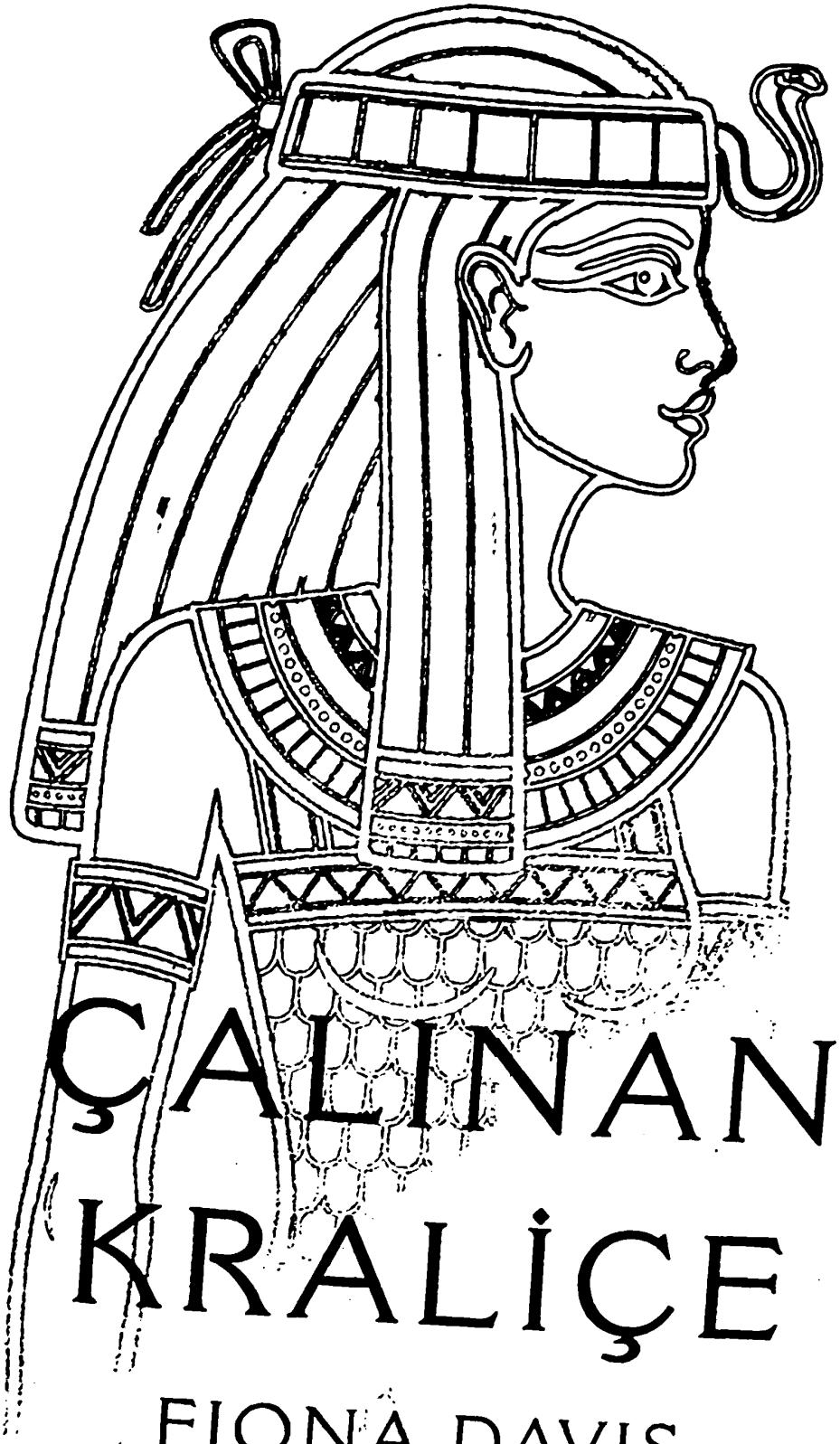
EN KARANLIK SIRLAR,
IŞILTININ ORTASINDA SAKLANIR.

Mısır Sanat Müzesi'nin görkemli gala gecesinde, kalabalığın gözleri önünde duran bir eser birkaç saniyelik bir karmaşada ortadan kaybolur. Bu, sıradan bir hırsızlık değildir; yarım kalmış bir intikamın yeniden uyanışıdır.

Adı silinmiş, hikâyesi çalınmış bir kraliçenin izleri efsaneler ve lanetlerle birlikte yeniden gün yüzüne çıkarken, tehlike her adımda biraz daha yaklaşır. Karanlığın içinden gerçekler yükselirken, geçmiş de kendini unutturmamaya kararlıdır.

Çalınan Kraliçe, sizi New York'un ışıltılı geceleri ve Antik Mısır'ın gölgeleri arasında unutulmaz bir yolculuğa davet ediyor.

Prime
KDV'den muaftır.
ISBN 978-625-96406-3-1
9 786259 640631
www.primekitap.com
primekitap

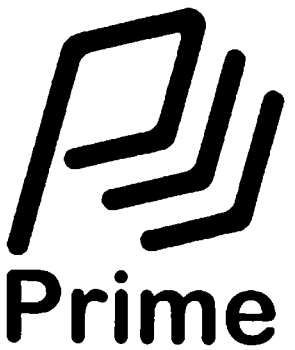


ÇALINAN KRALİÇE

FIONA DAVIS

@ayisigikitap

Prime



Çalınan Kraliçe
Fiona Davis

Genel Yayın Yönetmeni
Şahin Güç
Orijinal Adı
The Stolen Queen
Editör
Bahar Çağla Güç
Çevirmen
Sibel Atam
Kapak Tasarımı
Mertcan Ermiş
Son Okuma
Nazlınur Karaağaçlı
ISBN
978-625-96406-3-1
1. Baskı
Şubat 2026
Yayıncı Sertifikası: 45739

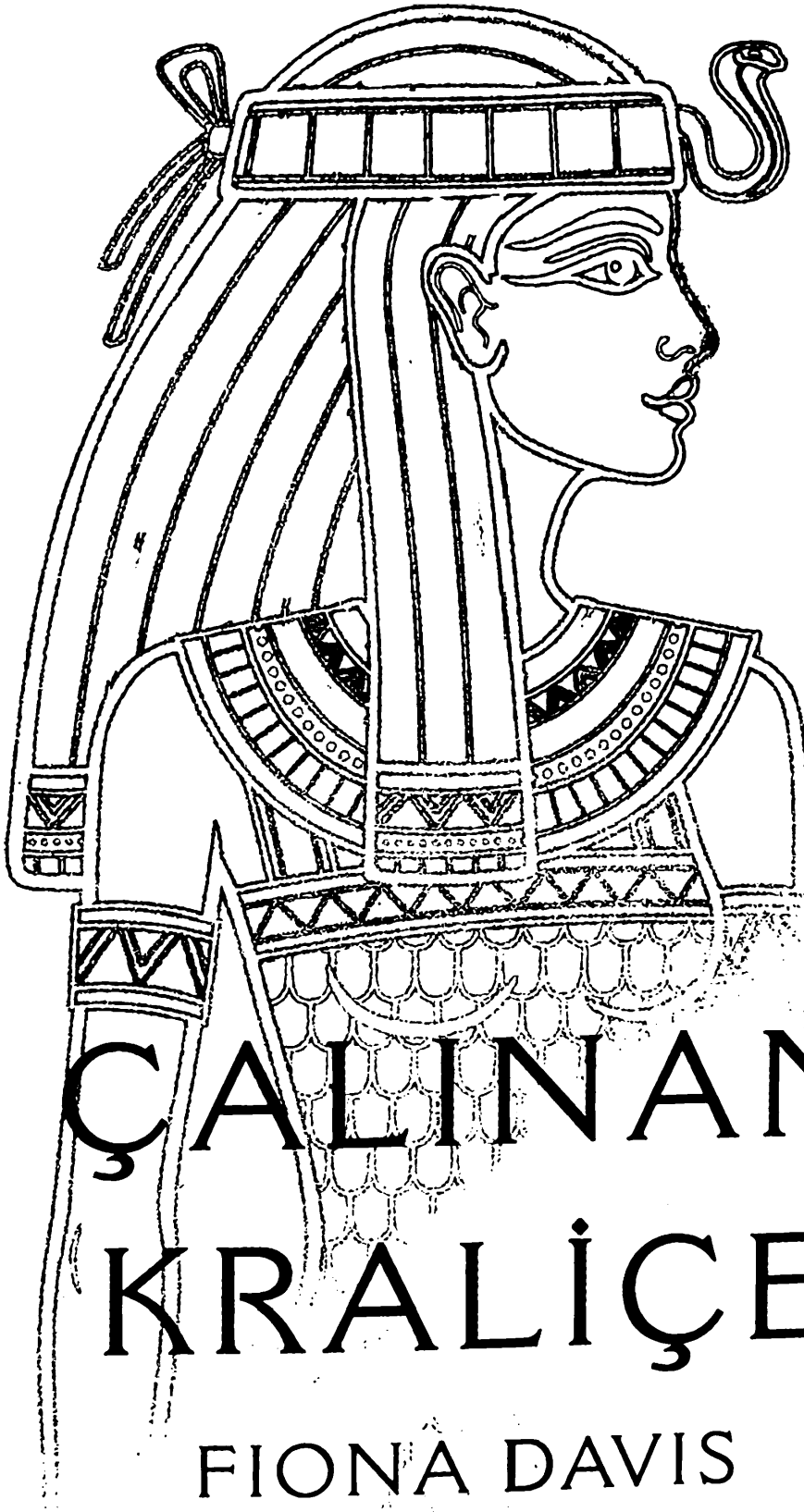
Copyright © 2025 by Fiona Davis

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prime Kitap'a aittir. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayınevinden izin alınmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

Prime Kitap
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.
Örme İş Merkezi No: 8 Kat 3
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28

www.primekitap.com
info@primekitap.com



ÇALINAN KRALİÇE

FIONA DAVIS

@ayisigikitap

Prime



BİRİNCİ BÖLÜM

Charlotte

NEW YORK, 1978

Metropolitan Müzesi'nin (Met) Mısır Sanatı Bölümü'nün personel toplantısı saat onda başlayacaktı; bu da, yardımcı küratör Charlotte Cross'un meslektaşlarını meydan muharebesine hazırlamak için saat dokuzda orada olacağı anlamına geliyordu.

Bu departman böyle bir iş yoğunluğunu ilk defa yaşıyordu. İki ay önce Charlotte, Nil Nehri'nin kıyılarından (Mısır hükümetinin onayıyla) sökülen ve Met'te Central Park'a bakan eğimli bir cam duvarın bulunduğu özel bir sergi salonunda yeniden inşa edilen Dendur Tapınağı'nın açılışını yönetmişti. Önümüzdeki ay, son birkaç yıldır tüm Amerika'yı dolaşarak sergilendiği her yerde büyük beğeni toplayan Kral Tutankamon sergisinin son durağı Met olacaktı. Milyonlarca ziyaretçinin müzeye akın etme ihtimali, Charlotte'un patronu Frederick de dâhil olmak üzere herkesin üzerinde baskı oluşturmuştu. Frederick, departmanın günlük işleyişiyle uğraşmaktansa bağışçıları ikna etmeyi tercih ediyordu.

Met pazartesi günleri kapalıydı, ama yalnızca ziyaretçilere. Çalışanlar içinse perde arkasındaki birçok işin tamamlandığı, haftanın ilk çalışma günüydü: Görevliler tabloları bir galeriden diğerine taşırken, küratör ekibi yeni bir serginin kurulumunu denetliyor, teknisyenler eski eserlerin durumunu kontrol ediyor, bu sırada ışıkçılar da bir galeriden diğerine dolaşıp boyunlarını yukarı uzatarak patlamış ampul olup olmadığına bakıyordu. Pazartesi günleri müze, Charlotte'a özel bir oyun alanı gibi geliyordu; bu yüzden en sevdiği gündü. Personel de o günlerde, en yakın tuvaletin nerede olduğunu soran ziyaretçiler tarafından rahatsız edilmeden rahatça dolaşabiliyordu.

Charlotte, gezisine üç metre yüksekliği olan dört bin yıllık Oturan Firavun Heykeli'nin bulunduğu galeriden başladı. Heykel tamamen kas ve güçten oluşuyordu, geniş omuzları ve ince bir beli vardı. Yüzü ve bir kolu hasarlı olmasına rağmen sanki önemli bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu: bir savaş ilanı veya belki bir ölüm cezası.

Bir grup görevli, heykelin etrafında toplanmıştı. Ekibi yöneten, mesleğinde yeni ama oldukça yetenekli bir heykeltıraş olan Joseph'ti. Charlotte yanlarına yaklaşırken, Joseph başını kaldırıp beklentiyle baktı. "Günaydın patron."

Charlotte başını salladı. "Frederick'in bu parçayı Dendur Tapınağı galerisine taşımayı düşündüğünü sana haber vermek istedim."

Herkes aynı anda sızlandı. "Bu yaşlı adam 1930'lardan beri aynı yerde," dedi Joseph, umutsuzca heykele bakarak. "Çok kırılgan."

"Benim de ilk izlenimim buydu," diye cevapladı Charlotte. "Fakat dün gece bunun üzerinde çokça düşündüm, bir yolu

olabilir." Ekibin huzursuzluğu geçene kadar, mekanik bir vinç, dikkatlice yerleştirilmiş birkaç yumuşak dolgulu battaniye ve kayış kullanılabilecek prosedürü konuştular. Neyse ki Met'in tüm personelleri bu işin en iyilerinden oluşuyordu, ciddi oldukları kadar profesyonellerdi de. Ayrıca Charlotte, onların hiçbir şeyi şansa bırakmayacaklarından emindi.

Charlotte, Eski Krallık galerisinde teknisyenlerden birini kenara çekti.

"Denise, buradaki nem konusunda hâlâ endişeliyim. Bugün koruma departmanındaki Steve ile konuşup silikon jelin nemin emiliminde yardımcı olup olmayacağını öğrenebilir misin?"

"Harika bir fikir. İşe yarayacaktır."

Saat ona doğru Charlotte gezisini bitirdi ve Dendur Tapınağı'nın önündeki geniş meydana yöneldi. Frederick, daha kıdemsiz yardımcı küratörlerin yanı sıra görevliler, teknisyenler ve korumacıların da bulunduğu bir grubun arasında duruyordu.

"Ele alınması gereken o kadar çok konu var ki nereden başlayacağımı bilmiyorum." Frederick elini kalın telli gür saçlarının arasından geçirdi ve başını hafifçe iki yana salladı; bu, sinirli olduğu zamanlarda yaptığı bir hareketti ve kontrolden çıkmasına az kaldığı anlamına geliyordu. "Vitrinlerdeki nem daha iyi kontrol *edilmeli*. Bunu kaç kez söylediğimi bilmiyorum ama bu ödünç verilen antikaların herhangi biri bizim gözetimimiz altındayken zarar görürse bunun sorumlusu *siz* olacaksınız. Met'in ülkenin alay konusu olmasına izin vermeyeceğimi biliyor olmalısınız. Denise? Beni duydun mu?"

"Evet efendim," diye cevapladı Denise, güçlü ve kalın sesiy-

le. "Koruma departmanından Steve'le bugün konuştum. Nem konusunda silikon jelin yardımcı olacağını düşünüyor ve yarın sabaha kadar halletmiş oluruz."

"Tamam." Frederick burnunu çekti. "Sergi için güncellenmiş bütçe bilgisi hazır mı? Son durumumuzu görmem gerek."

Bir idari personel, konuşmaya başlamadan önce Charlotte'a minnettarlıkla baktı ve ardından Frederick'e dönerek, "Masanızda," dedi.

"Hmm." Frederick durakladı; sanki personelinin çalışkanlığı onu biraz hayal kırıklığına uğratmış gibi ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. Kalabalığa göz gezdirdikten sonra bakışlarını Joseph'e yöneltince, Joseph hemen dikkat kesildi. "Joseph. Sana hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğim. Hem de hiç. Hazır mısın?" diye sordu.

Joseph başını salladı.

"Oturan Firavun Heykeli, Kral Tut sergisi süresince sergilenmek üzere Dendur Tapınağı'na taşınacak."

Joseph hiç duraksamadan cevap verdi. "Sorun değil efendim. Bunu yapabiliriz."

"Gerçekten mi?" Frederick'in sesi yükseldi. "Yani, uzun yıllardır yerinden hareket ettirilmemiş. Gerçekten bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Elbette."

"Tamam o zaman. Bunu duyduğuma sevindim." Frederick sanki kendini bu güvenceye ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir tonla konuştu.

Odadaki ruh halinde belirgin bir rahatlama hissedildi. Şimdilik her şey yolundaydı.

"Charlotte, Kral Tut kataloğunu düzelttin mi?"

Frederick sergi kataloğunun metnini kendisi yazmakta ısrarcı olmuştu, bu da Charlotte'un geçen haftanın çoğunu "kartuş" –oval bir çerçevede hükümdarın isminin hiyeroglifi– ve "Yeni Krallık" gibi terimlere aşina olmayan okuyucuların daha net anlayabilecekleri şekilde metni düzenlemekle geçirdiği anlamına geliyordu. "Masanızda, Bay Lavigne'in notlarını da dâhil ettim."

"Müdürden notlarını da mı aldın? O zaman, sanırım her şey yolunda. Ah, bir dakika, neredeyse unutuyordum." Parmaklarını şıklattı. "Bağışçılarımızdan biri, Kral Tut atkısı da satmamızı önerdi. Nancy, bunu araştır ve bana bir hafta içinde birkaç numune getir."

Nancy, Frederick'in asistanıydı; Queens'ten gelen dul, çetin ceviz bir kadındı ve genellikle patronunu sıkı bir şekilde idare ederdi. Fakat Frederick'in gayet iyi bildiği gibi, satış onun görev tanımına girmiyordu.

"Atkı mı?" diye tekrarladı Nancy. "Beni başka biriyle karıştırıyor olmalısın. Ben hediyelik eşyayla ilgilenmiyorum."

"Bu benim sorunum değil," diye çıkıştı Frederick, ardından da büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ellerini iki kez çırptıktan sonra, "Toplantı bitmiştir millet!" diyerek hızla uzaklaşırken, bir kişinin bile olsa gününü mahvedebildiği için gayet iyi hissettiği her halinden belliydi.

Charlotte, gözlerini devirişini gizlemeye çalışan Nancy'nin yanına yaklaşarak, "Met Mağaza'daki tekstil ve kadın giyiminden sorumlu ürün planlama uzmanı Wendy Metcalf'a ulaş," dedi. "Seni benim gönderdiğimi söyle."

"Olur. Frederick senin gibi biriyle çalıştığı için şanslı Charlotte Cross. Tam da ona atkılarını neresine takabileceğini söyleyip söylememe konusunda karar vermeye çalışıyordum."

Charlotte, genç bir kadınken Mısır'da geçirdiği kısa bir süre hariç, kariyeri boyunca Met Müzesi'nde çalışmıştı. Meslektaşları bu işte yıllar içinde ilerleyip başka müzelere baş küratör olarak atanırken o hâlâ yardımcı küratörlük yapıyordu. Kariyerinde durma noktasına gelmişti ve son on beş yıldır işi esasen Frederick'in arkasını temizlemekten ibaretti. Frederick kendini bir "konsept adamı" olarak görmeyi severdi, bu da arka plandaki tüm detaylarla Charlotte'un uğraşacağı anlamına geliyordu. Ancak bu aynı zamanda ona Frederick'in konseptlerini müzenin ziyaretçilerine çekici gelecek ve personel tarafından sorunsuz bir şekilde yürütülebilecek şekilde yeniden yapılandırma şansı da veriyordu. Tüm sorumluluğu yüklenmek ama hiç takdir edilmemek... Bazen kendini yardımcı küratörden çok Frederick'in mirasının koruyucusu gibi hissediyordu, ancak ne olursa olsun birlikte çalıştığı insanlara hayrandı ve etrafının dünyanın en değerli tarihi eserlerinin bir kısmıyla çevrili olmasını seviyordu.

Yine de son aylarda Charlotte daha çok kendi mirası hakkında düşünmeye başlamıştı. Birkaç yıl önce, planlarını herkesten gizli tutarak, modern tarihçilerin çok da üzerinde durmadıkları antik bir Mısır hükümdarı hakkında cesur bir teoriyi araştırmaya başlamıştı. Şimdi de yüzlerce saatlik titiz araştırmanın sonuna geldiğinde, Charlotte'un elinde her şeyi değiştireceğini umduğu gizli bir plan vardı. Frederick'in gölgesinde yaşadığı on beş yılın ardından, sonunda parlama şansına sahip olabilirdi.



Departmanlarının idari ofislerine, galerinin uzun koridorlarından birinin sonundaki üzerinde işaret bulunmayan bir kapıdan giriliyordu. Koleksiyonun ihtişamından sonra ofisler insanı biraz hayal kırıklığına uğratıyordu, ama Charlotte özel bölmesinin bir penceresi olduğu ve bir havalandırma boşluğuna baktığı için kendini şanslı sayıyordu. Görevlerinin arasında, büyükannelerinin evinin tavan arasında buldukları nesnelerin Mısır'dan kalma bir eser olup olmadığını soran insanlardan gelen mektuplara cevap vermek de vardı. Mektubun ekindeki şipşak fotoğraftan nesnenin antik bir kalıntı olmadığını hemen anlayabiliyordu. Ayrıca diğer müzelerden gelen ödünç alma talepleriyle ilgilenmek, hâlihazırda sergilenmeyen tarihi eserleri kontrol etmek için depolarda saatler geçirmek ve sonunda departmanın sahip olduğu tüm eseri kapsayacak olan ölüler diyarına ait Mısır Sanat Koleksiyonu kataloğu üzerinde çalışmak da görevlerinin bir parçasıydı. Bu katalog çalışmalarına 1950'lerde başlanmıştı ve Frederick bir gün Yirminci ila Otuzuncu Hanedanlıklardan tüm parçaları kapsayacak üçüncü bir cildin yayımlanmasını umuyordu; bu, çok büyük bir teşebbüstü.

Charlotte masasına oturur oturmaz, içi notlar ve araştırma makaleleriyle dolu, yıpranmış bir körüklü klasörün yanında Mısır'dan gelen büyük bir zarf gördü.

Son üç yıldır, Firavun I. Saukemet ile evlenen ama ona bir oğul veremeyen, antik çağda yaşamış Hathorkare adlı Mısırlı bir kadının karmaşık hayatını inceliyordu. Bu durum, firavunun ölümünden sonra ikinci derecedeki kraliçelerden birinin erkek bebeğinin Mısır'ın bir sonraki lideri olarak seçilmesine yol açmıştı. Bu çocuk krala karşı öfkeden kuduran Hathorka-

re, hemen kendini saltanat vekili ilan etmiş ve güya II. Saukemet reşit olana kadar hüküm sürmeye başlamıştı. Yine de saltanat vekilliğinin yedinci yılında, *kendini* firavun ilan etmiş ve sonraki yirmi yıl boyunca Mısır üzerindeki hâkimiyetini sürdürmüştü. Ölümünden sonra, II. Saukemet nihayet tahtı ele geçirmişti ve hemen üvey annesinin heykellerinin tapınak ve mabetlerin taş duvarlarından şiddetli bir biçimde kırılarak, kazınarak yok edilmesini emretmişti.

Ya da en azından Mısırbilimciler arasındaki genel kanı buydu. Aralarında II. Saukemet'in erken dönem mücadeleleri ve muzaffer yükselişi hakkında çığır açan bir makale yayımlayan Frederick de vardı.

Fakat Charlotte'un Hathorkare hakkında farklı bir teorisi vardı.

Titiz bir araştırma yaptıktan sonra, Hathorkare'nin suretinin tahrip edilmesinin tarihçilerin inandığı gibi onun ölümünden hemen sonra gerçekleşemeyeceği sonucuna varmıştı. Charlotte'un hesaplamalarına göre, suretinin yasaklanması onun ölümünden yirmi yıl *sonra* –ve II. Saukemet'in ölümünden kısa bir süre önce– olmalıydı ki bu da kin tutmak için çok uzun bir süre gibi görünüyordu. II. Saukemet'in öfkesinin, hasta olduğu son yıllarında aniden alevlenmesi mantıklı değildi. Belki de Hathorkare'nin suretini silmenin pek de duygusal olmayan başka bir nedeni vardı.

Charlotte ayrıca tarihçilerin, Hathorkare'nin saltanatı boyunca başarıyla tamamladığı tüm iyi şeyleri görmezden geldiklerini fark etti: Görkemli tapınaklar inşa etmek, komşu ülkelerle akıllıca ticaret yapmak ve halkı için uzun süreli bir ekonomik ve politik istikrar sağlamak. Bunun yerine, küçüm-

senmiş ve ciddiye alınmamıştı. Aslında Met'in kendi Hathorkare tasvirinde -1950'lerde müzenin kataloğu için erkek bir arkeolog tarafından yazıldı- kadın firavun "kendini beğenmiş, hırslı ve vicdansız bir kadın" olarak tanımlandı.

Eğer doğruysa, Charlotte'un bulguları, eski Mısırbilimcilerin ve hatta tüm dünyanın Hathorkare'ye bakış açısını tamamen değiştirecekti. Nihayetinde, üç yıllık sıkı çalışmanın ve birçok kez çıkmaza girmenin sonucunda Mısır'ın Luksor kentindeki Karnak Tapınağı'nda çekilen fotoğrafları içeren bu zarf, teorisini kanıtlayabilmesi açısından çok önemliydi. Charlotte, bir saatini büyüteçle fotoğrafları inceleyerek, notlar alarak, zaman çizelgesini kontrol ederek geçirdi. İşini bitirdiğinde, Hathorkare'nin yaşadığı dönem ve silinmelerin yapıldığı dönemin zamanlaması hakkındaki ilk sezgilerinin doğru olduğundan artık emindi.

Charlotte uzun zamandır benimsenen bir varsayımı tersine çevirmek, Hathorkare'nin adını ve itibarını yeniden canlandırmak ve eski Mısır tarihi çalışmalarına önemli bir katkıda bulunmak üzereydi.

Telefonunun çalmasıyla hayal dünyasından sıyrıldı.

"Frederick seni bodrum kattaki depoda görmek istiyor," dedi Nancy. "Yeni bir parça geldi."

Bu tuhaftı. Tut eserlerinden başka bir şey beklemiyorlardı. "Tamam, gidiyorum. Hey, Frederick'in programında bugün bana ayıracak vakti var mı? Ona göstermek istediğim önemli bir şey var."

"Bu akşam saat altıya kadar müsait değil."

"O saat bana uyar."

"Ayrıca, yardımın için tekrar teşekkürler," diye ekledi Nancy. "Kral Tut atkıları sipariş edildi."

"Ticari satışlar başlasın."

Galeride, Charlotte koleksiyondaki Hathorkare'ye ait en sevdiği tasvirlerinden birinin, Gök Mavisi Kraliçe olarak bilinen bir heykelin parçasının önünde durdu. Mısır'dan gelen diğer heykellerin çoğu kireçtaşı ya da kırmızı granitten yapılmış ve pürüzlü bir yüzeye sahipken, Gök Mavisi Kraliçe özenle cilalanmış lapis lazuliden (lacivert taş) yapılmıştı. Heykelden tek kalan, başın alt kısmının cezbedici bir parçasıydı; yanaklardan, çeneden ve dudakların büyük bir bölümünden oluşuyordu. Ama ne dudaklardı; güzel bir şekilde kıvrılmıştı ve büsbütün erotik hisler uyandırıyordu. Hathorkare'nin dudaklarıydı. Heykelin geri kalanı da dudaklar kadar güzelse seyre doyum olmazdı. Charlotte heykelin nasıl parçalandığını merak etti. Bir yerden başka bir yere taşınırken yanlışlıkla yere mi düşürülmüştü? Yoksa II. Saukemet'in emriyle biri eline çekici alıp onu parçalamış mıydı? Bunun düşüncesi bile korkunçtu.

Kırık parça küçüktü, sadece on üç santimetre genişliğindeydi. Yirminci yüzyılın başlarında, kendini Mısırbilimci olarak gören bir İngiliz kontu tarafından, Hathorkare'nin tapınağının hemen dışında, yıkılmış heykellerinin bırakıldığı bir çöp yığınında bulunmuştu. Yakınlarda, "Hathorkare için değerli olan bir nesneyi krallığın sınırlarının dışına çıkaran herkes, tanrıların gazabına uğrayacaktır" diye tercüme edilebilecek bir uyarının yazılı olduğu kırık bir kireç taşından levha vardı.

Kont, Gök Mavisi Kraliçe'yi Hampshire'daki malikânesine getirdikten iki hafta sonra bir av kazasında öldü. Dul eşi, kırık heykel parçasını hemen Met'e sattı ve bir aydan kısa bir süre sonra sakızlı bir şeker yüzünden boğularak öldü.

Charlotte o an eserin önünde dururken gözleri etrafta is-

temsizce kırmızı paltolu bir genç kadın aradı, sonra günlerden pazartesi olduğunu ve Met'in ziyaretçilere kapalı olduğunu hatırladı. Personel o kadına "Kırmızı Başlıklı Kız" adını takmıştı, çünkü soğuk havalarda her zaman büyük, sarkık bir başlığı olan parlak kırmızı bir palto giyerdi. Charlotte'un onu heykelin önünde çok sık gördüğüne bakılırsa Kırmızı Başlıklı Kız, Gök Mavisi Kraliçe'nin büyük bir hayranıydı. Hep yalnızdı, muhtemelen ya lisansüstü öğrencisi ya da bir sanatçıydı ve Charlotte'un şimdiye kadar gördüğü en hüzünlü bakışlara sahipti.

Koridordan bir ses duyuldu.

"Charlotte ne zamandır burada?"

"Frederick'ten çok daha uzun bir süredir." Charlotte, Joseph'in sesini hemen tanıdı. Yeni işe alınan daha genç teknisyenlerden biriyle konuşuyordu. "1930'lardan beri."

Charlotte heykelin arkasına yavaşça geçerek saklandı, galeriye bakmadan yürüyüp gitmelerini umuyordu.

"O zaman neden sorumlu Charlotte değil? Onun olması, işlerimizi çok daha kolaylaştırırdı."

"30'lu yıllardaki seyahatlerinin birinden sonra Mısır'a bir daha hiç dönmedi. Kaza gibi bir şey, bir trajedi yaşandı. Kimse ayrıntıları paylaşmıyor ama oraya bir daha dönmedi."

"Mısır'a gitmeyen bir Mısırbilimci, öyle mi?"

Charlotte'un duyma mesafesinden uzaklaştılar. Tekrar heykelin önüne geçerken yanakları utançla alev alev yanıyor, ruhsal dengesini tekrar bulmaya çalışıyordu.

Hathorkare'nin laneti, kontun dul eşinin ölümüyle sona ermemişti. Charlotte da büyüsüne kapılmıştı.

O zamanı düşünmek tehlikeliydi.

Birkaç derin nefes aldı ve heykelin çenesinin kıvrımını incelerken burnunun ve gözlerinin şeklini hayal etmeye çalıştı. Gök Mavisi Kraliçe ona umut verdi. Birinin kırılsa da ezilse de hâlâ varlığını sürdürmeye devam edebileceğine dair umut, bu korkunç dünyada bir zamanlar güzel bir şeyin gerçekten var olduğunun kanıtıydı.



Frederick ve farklı bölümlerden birkaç kişi, Met'in bodrum katındaki sanat eserleri ve heykellerle dolu birçok yerden biri olan depodaki büyük çalışma masasının etrafında duruyordu.

Frederick ona el sallayarak, "Ah, Charlotte. Bunu görmek isteyeceğinden eminim," dedi. Masanın üzerinde duran her neyse, etrafını saran insanlar yüzünden görünmüyordu. "Adı bilinmeyen çok cömert bir bağışçıdan bir yıllığına ödünç aldık."

Frederick genellikle herhangi bir ödünç verme veya alma konusunda Charlotte'a danışırdı. Neden şimdi Kral Tut sergisi için ödünç alma işlerini yönetmekle meşgulken başka bir şeye daha ihtiyaç duymaları gerekmişti ki? Tipik Frederick'ti işte, son çıkan parlak yeni şey dikkatini çekiyordu. Charlotte ona doğru yaklaşırken buna değmesini umuyordu.

Ancak masanın kenarına gelip nesneye odaklandığında nefesi kesildi, bir elini kalbine götürdü. Her iki yanındaki konservatörler ona merakla baktı.

Masanın ortasında, eski Mısır'da popüler olan geniş bir yakalık, yani bir tür kolye vardı. Bu, altın ve camdan yapılmış zarif

bir kolyeydi ve Charlotte daha onu incelemeden alt sıranın sağ tarafında nefer (iyilik, güzellik tılsımları) muskalarından birinin eksik olmasından dolayı bir boşluk bulacağını *biliyordu.*

Parça olağanüstüydü, özgündü.

Charlotte onu ilk kez 1936'da Mısır'da, bir mezarın derinliklerinden çıkarıldığında tozla kaplı bir halde görmüştü.

Ayrıca onu en son, bulunuşunun bir yıl sonrasında Nil'in dibinde kaybolup gitmeden hemen önce görmüştü.

Sesindeki paniği gizlemeye çalışmadan, "Bağlantı ucunun arkasında Hathorkare kartuşu var mı?" diye sordu.

"Kesinlikle var." Frederick, firavunun adını oval bir çerçeve içinde temsil eden hiyeroglifi göstermek için eldivenli elleriyle kolyeyi çeviren teknisyene başını salladı. "Etkilendim."

"Bu nereden geldi?" diye sordu Charlotte.

"Charlotte, iyi misin?" Frederick ona endişeyle baktı. "Suratın çarşaf gibi bembeyaz oldu."

Charlotte'un aklında o kadar çok soru vardı ki kelimeler boğazında düğümlendi. "Bu parçayı neden alıyoruz? Bağışçı kim?" diye sordu.

"Bağışçı, isminin açıklanmasını istemedi. Bu geniş yakalığı bir yıllığına alacağız. Memnun olacağını düşünmüştüm."

Charlotte o uğursuz gecede çığlıkların kafasının içinde yankılanışını neredeyse tekrar duyabiliyordu. Her şeyi değiştiren o gece... Mısır'a bir daha dönememesinin nedeniydi.

Frederick, teknisyenlere kolyeyi kaldırmalarını emrettikten sonra gitmek üzere döndü. Charlotte onu takip ederek kapıdan çıktı.

"Bana bağışçının kim olduğunu söylemelisin," dedi Charlotte. "Bu önemli."

Frederick saatine baktı. "Bir sonraki toplantım tam dört dakika sonra binanın diğer tarafında başlıyor. Bu bilgiye tam olarak neden ihtiyacın var?"

Ona gerçeği söyleyemezdi. Bu, çok fazla şeyi ortaya çıkarırdı ve Charlotte zaten kendini zor tutuyordu. "Kolye bulunduğunda ben oradaydım."

"Ah, Mısır'dayken, o antik zamanda!" Frederick kendi şakasına güldü, ama Charlotte gülümsememişti bile. "Şimdi kime ait olduğunun ne önemi var?"

"Böyle birdenbire yeniden ortaya çıkması mantıklı değil. Kaybolmuştu."

"Bulunduğu için şanslıyız o zaman. Gerçekten memnun olacağını düşünmüştüm."

Charlotte kendini geri adım atmaya zorladı. Şu anda Frederick'i kızdırmak ona hiçbir fayda sağlamazdı –tabii Frederick'e Hathorkare'ye dair bulgularını anlattığında onun kendi tarafında olmasını istiyorsa.

Ayrıca, bağışçının kim olduğunu anlamanın başka yolları da vardı. Charlotte asansörle Met'in müdürü Bay Lavigne'in ofisinin bulunduğu beşinci kata çıktı. Son görüştüklerinde, bir arkadaşının sanat tarihi alanında doktora programına başvuran kızına referans mektubu yazdığı için Charlotte'a teşekkürlerini iletmişti. Charlotte, referansı yazmadan önce kadınla görüşmekte ısrar etmiş, onun zeki ve hırslı olduğunu görünce rahatlamıştı ve bu yüzden bu talebi yerine getirmek zor olmamıştı. Ancak Bay Lavigne'in bunu bilmesine elbette gerek yoktu. Onun açısından, Charlotte'a bir iyilik borcu vardı.

Ne yazık ki sekreteri Charlotte'a onun Avrupa'da olduğunu ve perşembe günü döneceğini söyledi. Döndüğü günün öğle-

den sonrası için bir randevu ayarladı; Charlotte o kadar kolay pes etmeyecekti.

Geniş yakalığın nereden geldiğini, Met'e nasıl ulaştığını bilmesi gerekiyordu.

Ayrıca mezardan çıkarıldığından beri neden onu rahatsız ettiğini...





İKİNCİ BÖLÜM

Charlotte

MISIR, 1936

Charlotte Cross, dört aylığına Mısır'da eğitime giderken sorumluluklarının arasında kobra ısırıklarına karşı panzehir uygulamasının da olacağını hayal bile etmemişti. Profesyonel arkeologlar ve doktora adaylarından oluşan uluslararası bir ekipteki tek lisans öğrencisi olarak, diğerleri eski Mısırlı zanaatkârların ve ustaların bir zamanlar ikamet ettiği, etrafı duvarla çevrili küçük bir köyün kalıntılarını kazarken gözlem yapmak, yardımcı olmak ve ayakaltında durmamak için oradaydı.

Şimdiye kadar köylülerin tuğla evlerinden çıkarılan eserlerin çoğu, ostraca adı verilen yazılarla kaplı, yassı kireçtaşı parçalarıydı; bu da eski Mısır defterlerine eşdeğerdi. Met Müzesi'nden Grayson Zimmerman adlı bir küratörün liderliğindeki ekip, tarihi MÖ 1500'e kadar uzanan faturalar, vasiyetler, düğün ilanları, tıbbi teşhisler ve reçeteler toplamıştı; bunların hepsi birlikte, eski Mısır'da yaşamış ortalama birinin hayatının ayrıntılı bir hikâyesini anlatıyordu. Charlotte'un görevlerinden biri, sağ elini ağrıtsa

da büyük bir şevkle yaptığı özenli bir iş olan bazı yazıları İngilizceye çevirmekti. Daha o sabah, Ankhsheshonq adlı bir kâtip ile bir usta zanaatkâr arasındaki, o dönemde hüküm süren firavunun emrettiği gibi mevcut rölyefleri değiştirmek için ayrıntılı talimatlar içeren bir sözleşmeyi çevirmeye iki saatini ayırmış, ardından da uzun süredir kayıp olan hizmetçi bir kız tarafından yazılmış alışveriş listesinin transkripsiyonuna yönelmişti.

Ancak o öğleden sonra, bir grup yabancı, işaretparmağı ve başparmağı arasında kanlı bir ısırık olan son derece sert görünümlü bir bedevi önderliğinde kampa geldi. Kabile üyelerinden birinin elinde yaklaşık iki metre uzunluğunda cansız bir yılan vardı. Kazı ekibinin liderleri Luksor'daydı, tarihi eserlerin Nil'deki bir mavnaya nakledilmesini denetliyorlardı. Bu, orada Charlotte dışında ne yapılması gerektiğini bilen başka kimse olmadığı anlamına geliyordu.

Charlotte'un o kadar da nitelikli olduğu söylenemezdi. Yılanlar hakkında bilginin sadece kitaplardan edinildiği veya öldükten sonraki hallerinin Doğal Tarih Müzesi'ndeki camekân arkası maketlerde görüldüğü New York, Greenwich Village'da büyümüştü. Fakat babası doktor, annesi de düzenli enjeksiyon gerektiren diyabet hastasıydı; bu da Charlotte'u aşçıya öğle yemeği hazırlamasında yardım ettiği (kazı işiyle alakası olmayan, ama memnuniyetle yerine getirdiği görevlerinden biri) mutfak çadırının yanında bulunan revirden ilk yardım çantasını alma konusunda kendini rahat hissetmesini sağladı. Elinde kutuyla döndüğünde bedeviyi kampın katlanır sandalyelerinden birinde kaskatı otururken buldu. Eli çoktan bir greyfurt büyüklüğüne ulaşmıştı ve erik kadar kırmızıydı; Charlotte'un fazla zamanı yoktu.

Charlotte bedevinin yanında diz çöküp acil durum çantasını açtı, önceden doldurulmuş şırıngayı dikkatle çıkardı.

Birkaç adım gerisinden bir ses, "Neden malzemelerimizi yerlilere kullanarak israf edelim ki?" diye mırıldandı. Bu sesi tanımıştı: İngiltere'den bir arkeoloji doktora adayı olan ve payına düşenden asla memnun olmayan, her zaman umut vadeden bir yerde ilk adımı atan kişi olmak isteyen ve gelişigüzel çabaları karşılık bulmadığında hemen yolunu değiştiren Leon'a aitti.

Charlotte onu duymazlıktan geldi. Bu sırada ekibin büyük bir kısmı toplanmıştı. Aralarına İngiltere'den yeni katılmış olan arkeolog Henry, Charlotte'un yanında diz çöktü. "Neler oluyor, yardım edebilir miyim?" diye sordu canlı bir şekilde. Fakat Charlotte'un elindekini gördüğünde tavrı değişti. Gözlerini kırpıştırdı, sonra dikkatle onun gözlerinin içine baktı. Bir anlığına Charlotte onun kendisiyle flört ettiğini düşündü. Gruptaki tek kadın olmasına rağmen bu iş son derece kirli ve çok yorucuydu ve günün sonunda herkesin tek istediği sadece iki tane bulunan galvanizli demir küvette banyo yapmak, ardından da yatağa gitmekti. Flört etmek gibi saçmalıklara ne zaman ne de enerji kalıyordu ve bu da Charlotte'u içten içe memnun eden bir şeydi.

Fakat Henry flört etmiyordu. Charlotte'un elinde tuttuğu şeye bakmaya dayanamadığı için onun yüzüne sertçe bakıyordu. Charlotte gülümsememek için kendini zor tuttu. Zavallı adamın iğneye karşı ölümcül bir korkusu olduğu açıktı.

"Böyle iyi, ben halledebilirim," dedi Charlotte. Rahatlamış görünen Henry başka tarafa baktı, Charlotte da dikkatini tekrar bedeviye vererek, "Lütfen gömleğinizin kolunu sıvayın," dedi.

Adamın grubundaki Mısırlılardan biri söyleneni tercüme etti, bedevi de denileni yaptı.

Charlotte onun kolunun üst kısmında temizlediği yere hızla iğneyi batırdı. Adam gözünü bile kırpmadı. Sonra adama su getirdi ve elinin şişliğinin inip inmeyeceğini görmek için bekledi, bu arada diğerleri de öğle yemeği için her öğleden sonra yirmi kişilik grubun bir araya geldiği uzun masaya yöneldi.

Henry'ye de bir bardak su getirdi.

Henry, "Ah, teşekkürler," dedikten sonra suyu bir dikişte içti. "Buna ihtiyacım vardı."

Charlotte dirseğiyle bedeviyi işaret ederek, "Belki de *ondan* daha fazla," dedi.

"O kadar mı belliydi?" Henry alnını mendille sildi.

"Sadece birazcık."

"Yemin ederim, başka hiçbir şey beni etkilemez. Yüksek yerlere, dar alanlara, örümceklere dayanabilirim. Ama iğneler..." Ürperdi.

"Bu durumda, kobralardan olabildiğince uzak durmanı öneririm."

"Umarım burada iyi bir iş çıkarırım, böylece kendimi Regent's Park Hayvanat Bahçesi'nde çalışırken bulmam." Henry'nin kulakları büyüktü ve herkesin giydiği geniş kenarlı güneş kaskı yüzünden kahverengi saçları yapışmıştı. Başından çıkardığı kask ensesinden aşağı sarkıyordu ve âdemelması kaskın kayışının hemen üzerinde aşağı yukarı hareket ediyordu.

Charlotte güldü. "Sanırım bu Londra'dan geldiğin anlamına geliyor?"

"Doğru, peki ya sen?"

"New York."

"Bir not tutucu ve fiilen bir sağlık personeli olmakla övünmeye değmeyecek kadar uzaklardan gelmişsin. Tahminimce asıl amacın Kral Tut?"

Henry ondan birkaç yaş büyüktü, Charlotte on sekizken muhtemelen o da yirmili yaşlarının başındaydı. Onların jenerasyonları 1922'de İngiliz Howard Carter'ın Kral Tutankamon'un mezarını keşfetmesi sayesinde Mısır'a dair her şeye olan sevgilerinde birleşmişti. Zavallı adam, firavunların kraliyet mezarlığı olan Krallar Vadisi'nde yıllarca kazı yapmış, kayda değer pek bir şey bulamamıştı ve zengin patronunun parasını kesmesine artık az kalmıştı. Mezarların çoğu eski zamanlarda yağmalanıp soyulmuş olduğundan, dokunulmamış bir mezar bulma şansı neredeyse sıfırdı, ama Carter umutluydu. Son anda, yaklaşık on yıl hüküm sürmüş ve harikulade tarihi eserlerden oluşan saklı bir hazineyle gömülmüş olan Tutankamon adlı firavunun mezar odalarına çıkan bir basamağa rastladı. Mezar odaları, tahtlar da dâhil olmak üzere parlayan eski eserlerle tavana kadar yığılıydı; mücevherler, üç altın tabut ve hatta iki tekerlekli kraliyet arabası vardı. Bu keşif dünyayı büyülediğinde Charlotte dört yaşındaydı ve hayatının amacının gömülü bir hazine bulmak olduğuna o zaman karar vermişti. Ergenlik çağında Metropolitan Müzesi ve New York Tarih Derneği'nde bolca zaman geçirdi ve Amelia Edwards'ın 1874 seyahatlerinin muhteşem anlatımı olan *A Thousand Miles up the Nile* adlı eseri de dâhil olmak üzere eski Mısır hakkında bulabildiği her şeyi okudu. Charlotte, on yedi yaşında New York Üniversitesi'ne kaydolduğunda hiyeroglifleri çevirme konusunda oldukça ustaydı ve bu da ona yurtdışı eğitim programı için Met tarafından finanse edilen bir kazı ekibine katılma başvurusunda bulunduğunda bir avantaj sağladı.

"Haklısın, beni çeken Carter'ın keşfi oldu," diye itiraf etti. "Bununla birlikte, buraya gelince Kral Tut'un aslında tarihin ne kadar küçük bir bölümünde yer aldığını anladım. Daha fazla değilse de en az onunki kadar ilginç olan başka binlerce hikâye var."

"Bu kesinlikle doğru."

Bedevi, Charlotte'a el etti. Charlotte izin isteyerek kalkıp onun yanına gitti. Bedevi başparmağını nazikçe esnetebiliyordu –bu umut verici bir işaretti– ve Charlotte'a alçak, ciddi bir sesle konuştu. Mısırlı işçilerden biri tercüme etti: "Mehedi, senin kabilesi için her zaman kutsal olacağını ve her zaman güvende olacağını söylüyor."

Güzel bir duygu, diye düşündü Charlotte. Mehedi'ye Arapça teşekkür etti, birbirlerine başlarını salladılar. Charlotte onlar çölde seyahate çıkmadan önce onu ve kabile üyelerini çay içmeye davet etti. Fakat nazikçe reddettiler ve sonunda cübbeli adamlar batıdaki kum tepesinin üzerinde gözden kayboldular.

Charlotte masaya döndü ve ekibin kirli tabaklarıyla bardaklarını toplamaya başladı.

Charlotte yanından geçip masada kalmış kaşığa uzandığında, "Ziyaretçimizin hayranlığını kazanmış gibisin," dedi Leon. "Geri dönüp seni cariyesi yaparsa şaşırmam." Her zaman serçe parmağına taktığı, gösterişli, sarı renk mat akik taşlı altın yüzüğü çevirdi.

"Bu kadar yeter Leon," dedi Henry sertçe.

Mesainin bitimine doğru, ekip liderleri eşeklerin sırtlarına yüklenmiş erzaklarla birlikte Nil'in kıyısından dönmüşlerdi. Bay Zimmerman, bedevi geldiğinde orada olmadığı için üzgündü. Charlotte'u iyi bir iş çıkardığı için övdü. "Bence gerçek

bir iş yapma şansını hak ettin, öyle değil mi?" diye sorarken, açık mavi gözleriyle Charlotte'a baktı.

Bay Zimmerman dünyanın en iyi Mısırbilimcilerinden biriydi ve Charlotte çoğunlukla gözlemlemekten ibaret olsa bile onun gözetimi altında olduğu için şanslıydı. Şu ana kadar.

Charlotte, "Böyle bir fırsatı memnuniyetle kabul ederim," dedi.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, daha küçük odalara ayrılan ve ne akan suyun ne de elektriğin olduğu boş bir mezarda bulunan yaşam alanlarına gitmek üzere dik yokuşu çıktı. Yatmadan önce, akreplerin tırmanmasını önlemek için yatağının her bir ayağının altındaki su bardaklarını yeniden doldurdu; bu, eve yazdığı mektuplarda kesinlikle belirtmediği bir ayrıntıydı. Küçük bir masası ve sandalyesi, ayrıca yüzünü ve ellerini yıkayabileceği bir leğeni vardı. Bu karanlık yeraltı oyukları serin ve sessizdi, Charlotte daha önce hiç bu kadar iyi uyumamıştı.

Güneş batarken dışarıda oturup çölün kenarında kumun sürüklenmesini izlemeyi ve uluyan sırtlanları dinlemeyi severdi. Doğuda Nil Nehri, kuzeyde Kahire'ye ve ardından İskenderiye'ye doğru yol alıyor, ardından Akdeniz'e akıyordu. Mısırlıların büyük çoğunluğu ülkenin yalnızca yüzde dördünü oluşturan kıyılarda yaşıyordu. Ancak her bahar mevsiminde Nil taşarak tarlalara alüvyon yayardı, bu da bir sonraki ekim için zengin bir besin kaynağı olurdu. O dönemde Krallar Vadisi'nin yanı sıra kazdıkları antik köy, Luksor'un bereketli ovalarından sadece birkaç kilometre uzaktaydı, ama mevcut durumuna bakılırsa Ay'da olduğu da söylenebilirdi. Taşkın bölgelerinin ötesinde, manzara dramatik bir şekilde çorak bir

çöle dönüşmüştü, görünürde tek bir palmiye ağacı bile yoktu. Sıcaklığın arttığı günlerde insan bir fırının içinde çalışıyormuş gibi hissederdi.

Charlotte, Mısır'ın batısıyla güneyindeki çöllerin ve kuzeyiyle doğusundaki denizlerin ülkeyi istilacıların tehdidinden koruduğunu lisedeyken öğrenmişti. Bu durum, bereketli Nil Vadisi'nde yetişen yiyecek bolluğu sayesinde, eski Mısırlıların çoğunun iyi bir yaşam sürdüğü; gökyüzünü inceleyip hatasız bir güneş takvimi oluşturmak, Giza piramitleri gibi görkemli yapılar inşa etmek, yazıyı geliştirmek, inşaat mühendisliğinde ve tıpta büyük ilerlemeler kaydetmek için zaman bulabildikleri anlamına geliyordu. Üstelik tüm bunlar Hz. İsa'nın doğumundan çok önceydi.

Şimdiyse Charlotte burada, hayalini kurduğu tek yerdeydi. Turuncu güneş, ahşap sandalyesini yanında getiren Henry ona katılırken toz zerreleriyle dolu puslu gökyüzünde batıyordu.

Henry, "Günün nasıl geçti?" diye sordu yanına otururken. "İlgi çekici bir şeyler çevirebildin mi?"

"Günümüz insanlarınınkine ürkütücü şekilde benzeyen bir alışveriş listesi. Ayrıca usta bir zanaatkârla Ankhsheshonq arasında yapılmış, bazı resimlerde değişiklik yapmaya dair bir sözleşme."

"Ankhsheshonq mu?" diye sordu Henry. "II. Saukemet'in kâtibiydi sanırım."

"Haklısın."

"Kulağa deve hapşırığı gibi geliyor." Henry burnunu eliyle kapattı. *"Ankhsheshonq!"*

"Çok yaşa!"

Henry güldü. "Sana bir sorum var: Neden bize 'Mısırbilim-

ciler' deniyor da başka hiçbir ülkenin ismi bir mesleğe verilmiyor? 'Yunanbilimci' ya da 'İtalyalog' mesela? Aklına bir tane bile gelmiyor, değil mi?"

"Benden önce davrandın. Ayrıca 'İtalyalog' demek çok eğlenceli."

Henry arkasına yaslandı, kendinden oldukça memnun görünüyordu; Charlotte onun gözlerinin loş ışıkta parıldayışından hoşlanmıştı.

"Muhtemelen bunun nedeni, Eski Mısır medeniyetinin üç bin yıl sürmesidir," dedi Charlotte. "Bin yıl hüküm süren Roma ve bin beş yüz yıl varlığını sürdüren Yunanistan ile karşılaştırıldığında Mısırlıların kendi '-olojilerini' hak ettiğini söyleyebilirim."

"İyi bir noktaya parmak bastın. Peki, meslekte ilerleyen bir Mısırbilimci olarak, deneyimin şimdiye kadar nasıldı? Yılan sokmalarını tedavi etmek ve bulaşıkları yıkamak arasında, sanırım macera dolu anlar ve saatlerce süren can sıkıcı monotonlukla biraz inişli çıkışlı bir dönemdi."

"Burada bulaşık yıkıyor olmam benim için hiç sorun değil. Ekibin kendi aralarındaki konuşmalarını dinleyerek, kitap yazmaya yetecek kadar çok şey öğrendim."

"Yapmak istediğin bu mu?"

"Belki." Charlotte annesine bu fikri sunduğunda suratının alacağı şekli hayal edebiliyordu. Annesiyle babası, Grayson Zimmerman'la şahsen görüşmüş ve kızlarının onun kanatları altında güvende olacağına ikna olduktan sonra bu seyahate çıkmasına gönülsüzce de olsa izin vermişlerdi. Kızlarıyla ilgili Noel'e kadar eve dönmesi ve mezun olduktan sonra tarih öğretmeni olması beklentisi içindelerdi. Bu seyahat onlara göre

boş bir işti, hayat boyu bir kez yaşanacak bir deneyimdi. Sonuç itibarıyla, o sadece bir kızdı.

Bazen Charlotte tarihi yazıt parçalarını tercüme ederken Eski Mısır'da, kadınların ve erkeklerin yasa kapsamında birçok eşit hakka sahip olduğu bir zamanda doğmuş olmayı dilerdi. Bir kadın boşanırsa veya kocası ölürse malın üçte birine sahip oluyordu. Boşanma ve yeniden evlenme, evlilik dışı çocuklar, evli olmayan kişiler arasındaki cinsel ilişkiler onaylanmıyordu. Aslında Eski Luksor'daki yaşam Charlotte'a kadınların sınırlı haklara sahip olduğu, bir kaçamak yapma fikrinin bile şok edici ve ahlaksızlık olarak görüldüğü modern dünya yaşamından çok daha eğlenceli geliyordu.

Henry onun düşüncelerini bölerek, "Grayson'ın sana ellerini kirletme şansı sunduğunu duydum," dedi.

"Öyle. Sence sözünü tutacak mı?"

"O iyi bir adam. Bahse girerim tutacak. Fakat yine de fazla umutlanma. Herkes bir Howard Carter* olamaz."

Güneş ufukta tamamen kayboldu. Eski Mısırlılar tarafından Ra olarak adlandırılan güneş, onlar için en büyük tanrıydı, diğer ilahların kralı ve tüm yaratılışın babasıydı.

"Olabilir," diye cevapladı Charlotte. "Ama herkes bir Charlotte Cross da olamaz."



Dört hafta sonra Charlotte hâlâ kendisine kazı yapma fırsatının verilmesini bekliyordu. Gelgelelim köydeki çalış-

* Howard Carter, İngiliz arkeolog ve Mısırbilimcidir. Mısır'ın Luksor kentindeki ünlü Krallar Vadisi'nde firavun Tutankamon'un mezarını keşfetmesi ile ün kazanmıştır.

malarını tamamladıktan sonra ekibe, Tutankamon da dâhil olmak üzere Mısır firavunlarının son dinlenme yeri olan Krallar Vadisi'ne beş kilometre uzaklıktaki bir yere taşınma izni verildi. Fakat Bay Zimmerman, ricada bulunan Charlotte'ı geçiştirmiş ve herkesin buluntularını kaydetmenin onun için kazı yapan bir adamın yerine geçmekten daha değerli bir aktivite olduğunu söylemişti. Bunun sadece Charlotte için değil, ilgili herkes için son kazı alanı olması da yardımcı olmamıştı; çünkü Büyük Buhran'la bağlantılı ödenek sorunları Met Müzesi'nin Mısır'daki varlığını geri çekmesi anlamına geliyordu.

Saha çalışmasının bitmesine sadece birkaç ay kalmışken, kazı ekibinin üyeleri eve dönmek zorunda olma düşüncesiyle sürekli dert yanıyordu. Güzel olan tek şey, artık boş mezarlarda yaşamayacak olmalarıydı; müzenin Krallar Vadisi'ndeki keşiflerinin ana üssü olan gösterişli Metropolitan House'a yerleşmeye başlamışlardı. Yamaca yapılmış uzun ve soluk renkli bina, birkaç kubbeye ve kalın kemerlerin ardında geniş bir verandaya sahipti. Dekorasyonu sade ama rahattı; bir kütüphanesi, uzun meşe masası olan bir yemek odası ve düzinelerce yatak odası vardı. İçerisi serindi ve mobilyalar moderndi.

Bir akşam Metropolitan House'ta doyurucu bir akşam yemeği ve birkaç kadeh içkiden sonra, Charlotte ve Henry aynı anda sıvıştılar.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim Charlotte?" diye sordu Henry, bir eli odasının kapı kolundaydı.

"Elbette."

"Saçlarımın kesilmesi lâzım. Hem de fena halde. Uzamış kısımları kısaltabilir misin?"

"Berber olarak kesinlikle hiçbir deneyimim yok. Sonra pişman olabilirsin."

"Bu riski alacağım."

Henry odasındaki sandalyeyi küçük masadan geriye çekti ve omuzlarına havlu koyarken Charlotte kapı eşiğinde tuhaf bir şekilde duruyordu, sanki kilisedeymiş gibi ellerini birbirine kenetlemişti. Bir kadın olarak bir erkeğin yatak odasında tek başına bulunmaya alışkın değildi. Henry sandalyeye otururken makası ona uzattı. Charlotte dikkatli bir şekilde Henry'nin ensesinden bir tutamı kavrayıp ucundan birkaç santim kesti. Duyulan tek ses, nefes alışverişleri ve makasın metalik şıkırtısıydı.

Charlotte saç keserken sessizlik uzayıp gitti. Henry hiç kıpırdamıyordu ve odanın havasında garip bir şekilde elektrik hissediliyordu.

Charlotte üzerlerine çöken bu tuhaflık her neyse kısmen de olsa gidermeye çalışarak, "Kulağını keseceğimden mi endişeleniyorsun?" diye sordu. "Herhangi bir şekilde kan dökülmesini önleyeceğime dair söz veriyorum."

Henry güldü. "Hayır. O değil. Annemi hatırladım. Daha çok küçükken saçlarımı o keserdi. Şu ana kadar bunu tamamen unutmuştum. Annem çok tatlı biriydi. Onu kaybettiğimde yedi yaşındaydım. O günden sonra okul berberinin insafına kaldım."

"Annenin ölmesine üzüldüm, başın sağ olsun," dedi Charlotte.

"Teşekkür ederim. Her zaman, tam olarak aynı buklelere sahip olduğumuz için saçlarımı kesmenin kolay olduğunu söylerdi."

"Annemde de bende de aynı beyaz hat var." Charlotte bir yıl önce beliren beyaz hattın bulunduğu sağ şakağını işaret etti.

Tıpkı on sekiz yaşındayken annesinde ve ondan önce de büyükannesinde olduğu gibi. Charlotte'un annesi saçlarını boyuyordu, ama Charlotte bunu yapmayı reddediyordu. "Üniversitedeki çocuklardan birinin, bendeki bu beyaz hattın ona bir kokarcayı hatırlattığını söylediğini duydum." Bunu daha önce kimseye anlatmamıştı.

"Alnının ortasından vurulmalıymış. Bu sana, cehennem gibi olan bu Mısır kum havuzunda kazı yapacak kadar çılgın olan herkes için gereken ağırbaşlılık ve cesaret havasını veriyor."

Charlotte'un yanakları bu iltifattan dolayı pembeleşti ve hemen konuyu değiştirdi. "Leon'un seninle aynı yatılı okula gittiğini söylediğini duydum. Oldukça havalı geldi."

"Öyleydi ama ben kesinlikle havalı değildim. Babam okulun bakım elemanıydı, ben burslu okudum. Diğer öğrenciler de Leon gibi aristokrat ailelerin çocuklarıydı."

Bu, çok şeyi açıklıyordu. Henry, sahada her zaman diğer arkeologlardan farklıydı. Onlara hitap ederken tepeden bakmadığı veya kazı çalışmasını dünya çapındaki seyahat planlarının bir parçası olarak görmekte ısrar eden yüksek sosyeteden bir dük eşini büyülediği için Mısırlı işçilerin saygısını kazanmıştı. Birçok yönden bir bukalemun gibiydi ve Charlotte onu ilgi çekici buluyordu; kendine özgü cazibesinin yanı sıra Eski Mısır bilimi alanındaki şaşmaz bilgisi de onu cezbediyordu. Arapçasının neredeyse akıcı olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Charlotte kesimi bitirdiğinde Henry aynadan saçlarının nasıl olduğuna baktı. Charlotte her iki tarafı da eşitlemeye çalışırken aşırıya kaçmıştı, bu da kulaklarının olduğundan daha büyük görünecek şekilde ortaya çıktığı anlamına geliyordu.

"Aman Tanrım! Çok üzgünüm," dedi Charlotte, kahkahasını zor bastırarak. "Seni uyarmıştım."

"Artık engel teşkil edecek rahatsız edici bukleler olmadığına göre, daha iyi duyabileceğime eminim."

"Ah, kesimi hiç sevmedin, değil mi? Eminim benden bunu istediğin için pişmansındır."

"Ben o kadar ileri gitmezdim, ama belki de seni bir ceza bekliyordur." Charlotte'a aynadan baktı, bu Charlotte'un içinin hop etmesine neden olan bir bakıştı.

"İşte şimdi beni endişelendiriyorsun."

"Olman gerektiği gibi. Şuna ne dersin? Bir sonraki izin günümüzde, benim seçtiğim kalıntıya giderken bana eşlik etmen gerekiyor."

Charlotte hemen kabul etti.

Fakat Charlotte'un korktuğu gibi Leon, Karnak Tapınağı'na yaptıkları gezide davet edilmediği halde onlara katıldı. Henry ile çocukluk arkadaşı olmalarına rağmen birbirlerinden çok farklılardı. Henry rahatken Leon her şeyde kusur buluyor; yemeğin fazla pişmiş, yatağının çok yumuşak veya hizmetçilerin tembel olduğundan yakınıyordu. Onunla birlikteyken bu uzun bir gün olacaktı.

Karnak, tek bir ziyarette keşfedemeyecekleri seksen hektarlık bir alanı kaplıyordu. Geniş kompleksi tapınaklardan, şapellerden, sütunlardan ve kutsal bir gölden oluşuyordu. Girişinde, yirmi beş metrelik bir dikilitaşın önünde durdular.

Henry, "Bunun ikizi 1800'lerin başında Fransa'ya verildi ve şimdi Place de la Concorde'un üzerinde yükseliyor," dedi.

Charlotte başını geriye atarak, "Vermeleri yazık olmuş. O, buraya ait. Burası sanki onsuz biraz kaybolmuş gibi, sence de öyle değil mi?" diye sordu.

"Fransızlar kayıp lahitleri ve değerli kalıntıları bulmada çok yardımcı oldular. Kazılardan çıkan malzemelerden bazılarını almasalar mıydı?" diye karşılık verdi Leon. "Aksi takdirde, ne anlamı var ki?"

"Önemli olan burada olanı korumak ve kadim tarihi öğrenmektir."

"Birisi bunun bedelini ödemek zorunda, karşılığında bir şey almayacaksa bu işi kim yapar ki?" Charlotte'a yan gözle baktı. "Belki New Yorklu zengin bir çocuk?"

Charlotte, sırf New York'tan geldiği için zengin olduğunun ima edilmesinden rahatsız oldu. "Ya da belki kendini beğenmiş bir İngiliz vikontu?"

Leon güldükten sonra omzunu silkti. "Bir unvanım olabilir ama aile servetinden geriye hiçbir şey kalmadı. Bir zamanlar görkemli bir mülk olan evimiz, şimdi biraz buna benziyor," diyerek yıkıntılara baktı. "Aslında, daha kötü. Her şey yanıp kül oldu ve evi yeniden inşa ettirmeye babamın gücü yetmedi, bu yüzden esasında bir moloz yığını. Eğer annemle babam duvarlar ve tavanlarla birlikte çökmek yerine kayıpla başa çıkmanın bir yolunu bulsalardı, durum o kadar da kötü olmazdı."

Henry anlayışlı bir şekilde arkadaşının omzuna elini koydu. Üçü de sessizliğe gömüldü, ta ki Charlotte, "Bunu duyduğuma üzüldüm," diyene kadar. Charlotte gerçekten üzülmüştü. Bu yaşadıkları onun huysuzlukları ve somurtkanlığı hakkında çok şeyi açıklıyordu. Henry'nin yaptığı gibi bundan sonra Leon'a karşı daha yumuşak davranacağına dair kendine söz verdi. "Kazı kapatıldığında ne yapacaksın? Nereye gideceksin?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Leon. "Başka bir gruba, bel-

ki Fransızlara veya Polonyalılara katılacağım. Zimmerman daha önce beni onlarla tanıştırma sözü verdi."

"Senin anlayışını memnuniyetle karşılayacaklarından eminim."

Leon, günün ilerleyen saatlerinde, Festival Salonu'nu kontrol etmek için onların yanından ayrıldı, Henry ve Charlotte da Hipostil Salonu'nda kendilerini kaybettiler. Bu salon yaklaşık yirmi bir metre yükseklikte, kum taşından bir orman oluştururmuş gibi yükselen 134 dev sütundan meydana gelen büyük bir salondu. Pencereli üst kat artık yoktu, ama yazıtlar ve kabartmalar hemen hemen her yüzeyi kaplıyordu. Birçok firavunun saltanatındaki zanaatkârlar tarafından oyulmuştu.

Charlotte yıkıntıların sessiz güzelliğine hayran kaldı. "Duvarların ve sütunların parlak renklere boyandığı o zamanlarda bunun nasıl bir şey olduğunu bir hayal etsene. Buradaki hiyerogliflere ve oymalara bütün gün hayranlıkla bakabilirim. Her biri bir hikâye anlatıyor. Demek istediğim; burada II. Saukemet'in bir savaşta saldırıyı komuta ettiği bir rölyef varken, şurada ise bir festival sırasında tanrılara tütsü sunuyor."

Henry, "Oldukça güzel bir görüntü," derken tapınağa bakmıyordu; Charlotte'u seyrediyordu. Charlotte bakışlarını yakaladığında Henry boğazını temizledi ve sanki sanat eserini yeni fark etmiş gibi dalgın dalgın etrafına baktı. "Festivaller, sıradan Mısırlılar üzerinde epey bir etki bırakmış olmalı."

Charlotte bir sütunun arkasına saklandı, Henry de onu takip etti. "Antik Mısır halkı nasıl eğlenileceğini kesinlikle biliyordu." Charlotte arkasına dönüp gülümseyerek ona kısa bir bakış atarak, "Benim favorim Bast festivali olurdu."

"Ha, doğru. Kedi tanrıçasının doğumunu onurlandırmak.

Bunun sebebi, kadınların ve çocukların koruyucusu olması mı?"

"Elbette. Bast boyunca kadınların istediklerini yapmakta özgür olmaları hoşuma gidiyor. İçki içiyorlardı, çılgınca dans ediyorlardı, müzik çalıyorlardı, gürültücü ve şamatacı oluyorlardı." Birdenbire festivalin ayrıca "eteklerin kaldırılmasını" da içermesiyle ünlü olduğunu hatırladı. Bu, kadınların doğurganlığı ve kadın cinselliğini kutlamanın bir yolu olarak kendilerini erkeklere teşhir etmeleriydi. Charlotte utanç içinde bir bas rölyef heykele dalıp gitmiş gibi davrandı.

Henry, işaret parmağıyla yanağına vurarak, "Bir dakika, kutlamalarda başka bir şey daha yapılıyordu," dedi. "Hmmm. Ne olduğunu bulamıyorum."

"Öyle mi?" diye alay etti Charlotte ve yüksek sesle söylemesi için ona meydan okudu. İşin aslı, Henry de onun kadar utangaçtı. Onun hakkında böyle bir bilgi edinebilmek Charlotte'un hoşuna gitti. "Peki, bu sence ne olabilir?"

Henry kıpkırmızı kesildi, ikisi de kahkahalarla gülmeye başladılar.

Etrafları genelde başka insanlarla çevrili oluyordu ve Henry'yle bu büyülü ortamda baş başa olmak çok güzeldi. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Charlotte, Henry'nin onu fark etmesini ne kadar çok istediğinin, onun yanında olmaya nasıl can attığının farkına varmamıştı. Yemek saatlerinde Henry yanına oturduğunda veya uzun bir iş gününden sonra Metropolitan House'a yürürken arkasından yetiştiğinde, Henry'nin onun arkadaşlığını talep etmiş olmasından zevk alıyordu.

Henry ona doğru bir adım atıp eline dokundu. "Mısırlılar hayattan nasıl zevk alınacağını kesinlikle biliyorlardı."

"Onlara imreniyorum," dedi Charlotte. Tapınağın duvarlarının koyu gölgelerine gizlenmişlerdi.

Henry yavaşça, sanki en ufak bir dikkatsizliğinde Charlotte toprağa karışacakmış gibi, eğilip hafifçe dudaklarından öptü. Charlotte, arzudan korkmayan geçmişin kadınlarından cesaret alarak ceketinin yakalarına yapışıp Henry'yi kendine çekti. Öpüşme derinleştikçe nefesi düzensizleşti ve Charlotte'un vücudunu nefis bir titreme ele geçirdi. Orada hafifçe sallanarak durdular, ta ki onlara seslenen Leon'un sesi sütunların arasında ve Afrika'nın gökyüzünde yankılanana ve onları birbirinden ayırana kadar.



Bay Zimmerman, ertesi sabah Charlotte'u kenara çekip ona kazma zamanının geldiğini söyledi. Charlotte hevesle kendisine tahsis edilen yere, birkaç doğurganlık heykelciğinin bulunduğu bir yeraltı kemerli mezar odasına gitti. Krallar Vadisi, Nil'in doğusundaki tozlu tepelerde tenha bir konumda olması nedeniyle eski Mısırlılar tarafından mezarlık olarak seçilmişti. Charlotte, Kral Tut'a ait parlak bir şekilde dekore edilmiş mezardan büyüleyici hiyerogliflere sahip I. Seti'nin son dinlenme yerine kadar en ünlü mezarların derinliklerine girme cesaretini göstermiş olduğu için buranın coğrafyasını iyi biliyordu.

Kazıya başlayalı daha birkaç dakika olmuştu ki Bay Zimmerman utana sıkıla Charlotte'un yanına geldi.

"Senden bir ricam var Charlotte," dedi.

"Evet?"

"Bildiğin gibi, Leon'un bu sezon henüz bir buluntusu olma-

dı. Senin yerinde çalışıp çalışamayacağını sordu. Onunla yer değiştirmeyi düşünür müsün? Bu adama üzülüyorum."

Charlotte, kadın değil de erkek olsaydı Leon'un böyle bir talepte bulunmayacağından emindi. Fakat Bay Zimmerman'ı zor durumda bırakmak da istemiyordu. Ona karşı her zaman çok nazik olmuştu.

"Elbette."

Leon'un kazı yeri, uçurumların doğu tarafında, daha önce Fransızlar tarafından etraflıca incelenmiş bir mezarın ağzının yakınındaydı; bu da muhtemelen keşfedilecek pek bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Birkaç saatlik sonuçsuz çalışmanın ardından öğle yemeği zili çaldı. Charlotte'un sırtı ağrıyor, omuzları sızlıyordu ve güneş ışınları açıkta kalan tenini ateş gibi yakıyordu. Fakat kalmaya devam etti; elindeki bu tek fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydı, bu yüzden küreği sert bir şeye çarptığında orada yalnızdı. Büyük olasılıkla binlerce yıl önce zemine bilerek yapılmış pürüzsüz yüzeyi gördüğünde yorgunluğunu unuttu. Daha hızlı çalıştı, nefes nefese kaldı, ama sonunda diğer mezarın girişinden sadece birkaç metre ötede bulunan taş bir basamak keşfetti. Garip bir yerleşimdi, ama daha önce duyulmamış değildi. Küçük bir zafer çığlığı attı, uzun zamandır su içmek için bile durmamaktan dolayı boğuk bir çığlıktı.

Nefes nefese, Bay Zimmerman'a ne bulduğunu anlattı. O da yanında güçlü iki Mısırlıyı getirdi; kazma küreklerle basamağın etrafını temizlediler ve bu, başka bir basamağa, oradan da bir diğerine uzanıyordu. Gün sonunda merdiven tamamen açılmış ve kapının bir kısmı görünür hale gelmişti. Bu, daha önce keşfedilmemiş bir mezara açılan kapıydı.

Kazı sezonu beraberinde yağ lambaları, şarap küpleri ve doğurganlık heykelcikleri gibi birkaç önemli eseri getirmişse de yeni bir mezarı ortaya çıkarmak dikkate değer bir başarıydı. Peki ya bu bir başka Tutankamon... Zenginliklerle dolu bozulmamış bir mezarsa?

Girişin tamamen temizlenmesi bir gün daha alacaktı. O akşam yemeğinde Charlotte heyecanla konuşuyordu, ekibin kalanı da öyleydi ve bu kez ona eşit muamele edildi. Henry bulaşıkları yıkamakta ısrar etti, böylece herkesin sorularını yanıtlamaya devam edebilirdi. Tek surat asan kişi –elbette– köşede somurtan Leon'du.

Ertesi sabah Charlotte, Bay Zimmerman'ın da mezardan içeri girmek konusunda kendisi kadar istekli olduğunu hissetse de öncelikle Eski Eserler Dairesi'nden bir müfettişin gelmesini beklemek zorundaydılar, çünkü yeni keşifler için bir temsilcinin hazır bulunması gerekiyordu. Adam, tam bir işkence olan bir saatlik bekleyişin ardından geldi. Bay Zimmerman'la sessizce konuşmalarının ardından, adam başını sallayarak devam etmelerine izin verdi.

Bay Zimmerman, girişin önünde elini uzattı. "Önden buyurun Bayan Cross. Bakalım burada neler var."



ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Annie

NEW YORK, 1978

Annie'nin annesinin, bodrum katındaki dairelerinde tozlu pikapta Rolling Stones'u çalmaya başlaması hiç de iyiye işaret değildi. Jackson Browne'un tatlı tenor sesi veya Styx'in armonileri Joyce'un az çok mutlu olduğunu gösterirken, Mick Jagger'ın paramparça hissettiğini belli eder şekilde kederle bağırması Joyce'un da aynı durumda olduğunun işaretini veriyordu.

Annie, kahverengi cepheli apartmanın ön kapısını arkasından sıkıca kapatırken müziğin bangır bangır çaldığını duydu. Öğleden sonra ev sahibinin -kendi dairelerinin üstündeki üç kattan oluşan- evini temizlemişti ve dik basamaklardan kaldırıma inerken sırtı ağrıyordu. Neyse ki Bayan Hollingsworth burkulan dizi yüzünden ikinci kattaki yatak odasında dinleniyordu, yoksa parke zemininde yankılanan bas sesiyle oturma odasında öfkeyle volta atıyor olurdu. Annie hızlı bir U dönüşü yaptı, arkasından küçük metal bahçe kapısını kapattı ve az

önce indiği basamakların hemen altında bulunan bodrum katı dairesinin ön kapısına açılan dış kapının sert kolunu çevirdi.

Joyce'la beraber bu eve ilk taşındıklarında altı yaşında olan Annie, küçük ve kuytu evi bir perinin mağarası, güvende olabilecekleri bir yer olarak hayal etmişti. Gece geç saatlerde parmaklıklı pencerelerin dışında farelerin koşturduğunu ve ilkbaharda tuğla duvarlardan nemli küf kokusunun sızdığını fark ettiği on dokuz yaşında, tam bir viranede yaşadıklarını anladı. Joyce ise başkalarıyla konuşurken hâlâ bu ahır gibi eve "bahçe katı" demekte ısrar ediyordu, hem de arkadaki bahçe harap kanarya otu öbekleriyle çevrili, düzensiz döşenmiş bir dizi mavi taş kareden oluşmasına rağmen.

Lexington Caddesi'ndeki bir lokantada garsonluk yapmasının yanı sıra Annie, indirimli kira karşılığında haftada birkaç gün Bayan Hollingsworth'un dairesine temizliğe gidiyordu. Görevleri arasında Bayan Hollingsworth'un tuvaletlerini ovmak ve kamburu çıkmış hizmetçi bir kız gibi üst kenarına bir bez parçasını bastırıp sürükleyerek her odanın süpürgeliklerinin tozunu almak vardı. Şu anda tek istediği kendine biraz fırında makarna yapmak ve *Vogue*'un son sayısını okuyarak kanepede kıvrılmaktı. Fakat yakın zamanda dinlenmesi mümkün olmayacaktı. Pikaba doğru yürüdü ve iğneyi dikkatlice kaldırdıktan sonra cihazı kapattı. Bir koltuğa bluzlar yığılmış ve kanepenin üzerine birkaç etek serilmişti.

Joyce, ipek geceliğiyle yatak odasından adeta uçarcasına çıktı, gözleri kocaman açılmıştı. "Nerelerdeydin?"

Annesi tedirgin edici bir durumda bile güzel bir kadındı. Otuz dokuz yaşındaydı, onu görünler sık sık yirmili yaşlarının

sonunda olduğunu düşünürdü. Bebek gibi pürüzsüz cildi ve kalkık burnuyla yüzünün bir zamanlar en iyi moda fotoğrafçıları tarafından övülmesi şaşırtıcı değildi.

"Temizlik yapıyordum."

"Brad bir saat içinde geliyor ve hiçbir şey üzerime uymuyor. Hiçbir şey! Önce Mortimer'a, sonra Régine'e dansa gidecektik ama ben sevimsiz bir rahibe gibi görünemem. Bana yardım etmelisin."

"Tüm rahibeler sevimsiz değildir. Julie Andrews öyle değildi mesela."

"O daha bir rahibe değil, bir acemiydi. Ayrıca pek uzun süre dayanamadı."

Annie, gümüş grisi fırçalanmış ipekten bir elbiseyi işaret etti. "Ya şu? Dans pistinde harika görünür."

"Rengi sıkıcı. Yaşlı görünemem. Kesinlikle öyle görünmemem lazım."

Annie iç çekti. "Ya şurasıyla burasıyla biraz oynasam? Belki eteğini birkaç santim kısaltabilirim?" Geçtiğimiz ayki *Bazaar*'da benzer bir tasarım görmüştü, dikişsiz yarasa kollu. Annie'nin modaya olan sevgisi, bir yıl Noel'de kâğıt bebek seti aldığında başlamıştı. Her biri için parlak renklerde elbiseler, paltolar ve şapkalar tasarlamış, sonra *Mademoiselle*'in parlak sayfalarına kapılmış, *Bazaar* ve *Vogue*'un ciddi, yetişkin tarzlarına doğru ilerlemişti. Giysiler korunmalıydı; giysiler zırhtı. İşler zorlaştığında giysiler dikkat dağıtıcıydı.

"Yapabilir misin? Belki yakayı da açabilirsin?"

Annie elbiseyi kaptığı gibi yatak odasına yöneldi, dikiş makinesi bir köşede duruyordu. Yatakta bir *Macy's* alışveriş poşeti vardı.

Annie'nin ağzı açık kaldı. "Ne aldın?"

Joyce odaya koştu ve poşeti sanki ağlayan bir bebekmiş gibi göğsüne bastırdı. "Makyaja ihtiyacım vardı."

"Dolap makyaj malzemeleriyle dolup taşıyor. İhtiyacın olmayan şeyleri almaya devam edersen kirayı ödeyemeyeceğiz."

"Bu, geleceğimize bir yatırım. Brad ve ben evlendikten sonra bir daha asla kira için endişelenmemize gerek kalmayacak. Ayrıca bana ne yapacağımı söyleme. Bu evde anne olan benim."

"O zaman bu evde anne olan *senmişsin* gibi davran."

Çok ileri gitmişti. Joyce'un gözleri doldu, yatağa çöktü, poşet yere yuvarlandı. "Tamam. Hepsini geri al. Geçirdiğim bu garip haftadan sonra küçük bir ödülü hak ettiğimi düşündüm. Moral vermesi için."

Birkaç gün önce Joyce, ajansının onunla çalışmayı bıraktığını söylemişti. Artık pek çalışmıyordu, sadece *JCPenney* ve *Sears* için katalog çekimlerine gidiyordu. Fakat Joyce o tür işler için bile yaşlı kabul ediliyordu ve Annie, annesinin mahvolduğunu biliyordu. Tek güzel şey, Brad'le olan ilişkisinin gelişmesiydi. Annie beş yaşındayken babası öldükten sonra annesinin Brad tipli bir sürü adamla görüştüğünü görmüştü ve bu da bahçe katına taşınmayı hızlandırmıştı. Fakat Joyce, Brad'in adını her andığında gözleri parlıyordu ki bu da sık sık oluyordu. Birkaç hafta önce Lexington'daki yerel barda tanışmışlardı, Brad ona bir votka-limon ısmarladıktan sonra Joyce heyecanla dolup taşmıştı ve saatlerce konuşmuşlardı.

"Belki de bensiz daha iyi bir hayatın olur." Joyce odadaki tek kişilik yataklarının arasında duran komodine baktı. Annie en üst çekmecede bir şişe uyku hapı olduğunu biliyordu. Bu boş bir tehdit değildi.

Annie, annesinin yanına oturdu. "Git makyajını yap, ben de kıyafetinle biraz oynayayım."

Joyce ona sıkıca sarıldı. Annie derin bir nefes aldığında *Anaïs Anaïs* parfümünün kokusu burnuna doldu. Annesini severdi, o dağılmış haldeyken bile. Joyce herhangi bir amaca ulaşmak için birtakım manevralar yapmakta Annie'ye ihtiyaç duyuyordu ve çoğu zaman ihtiyaç duyulmak güzeldi.

Kırk beş dakika sonra, Joyce'un zevkle içinde döndüğü yeni bir kıyafeti oldu. Annie dağılmış giysileri toplamaya başladı. Parmakları ağrıyor, gözleri acıyor ve midesi gurulduyordu.

"Hayır, zaman yok," dedi Joyce. "Onları yatağın altına it ya da başka bir yere tık."

"O zaman ütülenmeleri gerekecek." Bu kesinlikle Annie'ye düşecek bir görevdi.

"Hayır, zamanı geldi."

Aralarında bir sessizlik oldu.

"Ama ben içeri girerken yağmur yağmaya başlamıştı," dedi Annie.

"O zaman yanına bir şemsiye almalısın. Annie. Lütfen."

Annie pencerelerin dışındaki karanlığa bakıp iç çekti. Bunun işe yaramasına annesinin çok ihtiyacı vardı ve Annie işler ters giderse –ya da gittiğinde– kesinlikle annesi tarafından suçlanmak istemiyordu. Zorluk çıkarmanın bir anlamı yoktu.

Gerçek şu ki, Joyce, Brad'i Annie'yle tanıştırmaya hazır değildi. Ancak Brad'in Joyce'un on dokuz yaşında bir kızı olduğunu bilmemesinin tek nedeni bu değildi; bu bir estetik meselesiydi.

Joyce, Annie'yi ne zaman kızı olarak tanıtmak zorunda kalsa Annie beklenen şaşkın bakışlara karşı kendini hazırlardı.

Adam Annie'ye olması gerekenden uzun süre bakar, yuvarlak yüzünü ve cansız açık kahverengi saçlarını inceler, sonra şık sarı topuzu ve mükemmel fiyonk dudaklarıyla Joyce'a bakardı. Adamın bakışları tekrar Annie'ye kayar, annesinden daha uzun boylu, yemekhanede tepsiler dolusu yemek taşımaktan ve yerleri silmekten omuzlarıyla kollarının kaslı oluşunu fark eder, sonra da Joyce'un sıkı, elli sekiz santimetrelik ince belini incelerdi.

Annie yavaşça arka planda kalırken, "Ne kadar güzel," derlerdi. Joyce ellerini, ojeli tırnaklarını ve uzun parmaklarını Annie'nin onunkilerle tam bir tezat oluşturan sağlam tutuşu ve bakımsız tırnak etleriyle karşılaştırmayı severdi. "Babanın yapısına sahipsin," derdi. "İri yarı bir adam olmasına rağmen dans pistinde çok zarifti."

Annie, babası hakkında pek bir şey hatırlamıyordu; zaten o öldüğünde çok küçüktü. Tıraş losyonunun kokusunu ve babasının pürüzlü yanağının kendi yanağında bıraktığı hissi hâlâ hatırlıyordu, ayrıca Joyce uyurken cumartesileri onu Met Müzesi'ne götürdüğünü, orada Mısır Sanat Koleksiyonu'nun etrafında koşuşturduğunu, en sevdiği nesne olan mavi su aygırını gösterdiğini de. Eve dönmeden önce babası, kendisinin favorisi olan Gök Mavisi Kraliçe'ye iyice bakabilsin diye Annie'yi kucağına alırdı.

Joyce ön kapının yanındaki palto askısına doğru yürüdü, Annie'nin kırmızı paltosunu ve bir şemsiyeyi eline aldı. "O kadar uzun sürmeyecek. Brad ve ben hemen yola çıkacağız. Apartmanın etrafında iki tur attıktan sonra ev tamamen sana kalacak. Hey, bakarsın çok geçmeden lüks içinde yaşıyor oluruz. Brad satış işinde, biliyorsun."

Bu her ne anlama geliyorduysa.

Annie'nin şu an için başka bir seçeneği yoktu. Paltosunu giydi ve soğuk kasım havasına çıkmak üzere yürümeye başladı.



Annie, aç olduğu ve bitkin düştüğü için sersemlikle Yukarı Doğu Yakası'nın tanıdık sokaklarında dolaşıyordu. Güzel bir fırın makarna ve kemiklerine işlemiş soğuğu unutturacak kadar uzun, sıcak bir banyoyla geceyi tamamlamayı her şeyden çok istiyordu. Akşamın karanlığında her zamankinden daha çirkin görünen eski lisesinin önünden geçti; brütalist mimari, renkli grafitilerle az da olsa iyileştirilmişti. Beş yıl önce, ortaokulun engellenemez gruplaşmalarından uzaklaşmak için can atan bir lise birinci sınıf öğrencisiydi. Ancak onun için pek bir şey değişmemişti.

O yıl coğrafya öğretmeni Bay Williams, sınıftan her birinin 1000 doları olsaydı nereye seyahat edecekleri hakkında bir yazı yazmalarını istedi. Yanında oturan çocuk hemen Kolezyum ve pizza için Roma'yı seçti. Annie'nin ise böyle büyük bir karar alma fikrini, özellikle de annesini içermeyen bir kararı kavraması biraz zaman aldı. Sonunda modadan yola çıkarak Paris'te karar kıldı. Ödevinin üzerinde çok çalıştı ve A aldı.

Annie, ödevini Joyce'a göstermek için eve getirdi, ancak annesi o gün model seçiminde modelle müşterinin yüz yüze olduğu mayolu bir görüşme sırasında sert bir şekilde reddedilmişti ve ödevi okuyacak halde değildi. Annie, modellik işlerinden elde ettikleri gelire olan bağımlılıklarını azaltmak

için her ikisinin de yarım günlük işlerde çalışmasını nazikçe önerdiğinde, Joyce'un bu fikri düşünmesi onu şaşırttı. Joyce ilanlara baktı ve hemen orada, şehir merkezindeki bir hukuk firmasında danışma görevlisi pozisyonu için bir ilandaki numarayı aradı. Ertesi gün görüşmeye gitti ve işe kabul edilmesi Annie'yi sevindirdi. Bu arada Bayan Hollingsworth, Annie'ye hizmetçisinin yerini alıp alamayacağını sormuştu ve Annie kendi payına düşeni yapmayı umarak işi kabul etmişti.

Bayan H'nin temizlikçisi olarak Annie'ye haftada 170 dolar ödenecekti, ayrıca kirada indirim yapılacaktı. Bayan H her hafta mutfak tezgâhında duran kurabiye kavanozuna on dolar koyacağını eklediğinde Annie çok şaşırdı. Bayan H, "Bu para senin, annenin değil," dedi. "Anlıyor musun? Paranın varlığını tamamen unutmanı öneririm."

Annie, Bayan H'nin bodrum kat dairesindeki birbiriyle ters anne-kız dinamiğinin farkında olmasından utanarak başını salladı.

Annie, annesinin yeni işinin ilk gününde okuldan eve geldiğinde evi bir kez olsun kendine ait bulacak olmanın heyecanıyla içeri girdiğinde Joyce'u alnına soğuk bir kompres koymuş, oturma odasının kanepesinde üzerinde bornozla yatarken bulmuştu. İş çok fazlaymış, çok zorlayıcıymış. Joyce tüm bu telefonlara cevap veremezmiş ve büyük ortakların aramalarını birçok kez karıştırdıktan sonra derhal işten çıkarılmış.

"Harika, o zaman temizlik işini sen alabilirsin," dedi Annie.

Joyce kompresi gözlerinden kaldırmadan bir kolunu zayıf bir şekilde kaldırdı. "Ellerime zarar verir canım."

Annie, Joyce'un annelik konusundaki eksiklikleri hakkında bir dizi şikâyette bulunduktan sonra çıkıp gitti. Sonunda eve

dönecek kadar sakinleştiğinde, annesinin derin bir uykuda olduğunu gördü ve Annie hâlâ öfkeli bir şekilde onu kontrol etmek için eğildiğinde, yorganın üzerinde boş bir hap şişesi buldu. Annie ambulans çağırdı ve endişeden deliye dönmüş bir şekilde ambulansın içinde hastaneye gitti. Joyce'un midesi yıkandı. Sonra Joyce, doktora ve Annie'ye bunun aptal bir karışıklık olduğunu söyledi; Annie'nin sert sözleri "ruhunu yaktığı" için kaç tane aldığını tamamen unutmuştu. Daha iyi bir anne olacağına söz verip Annie'den af diledi ve onun cazibesiyle çekiciliği karşısında yelkenleri tamamen suya indiren doktor, Joyce'u hemen taburcu etti. O korkunç gecede yaşadığı şokun etkisi, uzun süre Annie'nin üzerinde kalmıştı. Annesi narindi ve onu dünyadan korumak Annie'nin göreviydi.

Annie liseden mezun olduktan sonra diğer birçok öğrenci üniversiteye giderken o garsonluk yapmaya başladı. Annie telefon faturasının çekinin geri dönmemesini umarak ve modellik seçimi için evden çıkmadan önce Joyce'a ne kadar güzel göründüğünü söyleyerek şimdiki zamana takılıp kalmışken, başkalarının geleceklerini hayal etme özgürlüğüne sahip olmaları ona haksızlık gibi görünüyordu.

Annie saatine baktı. Annesine Brad'le buluşup dansa gitmesi için bolca zaman vermişti. Binanın önüne geldi ve bodrum kattaki dairenin kapısını açtı, daha soğuk aylarda aşırı faal olan radyatörlerin yaydığı sıcaklığı hissetti. Ancak anahtarlarını palto askısının yanındaki küçük sehpaya bıraktığında yatak odasından bir kahkaha duydu: Joyce ve Brad hâlâ buradaydı.

Annie anahtarlarını kaptığı gibi geri geri çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Çalıştığı lokantaya gidip bir hamburger ve patates

kızartması sipariş etmeyi düşündü, ama sonra makyaj malzemeleriyle dolu alışveriş poşetini hatırladı. Çalışan indirimi olsa bile bu ay için daha fazla gereksiz masrafı karşılayamazlardı.

En azından yağmur durmuştu. Yağmurluğunu altına sıkıştırarak Bayan H'nin ön kapısının basamaklarına oturdu. Komşular sessizce yanlarından geçti, küçük köpekleriyle akşam yürüyüşüne çıkmış ağırbaşlı kadınlar, iş yemeğinden dönen evrak çantalı adamlar.

"Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?"

Ses, Annie'nin sağ omzunun üzerinden geliyordu. Dönüp Bayan H'nin salon pencerelerinin birinden dışarı baktığını gördü, saçındaki büyük pembe bigudileri gevşekçe örten ipek bir eşarp takmıştı. Annie'nin çocukken bir kukla gösterisinde gördüğü kocaman kafalı ve zayıf vücutlu kuklalardan birine benziyordu.

Annie ayağa kalkarak, "Yukarıda olman gerekmiyor muydu? Peki, ya dizin ağrımadı mı?" diye sordu.

Bayan H soluk elini havada salladı. "Hemşire gitmeden önce aşağı inmeme yardım etti. Aynı dört duvara bakmaktan bıktım usandım. Dışarıda mı kaldın?"

Annie yalan söyleyip evet demeyi düşündü, ama Bayan H'nin yedek anahtarı vardı. "Annem birini eve çağırdı."

"Anlıyorum." Kadın dudaklarını büzdü. "İçeri gel. Sıçana dönmüşsün."

Annie içeri girdi. Bayan H, ön koridoru yarılamıştı bile, binanın kahverengi kumtaşı cephesinin ardındaki mutfağa doğru ilerlerken bastonuna tüm ağırlığıyla yaslanıyordu. Annie artık dairenin her yerini biliyordu, merdivenlerdeki köşelerden Avrupa gravürleri ve porselen vazolarla süslenmiş salona kadar. Ayrıca herkesin girebildiği ve mutfak gibi giremediği alanlar

arasındaki belirgin farkı görmemek elde değildi. Orada, kırıkları olan mutfak tezgâhının yanında küçük bir lavabo vardı ve hemen üstündeki dolaplar sanki sarhoşmuş gibi çarpık duruyordu. Bir köşede lekeli bir masa örtüsü örtülmüş linolyum bir masa vardı. Bayan H sık sık kendisinin "yitip gitmiş zenginlerden" olduğunu söylerdi, yirmi yıl önce Rus Çay Odası'nda şık bir şekilde öğle yemeği yermiş ama şimdi tehlikeli bir şehirde çürüyen, değer kaybeden şehir evlerinde sıkışıp kalmışlardı.

Annie'nin bakışları, Bayan H'nin aşçısının hazırlayıp ocağın üzerine bıraktığı büyük bir spagetti tenceresine yöneldi.

"Biraz makarna ister misin?" diye sordu Bayan H, mutfak sandalyelerinden birine yerleşirken. "Al bir tabak kendine."

Annie dolaptan bir kâse aldı ve içine bir büyük kaşık spagetti koydu. Soğuk olmasını umursamadı; bu açlık noktasında ne olsa iyi giderdi. Masada oturan Bayan H'ye katıldı, daha önce hiç bu kadar yakın olmadıklarının farkındaydı. Bay H'nin ölümünün üzerinden yaklaşık on yıl geçmişti, ancak Bayan H ondan bahsederken sürekli birinci çoğul şahısla konuşuyordu. "O restoranı severdik, ta ki kapanana kadar" veya "Gümüş takımların haftada bir kez cilalanmasını tercih ederiz," diyordu. Üzücüydü ama aynı zamanda bir bakıma tatlıydı.

"Söyle bakalım, şu son âşık kim?"

Annie, Bayan H'nin onların geliş gidişlerini bu kadar yakından takip ettiğini fark etmemişti. Son zamanlarda Joyce'un çıktığı erkekler etrafta çok uzun süre kalmıyordu, bu da onu bir sonrakine daha da bağlı hale getiriyor, aşağı doğru inen sarmalın hızlanmasına neden oluyordu. Yaşla birlikte daha da akıllanmak yerine Annie'nin annesi daha da çaresiz bir hale geliyor, bu durum onu aşk acısı çeken bir ergene dönüştürüyordu.

Annie hemen annesini savunmaya geçerek, "Annem, Brad'le çok ciddi. O satış işinde," diye açıklama yaptı.

"Ne tür bir satış?"

"Yatlar."

Adamın ne sattığı hakkında Annie'nin hiçbir fikri yoktu, Joyce da muhtemelen bilmiyordu, ama aklına gelen ilk şey bu olmuştu.

Bayan H hayal kırıklığıyla hafiften iç çekti. "Anlat bakalım kızım, kendine nasıl bir yol çizmeyi düşünüyorsun?"

Annie, konunun aniden değişmesine hazırlıksız yakalanmıştı. "Emin değilim."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Uzun zamandır Annie'nin hedefi annesininkiyle aynıydı: Hak ettikleri hayatı yaşayabilmeleri için Joyce'un bir adam bulmasına yardım etmek, yeni beyaz tuğlalı yüksek binalardan birinde güzel bir daire ve Florida'da tatiller. Annie on iki yaşına geldiğinde paralarını yönetme işini mecburiyet sebebiyle devralmıştı, ama finansal olarak hayatı risk alarak yaşamak onu gelecek ayın kirasını ödeyip ödeyemeyeceklerinin belli olmadığı şimdiki zamana odaklanmak zorunda bırakmıştı. Şu anda yaşadığının ötesinde bir hayatı hayal edemeyecek kadar tükenmişti.

Annie, Bayan H'yi tatmin edebilecek ve iki çataldan fazla makarna yemesini sağlayacak bir cevap bulamadan, Bayan H'nin başının hemen üzerindeki duvarda asılı duran telefon tiz bir çınlamayla çaldı. Bayan H, ahizeyi kaldırdı ve kabloyu parmağının etrafında döndürdü. "Hollingsworth konutu."

Bayan H telefonu kapatana kadar Annie iki lokma daha yiyebildi. "Benim bir işimi halletmek için bir yere gitmen gerek."

"Şimdi mi?"

"Evet. Yukarı çıkıp gardırobumu aç ve orada asılı duran tüy otrişi çıkar. Sanırım sağ tarafta bir yerde."

Annie isteksizce söyleneni yaptı. Aslına bakılırsa, birkaç lokma yemek, hiç yemek yememekten daha kötüydü. Midesi doymak istiyordu. Bayan H'nin gardırobu başka bir döneme ait elbiseler ve geceliklerle doluydu, muhtemelen bir daha asla giymeyeceği kıyafetlerdi. Tasarımlar güncelliğini yitirmiş olsa da kumaşların bir kısmı mükemmel bir şekilde tunik veya eteklere dönüştürülebilirdi. Annie, garip bir bezelye yeşili renge boyanmış tüylü otrişi indirirken hapşırdı.

Aşağıya indiğinde, Bayan H otrişi bir alışveriş poşetine koydu. "Şimdi bunu Met Müzesi'ne götür."

Annie yanlış duymuş olmalıydı. Belki de Bayan H keçileri kaçırıyordu.

"Pardon, anlayamadım. Bunu Met'e götürmemi mi istiyorsun? Şimdi mi?"

"Evet. Bekliyorlar. 84. Cadde'deki yan girişi kullan. Onlara bunu Diana için getirdiğini söyle, bizzat kendisinin teslim aldığından ve ona kimin gönderdiğini söylediğinden emin ol." İsmi süslü bir şekilde telaffuz etti, *Dii-YA-na.*

"Hangi Diana?"

"Tanrı aşkına, bu kadar soru yeter. Haydi, git artık, geri döndüğünde senin için spagettiyi ısıtmış olurum. Hatta tatlı olarak biraz dondurmam bile var."

"Neyli?"

"Çilekli."

Annie'nin favorisiydi.



DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlotte

NEW YORK, 1978

Charlotte tüm öğleden sonra Frederick ile Hathorkare araştırması hakkında yapacağı toplantıyı iptal etmeyi düşündü. Geniş yakayı görmenin şokundan sonra, patronuna böylesine karmaşık bir teklifi sunabilecek durumda değildi. Müze yönetim sisteminin alt edilemeyecek kadar açık hiyerarşileri vardı ve Frederick'in desteği olmadan makalesini yayınlatamazdı. Birçok şey bu konuşmaya bağlıydı.

Saat altıdan hemen önce, personel ofisinin kapısının dışında duran Gök Mavisi Kraliçe'nin etrafında toplanmış bir grup kadını izleyen Frederick'e rastladı.

"Müze rehberinin drama zamanı." Heykelin yanında gergin bir şekilde duran eğitimdeki rehberlerden birini başıyla gösterdi. Kız, sanki her an fırtına kopacakmış gibi sarı saçlarını iyice spreylemişti ve ağzını bir balık gibi açıp kapatıyordu. "Zavallı kızın ne kadar hata yapacağını düşünüyorsun?"

Charlotte ona imrenmemişti; rehber programının katı peda-

gojisi muhtemelen birçok yönden lisansüstü okuldan daha zordu. Sınavlar, ödevler ve uygulama turlarıyla dolu on aylık yoğun sanat tarihi eğitiminin ardından vasıflı rehberler müzenin yüzü oldular, yetişkinleri ve öğrenci gruplarını turlara çıkardılar, sık sık akran değerlendirmelerine tâbi tutuldular. Tembellik edenlerden ayrılmaları istendi –pozisyon ücretli olmasa bile.

Rehberlik eğitimi kursunun başlarında, her başvuru sahibine rastgele bir arkeolojik eser veya sanat eseri atandı. Önceden araştırma yapılmasına izin verilmeden sunum yapması beklendi.

Charlotte, Frederick'in canlılığına uymaya çalışarak, "Galiba gerçekten titriyor," dedi. "Onlara bu tür bir eziyet çektirmenin amacını hâlâ anlamıyorum."

"Onların eseri farklı bir gözle görmelerini sağlıyor, tıpkı ziyaretçilerimizin yaptığı gibi."

"Öyle sanıyorum."

Kız, eseri dikkatle inceleyerek sanki dudaklar açılıp ona başka ne diyeceğini söyleyecekmiş gibi, "Bu bir Mısır heykeli," diye söze başladı.

Frederick, neşeyle başını Charlotte'a çevirirken, "Şimdiye kadar her şey yolunda," diye fısıldadı.

"*Burasının* Mısır kanadı olması ona yardımcı oluyor," diye cevapladı Charlotte.

Kız boğazını temizledi. "Ne yazık ki keşfedildiğinde sağlam değildi."

"Başının yarısının eksik olması gerçeğinden de anlaşılacağı gibi." Frederick kıkır kıkır güldü. Keyfi yerindeydi; her ne kadar Charlotte huzursuz olsa da belki de bu akşam ona Hathorkare teorisini anlatmak için mükemmel bir zamandı.

"Ne kadar süre sunum yapmaları gerekiyor?" diye sordu Charlotte.

"Üç dakika."

Beyaz saçlı, tıknaz bir kadın, elinde kronometreyle olduğu yerde bir sfenks gibi dikiliyordu. Rehber, heykelin "çok eski" ve "cilalı gök mavisinden yapılmış" olduğunu mırıldanarak konuşmaya devam ederken eğitimci başını iki yana salladı. "Daha derine in Priscilla. Ona gerçekten *bak*."

"Şey. Yapıldığı zamanlarda bir evde sergilenirdi. Belki de bir tapınakta veya piramitte –emin değilim– ve heykelin temsil ettiği kadın çok güzeldi, zengindi." Stajyer dolambaçlı konuşmaya devam etti, ancak yavaş yavaş ivmesini kaybediyordu, tıpkı pili biten bir oyuncak gibi. Charlotte'tan birkaç metre ötede duran Chanel takım giymiş koyu renk saçlı bir kadınla göz göze geldi. Charlotte onun eğitimdeki bir başka rehber olabileceğini tahmin etti. Koyu renk saçlı kadın, ağzında bir şeyler geveleyerek arkadaşına yardım etmeye çalışıyordu. "Bu, Yeni Krallık'tan," dedi Priscilla gururla.

"Son kısmı doğru söyledi," dedi Frederick. "Neredeyse etkilendim."

"Görünüşe göre kızın bir suflörü var." Charlotte bir dirseğiyle koyu renk saçlı kadını işaret etti.

"Lafımı geri alıyorum."

Charlotte için en sevdiği heykelin tarihinin rehber adayı Priscilla tarafından berbat edilmesini izlemek çok acı verici olmaya başladığı sırada, eğitimci kronometreyi cebine koydu ve ellerini çırptı. "Daha kötülerini de duydum," dedi, "ama daha gidecek çok yolun var Priscilla. Bu heykeli neden 'eski' olarak tanımlıyorsun? Bu çok sıkıcı, ayrıca ne kadar gereksiz olduğundan bahsetmiyorum bile."

Charlotte cevabı duymak için beklemedi. "Frederick, sanırım bir sonraki randevun benimle."

Frederick kasıldı. "Krediyle mi ilgili?"

"Hayır. Krediyle ilgili değil." Onu tehdit eden panik dalgasını yutkunarak bastırdı ve kendine nefes almayı hatırlattı. "Sana göstereceğim ilginç bir şey var."

"O halde, göster bakalım."

Ofisteki kendine ait bölmede Luksor'dan gelen fotoğrafları masasının üzerine sıraladı ve konuşmasına başladı. "Tarihçiler arasında II. Saukemet'in iktidara geldikten kısa bir süre sonra öfkeyle Hathorkare'nin adının ve yüzünün silinmesini emrettiği yaygın bir bilgidir. Ama bence zamanlama yanlış."

Frederick kaşlarını kaldırarak, "Demek öyle, ha?" dedi. Eğlendiği belliydi, sanki Charlotte yapbozun parçasını başarısız bir şekilde bir araya getirmeye çalışan bir çocukmuş gibi.

"Evet. Aralarında çok uzun bir zaman dilimi var. Belli başlı tapınaklarının parçalarına ayrıldığı tarihleri inceleyerek -ki bu, elbette o zamanlar yaygındı- ve daha sonra birbirini izleyen firavunlar tarafından yeniden bir araya getirildiklerini, yüzlerin silinmesinin en az yirmi yıl sonra gerçekleştiğini kanıtlayabilirim, bu da intikam teorisinin havasını söndürür."

Frederick bir dakika boyunca fotoğrafları inceledikten sonra başını kaldırıp Charlotte'a baktı. Bitirme tezini II. Saukemet üzerine yazmıştı ve firavunun saltanatını en üst seviyede bilen kişi olarak kabul ediliyordu -Charlotte'un şansına. "O zaman neden tapınaklarla yüzlerin silinmelerini emretsin ki?" diye sordu. "Bu hiç mantıklı değil."

"Benim teorim, yaşlı bir adam olan II. Saukemet'in, ölümünden sonra oğlunun firavun olmasını beklediği yönünde.

Fakat başka bir kraliyet ailesinin kızı, hanedanın kurucusuyla daha doğrudan bir bağlantıya sahipti, bu da onu II. Saukemet'in planları için potansiyel bir tehdit haline getiriyordu. Selefin Hathorkare olması işleri daha da kötüleştirdi, çünkü tasvirleri bazen erkeksi özellikler içeriyordu –örneğin ciltte hafif kırmızı renk tonu, başlık veya sakal– muhtemelen bir erkek kadar güçlü olduğu fikrini güçlendirmek içindi. Anladığım kadarıyla, Hathorkare'nin sadece *bu* tür tasvirleri tahrip edildi. II. Saukemet üvey annesine bu kadar öfkeliyse neden hangilerini söktürüp sildireceğini dikkatlice seçsin ki?"

"Hakikaten, neden?"

"Tahminimce, tebaasına Hathorkare'nin erkek tanrılığını benimsemesinin hatırlatılmasını istemiyordu. Dahası, Hathorkare'nin yüzünün yasaklanması, tahtın –rakip klanın kızına değil– oğluna geçeceği kesin olarak belirlendikten kısa bir süre sonra yürürlükten kaldırıldı. Bu da benim teorimi destekliyor: O, Hathorkare'ye karşı kişisel bir kin beslemekten ziyade mirası konusunda kaygılıydı."

Charlotte kazıyarak silmelere dair bazı örneklere işaret ederken, Frederick onun elindeki belgelere sertçe baktı.

"Eğer haklıysam," diye devam etti Charlotte, "bu, Hathorkare'nin uzun zamandır düşündüğümüz gibi herkes tarafından hakarete uğramadığı anlamına geliyor. Aksine, uzun ömürlülüğü, sanatsal ve ekonomik katkıları açısından Eski Mısır'ın en önemli firavunlarından biri ve hem saltanat naibi hem de kendi başına başarılı bir şekilde hüküm sürmüş, vârisine bir ülkeyi nasıl yöneteceği konusunda rehberlik etmiş bir kadın olarak kabul edilmelidir."

Charlotte lafını bitirdikten sonra Frederick bir an sustu.

"Ne zamandır bunun üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu bir süre sonra.

Charlotte masasının üzerindeki kalın manila klasörü işaret etti; referansları, kaynakları, notları ve gazete-dergi araştırmalarıyla doluydu. "Birkaç yıl önce araştırmaya başladım. Fakat doğru anladığımdan emin olana kadar bir şey söylemek istemedim."

"Sır saklamak için uzun bir süre." Frederick elini saçlarının arasından geçirdi ve başını hafifçe iki yana salladı. Şaşırmaktan hoşlanmıyordu. "Şey, itiraf etmeliyim ki oldukça etkilendim. Senin önermen tarihi baştan sona değiştirir. Sonuçta, ona cadaloz kadın diyen Met'in kendi küratörleriydi."

"Tam olarak değil. Onu, halkı ve vârisi tarafından sevilmeyen, 'kendini beğenmiş, hırslı ve vicdansız kadın' olarak gösterdiler. Bu fotoğraflar onların yanıldığını kanıtlıyor. Zaman çizelgesi hakkında yanılmışlar, yüzünün kazıyarak silinmesinin nedeni hakkında yanılmışlar, onun karakteri hakkında yanılmışlar..."

"Sanırım bunun hakkında bir dergi makalesi yazmak istiyorsun?" diye sordu Frederick.

Charlotte'un nabzı hızlandı. "Evet. Tut sergisiyle ilgili çok fazla işimiz olduğunu biliyorum, ama sanırım bunu gelecek yılın başına kadar bitirebilirim."

"Bu işe yaramayacak."

Charlotte onun itiraz edeceğini tahmin etmişti ve buna hazırlıklıydı. "Boş zamanlarımda, hafta sonları ve geceleri yazacağım. Tut'la ilgili çalışmalarla çakışmayacağına söz veriyorum."

"Mesele o değil. Bu güzel bir önerme, ayrıca kadınların öz-

gürlüğü ve tüm o çılgınlıklarla birlikte çok modern. Neredeyse biraz fazla on ikiden vurmuş oluyorsun denilebilir."

"Geçmişte olanlarla uğraşıyorum, şu anda olanlarla değil."

"Eh, yine de işe yaramayacak."

"Neden yaramayacağını düşünüyorsun?"

"Kanıtın yok. Teorin gayet iyi ve güzel, ama sadece bir teori. Kazıyarak silmelerin *neden* yapıldığını kanıtlayan belirli bir dayanağa ihtiyacın var. *Ne zaman* yapıldığını bilmek yeterli değil."

Bunu kabul etmekten nefret etse de Frederick bir noktada haklıydı. Şimdi ne olacağını tahmin ederken Charlotte'un birden boğazı düğümlendi. "Anlıyorum."

Frederick işaret parmağıyla klasöre hafifçe vurdu. "Ne yazık ki, bunu düzgün bir şekilde sunmanın tek yolu Mısır'a dönüp saha çalışmasını kendin yapman. 'Seçici silme' teorinin sağlam olduğundan emin olmalısın, ayrıca gerekçeye kanıt bulmalısın."

"Ama biliyorsun ki ben yapamam..."

"O zaman korkarım ki sana yardım edemem." Frederick'in ifadesi rahatlama ve acıma arasında gidip geliyordu. Uzmanlığı sorgulanmayacağından dolayı rahatlama, Charlotte'un bu kadar zayıf olmasından dolayı acıma.

Ama Mısır'a dönmeyi düşündüğünde Charlotte'un midesi kasıldı. Geri dönemezdi, olanlardan sonra olmazdı. Sonrasında boğazının günlerce yandığı, konuşmasının imkânsız olduğu o gece attığı şiddetli çığlıktan sonra bu asla olmazdı. Mısır ruhunu aldıktan sonra olmazdı.

@ayisigikitap



BEŞİNCİ BÖLÜM

Charlotte

MISIR, 1936

Charlotte'un el değmemiş bir mezar bulma olasılığına karşı duyduğu heyecan, basamakların altındaki kapının mührünün kırık olduğunu fark etmesiyle kayboldu. Rahipler burayı kapattıktan sonra içeri başka biri girmişti. Yine de bu mezar, Krallar Vadisi'ne yeni bir ek olacaktı ve tarih kitaplarında onu keşfeden kişi olarak adı geçecekti.

Bay Zimmerman, Charlotte ve müfettişle birlikte kapıdan içeri girerken fenerini kaldırdı ve kendilerini dar bir tünelde buldular. Tavan sadece bir buçuk metre yüksekliğinde olduğu için hepsi eğilmek zorundaydı. Koridorun duvarları hiyerogliflerle kaplıydı, ama çoğu o kadar soluktu ki anlaşılmıyordu. Tek istisna, eğimin yaklaşık yarısında birbirinin karşısına çizilmiş iki wedjat gözüydü (Horus'un sağ ve sol gözleri). Charlotte bu tasarımı her zaman sevmişti: zarifçe kalkık kaşlı bademgöz, altında gözyaşı damlası gibi bir iz ve elmacık kemiği boyunca kıvrılan, refahı, şifayı ve korumayı temsil eden bir

girdap. Eski bir Mısır sanatçısının bulunduğu noktada tam şu anda durup, ana hatları dikkatlice çizip sonra da toprak boyası ve is karışımıyla doldurmuş olması onu heyecanlandırdı.

Mezarın derinliklerine doğru ilerlediler, Henry ve Leon da dâhil olmak üzere arkalarından gelen diğer ekip üyelerinin seslerini duydu. Tünelin sonu, Charlotte'un yaklaşık altı metre kare olduğunu tahmin ettiği bir mezar odasına açılıyordu. Tut'un mezar odası keşfedildikten sonra fotoğraflarını görmüştü, yerden tavana kadar birbirine karışmış bir hazine yığınıydı ve bunun ondan farklı olacak hali yoktu; ancak odanın en ucunda büyük bir nesne ve zeminin ortasında yatan uzun bir bohça dışında tamamen boştu.

Işık içeriyi doldurup gözleri uyum sağladığında Charlotte hafif bir çığlık attı.

Büyük nesne bir lahitti ve yanında yatan bohça ise mumyalanmış bir cesetti.

Ona yaklaştılar. Yerdeki mumya, keten şeritlerle sarılmıştı ve kumaşın içinden çıkmış olan başparmağın tırnağı zarar görmemişti. Binlerce yıl sonra, mükemmel bir başparmak tırnağıydı. Mısırlıların mumyalama süreci uzundu, yetmiş gün sürerdi, ama mumyalayıcılar vücudun tüm nemini alarak onu o kadar iyi koruyabildiler ki teninin doğal koyulaşması dışında sonuç inanılmaz derecede canlı olan bir görüntüydü, hatta saç telleri bile korunmuştu.

Charlotte'un fikrine göre, süreç oldukça korkunçtu. Beyin de dâhil olmak üzere bütün iç organlar çıkarılırdı. Beyin, burun deliklerinden soktukları kancalarla parçalar halinde çıkarılırdı. Kalp vücutta bırakılırken diğer iç organlar –akciğerler, karaciğer, mide, bağırsaklar– ölen kişiyle birlikte gömülmek

üzere kaplara yerleştirilirdi. Daha sonra ceset bir tür tuzla kaplanır ve kurumaya bırakılırdı, ardından yüzlerce metre ketenle sarılıp en sonunda tabuta yerleştirilirdi.

İşte Charlotte da şimdi bu işlemin sonucuna bakıyordu.

"İlginç," dedi Bay Zimmerman dizlerinin üstüne çökerek.

"Nedir o?"

"Mumyanın kollarından biri göğsünün üzerinde çaprazlanmış, bu da On Sekizinci Hanedan'da bir kraliyet işareti."

"Sizce birisi onu lahitten çıkarmış olabilir mi?"

"Belki. Mezar yağmacıları kesinlikle bir noktada buraya geldiler, rahiplerin cesedin sargılarının arasında bıraktığı tılsımları ve mücevherleri arıyorlardı. Kim bilir daha neler çaldılar." Bay Zimmerman ayağa kalktı ve birlikte lahde yaklaştılar. "Şuna bakar mısın?" dedi yan tarafı işaret ederek.

Charlotte gördüğü işareti tercüme etti. "'Büyük Kraliyet Sütannesi Bennu.'"

"Hathorkare'nin kraliyet sütannesi," dedi Bay Zimmerman.

Charlotte, Hathorkare'yi ve onunla ilişkilendirilen sözde laneti, tahtı üvey oğlundan çaldığına dair suçlamayı duymuştu. Mumyası hiç bulunamamıştı.

Müfettişle bir kez daha istişare ettikten sonra Bay Zimmerman, lahdin kapağını kaldırmak için daha güçlü olan iki işçiyi çağırdı.

Yerdeki mumyanın tek başına gömülmediği ortaya çıktı. İçeride kolları yanlarında düz bir şekilde uzanmış başka bir mumya yatıyordu. Bu da çaprazlanmış kollu mumyanın lahdinin çalındığı ve toprak zeminde yatmaya terk edildiği anlamına geliyordu; bu, korkunç bir adaletsizlikti.

"Kol çaprazlanmışsa, o halde kendisine eşlik etmesi için

eski sütannesinin mumyasıyla birlikte gömülen Hathorkare olabilir mi?" diye sordu Charlotte.

Bay Zimmerman mumyaya kısa ve hızlı bir bakış attı. Daha ziyade lahdin üzerindeki işaretleri incelemekle ilgileniyordu. "Belki. Her hâlükârda, o Mısır tarihinde önemsiz bir role sahip, gerçek firavundan bariz bir şekilde güç kaparak tahtı ondan çalan biri ve mezarının çoktan talan edildiği ortada. Korkarım ki kabul gören ilkelere eklenecek yeni bir şey yok."

Heyecan duymayışı Charlotte'un da heyecanını öldürdü, ama keşfetmeye devam etti. Bir köşede, büyük olasılıkla ölen kişinin yemek yemesi için bırakılmış kaza benzeyen birkaç mumyalanmış hayvan vardı. Mısırlılar, ölümden sonraki hayatlarının gerçek hayatları kadar tatmin edici olması beklentisi içindeydi. Bu yüzden Kral Tut'un mezarında da bir savaş arabası, yiyecek ve içecek kapları, birkaç çift iç çamaşırı ve hatta birkaç masa oyunu bulunuyordu.

Hathorkare'nin son dinlenme yeri *burasıysa*, oynayacak hiçbir şeyi olmadan sadece yiyeceği kümes hayvanlarıyla burada sıkışıp kalması ne kadar üzücüydü. Yağmacılar burayı hedef almadan önce içeride başka neler vardı?

Mezar iyice incelenip keşfedildikten sonra Charlotte gönülsüzce Bay Zimmerman'ı açıklığa doğru giden tünel boyunca takip etti. Keşif önemli olsa da mezarın kendisi, solgun duvarları ve neredeyse boş olan odalarıyla oldukça aleladeydi. Charlotte tüneldeki Horus'un gözlerinden birinin önünde durdu. Tam altında, toprak zeminle aynı hizada, bir fare için yeterince büyük olan minik bir delik vardı. Charlotte aşağı uzanıp parmağını içeri soktu. Şaşırtıcı bir şekilde, duvar oldukça inceydi ve arkasında boşluk vardı.

"Bay Zimmerman, çabuk gelin!"

Bay Zimmerman ona katıldı, Henry de hemen arkasındaydı.

"Nedir o?" diye sordu Bay Zimmerman.

"Bir delik fark ettim ve taş kolayca ufalanıyor." Zemine yakın olan deliği işaret etti. "Burada bir niş olabileceğini düşünüyorum."

Bay Zimmerman çömelip birkaç alet istedi. Leon birdenbire elinde sivri uçlu bir malayla ortaya çıkıp Charlotte'un önüne geçti. Diz çöktü ve deliği nazikçe genişletmek için Bay Zimmerman'ın talimatlarını izledi. "Bize biraz yer aç," dedi Bay Zimmerman.

Charlotte, Leon'un onun yerini almasına içerlemiş bir şekilde olduğu yerde öylece durdu. Henry onun hemen arkasında durdu ve bir eliyle hafifçe beline dokundu, onun sinirlendiğini hissetti. Karnak'taki öpüşmelerinden beri birbirlerine olan duygularını meslektaşlarından gizli tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı, sadece liman güvenli olduğunda bir veya iki kez kaçamak öpücükle yetinmişlerdi.

Leon zincire benzer tozla kaplı şeyi yavaşça çıkardı, Bay Zimmerman da onu dikkatlice fırçaladı. Yaklaşık elli santimetre uzunluğundaydı ve bir tür karmaşık dokumadan oluşuyordu.

Bay Zimmerman inceleme için havaya kaldırırken Henry de parçaya bir el feneri doğrulttu. Yansıyan ışık Charlotte'un gözlerini yaktı, gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Zincir metalden yapılmıştı, ama herhangi bir metalden değil. Altından.

Ayrıca bu hiçbir şekilde zincir değildi. Charlotte hemen

bunun geniş bir yakalık; birkaç sıra birbirine bağlı tılsımdan ya da muskadan oluşan yayvan, katmanlı bir kolye olduğunu anladı. Kesinlikle önemli bir buluntuydu.

Sonuç olarak hırsızlar her şeyi alamamışlardı.



Ertesi gün pazardı –ekibin izin günüydü– ve hâlâ keşfinin etkisi altında olan Charlotte, kahvaltıdan hemen sonra Luksor'a yapacağı bir yolculukta Henry'ye eşlik etmeyi kabul etti. Hava berrak ve temizdi, gökyüzü maviydi ki bu Mısır'da nadiren görülürdü. Havada sürekli dönen kum, sanki başka bir gezegendeymişçesine sarı bir pırıltı yayma eğilimindeydi.

Luksor şehri Nil'in doğu kıyısında uzanıyordu. Henry, Charlotte'u karşıya geçen küçük teknelerden birine bindirdi, kendi de yanına oturdu, bacakları birbirine değiyordu. Birlikte, su bufalolarının bataklıklarda uzun bitkilerle otlamasını, tekne kıyıdan uzaklaşırken küçük oğlanların birbirlerine su sıçratıp bağırmalarını izlediler.

Luksor hayatla dolup taşıyordu. Açık hava pazarı, mango ve incir satanların canhıraş bağırmaları ve tavukların gıdaklamalarıyla doluydu. Egzotik baharatların kendilerine özgü kokuları yerel zanaatkârların renkli duvar kilimlerine karışıyordu, çocuklar annelerinin eteklerinin etrafında koştururken, bir deri bir kemik kalmış köpekler gölgede soluk soluğa yatıyordu. Yürüyüşlerine başladıktan kısa bir süre sonra Charlotte ve Henry turist zannedilerek eski eserler satmak isteyen cübbeli adamlar tarafından çevrelendiler. "Gerçek antikalar efendim, size söz veriyorum," diye ısrar ettiler.

Charlotte şehirde gelişen sahtecilik hakkında daha önce uyarılmıştı, ama Henry siyah giysili, uzun boylu bir adamla sohbete başlamıştı bile. Charlotte ona bir bakış attığında Henry omzunu silkti. "Merak ediyorum. Bakalım ne teklif edecek, olur mu?"

Adamı, salonun yanındaki küçük bir odada yüzlerce sözde antikanın sergilendiği bir eve kadar takip ettiler. Kaba hiyeroglifl erin, tılsımların ve düzinelerce bok böceğinin oyulduğu kireçtaşı tabletler büyük bir masanın üzerindeydi.

Henry eline bir böceği alıp inceledi. "Dışkısını top haline getirmesiyle bilinen bir böceğin Antik Mısır'ın en büyük sembollerinden biri olması bana tuhaf geliyor."

"Bunun sebebi, yavruların topun içinde yumurtadan çıkması ve yuvarlanışının güneşin gökyüzündeki yolculuğuna benzemesi," dedi Charlotte.

"Bu biraz zorlama sanki."

"Yenilenme, canım. Koruma sağlıyorlar." Charlotte, böceği Henry'nin elinden aldı ve kaba işaretlerini inceledi. Sahteydi ama düzgündü.

"Bir tane ister misin? Büyülü bir tılsım?"

Bunun üzerine satıcının yüzü aydınlandı. "Eşiniz için akik taşından harika bir böceğim var, mükemmel bulacaksınız. Yukarıda, hemen döneceğim."

Charlotte adamın yanlış anlaması karşısında kızardı.

Henry yaklaştı. "Bayan Henry Smith. Bunu çok beğendim."

"Sahte karına sahte bir böcek mi alacaksın?" diye takıldı Charlotte.

Henry sadece bir adım geride durup Charlotte'a sanki altından yapılmış gibi baktı. Nefesi kesildi.

"Karıma istediği her şeyi alırım," dedi Henry sessizce. "Bir yerde sahtekârların sahte böcekleri çiğnenmiş yiyeceklere sardıklarını ve kazlara bunları bütün olarak yutturduklarını okumuştum. Görünüşe göre, kuşun sindirim sistemi yüzeyi doğal olarak eskitmeye katkıda bulunuyor."

Charlotte iğrenmiş gibi yüzünü buruşturup böceği elinden atınca ikisi de güldü.

Henry odanın içinde dolaştı ve sonunda arkadaki kapıyı açarak, "Baksana!" diye fısıldadı.

Charlotte yanına gitti. Odanın hâkimi, etrafa dağılmış aletlerle bir çalışma tezgâhıydı: fırçalar, testereler, bir büyüteç, eğeler ve oyma aletleri. Bir köşede, ikiye kesilmiş büyük bir firavun inciri mumya kutusu vardı, ahşabı şüphesiz sahte cenaze heykelleri için kullanılmıştı. Yanlışlıkla bir sahtecinin atölyesine girdiklerine ikna oldular.

"Ne yapıyorsunuz?"

Adam, elinde kehribar renkli birkaç tane böcekle geri dönmüştü.

Henry hemen bahaneler uydurdu ve kısa sürede tekrar sokağa çıkmışlardı bile, adam kapıdan onlara kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Bugünlerde ikimizin de başını büyük bir belaya sokacaksın," dedi Charlotte. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kocan zannedilmek hoşuma gitti, bu yüzden her şeye değer. Ayrıca şikâyette bulunmak için polisi arayamaz."

"Bu sahte malları hiçbir şeyden şüphelenmeyen turistlere satmak doğru gelmiyor. O replikaların bazıları oldukça iyiydi, onların sahte olup olmadığını tespit etmek için uzman olman gerekir."

"Sadece geçimlerini sağlıyorlar; onları suçlamıyorum."

"Fakat müzelerde yer alması gereken, kazıp çıkarmak için büyük çaba sarf ettiğimiz eserlerin sayısını azaltıyor."

"Bunu şöyle düşün," dedi Henry. "Eğer hiçbir şeyden şüphelenmemiş bir turist eve sahte bir böcek veya bir çanak çömlekle gelirse ve bu da arkadaşlarının Antik Mısır kültürüne ilgi duymasını sağlarsa, Met Müzesi veya bizim gibi arkeologlar için daha iyi olur. Onlar da çocuklarını müzeye getirebilir, Mısır Sanat Koleksiyonuna bağışta bulunabilir ve hatta bir kazıyı finanse edebilirler."

Charlotte bundan pek emin değildi. "Sahte eserlerin, antik çağ zanaatkârlarının sanatının önemini azalttığını düşünmüyor musun? Yani sence de tüm övgüyü onlar hak etmiyor mu?"

"Sana bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama o zanaatkârların hepsi çoktan ölüp gitti. Her iki durumda da bir fikirleri olduğundan şüpheliyim."

"Tabii ki Mısırlıların ahiret görüşü doğru olmadığı sürece. O durumda, bugünden itibaren seni her an yıldırım çarpabilir."

"Ah, bence bu çoktan oldu."

Henry'nin Charlotte'a bakışı, uzun zaman önce ölmüş zanaatkârları ve öfkeli sahteciyi tamamen unutturdu. Metropolitan House'a geri döndüklerinde, Charlotte tüm öğleden sonra ortadan kaybolup Henry'nin odasında saklanmaktan başka bir şey istemiyordu. Hâlâ keşfedilmemiş bir mezar bulmanın verdiği coşkuyla sarhoş gibiydi; burada, Mısır'da arkeolog olma fikri ilk kez o kadar da çılgınca görünmüyordu. Mısır'da kendi kurallarını koyabilir ve ailesinin ondan beklediği hayatı değil,

kendi seçtiği hayatı yaşayabilirdi. Ayrıca eğer eski Mısırlı kadınlar bedensel hazlarını sansürsüz bir şekilde yaşayabiliyorsa onun da aynısını yapması adil olurdu.

Onun odasına yaklaştıklarında Charlotte, Henry'nin elini tuttu. Henry anahtarını karıştırdı ve sonunda kapıyı açtığında onu içeri çekti. Charlotte hevesle onun kollarında eridi, kendini hareketlerinin ahengine ve Henry'nin vücudunun kıvrımlarına kaptırdı.

Sonra Henry onu sevdiğini söyledi ve o da tereddüt etmeden karşılık verdi. Henry çekici ve nazikti. Arkeolojiye ve bu harika, vahşi, gizemli ülkeye olan sevgileriyle mükemmel bir uyum yakalamışlardı. İkisi için gelecekte ne olacağı belirsizdi, ama Charlotte o an bunun için endişelenmek istemiyordu.

O akşam yemekten sonra, ekipten on kadar kişi verandada toplandı. Charlotte, New York'a döndüğünde bu terası özleyecekti, çünkü çölün gün doğumuyla pembeye döndüğü sabahın erken saatlerinde kahve içmek veya yıldızlı karanlıkta Henry yanındayken bir kadeh şarap içmek için mükemmel bir yerdi. Mısır'da kalan zamanının her dakikasının tadını çıkarmak istiyordu. Annesiyle babasından uzakta, bu egzotik ülkede olmak Charlotte'a New York şehrindeki hayatının, kuralları ve toplumsal âdetleriyle birlikte ne kadar küçük olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Konu sütannenin mezarına geldi, dikkatini verebilmek için uzun uzadıya düşünmeyi bir kenara bıraktı.

"O parçayı kazıp çıkarmakla iyi iş çıkardın Leon," dedi Bay Zimmerman. "Bunu gelecek yılın başlarında dergimize göndereceğimiz yazıya ekleyeceğiz."

"Özür dilerim, ne?" diye sordu Charlotte.

"Geniş yakalığın keşfinden bahsediyoruz. Senin mezardan."

Charlotte, düzgün bir şekilde temizlendikten sonra eseri hevesle incelemişti. Geniş yakalık gerçekten de altından yapılmıştı. Zarifti ve neredeyse mükemmel durumdaydı, sadece alt sırada minik bir tılsım eksikti. Onu en ilgi çekici kılan şey, üzerine yazılmış isimdi: Hathorkare. Bay Zimmerman, bir zamanlar firavuna ait olduğuna kanaat getirmişti, ama bunun açığa çıkan mumyayla ilgili olarak ne anlama geldiğine dair herhangi bir sonuca varmak istemiyordu. Ekip, onun bulunduğu duvarın karşısındaki wedjat gözünün altı da dâhil olmak üzere başka gizli nişler aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Leon geriye yaslanarak sandalyesini arka iki ayağının üzerine kaldırdı. "Bunun *bizim* mezarımız olması gerekmiyor muydu? Sonuçta ilk başta bana verilmişti ve hazineyi ortaya çıkarmaya yardım da ettim."

Sevişerek geçen öğleden sonra ve ardından büyük bir kadeh şarap, Charlotte'u her zamankinden daha iddialı biri yaptı. "Kazı alanını terk ettin, çünkü oranın iyi olmadığını düşünüyordun. Sonrasında ben *keşfettiğim* mezarın içine girdiğimde, nişe ulaşmak için beni kelimenin tam manasıyla itip yolundan çektin, bu arada –hatırlatırım ki– nişi de ben *keşfettim*."

Diğer arkeologlardan biri söz alarak, "Bu kadar ağız kavgası yeter. Yazıda bir dipnot olacağınız için mutlu olun, çünkü elde edeceğiniz tek şey bu olacak. Her şeyden önce, Met Müzesi ve saygıdeğer liderimiz Bay Zimmerman, bizi buraya yerleştirdikleri için bütün övgüleri hak ediyorlar," dedi.

"Elbette," diyerek onun sözlerini kabul etti Charlotte. Leon hiçbir şey söylemedi.

"Her halükârda bulduğumuz her şeyin yarısı Mısır hükü-

metine gidiyor, unutmayın," dedi Henry. "Umarım geniş yakalığı elimizde tutabiliriz."

"Bugün Eski Eserler Dairesi müfettişinden haber aldım," dedi Bay Zimmerman. "Korkarım ki kötü haber. Geniş yakalığı *alacaklar*."

Leon sandalyesinin ön ayaklarını yüksek sesle zemine çarptı. "Bu haksızlık!"

Charlotte ve Leon bir kereliğine aynı tepkiyi verdiler.

"Karşılığında, başka bir kazıdan Amerika'ya geri gönderilecek daha önemli birkaç eser var," dedi Bay Zimmerman. "Ayrıca Hathorkare'nin lanetini unutmayın. İkinizi de mutlak ölümden kurtarmış olabilirim." Gülerek elindeki bardağı kaldırdı. "Rica ederim, dostlarım."

"O zaman bu kadar zahmete girmenin ne anlamı var ki?" diye sızlandı Leon. "Sonrasında eski eserlerin Mısır Müzesi'ne verilmesini sağlamak için mi? Onları çöpe atsalar da olurmuş."

"Nasıl yani?" diye sordu Charlotte.

"Müze iyi yönetilmiyor," diye açıkladı Henry. "Pek paraları yok, bu da eserlerin hak ettikleri muameleyi görmediği anlamına geliyor."

"Mezardayken nasılsa orada da o kadar tozla kaplanacak," diye ekledi Leon.

"Peki ya mumyalar?" diye sordu Charlotte. "Onlara ne oluyor?"

"Hâlâ oradalar," dedi Bay Zimmerman. "Kapı kilitli olacak ve kontrollü geçitle korunacak, böylece içeri başka kimse giremeyecek."

Charlotte bunu garip buldu ve dile getirdi. "Neden geride bırakıldılar? Yani, onlar gerçek insanlar, nesne değiller. Kimse mumyaları istemiyor mu?"

Leon burnunu çekti. "Neden istesin ki? Bir yığın kemik ve tendonda değerli hiçbir şey yoktur."

Charlotte kesinlikle aynı fikirde değildi ve Leon'un küstah tavrı onu sinirlendirdi. "Bir zamanlar bizim kadar canlıydılar ve hatta belki de büyük bir güce sahiptiler. Kolu yukarı kıvrık olan kraliyet ailesinden olabilir," dedi.

"Bunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz," diye düzeltti Bay Zimmerman. "Bir lahit olmadan olmaz. Şimdilik ikisi de orada kalacak."

Charlotte şalını omuzlarına daha sıkı sardı. Mezara girip son zenginliklerini çıkarıp almak, muhtemel kraliçe ve sütannesine sadece birkaç kaz mumyası bırakmak ona yanlış geliyordu. Konuşma uluslararası durumun ne olduğuna, Avrupa'yı belirsizlik kaplarken Hitler'in güçlerinin Versay Antlaşması'nın şartlarına aykırı olarak Ren Nehri Bölgesi'ni yeniden işgal etmesiyle Krallar Vadisi'ndeki diğer kazı ekiplerine ne olacağına döndü. Kara bulutlar toplanıyordu.

Charlotte o gece rüyasında mezarın etrafında dolaşan mumyaları gördü; mezar odalarının karanlığında kolyeyi kaybettikleri için ağıt yakıyorlardı. Bu kadınlar hayatları boyunca kimi sevmişlerdi? Neleri başarmışlardı? Neden unutulmuşlardı? Charlotte uyanıp yataktan kalktıktan sonra yüzüne su çarptı, sonra Henry ile bir kez daha seviştiler.

Daha sonra rüyasında kalın kirpikli, bembeyaz tenli, küçük bir kız çocuğu gördü ve bir ay sonra da hamile olduğunu öğrendi.



ALTINCI BÖLÜM

Annie

NEW YORK, 1978

Met Müzesi gecenin karanlığında gökyüzüne yükseliyor gibiydi, o kadar genişti ki tüm binayı tek bir fotoğraf karesine sığdırmak neredeyse imkânsızdı. Bodur bir piramit şeklindeki giderek genişleyen merdivenler, dört çift görkemli Korint sütunuyla korunan kireçtaşı dış cepheye doğru tırmanıyordu. Ana girişin her iki yanında daha gösterişsiz üç eklenti, muhteşem bir yaratığın kanatları gibi uzanıyordu.

Birkaç taksi süzülerek geçti, kaldırımlar boştu, bu durum Annie'nin gerilmesine sebep oldu. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde şehir mali açıdan çöktükçe ve kaynaklar az bulunur hale geldikçe vatandaşlar da genel ruh hali açısından vahşileşmişlerdi. Bıçaklamalar, gasplar ve cinayetler giderek tırmanıyordu. Saldırıya uğrarsa yardım için en yakın Beşinci Cadde'nin biletçisine koşabileceğini düşündü.

Giriş, binanın kuzey tarafındaydı ve ötesinde, Central Park karanlığa gömülmüştü. Gelme nedenini ilettiğinde kapıdaki

güvenlik görevlisi şaşırmamış gibi göründü. Başka bir görevliye ona eşlik etmesini söyledi ve *New York Post*'unu okumaya geri döndü. Annie, müzenin diğer katlarında pek çok saat geçirmişti ama bodrum katına hiç inmemişti. Düzenli aralıklarla "Taşınan Sanat Eserine Yol Verin" yazan tabelaların asıldığı geniş beyaz bir koridorda güvenlik görevlisini takip etti. Başının üzerinde, tavan boyunca uzanan borular ve kanallar açıktaydı.

Sonunda, çift kanatlı bir kapıya ulaştılar. "İçeride," dedi güvenlik görevlisi.

Annie kapıları iterek açtı. İçerideki sofada birkaç masa bulunuyordu ve sofa, büyük masaların olduğu geniş bir odaya açılıyordu. Burada bir düzine kadar kadın çalışıyordu; kat kat tüllere renkli aplikeler dikiyorlar, siyah-beyaz tunikleri ütülüyorlar ve koyu kadife perdelere fırfırlar dikiyorlardı. Canlı renklerde kumaşlar dışında her şey –duvarlar, dolaplar, hatta zemin– beyazdı, böylece bir tür moda laboratuvarını andırıyordu. Çalışanlar ellerine beyaz eldiven bile giymişlerdi.

Kimse onun içeri girdiğini fark etmemişti. Annie kapıya en yakın çalışan kadına yaklaştı. "Affedersiniz, Bayan Hollingsworth bunu Diana'ya vermemi istedi," dedi.

Kadının gözleri dehşetle büyüdü.

"Dii-YA-na," diye hemen düzeltti Annie. Otrişi poşetten çıkarıp uzattı.

"Tamam." Kadın ve yanında oturan çalışan endişeli gözlerle bakıştılar. "Bunu sen yapmak ister misin Mona?"

"Şey. Hayır, teşekkür ederim."

Tam o sırada, ufak tefek bir kız hızla yanlarından geçti. Mona adındaki kadın, kızın kolunu yakalayarak, "Wanda, bu

yeni geldi," dedi. Otrişi Annie'den alıp Wanda'ya uzattı, o da titreyen dudaklarıyla kabul etti. Gecenin geç saatlerinde müzenin derinliklerindeki bu yerde herkesi bu kadar endişelendiren şey neydi? Annie, tarih dersinde okuduğu 1910'ların çalışma şartları kötü olan terhanelerini düşünmeden edemedi, genç kızlar gömlek kolu dikmeleri için saatlerce köle gibi çalıştırılıyordu.

Wanda kapalı bir kapıyı açıp içeri girerek gözden kayboldu.

Annie, Mona adlı kadına, "Burası neresi?" diye sordu.

"Burası Kostüm Enstitüsü atölyesi."

"Burada mı çalışıyorsunuz?"

Mona yüksek sesle alayvari bir şekilde gülerek, "Tanrım, hayır, biz stajyer müze rehberleriyiz," dedi.

"Müze rehberi mi? Tur falan mı düzenliyorsunuz?"

"Bir gün yapacağız," dedi diğer kadın. Annie'nin kırdığı potlardan iş arkadaşı kadar rahatsız olmamış gibi görünüyordu. "Bu arada, ben Priscilla. Bu da Mona. Müzeye gönüllü olarak zaman ayırıyoruz."

Priscilla'nın sesli harfleri telaffuz edişi, pahalı bistrolarda öğle yemeği yiyen ve Long Island'ın Doğu Yakası'nda yaz tatili yapan New York'un üst sınıfındakiler gibiydi. Bir kere daha baktığında, odadakilerin hepsinin kırk yaşın üzerinde olduğunu gördü, saçları şekillendirilmişti ve kulaklarında elmas küpeler vardı. Burası kesinlikle bir terhane değildi.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu Annie.

Mona belli belirsiz bir Avrupa aksanıyla, "Met Gala sergisi," diye cevapladı.

Annie tabii ki Met Gala'yı duymuştu; yüksek sosyete için yılda bir kez düzenlenen büyük bir partiydi. Birdenbire, her-

kesin bahsettiği Diana'nın aslında *Vogue* ve *Harper's Bazaar*'ın eski editörü, şimdi de Met'te danışman olarak çalışan Diana Vreeland olduğunu anladı. Onun editör mektuplarını her ay neşeyle okuyordu.

"Gala ne zaman?" diye sordu Annie.

"Yirmi Kasım, bu yüzden gece geç saatlere kadar buradayız." Mona geç saatlere kadar çalışma fikrinden dolayı gururlu olmaktan ziyade, üzgün görünüyordu. "Bu yılın teması *Diaghilev**: *Rus Baletlerin Kostümleri ve Tasarımları.*"

Onun neyden bahsettiği hakkında Annie'nin hiçbir fikri yoktu. Odada etrafına bakındı ve günümüzün bale kostümlerine hiç benzemeyen parlak kıyafetler giymiş birkaç manken fark etti.

"Bunlar dans kostümü mü?" diye sordu.

Priscilla, "Diaghilev, 1900'lerin başlarında Rus Baletler (Ballets Russes) adlı bir dans topluluğu kuran bir koreografı," diye açıkladı. Sanki ezberlenmiş bir dizi gerçeği hatırlıyormuş gibi konuşmuştu. "Dekorları, kostümleri ve koreografisi sanat, moda ve dansta devrim yarattı. Ölümünün ellinci yıldönümünde dünyaya kazandırdığı çok önemli tasarımları ve canlı renkleri kutluyoruz."

"Aferin Priscilla," dedi Mona kuru bir şekilde. Priscilla, Mona'nın küçümseyici tonunu tamamen kaçırarak ona büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi. İki kadın zıtlıkların bir çalışmasıydı: Koyu saçları ve gaga burnuyla Mona'ya karşı sarı bukleleri ve mavi gözleriyle Priscilla. Priscilla göz kapaklarına, irislerinin tonuyla birebir eşleşen göz farı sürmüştü, ne yazık

* Diaghilev (1872–1929), Ballets Russes topluluğunun kurucusu ve yöneticisiydi. Onun vizyonu, dansı sadece sahnede bir gösteri değil; müzik, resim, sahne tasarımı, kostüm ve beden estetiğini kapsayan bir tüm sanatların buluşması (Gesamtkunstwerk) haline getirmekti.

ki onu sürekli olarak buz kesilmiş gibi gösteren talihsiz bir etkiye sahipti.

"Müze rehberi nasıl olunur?" diye sordu Annie.

"Önce başvuruda bulunman ve ardından oldukça kapsamlı olan bir eğitimden geçmen gerekiyor," dedi Mona. "Müzenin kapalı olduğu her pazartesi geliyoruz ve saatlerce küratörler ve diğer personelle vakit geçirerek Met hakkında her şeyi, müze düzeninden sanat eserinin menşeine kadar her şeyi öğreniyoruz. Buna, 'müze akıcılığı' deniyor."

"Nasıl çalışacağımızı anlamamız lazım," dedi Priscilla.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Annie.

"Zor bir iş," dedi Mona.

"Dünyanın en iyi üniversitelerinden birine girmekten daha zor," diye ekledi Priscilla. "Örneğin, bugün rastgele seçilmiş bir sanat eseri hakkında üç dakika boyunca konuşmam gerekiyordu. Oldukça iyi konuştum, değil mi Mona?"

"Elbette."

Priscilla'nın coşkusu biraz azaldı. "Eleştiriler oldukça yıkıcı olabilir. Ama er geç araştırma yapmana ve personele sunmana izin verilir. Geçersen, 'çalışma alanına hazır' sayılırsın. Değilsen, elenirsin."

Müze rehberi olmak Annie'ye hayalindeki iş gibi geliyordu. Ama yine de bir iş değildi. "Gönüllü olarak mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Elbette," dedi Priscilla. "Burada olmak bir onurdur ve çoğumuz zaten bir şekilde müzede yer almaya başladık –bağışçı ve benzeri görevlerde yer alarak. Geçtiğimiz birkaç hafta, düzenli çalışmalarımıza ve derslerimize ek olarak Bayan Vreeland'a galada yardımcı olma şansına eriştik."

Sanki adının anılmasıyla çağrılmış gibi, kadın açılan bir kapıdan belirdi. Otrişi bir eliyle yukarıya kaldırmıştı, uçları aşağı sarkıyordu, diğer eli kalçasındaydı. Yetmişlerinde gibi görünüyordu ve her yeri aşırı dar, inceydi: kalçaları, göğüsleri; yüzü bile uzun ve inceydi. Annie ilk bakışta onu at gibi tarif edebilirdi, ama hareket ettiğinde, geleneksel güzellik veya çirkinlik fikirlerini önemsiz kılan bir otorite havası vardı. Gür ve siyah kısa saçları tepeden kabartılmıştı ve yanaklarına kulak memelerine kadar uzanan kırmızı bir allık belirgin bir şekilde sürülmüştü.

Diana Vreeland. New York'un en şık kadını.

"Dinleyin kızlar," dedi Vreeland alçak bir homurdanmayla. "Wanda'ya *Şehrazad*'dan Zübeyde kostümünün yakasını süslemek için fikirler almak üzere eski ve yeni rehberlere ulaşmasını söyledim. Kostümü giyen dansçının Bronx Hayvanat Bahçesi'nden bir yılanla fotoğraf çektirmesiyle tanındığını açıkladım, bunun niyetimi oldukça açık hale getirdiğini düşündüm. Daha üzerinden yarım saat geçmeden salatalık turşusu renginde bir otriş elime tutuşturuldu. Şimdi, tek bir sorum var: Bu felaket şeyi inime kim getirdi?"

Priscilla da Mona da Annie'ye bakmak için döndü. Annie oradan kaçabilirdi ama Bayan H mutlaka otriş hakkında soru sorardı. Başka seçeneği yoktu.

Titreyerek, kolunu havaya kaldırdı.

"Şey, o bendim."

Kostüm Enstitüsü atölyesinin parlak ışıklarında Diana Vreeland, Annie'ye sanki başka bir gezegendenmiş gibi baktı.

Annie elini indirdi. Son derece bakımlı Yukarı Doğu Yakası duayenlerinin bulunduğu bu odada hiç bu kadar dikkat çeki-

ci, bu kadar huzursuz hissetmemişti. Fiziksel olarak çoğundan iki kat iri olmakla kalmıyor, saçları da dışarıdaki nemli sisten dolayı omuzlarına doğru gevşekçe sarkıyordu ve cildi parlak, solgundu. Bu kusursuz, seçkin ortamdaki varlığı bile zaten bir sivilce gibiyken şimdi de tüm gözler üzerindeydi.

"Beni Bayan Hollingsworth otrişle beraber buraya gönderdi," diye açıkladı Annie zayıf bir sesle. "Yardım etmek istiyordu."

Bayan H'nin adı geçince, sanki tüm oda bir rahatlamayla nefesini bıraktı. Bayan Vreeland gırtlaktan gelen bir kahkahayla başını geriye attı. "Ah, şu Nora. Bana hep numara çekiyor, sanırım biraz neşelenmemiz için, komiklik olsun diye gönderilmiş bir hediye. Kalçası nasıl? Yoksa kolu muydu?"

"Dizi," dedi Annie rahatlayarak, ancak Bayan H'nin otrişi komiklik olsun diye değil, samimi bir yardım girişimi olarak gönderdiğinden oldukça emindi. "Şimdi çok daha iyi hareket ediyor."

Bayan Vreeland, "Wanda!" diye seslendi.

Kız koşarak geldi. "Evet."

"Neden bana bunun Bayan Hollingsworth'tan geldiğini *söylemedin*? *Tam* bilgi olmadan burayı idare edemem, anlıyor musun?"

"Çok özür dilerim Bayan Vreeland." Bunun üzerine Wanda gözyaşlarına boğuldu.

Bayan Vreeland ağlamasına aldırmadan ona baktı. "Etrafımda pısırıklığa izin veremem, şimdi olmaz. Son tarihimize gözyaşlarına prim vermeyecek kadar çok yaklaştık. Hadi git, teşekkür ederim canım, senden isteyeceğimiz tek şey bu." Wanda'ya otrişi uzattı. "Ve dışarı çıkarken bunu da o genç hanıma ver."

Wanda atölyeden çıkarken otrişi Annie'ye fırlatarak hızla uzaklaştı. Daha Kostüm Enstitüsü'nün kapısı kapanmadan hıçkırıklara boğuldu. Annie onun adına çok kötü hissetti, ama aynı zamanda onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu da göremiyordu. Neticede Bayan Vreeland bağırmamıştı, eşyaları sağa sola fırlatmamıştı.

"Herkes dinlesin!" dedi Bayan Vreeland, ellerini iki kez çırparak. "Tekrar deneyeceğim!" Beyaz ve koyu mavi renkte inci işlemeli bir streç dansçı giysisi ile ayak bileğine kadar uzanan kabarık ipek tozluklar giyen bir mankenin yanına koşar adım gitti. "*Şehrâzâd*'ın Zübeyde'sinin kralın en sevdiği karısı olduğunu aklınızdan çıkarmamalısınız. Fakat aynı zamanda umutsuzca sevgiye ihtiyaç duyan şehvetli bir kadın. Hâlâ genç ve bir tavus kuşu sahibi olduğunu, tarçını ve çiçekleri sevdiğini hayal edebiliyorum. Bu işi doğru yapmamız önemli. Moda, dünyanın sıradanlığından en sarhoş edici kurtuluş olmalı." Durakladı. "*Şimdi* ne aradığımı anladınız mı?"

Annie, diğer kadınlar başlarını anlayışla sallarken şaşkınlıkla etrafına baktı. Daha önce yılanlardan bahsetmişti, şimdi de tavus kuşlarından ve biraz da sıradanlıktan.

Fakat bunun kostümün yaka kısmıyla ne alakası vardı?

Garip bir şekilde, Annie cevabı öğrenmek için can atıyordu.



YEDİNCİ BÖLÜM

Charlotte

NEW YORK, 1978

Charlotte o akşam nihayet eve dönebildiğinde onu Hint baharatlarının zengin kokusu karşıladı.

Anahtarlarını antredeki küçük telefon sehpasına fırlatırken, "Sipariş vereceğimizi sanıyordum," diye seslendi Mark'a. "Yemek mi pişiriyorsun?"

"Dur, mutfağa girme!" diye cevap verdi Mark.

Charlotte, Mark ile paylaştığı Central Park West'teki dairelerinde, mutfağın sallanan kapılarının önünde sabırla bekledi. Birçok açıdan hâlâ Mark'ın eviydi; daha doğrusu, ebeveynlerine aitti. Burada büyümüş, annesiyle babası öldükten sonra da burada kalmış, evlenmiş ve bir kızı olmuş, boşanmış, eski karısıyla dört yaşındaki çocuğu Los Angeles'a taşındıktan sonra savaştan önce inşa edilmiş büyük odalarda yas tutarak dolaşmıştı. Yaşanan tüm bu olaylardan sonra, çocukluğundan beri sahip oldukları yemek odası masası, halılar ve kanepeler hâlâ evde duruyordu. Eski karısı Beverly, mutfağı iğrenç bir

avokado yeşiliyle yeniden dekore etmişti, ama diğer odaların yenilemesine elini süremeden ayrılmışlardı ki bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Charlotte, Mark'la on iki yıl önce, müzede konservatör olarak çalışan arkadaşı Helen'ın onu West Village'daki Broadway dışı korkunç bir oyuna sürüklemesiyle tanışmıştı. O zamanlar Charlotte, Charles Caddesi'ndeki bir stüdyo dairede yaşıyordu. Eski kiracının geride bıraktığı asma kat yatağında uyuyor ve sabah kahvesini arka bahçenin kahverengi taşlarla çevrili olması göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede sağlıklı bir manolya ağacına bakan küçük bir balkonda içiyordu. Oyuna sadece yürüme mesafesinde olduğu için gitmişti ve sonrasında Helen'la bir kadeh şarap içmeyi dört gözle bekliyordu.

Oyunun arasında bir adam Charlotte'a yaklaşıp oyun hakkında ne düşündüğünü sorduğunda Charlotte hemen, "Dehşetengiz," diye cevap vermişti. Neden özellikle bu kelimenin aklına geldiğini anlayamamıştı, çünkü daha önce hiç kullanmamıştı. Oyun, belirsiz felsefeleri tartışan, gemi kazası geçirmiş bir grup entelektüelle ilgiliydi ve onların yüce dili, istemeden kelime dağarcığına girmişti.

Adam neredeyse çok yakışıklıydı, belirgin bir burnu, yüksek elmacık kemikleri ve yeni yeni ağarmaya başlayan saçları vardı. Gülmeye başladı, herkesin dönüp gülümsemesine neden olan içten bir kahkahaydı bu. Tam o sırada Helen, bardan birkaç kadeh şarapla döndü ve hemen Charlotte'u o akşamki oyunun yazarı Mark Schrader'le tanıştırdı.

Oyun bir sonraki hafta Obie ödülünü kazandığında Mark ona ulaştı –numarasını Helen'dan almıştı– ve Charlotte'un ona bir içki borcu olduğunda ısrar etti. Adam çekiciydi ama aceleci

değildi ve kısa süre sonra düzenli olarak yemeğe çıkmaya başladılar. Bir süre sonra Charlotte'un onun evinde kalması doğal göründü. Charlotte'tan on yaş küçüktü ve Charlotte ilk başta bunun riskli olduğunu düşündü. Ama sonra –en azından yaş farkı bakımından– bunun gerçekten önemli olmadığını fark etti.

Mark onu Sam Shepard gibi yeni seslerin, Mabou Mines ve Wooster Group gibi avangart tiyatro topluluklarının yer aldığı şehir merkezindeki tiyatro sahnesiyle tanıştırmıştı. Charlotte'un sahnede neler olduğuyla ilgili kafası karışsa da çabayı takdir etmeyi öğrenmişti. Onun çalışmaları geçmişe dayanıyordu ve geleceğe, ileriye doğru harekete dair bir anlayış edinmek onu dinç tutuyordu. Belki de bu yüzden Mark'la çok iyi anlaşıyorlardı. Hayata çok farklı başlangıçlardan gelmişlerdi, bu da iletişimlerini canlı ve tatmin edici kılıyordu. On iki yıl sonra bile hâlâ kitaplar veya oyunlar, politika veya sanat hakkında saatlerce konuşabiliyorlardı. Mark onu şaşırtmaktan ve güldürmekten hiç vazgeçmiyordu.

"Tamam, girebilirsin," dedi Mark sonunda.

Charlotte kapıyı iterek açtığında onun önlük giymiş bir şekilde fırının başında durduğunu gördü. Mutfak masasının üzerinde, annesinin Çin porseleni tabaklarıyla çoktan hazırlanmış olan masada, taze çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu.

"Vay canına, bu gece epey iddialısın," dedi Charlotte. Mark harika bir aşçıydı, fakat genellikle pazar günleri, Columbia Üniversitesi'nin tiyatro bölümündeki profesör arkadaşları beraberlerinde bir avuç öğrenciyle birlikte uğradıklarında elinden gelenin en iyisini yapardı. "Köri kokusu mu alıyorum?"

"Evet. En sevdiğin yemeği yapmak istedim."

Sanki onun zor bir gün geçirdiğini biliyormuş gibiydi. Ama

yine de Mark'ın onu zorluklarla mücadele ettiği beklenmedik zamanlarda arayıp sempatik bir şekilde dinlemeye gönüllü olduğu olmuştu. Birbirleriyle bu şekilde uyumluydular.

"Gerçekten mi? Bu onuru neye borçluyum?" diye sordu Charlotte.

"Evde baş başa huzurlu bir gece geçirmeyi hak ettiğimizi düşündüm."

Böyle bir cevap verişi Charlotte'u şüphelendirdi. Ayrıca, kızı Lori'nin Kaliforniya'dan beklenmedik bir şekilde gelip, üniversiteyi bırakıp bunun yerine oyunculuk yapacağını söylemesiyle zor bir ay geçirmişlerdi. Lori o gece arkadaşlarıyla dışarıdaydı ve evin onlara kalması rahatlatıcıydı. Mark muhtemelen bu istenmeyen misafir durumunu telafi etmeye çalışıyordu. "Fotoğraflar geldi mi?" diye sordu Mark.

"Evet, geldi."

"Peki, Frederick ne dedi?"

Frederick'in bulgusuna verdiği tepkiden ya da sabahın erken saatlerinde geniş yakalığı görmenin yarattığı şoktan bahsetmek istemiyordu. Mark onun Mısır'da geçirdiği zamanla ilgili çok az şey biliyordu; hayatındaki o belirli zaman diliminin konuşulmamasının daha iyi olduğunu zor yoldan öğrenmişti. "Bu konu hakkında düşüneceğini söyledi."

Mark, pirinç tenceresinin kapağını kapatıp Charlotte'un yanına geldi. Ondan beş santimetre uzundu ama buna rağmen sırık gibi görünüyordu. Öpüşürken ellerini onun beline doladı. "Frederick senin arzu ettiğin kadar hevesli olmadığı için üzgünüm," dedi.

"Sanırım bir yanı bu bilgiyi kamuoyuna açıklamamı istemiyor, çünkü bu onun işini geçersiz kılıyor."

"Tıpkı Frederick'in düşüneceği gibi. Umarım yakında hatasını anlar."

"Ben de öyle umuyorum."

Charlotte kot pantolon giymek için yatak odasına gitti. Bina biraz bakımsızdı ve eskilerle doluydu, ama 1920'lerde inşa edilmişti ve tavanları yüksek, pencereleri de genişti. Lori çocukken burada çok fazla zaman geçirmemişti. Okul dönemi boyunca Los Angeles'ta olurdu, haziran geldiğinde Mark, Laurel Kanyonu'nda bungalov kiralardı ve yaz boyunca tam zamanlı baba rolünü mutlu bir şekilde üstlenirdi. Charlotte bu resme dâhil olduktan sonra, bir veya iki hafta onlara katılır, ardından New York'a geri dönerdi. İkisinin bütün yaz tatil yapabilmelerinin ne kadar büyük bir haksızlık olduğuna dair sahte şikâyetlerde bulunurdu, ama Met'teki masasına dönmekten de gizliden gizliye memnun olurdu. Kendini dışlanmış hissettiğinden değil, daha çok onların baba-kız olarak yerleşik dinamiklerine müdahale etmek istemediğindendi.

Şimdiyse Lori temelli onlarla yaşıyordu. Uyum sağlamak kolay olmamıştı.

Charlotte küpelerini çıkardı ve şifonyerin üzerinde duran gümüş çerçeveli birkaç fotoğrafın yanındaki küçük tabağa koydu. Birkaçı Mark'la beraber çektirdikleri, bazısı da Lori'nin küçük bir kızken çekilmiş fotoğraflarıydı. Bir tanesinde Lori daha bebekti, başındaki saçları yumuşacık görünüyordu. Charlotte çerçeveyi hafifçe çevirdi, böylece fotoğraf kapıya doğru döndü.

Mutfakta, düşüncelere dalmış bir şekilde salatayı hazırlamaya başladı.

"Charlotte, beni duydun mu?"

Mark ona garip garip bakıyordu. Tanrım, belki de işyerindeki çocuklar haklıydı; belki de onda gerçekten bir tuhaflık vardı.

"Pardon, ne diyordun?"

"Bu gecenin birçok nedenden ötürü özel bir gece olduğunu söylüyordum."

Ne olduklarını sormak üzereydi ki kapının anahtarla açıldığını duyunca durdu.

"Baba? Neredesin?"

"Arkada, mutfakta." Mark, Charlotte'a özür diler gibi baktı. Charlotte bu bakışlara karşılık olarak kadehine daha fazla şarap koydu.

Lori mutfak kapısında belirdi. Uzun, düz saçları yüzüne düşmüştü ve kot pantolonunun paçaları yırtık pırtıktı.

"Arkadaşlarınla dışarıda olduğunu sanıyordum," dedi Mark.

"Hayır." Lori boş bir şarap kadehi alıp Charlotte'a uzattı, o da şişede kalanı kadehe doldurdu. "Teşekkürler. Harika haberlerim var. Bir ajans buldum."

Mark kızına sarılırken Charlotte da Lori'yi tebrik etti. "New York'ta sadece bir ay geçirmiş olduğun düşünülürse hiç fena değil," dedi.

"Duş alayım ve hey, bu Hint yemeği mi? Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeğinde sana her şeyi anlatırım. Heyecanlanacağını biliyordum."

Lori üç yatak odasının bulunduğu koridorda yürümeye başladı. Biri Mark'la Charlotte'un yatak odasıydı, daha küçük olanı Mark'ın çalışma odasıydı ve bir zamanlar Lori'nin yatak odası olan sonuncusu da artık Charlotte'un çalışma odasıydı. Fakat bugünlerde Lori çalışma odasının çekyatında yatıyor, geç saat-

lere kadar uyanık kalıyor ve daha da geç saatlere kadar uyuyordu. Bu da Charlotte'un eve iş getirdiğinde yemek odasındaki masada çalışmak zorunda kalmasına neden oluyordu. Mark ona bu durumun geçici olduğunu söylemişti, ancak o ana kadar Lori başka yere taşınma konusuna hiç ilgi göstermemişti.

Öte yandan, Lori küçük bir kızken ebeveynleri ayrıldığı için o zamandan beri babasıyla birlikte yaşamamıştı ve Charlotte onların yeniden bir araya gelmelerine engel olmak istemiyordu, ayrıca kötü üvey anne olma fikrinden de hoşlanmıyordu. Lori geldiğinden beri onunla bağ kurmak için epey uğraşmıştı; onu parkta yürüyüşe davet ediyor ya da eve gelirken onun en sevdiği kurabiyeleri getiriyordu. Ama Lori, Charlotte'a karşı nazik bir küçümsemeyle karşılık vermeye devam ediyordu.

"Bu durum için üzgünüm," dedi Mark, Lori mutfaktan çıktıktan sonra. "Baş başa huzurlu bir akşam geçirmekte olduğumuzu ona açıklayacağım. Anlayacaktır."

"Hayır, saçmalama. Bir ajans bulmuş olması harika. Belki güzel bir iş teklifi gelir, kendi parasını kazanır." Parasını kendi evinin kirasını ödemek için kullanabileceğini söylemeden sustu.

"Baba!" Lori, dairenin uzunluğu boyunca yankılanan acı dolu bir çığlık attı.

"Ne oldu?"

"Küvette hamam böceği var! Öldürmen lazım! Iyyy!"

Mark'ın mutfak önlüğünü çıkarıp antredeki sehpanın üzerine fırlatmasıyla garip bir şekilde küt diye ses çıktı.

Belli ki uzun bir gece olacaktı.

Charlotte merakla önlüğü aldı. Alışılmadık bir ağırlığı vardı. Ön cebinde bir şey vardı.

Elini önlüğün cebine sokup siyah bir kutu çıkardı.

İçinde yüzük vardı. Elmas değil, sarı topazdı; Charlotte'un en sevdiği taştı.

Bu onun gerginliğini, evde pişirilen akşam yemeğini açıklıyordu: Mark bu akşam Charlotte'a evlenme teklif etmeyi planlamıştı.

Charlotte yüzük kutusunu bulduğu önlük cebine geri koydu, paltosunu giyip kapıdan çıktı.



Ertesi sabah, Charlotte huzursuz bir uykunun ardından mutfağa sendeleyerek girdi. Kahve yapmak istiyordu, ama önce tezgâhta boş bir çikolata parçacıklı naneli dondurma kutusunun etrafında biriken küçük erimiş dondurma birikintisini temizledi. Kesme tahtasının üzerindeki kapağı açık fıstık ezmesi kavanozunun yanında, sabah güneşinde bayatlayan bir somun ekmek duruyordu. Görünüşe göre Lori bir veya iki gece atıştırmasının tadını çıkarmıştı.

Charlotte yüzüğü bulduktan sonra, eve dönmeden önce apartmanın etrafında birkaç kez turlamıştı. Yürürken, Mark'ın uzun zamandır birlikte olmanın ardından şimdi ona evlenme teklif etmeye karar verirken aklından ne geçtiğini anlamaya çalışıyordu. Sık sık birbirlerine olan aşklarını bir kiliseyle veya arkadaşlarının önünde bir törenle kutsamaya gerek olmadan bir "Avrupa ortaklığı" yaptıkları konusunda birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Bunun anlamı neydi? Charlotte daha önce bir kez evlenmiş, bunu bir daha asla yapmayacağına yemin etmişti. Ne kadar dikkatli olursanız olun, her şey bir dakikada değişebilirdi. Mark'ın böyle bir

hareketi düşünmüş olması bile Charlotte'un onu en başından beri yanlış anlayıp anlamadığını merak etmesine neden oldu.

Kahve çekirdeklerini öğütücüde çekerken sesi bastırmak için üstüne bir havlu koydu. Kahve makinesi damlamaya başladığında, Lori bir tişört ve lekeli gri bir eşofman altı giymiş halde kapıda belirdi.

"Uyandırdığım için kusura bakma," dedi Charlotte. "Bir fincan kahve ister misin?"

"Elbette."

Lori mutfak masasındaki sandalyelerden birine çöktü.

Charlotte bir fincan kahve doldururken ona, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Hayır. Yemin ederim, üst komşu tam üstümde bütün gece maraton koştu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Hey, posterlerim nereye gitti? Onları attın mı?"

"Hayır. Posterler bodrumdaki depoda."

Lori, "Tamam. İyi," diyerek kahvesini alıp mutfaktan çıktı.

Sanki Lori odaya yerleşmeyi ve uyku tertibatını kalıcı hale getirmeyi planlıyormuş gibi görünüyordu. Çalışma odasının gül grisi duvarlarının Lori'nin Doors ve Beach Boys posterleri için raptiyelerle delinmesi fikri Charlotte'u ürküttü. Ancak Lori'nin Mark'ın hayatına ilk giren kişi olduğunu kendine hatırlattı; sonradan dâhil olan Charlotte'tu.

Beş dakika sonra Mark, kirli sakallı çenesini ovuşturarak mutfağa girdi. "Hey, dün gece için tekrar özür dilerim. Akşam Lori'nin dışarıda olacağını sanıyordum."

"Doğru, o konuda..." Charlotte derin bir nefes aldı. "Mutfak önlüğünü elime aldığımda cebindekini fark ettim."

"Ah, aman Tanrım!" Tüm uyku mahmurluğu kayboldu. Masaya oturdu ve Charlotte da ona katıldı. "Sürpriz olmasını istedim."

Charlotte elini onun koluna koydu. "Evliliğin bizim için uygun olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

"Anlaştık. Ama birbirimizden uzaklaştığımızı düşünmek beni endişelendiriyor ve bir yanım senin daha uzun yıllar boyunca yanımda olacağından, zor zamanları birlikte atlatacağımızdan emin olmak istiyor. İnan bana, benden uzaklaştığın için seni suçlamıyorum. Seni sonunda benimle yaşamaya ikna ettiğimde, üçüncü kişinin bize dâhil olacağını hiç düşünmemiştim."

Charlotte kolunu kaldırıp tenine yapışan kırıntıları silkeledi. "Arkasını nasıl temizleyeceğini bilmeyen bir üçüncü kişi."

"Onunla konuşurum."

Charlotte'un vurgulamaya çalıştığı nokta bu değildi. "Aramızda kalmış gibi hissediyorsan bu beni üzer, ama dürüst olmak gerekirse, şu anda nişanlanmak aile dinamiklerine hiç yardımcı olmaz," diye açıkladı.

"Tabii, elbette. Neyse, sen yüzüğü hiç görmedin, tamam mı? Aklımdan ne geçiyordu, inan bilmiyorum."

"Yaşlandıkça duygusallaşıyorsun."

Mark ona haylazca gülümsedi. "Muhtemelen. '*Şu anda* nişanlanmak' dediğini fark etmedim sanma. Bu, bu konuyu daha sonra düşünebileceğin anlamına mı geliyor?"

Charlotte kasıldı. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Üzgünüm, komik olmaya çalışıyordum."

"Tabii."

Mark'ın gözleri Charlotte'un gözlerinde gezindi. "Charlotte,

bazen ne düşündüğünü hiç anlamıyorum ve bu beni korkutuyor."

Bir parçası onu kendine çekmek, ona hayallerindeki adam olduğunu ve bunu kanıtlamak için yüzüğe ihtiyaçları olmadığını söylemek istiyordu. Ama bu olasılığı düşündüğü anda, sanki kalbinin kilidinin dili kaymış ve onu göğüs kafesinin derinliklerine saplamış gibi hissediyordu.

Bunun yerine, boş sözlerle Mark'ın içini rahatlattı: İyi olduklarını, iyi olacaklarını söyledi.

Yapabileceği en iyi şey buydu.



"Müzik Aletleri'nde buluşalım."

Charlotte, en yakın arkadaşı Helen'ın bu talimatla birlikte elindeki her şeyi bırakacağını biliyordu. Met'teki Müzik Aletleri koleksiyonu ikinci katta, çift kanatlı kapının ardındaydı. İnsanların rastgele gezindiği bir galeri değildi, bu da ikisine bir nebze mahremiyet sağlıyordu.

Charlotte'un en sevdiği enstrüman, gerçek kuyruk tüyleriyle tamamlanmış, parlak mavi bir tavus kuşu oymasını model alan on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir Hint lavtasıydı; Helen'inki ise ön bacaklarının arasına bir denizkızı figürü oyulmuş köpeğin ve avcının yemyeşil manzarasının kapağın alt tarafına boyandığı, on yedinci yüzyıl sonlarına ait bir İtalyan çembalosuydu.

Helen hâlâ üzerinde olan beyaz konservatör ceketiyle içeri girdi. Gününün çoğunu binanın bodrum katında, derin bir bilimsel hâkimiyet ve sanatsal bir göz gerektiren, bu nadir

kombinasyonla titiz bir iş olan eski ustaların eserlerini restore ederek geçirmişti. Helen ellili yaşlarının başındaydı ve on dört yıl önce Boston'daki Gardner Müzesi'nden geldiğinden beri ikisi arkadaştı. Annesiyle babası o daha bebekken Hong Kong'dan göç etmişti, sinirlendiğinde balık çorbası gibi koyulaşan bir Boston aksanıyla konuşurdu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Mark dün akşam bana evlenme teklif etmeyi planlıyordu."

"Vay canına! Bu meseleyi hiç konuşmuş muydunuz?"

"Hayır. Evlilikle ilgilenmediğimi çok açık bir dille belirttiğimi sanıyordum. Fakat üzerindeki önlüğün cebine bir yüzük saklamıştı. Hem de en sevdiğim yemeği pişirirken."

"Bu çok tatlı. Yemin ederim, bunu cidden düşünmelisin. O iyi bir adam, sana âşık. Evlilik hayatı o kadar da kötü değil, biliyorsun."

"Söylemesi kolay. Sen ve Brian mükemmel bir çiftsiniz." Brian şehir için çalışan bir inşaat mühendisiydi. Helen ve Brian'ın ebeveynleri, Boston'dayken çok iyi dostlardı ve birbirlerine ait oldukları konusunda hiçbir zaman şüphe duymamışlardı. Çocuklarından biri Johns Hopkins'te, diğeri ise Yale'de üniversite okuyordu.

"Evlenme teklif etmeyi *planlıyordu* derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Helen.

"Lori evdeki huzurlu akşamımızı bozdu."

"Çocuklar bunu yapmaya meyillidir."

"Sanırım seninkiler değil."

Helen abanoz bir obuaya doğru yürüdü. "Bazen keşke yapsalar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizden bekleneni yapan çok sakin, dingin bir aileyiz biz. Ailem bana bunu aşıladı ve Brian'ın ailesi de aynısını yaptı. Umarım onları kıracak bir şey yapmıyoruzdur."

"Keyfini çıkar, güven bana."

"Bence Lori'nin senin değil de Mark'ın sorunu olduğunu aklında tutmalısın. O senin kızın değil Charlotte."

"Evet, biliyorum."

"Sonuçta o sadece on sekiz yaşında."

"Ben onun yaşındayken, Mısır'da bir kazıda saatlerce çalışıyordum, dondurmayı başkalarının temizlemesi için ortalıkta bırakmıyordum."

"Çağ değişti. Fakat seni anlıyorum."

"Onunla bağ kurmak için çok uğraşıyorum ama o benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Ne yaparsam yapayım, yine de kötü üvey anne gibi görünüyorum."

"Başka bir seçenek var mı?"

Charlotte güldü. Bir gün için yeterince şikâyet etmişti. "Sunak paravanı nasıl gidiyor?" diye sordu.

Helen aylarca 1400'lerden kalma bir dizi panel üzerinde çalışmıştı. Altın yaldızlı kaplama, yüzyıllardır biriken kirle kaplıydı ve Helen bunları bir kulak çubuğuyla santim santim temizlemişti. Şimdi şikâyet etme sırası Helen'daydı: Yirmi dört ayar altın varakla boş bölümleri kapamanın eziyetinden yakındı. Bu hem pahalıydı hem de çalışması zordu.

"Peki ya senin hanım firavunundan ne haber?" diye sordu Helen, lavtalardan oluşan bir enstalasyonun yanından geçerken. "Frederick'le konuştun mu?"

"Konuştum. Dün."

"Lafı dolandırma. Ne dedi?"

"Teorimin kanıtını bulmam için Mısır'a gitmem gerektiğini söylüyor."

Helen hayretle, "Bu harika!" diye bağırdı.

"Neden gitmem gerektiğini anlamıyorum. Haklı olduğumu biliyorum. Neden Met'in parasını boşa harcayayım?"

"Dur bir dakika." Helen onun yüzüne baktı. "Tüm masrafları karşılanmış bir Mısır seyahatini reddedeceğini mi söylüyorsun? Bu o aptal lanetle ilgili, değil mi?"

Charlotte gerçeği Helen'dan saklayamayacağını bildiği için, "Elbette öyle," dedi.

Charlotte iki kez Mısır'a dönmeye çalışmıştı ve her iki seferde de Hathorkare'nin lanetinin, orada genç bir kadın olarak geçirdiği zaman sebebiyle gelip ona musallat olacağına emin olmuştu. Charlotte'un Met'teki kariyerinin başlarındaki ilk yolculuğunda, seyahate çıkması gereken günden bir gün önce annesi vefat etmişti. İkinci seferinde –on altı yıl önce– Charlotte kendi uçuşu için kapıda beklerken Idlewild Havaalanı'ndan kalkan bir uçak düşmüştü. Uçağın çakıldığı bataklık araziden yükselen duman ve alevleri diğer yolcularla birlikte dehşet içinde izlemişti. Uçaktaki herkes ölmüştü ve Charlotte bunun sorumlusunun kendisi olduğuna ikna olmuştu.

"Riske giremem," dedi.

Helen aniden durdu. "Yani hâlâ annenin ve diğer yolcuların ölümünden senin sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun? Uçakta mekanik bir kısa devre olmuştu ve annen yıllardır hastaydı, değil mi? Bunlar senin hatan değildi."

Keşke Charlotte da Helen kadar emin olabilseydi. Ama ikinci denemeden sonra vazgeçmişti.

Laneti yanında taşıyordu ve bunu riske atamazdı.



SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlotte

MISIR, 1937

Charlotte, Henry ile Metropolitan House'un salonunda gerçekleşen düğününde New York'tan gelirken yanında getirdiği tek güzel elbiseyi giydi. Geçtiğimiz ay Luksor'da ve çevresinde çalışan muhtelif kazı ekipleri tarafından ne kadar şaşırtıcıdır ki çok sefer yemek verilmişti. Bu da artık elbisesinin oldukça hırpalandığı anlamına geliyordu –yaka kısmı yıpranmıştı ve eteğinde birkaç damla kırmızı şarap lekesi vardı– ama pek fazla seçeneği de yoktu; ya onu giyecekti ya da pantolonunu.

Charlotte'un isteği üzerine Bay Zimmerman tarafından çağrılan Fransız doktor hamileliği doğruladığında, Henry hemen evlenmeleri gerektiği konusunda ısrar etmişti. Töreni verandada yapmayı planlamışlardı fakat son anda bir kum fırtınası çıkmıştı. Bu yüzden herkes salona doluşmuştu, hava boğucuydu ve şampanya sıcaktı. Kazı ekibindekiler olup biteni elbette biliyorlardı ve o, karnına atılan kaçamak bakışlardan, diğer arkeologların Henry'nin sırtına attıkları neşeli şaplak-

lardan rahatsız oluyordu; kendini sanki II. Ramses'in tahtının vârisini karnında taşıyan cariyelerden biriymiş gibi hissediyordu.

Parti akşam geç saatlere kadar devam ederken, Charlotte karanlık verandadaki bir sandalyeye çekildi. Şimdiye kadar hamile olmak eskisinden farklı hissettirmemişti. Sabahları midesi bulanmıyordu, açgözlü bir şekilde yiyordu ve karnı hâlâ düzdü. Fakat artık kazı yapmasına veya keşfetmesine izin verilmiyordu, yalnızca ekibin diğer üyeleri tarafından ortaya çıkarılan eserleri belgelemesi gerekiyordu. Leon rakibinin kenara çekilmesinden dolayı çok mutluydu; Charlotte bundan emindi. Henry'ye asla itiraf etmese de bir yanı Mısır'a geliş nedeninin önüne geçen bu minik yaratığa elinde olmadan kızıyordu.

Bay Zimmerman daha önce Amerika'ya döndüklerinde Henry'ye Met'te bir pozisyon teklif etmişti. Ancak Charlotte, Mısır'ı onun da kendisi kadar özleyeceğini biliyordu. Tek tesellisi, kesinlikle bencilce olsa da Amerika'ya döneceklerin sadece Charlotte ve Henry olmamasıydı. Tüm Amerikan ekibi ay sonunda Mısır'dan çekilip evlerine dönecekti. Fransız ve Polonyalı ekipler ganimetlerin alıcısı olacaktı.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

Bay Zimmerman, siluetinin etrafına ışığın saçıldığı kapıdan konuştu.

"Gayet iyiyim," dedi Charlotte, ekipten biri olmaktan ziyade artık narin bir kadın olarak kabul edildiği gerçeği içine oturarak.

Bay Zimmerman, sallanan sandalyelerden birine oturdu, kumlar sandalyenin ayaklarının altında çıtırdıyordu. "Henry

ile birbirinizi bulduğunuz için mutluyum. Karım sahada bana çok yardımcı olmuştu."

"Ben yardımcı olmak istemiyorum," dedi Charlotte. Bu tepkisinin kaba göründüğünü biliyordu ama sessiz kalamamıştı. "Ben arkeolog olmak istiyorum."

"Benim kitabıma göre sen zaten bir arkeologsun. Harika içgüdülerin var ve oradaki herkesten daha akıllısın. Senin zamanın da gelecek, söz veriyorum."

"Sizin çocuğunuz oldu mu?"

Bay Zimmerman başını iki yana salladı. "Çocuk fikrini hep erteledik ve sonra karımı kaybettim. Bu, hayattaki tek pişmanlığımdır."

"Çok üzüldüm." Charlotte'un tüm öfkesi kayboldu. Birçok yönden şanslıydı. Henry'nin yanında olmasından, sürpriz olsa bile bir bebek sahibi olmaktan dolayı şanslıydı.

"Döndüğünde okula devam edecek misin?" diye sordu Bay Zimmerman.

"Umarım bir dönem daha okuyabilirim, ama yazın bebek doğduktan sonra okulu bırakmak zorunda kalacağım, bu yüzden değip değmeyeceğini bilmiyorum."

"Çözersin. Önünde uzun yıllar var."

Bir eş ve anne olarak geçecek uzun yıllar... Henry'ye güveniyordu ve ailesine bakmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu, ama günün sonunda bebeğin en son neler başardığının listesinden başka ona ne sunabilirdi ki? Henry'nin Met'teki çalışmalarını duydukça kendine kızar mıydı? Son zamanlarda Henry'nin, muhtemelen bir eş ve bebeğin ona dayatılmasının stresinden dolayı aklı başından gitmişti. Charlotte onu çok seviyordu ve onun da aynı şekilde hissettiğinden

emindi, ancak ebeveynlikle yüzleşmeden önce Henry'le biraz daha fazla baş başa zaman geçirebilmelerini dilerdi.

Bay Zimmerman'ın kaç yaşında olduğunu söylemek zordu; yüzü kavurucu çöl güneşinden dolayı kırışıklıklarla doluydu. Son birkaç aydır Charlotte'a harika bir öğretmen ve rehber olmuştu. "Henry, Met'teki iş için çok minnettar. Bunun için tekrar teşekkür ederim."

"Eğer bu, seni galeri açılışlarında ve personel yemeklerinde göreceğim anlamına geliyorsa, buna değer. Üzülme Charlotte. Gözüm üzerinde olacak; seni bu kadar kolay bırakmayacağımı düşünüyorum."

Charlotte'un kalbi ısındı. Belki her şeyi kaybetmemişti. Belki bunu başarmanın bir yolu olabilirdi, sadece istediği kadar hızlı olmayabilirdi.

Bay Zimmerman sandalyesinde kıpırdandı. "Henry'nin Polonya ekibinden gelen teklifi reddettiğini duyduğuma üzüldüm. Elbette bu koşullar altında nedeni anlaşılabilir. Ancak, onu New York'ta meşgul edeceğime söz veriyorum."

"Efendim?"

"Denetçi pozisyonu." Bay Zimmerman durakladı. "Sana söylemedi mi?"

Bu, Henry'nin ruh halini açıklıyordu. Kalma, çalışmaya devam etme, ihtisas derecesi için gereken saha çalışmasını bitirme fırsatı verilmişti. Fakat Charlotte'a söyleme zahmetine girmemişti.

Charlotte, kafa karışıklığını geniş bir gülümsemeyle sakladı. "Elbette, unutmuşum. Hayır, ikimiz de New York için çok heyecanlıyız."

"Neden bana iş teklifinden bahsetmedin?"

Düğün resepsiyonu en nihayet sabahın üçü gibi sona ermiş, Charlotte ve Henry odalarına çekilmişlerdi. Evli bir çift olarak ilk gecelerini tartışarak geçirmelerinden hiç hoşlanmasa da Henry ile sevişebilmesinin ve her şey yolundaymış gibi davranabilmesinin bir yolu yoktu.

"Çünkü iki türlü de önemi yoktu." Henry'nin gözleri kan çanağına dönmüştü ve keten takım elbisesinin ceketini çıkarırken hafiften sallandı. "New York'a geri dönüyoruz."

"Ama önemi *var*. Böyle bir fırsatı elinin tersiyle itmenden hiç hoşlanmıyorum. Neden evliliğimize sırlarla ve kırgınlıklarla başlıyoruz?"

Henry onu elinden tutup yatağa götürdü, otobüs bekleyen yabancılar gibi yan yana oturdular. "Kırgınlık yok, sana söz veriyorum. Eninde sonunda buraya dönüp saha çalışmamı bitireceğim. Şu anda, önce sen geliyorsun ve bunu kesinlikle hiç sorun etmiyorum."

"O zaman neden bana bu kadar mesafelisin?" Charlotte'un yüzü yanıyor, ağlamamaya çalışıyordu. Belki bebekten dolayı bu kadar duygusaldı, ama ona karşı dürüst olmalıydı.

Henry kolunu ona doladı ve başının tepesini öptü. "Mesafeli olmamın sebebi iş teklifi değildi. İtiraf ediyorum, hakikaten öyleydim. Fakat Bay Jankowski'ye pozisyonla ilgilenmediğimi söylemek benim için zor değildi."

"O halde bana nedenini söyle."

"Sanırım bunun nedeni, sana bakamamaktan endişe duymamdı. Yani, çok fazla birikimim yok ve New York pahalı bir şehir. Ailenle tanışır tanışmaz hemen onlara borçlanacak olma düşüncesinden hiç hoşlanmıyorum. Kendi ayaklarımı-

zın üzerinde durana kadar yanlarında kalmamızı sorun etmeyeceklerinden emin misin?"

"Hiç sorun etmiyorlar."

Aslına bakılırsa Charlotte henüz Henry'le evliliklerinin veya bebeklerinin haberini veren mektubu ailesine göndermemişti. Bunu yapmayı hep istiyordu ama gün geçtikçe unutuyordu ve mektup, masasının çekmecesinde öylece duruyordu. Ailesi, onlardan ayrıldığında olduğu gibi aynı taze yüzlü, masum kız olarak geri dönmesini bekliyordu. Bunun yerine, fakir bir İngiliz tarafından hamile bırakılmış, üniversite kariyeri yarım kalmıştı. Küçük kızlarının dünyanın öbür ucuna seyahat etmesine ve tehlikeli bir yabancı ülkede çalışmasına izin verirlerse başına gelebilecek her şeyden korkuyorlardı. Ailesine ona bir fırsat vermeleri için yalvarmış, kendi kendine bakabilecek kadar olgun olduğuna onları ikna etmiş ve sonra da en büyük korkularını doğrulamıştı.

"Bak," dedi Charlotte sonunda, "sen harika bir Mısırbilimcisin. Tanıştıklarında seni ve tabii ki bebeği de sevecekler. Her şeyi doğru sırada yapmıyor olabiliriz, ama bu her şeyin mahvolduğu anlamına gelmez." Bu sözleri söylerken, aslında kimi ikna etmeye çalıştığını merak etti.

"Haklısın. Endişelenmem aptallık. Her şeyi çözeceğiz."

Kulağa bundan eminmiş gibi gelmiyordu, ilgisizce soyunup yatağa girdiler. Davetlerden ve önlerindeki belirsiz geleceğin tartışmasından, birbirlerine iyi geceler öpücüğünden fazlasını veremeyecek kadar yorgunlardı.

Charlotte, Henry'den önce uyanıp pencereye doğru yürüdü. Dışarıda çöl, güneşin doğuşuyla parıldıyordu, bir grup işçi çalışmaya başlamak için Krallar Vadisi'ne gidiyordu. O ıssız

tepe dizisinde hâlâ çok şey saklıydı, tünellerden oluşan labirentler toprağın derinliklerine uzanıyor, binlerce yıllık cenaze törenlerini temsil ediyordu. Burada olmanın cezbedici yanı buydu. Sadece hazine potansiyeli değil, aynı zamanda sanatı, siyaseti, bilimi ve inançları bugün bile dünyanın dört bir yanında yankılanan o kadar gelişmiş bir medeniyet hakkında bilginin açığa çıkmasıydı.

Karşılaştırıldığında, Henry her ne kadar Met Müzesi'nin iş teklifine minnettar olduğunu söylese de Charlotte onun açısından bir müzede çalışmanın bir mozoleye kilitlenmekten daha iyi olmayacağını biliyordu. Gerçek işin yapıldığı yerden çok uzakta, bütün gün kireçtaşı rölyeflerinin yetmiş beş kelimelik açıklamalarını yazmakla meşgul olacaktı. Hâlbuki Henry buraya aitti. Her ikisinin de ait olduğu yer burasıydı.

Güneş ışınlarının pencereden içeri girmesiyle bu fikrin aklına gelmesi bir oldu. Charlotte bunu iyiye işaret olarak algıladı. Mısırlıların en güçlü tanrısı Ra'ydı; güneşin, göğün, gücün ve ışığın koruyucusuydu. Belki de tıpkı Nil'in eski insanlarına yaptığı gibi şimdi de ona rehberlik ediyordu.

Henry'yi kulağına yumuşak öpücükler kondurarak uyandırdı.

Henry gülümsedi ve ona vuruyormuş gibi yaptı, sonra onu üstüne çekti.

"Bir dakika," dedi. "Söylemem gereken bir şey var."

"Hamile misin?"

İkisi de güldü.

"Hayır. Burada kalıyoruz. Sen denetçilik işini kabul ediyorsun," dedi Charlotte.

"Peki ya New York'a dönme meselesi?"

"Annemle babamı görmekten ben de senin kadar korkuyorum. Neden sevdiğimiz işi bırakıp buna mecbur olmadığımız halde skandal yaratıp annemle babamı ve onların arkadaşlarını mahcup edelim? Senin burada bir işin var, ben de kendimi gayet iyi hissediyorum, o yüzden burada kalalım."

Henry bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Ağustos'ta bebek sahibi olacaksın. Çölde doğum yapmana asla izin vermem."

Fakat Charlotte onu uyandırmadan önce her şeyi düşünmüştü. "Birincisi, kadınlar burada her zaman bebek doğurur, tabii eğer gittiğimiz her yerde koşuşturan çocuk kalabalığından bunu fark etmemişsen, bilemem. İkincisi, Bay Jankowski'nin karısı doktor, bu yüzden sahada olduğumuzda mükemmel bir tıbbi bakım alacağım. Üçüncüsü, zaten haziran başında kazı sezonu bitince Kahire'ye gideceğiz ve bebeği oradaki şık hastanelerden birinde doğuracağım."

Henry ciddileşti. "Polonyalı ekip Amerikalılar veya Fransızlar kadar iyi finanse edilmiyor. Aşağı doğru büyük bir adım atmış olacağız," dedi odada el kol hareketleri yaparak.

"Tanıştığımızda ikimiz de mağaralarda yaşıyorduk, hatırlatayım."

"Bu doğru."

"Bay Zimmerman üzülecek mi?" Charlotte'un aklına gelen tek aksaklık buydu.

Henry bunun üzerinde uzun uzun düşündü. "Üniversite derecemi bitirmemden mutlu olacaktır; bu durumda beni araştırma görevlisi yerine küratör olarak işe alabilir. Her ne kadar akıl sağlığımı, hamile karımın Amerika'da evde kalıp ayaklarını uzatmak yerine kazılar arasında zıp zıp zıplamasına izin vermemi sorgulasa da."

"Ona bunun benim fikrim olduğunu söyle. Sonuçta, öyle."

Henry onu öptü ve bir kahkaha attı, çocuksuluğu yeniden ortaya çıktı. "Sen gerçekleşen bir rüyasın. Sana iyi bakacağıma söz veriyorum aşkım. Şu anda sıranın bende olduğunu biliyorum, ama bir gün senin sıran gelecek."

Charlotte başını onun göğsüne koydu. O gün çok uzaktaydı, bundan emindi. Belki de bu delilikti ve sadece ailesiyle yüzleşmekten kaçınıyordu. Fakat hayır, Henry'yi seviyordu ve onun mutlu olmasını istiyordu, her şeyin yoluna gireceğine inanıyordu.

Bu, ikisi için de doğru olan karardı ve doğru nedenlerle verilmişti.

Anne babasına yazdığı mektubu yırtıp atacak ve yeni bir tane yazacaktı; kocasından, bebeğinden ve Mısır'da kalma planlarından bahsedecekti.



Charlotte'un karnı artık düz olmaktan çıkıp bombeleştiğinde canı her şeyden çok bal istiyordu. Bir parça pideyi koparıp kavanoza batırıyor ve ballı pide aşağı inerken boğazını gıdıklamasının tadını çıkarıyordu. Polonyalı ekip Luksor'dan nehrin yukarısındaki Edfu'ya yerleşmişti ve bir baş kabine üyesinin karısının yakın zamanda keşfedilen mezarı üzerinde çalışıyordu. Charlotte günlerin çoğunda kapalı alanda kalıp Henry'nin pazardan getirdiği ballı kekleri veya pişmaniyeleri yiyordu.

Henry haklıydı; yaşadıkları kazı evleri, Metropolitan House'un zarif ve serin odalarından çok uzaktı. Orası yerine, eşyalarını temelde iki rahatsız yatağın zor sığdırıldığı bir yatak odası

ve küçük bir mutfak, bir masa ve pas kokan kaya gibi sert bir kanepe bulunan küçük bir yaşam alanıyla katranlı kâğıt çatılı bir kulübeye tıkıştırmışlardı. Bir hafta sonra hepsi Kahire'ye gidip yazın gelmesini bekleyeceklerdi –Charlotte da bebeğin gelmesini bekleyecekti– ve Mısır'da kalma kararlarından memnun olmasına rağmen bir kez daha medeniyete geri dönmeyi dört gözle bekliyordu.

Bebek, Charlotte'un ani enerji dalgalarıyla ve şehvetle ateşlendiği, Henry'nin de sonu gelmez bir şekilde bunun tadını çıkardığı ilk üç ya da dört ay boyunca olduğu gibi artık teorik bir yaratık değildi. Şimdi, karnında kovadaki balık gibi çırpınan, dürten, tekmeleyen ve kendini belli eden, gecenin bir yarısı uzuvlarını gererek onu uyandıran bu canlı için bedeni artık sadece bir araçtı. Bayan Jankowski inanılmaz derecede yardımcı olmuş, sorularını yanıtlamış, korkularını yatıştırmış ve Charlotte'a her şeyin yoluna gireceğine dair sabırla güvence vermişti.

Yaşam koşulları acınacak halde olsa da Charlotte ve Henry öyle değildi. Küçük bahçelerini pembe çekirge sürüsü istila edip Charlotte'un ektiği her şeyi kemirdiğinde, Henry kendince şaka yaparak onları kızartıp balla kaplamasını önerdi. Yoğun sıcaklık katranlı kâğıt çatının erimesine ve masa örtüsüne siyah noktalar damlatmasına neden olduğunda bile Charlotte, puantiyenin Amerika'da çok moda olduğunu iddia etti.

Moralinin bozulduğu tek an, ailesinden mektup aldığı andı. Onlara danışmadan böyle aceleci bir karar verdiği için çok öfkeliydiler, kızlarının baştan çıkarılıp ziyan olduğunu düşünüyorlardı. Mektupta yalvardılar, yakardılar ve sonunda ısrarla eve dönmesini istediler. Buna karşılık Charlotte onlara pembe çekirgelerden veya eriyen çatılardan hiç bahsetmeden, çölde-

ki heyecan verici, egzotik hayatı hakkında süslü kelimelerle mektuplar yazdı.

Bu arada, daha büyük bir dünyada, Japon ve Çin birlikleri çatışıyordu ve İngiltere'nin yeni başbakanı Neville Chamberlain, Hitler'i askeri kısıtlamalarından dolayı açıklanamayacak şekilde tebrik etmişti. Bayan Jankowski, Hitler'in Polonya ve Almanya arasındaki saldırmazlık paktını ihlal edeceğinden endişe ediyordu. Bay Jankowski ise herkese bunun olmayacağına dair güvence veriyordu. Charlotte gazete okumaktan kaçındı, kendini Amelia Edwards'ın Mısır anılarını tekrar okumaya adamayı tercih etti; altmış yıl önceki tapınakların ve simge yapıların tanımlarıyla açıklamalarını, şimdiki zamanda tanık olduğu halleriyle karşılaştırdı. Sahada olmayı özlemişti, ama Henry grubun gözetmeni olarak rolünün tadını çıkarıyor, her akşam yemeğinde buldukları şeylerin hikâyelerini paylaşıyordu. Asık suratlı Leon bile Henry'nin liderliğinde gelişim göstermiş, yumuşamış ve daha arkadaş canlısı olmuştu. Bir akşam, bebek için akasya ağacından oyduğu oyuncak bir ejderhayla onu şaşırtmıştı.

Kahire'ye vardıklarında Henry ve Charlotte, Mısır Müzesi'nden çok da uzak olmayan, zarif İtalyan tarzı balkonlara sahip bir apartman dairesi kiraladılar. Bu şehirde hem Leon hem de Henry sezon dışı dönemde onları idare edecek işlere girdiler. Görevleri arasında, gelen eski eser selini organize etmekten bunalmış küratörlere ve personele yardımcı olmak, her birini belgelemek ve Met'le aynı yöntemleri kullanarak müzeye eklenen eser sıra numaralarını belirlemek vardı. Tekdüze bir iş olsa da istikrarlı bir gelir sağlıyordu.

Sonunda, ağustos ayında bebek doğdu. Doğum, Charlotte'un beklediğinden bile korkunçtu. Gece yarısı doğum san-

cıları başlayınca Henry'yle birlikte Kahire'nin Zamalek semtindeki Anglo-Amerikan Hastanesi'ne koştular. Zamalek, Nil Nehri üzerindeki bir adada bulunan şehrin gözde semtlerinden biriydi. Henry, başka baba adaylarıyla birlikte lobide beklerken Charlotte doğumhaneye götürüldü. Ertesi sabah, hâlâ ortada bebek yokken Henry'ye işe gitmesi söylendi, bu da doktorun doğumu hızlandırmak için amniyotik keseyi delmeye karar verdiğinde Henry'nin orada olmadığı anlamına geliyordu. O zamana kadar birkaç hamile kadın gelip başarılı bir şekilde doğum yapmıştı ve Charlotte bitkin düştüğü için çok güçsüzdü, hâlâ bekliyordu. Artık nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmiyordu, kendini tamamen yalnız hissediyordu. Doktor, uygulanan işlem sırasında onun ağlamalarını görmezden geldi ve bu kadar duygusal olmayı bırakmasını söyledi. Bu sözler Charlotte'un o amniyon kancasını elinden kapıp ona da benzer bir işlem yapmak istemesine neden oldu. Sonunda doğum gerçekleştiğinde Henry hâlâ işteydi ve hastaneye çağrılması gerekti. Ancak en kötü an, tam da Henry gelmeden önce yaşandı. Yatakta sırtı desteklenerek kaldırılıp kız bebeğiyle tanıştırıldı. Charlotte kollarını bile kaldıramayacak kadar güçsüz olduğunu fark etti. Hemşire ona bir anne olarak tam bir başarısızlık abidesiymiş gibi baktıktan sonra bebeği minik yatağına koydu. Charlotte sonunda Henry gelip idareyi ele geçirene kadar bebeğine çaresizce baktı. Henry, hemşireyi empati yoksunluğundan dolayı sert bir dille azarladıktan sonra bebeği kucağına aldı ve gözlerinde yaşlarla Charlotte'a götürdü.

Layla dediler ona.

Hem Arapça hem de İngilizcede güzel bir bebek için son derece güzel bir isimdi.



Ay Işığı
KİTAPLIĞI

DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie

NEW YORK, 1978

Annie, Kostüm Enstitüsü'ne yaptığı gece yarısı ziyaretinin ertesi günü Bayan Hollingsworth'un yatak odasını temizlerken hâlâ Bayan Vreeland'ın anlaşılmaz talimatını düşünüyordu. Otrişle geri döndüğünde Bayan H'ye Bayan Vreeland'ın bunun tam olarak uygun olmadığını belirterek geri verdiğini söylemişti. Neyse ki Bayan H omzunu silkip onu bir kenara kaldırmıştı. Şimdi yaşlı kadının geniş dolabına bakan Annie, onun yerine işe yarayabilecek başka bir şeyin olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Eşarpların hepsi tahmin edilebileceği gibi Hermès'ti ve mankenin üzerindeki kostümde aptalca görünecekti. Hafifçe iç çekti.

"Ne oldu Annie? Oradaki rafları düzeltmeyi bitirdin mi?"

Annine, Bayan H'nin pencerenin yanındaki divanda olduğunu tamamen unutmuştu. "Evet. Hepsi hazır." Dolabın kapılarını kapattı. "Diana Vreeland'ı nereden tanıyorsun? Müze rehberi miydin?"

"Öyleydim, tam on yıl boyunca. Her dakikasının tadını çıkardım." Bayan H, çayından bir yudum aldı. "Bay Hollingsworth'la evlenmenin dışında verdiğim en iyi karardı. Düşünsene, sanat dünyasına âşık, sahip olduğu bilgiyi aktarmaya kendini adamış insanlarla birliktesin. Yıllarca önemsiz bir mevkide çalıştıktan sonra kendi başıma rehber pozisyonuna geldim. Birdenbire yabancı insanların önüne atıldım, en sevdiğim ressam ve heykeltıraşlara olan tutkumu paylaştım. Üniversitede sanat tarihi okumuştum ama sanki tarihin bir parçasıymışım ve mirası devralıp sürdürüyormuşum gibiydi."

"Kostüm Enstitüsü'nde çalışmayı çok isterdim," diye itiraf etti Annie utangaç bir şekilde.

"O zaman zengin biriyle evlenmen gerekecek. Ya da annenin evlenmesini ümit et. Maaş yok. Tüm o kadınlar sadece bu işin ihtişamı için çalışıp çabalıyor."

Bu cümlelerle Annie için bu konu kapandı. Hayal kırıklığına uğrayan Annie, hayat karanlıklaştığında her zaman yaptığını yaptı: Kovboy çizmelerini giydi ve doğruca Met'e yöneldi. Büyük Salon ziyaretçilerle, annelerinin kucağındaki bebeklerle ve tekerlekli sandalyedeki yaşlılarla doluydu. Farklı dillerin karışımı, asma kat balkonuna doğru yayılıyordu.

Silahlar ve Zırhlar bölümünde dolaşırken birinin bu kadar çok teçhizatla nasıl savaşabildiğini merak etti. Ardından Batı Avrupa Sanatları bölümüne geçti, iki katı kaplayan ve en sevdiği tablo olan Bastien-Lepage'ın Jeanne d'Arc'ını içeren bölüme geldi. Bu tabloda azize, bakımsız bir bahçede duran fakir, üstü başı dağınık bir kız olarak tasvir edilmişti. Annie, kızın çenesinin çıkıntısında ve meraklı gözlerinde kendini bulmuştu.

Yunan ve Roma Sanatı bölümünde, MÖ dördüncü yüzyıldan kalma, koruduğu vücuda mükemmel bir şekilde uyması için dövülmüş, hafifçe dalgalanan kaslar ve göbek deliğiyle bir Yunan bronz göğüs zırh plakasına rastladı. Küçük bir kızken babasını ziyaret ettiğinde bunu giyen asker hakkında yaşlılığa kadar yaşayıp yaşamadığı ya da savaşta ölüp ölmediği konusunda tahminlerde bulunmuşlardı. Met'i keşfetmenin eğlencesi de buydu: Sorunlarınızın büyük resimde ne kadar küçük olduğunu, insan ırkının kaç yüzyıldır var olduğunu fark etmenizi sağlayan sürprizlerle karşılaşmak. Bunu güven verici buluyordu.

O bölümün hemen ötesinde, mekânın ortasında büyük bir havuzun bulunduğu, suyun içinden heykellerin yükseldiği ve duvarların böğürtlen rengine boyandığı bir restoran vardı. Annie'nin asla rahat hissedeceği türden bir yer değildi, fazla gösterişliydi.

Müzenin düzeni, Annie'nin küçüklüğünden beri çok az değişmişti. Binanın kuzey tarafına, yakın zamanda Dendur Tapınağı için büyük bir cam oda eklenmişti. Annie, iki ay önce onu görmesi için Joyce'u yanında sürüklemişti: Nil Nehri üzerindeki Asvan Barajı'nın inşaatından kaynaklanan su baskınlarından korumak için Met'e hediye olarak bağışlanan bir Mısır tapınağıydı. Nübye kumtaşından yapılmış bina sökülüp New York'a gönderilmiş, burada yeniden monte edilmişti; sekiz yüz tonluk ağırlığıyla Özgürlük Heykeli'nden üç kat daha ağırdı. Annie tapınağı ilk gördüğünde elinde olmadan tapınağın yeni evinde biraz hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak etti. Neredeyse iki bin yıldır olduğu gibi Nil Nehri'ne ve Mısır çölüne bakmak yerine, devasa bir seraya gizlenmişti;

yılın bu zamanında tek manzarası, yaprakları dökülmüş ağaçlardı. Annie bu endişesini yüksek sesle dile getirdiğinde Joyce ona deliye bakar gibi bakmıştı.

Mısır Sanat Koleksiyonu'nun diğer galerilerinde, Gök Mavisi Kraliçe onu çağırıyordu. Annie'nin babası bu garip yarım yüzü sevmişti, bu yüzden o da sevmişti. Yakınlaştı, dudaklarını kraliçeninkine benzeyecek şekilde öne uzatıp büzerek şişirdi, tam o sırada kısa kesilmiş saç modeli ve soğuk mavi gözleri olan yaşlı bir kadın yanından geçti. Yanakları kızaran Annie geri çekildi, ancak kadın bir müdavimin cansız bir nesneye yüzünü gözünü buruşturmasından etkilenmemiş gibiydi. Bunun yerine, başıyla kısa bir selam verip gülümsedi, ardından üzerinde bir şey yazmayan bir kapıdan girip gözden kayboldu.

Müzenin gelecek ay açılması beklenen Kral Tut sergisine hazırlık yapması nedeniyle koleksiyonun bir kısmı kordonla çevrilmişti. Fakat Annie, Met'in gayri resmi maskotu haline gelen mavi su aygırı gibi diğer favorilerini ziyaret edebilmişti. Çok ufak bir şeydi ve Mısırlı bir hizmetkârın mezarına gömülmüştü. Yanındaki açıklamada, su aygırlarının vahşilikleri nedeniyle korkulduğu ve heykelciğin üç bacağının mezara yerleştirilmeden önce kırıldığı yazıyordu, böylece öbür dünyada hizmetkâra zarar veremezdi. Annie geceleri yaratığın vitrininden kaçtığını ve Met'te hoşnutsuzluğunu haykırarak, topallayarak dolaştığını hayal etmeyi severdi.

Dikkati galerinin uzak tarafına çekildi, müze personelinden birkaç kişi açık bir vitrinin önünde toplanmıştı, beyaz eldivenli bir adam elinde tuttuğu şeyi içine yerleştiriyordu. Annie daha iyi görebilmek için yaklaştı ve hayretle hafifçe küçük bir nefes verdi: Nesne altın bir kolyeydi, ama bu bir kolyeden

fazlasıydı. Küçük kaşıklara benzeyen şeylerle dizili altı sıra, ters bir gökkuşağı gibi yaklaşık otuz santimetre genişliğinde bir yay oluşturuyordu. Karmaşık ve ilgi çekiciydi, takıldığında oldukça ağır olmalıydı. Eldivenli teknisyen düzeltmek için bir tarafını kaldırdığında altın parçaların birbirine çarpmasıyla oluşan şıngırtı havayı doldurdu.

Annie parlak ışıkların altında ışıldayan kolyeye baktı. Ne güzel bir sanat eseriydi. Bir mücevherdi. İkisinin mükemmel bir karışımıydı.

Diana Vreeland geçen gece ne demişti? *Dünyanın sıradanlığından en sarhoş edici kurtuluş.* Bu kesinlikle öyleydi. Tasarımın çılgınlığı kesinlikle Annie'nin duyularını sarhoş etti.

Mankenin yakası için mükemmel olurdu.

Kostüm Enstitüsü galerisi, Mısır Sanat Koleksiyonu'nun hemen altındaydı. Annie, "Sergi Kapalı" yazan tabelanın etrafından dolandı ve güvenlik görevlilerinden biri onu görmeden merdivenlerden aşağı hızla indi. Bayan Vreeland ve maiyetindeki yarım düzine kişi, mankenlerin sergileneceği platformlardan birinin etrafında toplanmıştı. Bayan Vreeland kollarında birkaç metre kadife perdelik kumaş tutarken diğerleri başlarını coşkuyla salladılar.

Annie birkaç adım ötede durdu. "Şey, özür dilerim, Bayan Vreeland?"

Tüm grup dönüp baktı.

"Bayan Hollingsworth'un hizmetkârı mı?" dedi Bayan Vreeland. Annie onu hatırlamasına şaşırdı, ancak "hizmetkâr" kelimesi iticiydi.

"*Şehrazad* kostümü için bir şey buldum. Zebra olan."

Gruptaki birkaç kadın kıkırdadı.

"Zübeyde mi demek istiyorsun?" dedi Bayan Vreeland. "Öyle mi?" Göz kapakları sanki makyajını yaptıktan sonra vazelin sürmüş gibi parlıyordu. Sıra dışı bir seçimdi ama kahverengi gözlerinin ön plana çıkmasını sağlamıştı. Dudakları ve yanakları bugün yine kırmızı çizgilerle doluydu. Saçları kulaklarının etrafına kıvrılacak şekilde şekillendirilmişti, bu yüzden kulak memelerinin de allığa bulanmış olup olmadığını anlamak zordu.

"Zübeyde," diye tekrarladı Annie dikkatlice. "Hemen yukarıda. Bence bayılacaksınız."

"Bunun için zamanımız var mı? Perde konusunda gerçekten karar vermeliyiz," dedi Bayan Vreeland'ın solundaki bir kadın. Konuşurken kaşları dans etti, soruyla birlikte kalktı ve ifade karşısında şaşkınlıkla birleşti. "Sizin seçimlerinize ihtiyacımız var."

"Aşırılık yapalım Marta. Ben fırfır istiyorum, drape değil. İlginç olan her şey biraz aşırıdır. Küçümseme sadece gelip geçici hafif bir yağmurdan başka bir şey değildir."

"Yukarıda olan şey aşırı," demeye cesaret etti Annie.

Bayan Vreeland bir elini havaya kaldırdı. "Ah, neden olmasın, zaten çıkmak üzereyim. Sen de gel Marta, bu otriş taşıyıcısının ne sebeple bu kadar telaşlandığını birlikte görelim mi? Hadi, gidelim."

Annie iki kadını yukarı, işçilerin kilitleme sürecinde olduğu vitrine götürdü. Kolye, parlak ışıkların altında parıldayarak kendine çağırıyordu. Bayan Vreeland vitrinin üzerinden baktı, bir eli boynundaydı.

"Frederick!" diye bağırdı.

Çalışanların ve odadaki ziyaretçilerin başları endişeyle ona doğru çevrildi.

"Hemen bana Frederick'i getirin!" dedi çalışanlardan birine. Bayan Vreeland incecik kolunu Annie'nin omuzlarına dolarken adam koşarak uzaklaştı. "Bu, elbette aradığımız o parça. İyi bir göz var sende canım."

"Bana Cartier'in Art Deco dönemini hatırlattı," dedi Annie gülümseyerek.

"Bu, işini bilen bir kız," diyerek geri çekildi ve onu inceledi. "Bu arada güzel çizmeler."

Annie cevap veremeden, uzun boylu bir adam –muhtemelen Frederick– otoriter bir tavırla onlara yaklaştı. Annie'nin on dakika önce Gök Mavisi Kraliçe'nin önünde gördüğü kısa saçlı kadın Frederick'in arkasından geldi.

"Bayan Vreeland, sizi görmek ne güzel," dedi adam. "Mısır Sanat Koleksiyonu'nun yardımcı küratörü Charlotte Cross'u tanıştırabilir miyim?"

İki kadın el sıkıştı, Bayan Vreeland bunu yardımcı küratörlüğe yakışmayan bir coşkuyla yaptı.

"Frederick, Kostüm Enstitüsü küratörü Marta Meyer'i tanıyorsun."

Daha fazla el sıkışıldı.

"Yeni edinimlerimize hayran mı oldunuz?" dedi Frederick.

"Görünüşe göre bizden sır saklıyormuşsun. Bana bu kolyeden bahset," diye cevapladı Bayan Vreeland.

"Buna geniş yakalık diyoruz. Altın, şekillendirilmiş küçük cam parçaları ve Mısır mavisi olarak bilinen bir pigmentten yapılmış. Her biri minik kaşıklara benzeyen yüzlerce küçük nefer hiyeroglifinden oluşuyor. 'Nefer' Mısır dilinde 'iyi' veya 'güzel' anlamına geliyor ve işçiliği ile boyutu bir kraliyet üyesine ait olduğunu ima ediyor. Parça 1936'da Krallar Vadisi'nde

keşfedildi ve arka tarafına Yeni Krallık'ın erken döneminde hüküm süren kadın firavun Hathorkare'nin adı yazılmış. Eşsiz."

"Bir kadın firavun mu diyorsun?"

"Gerçekten de öyle."

"O halde kararlaştırıldı. Geniş yakalığı sergim için istiyorum."

Frederick cevap veremeden Charlotte adındaki kadın araya girdi. "Kesinlikle olmaz. Bu bir defile için kullanılabilecek herhangi bir süs eşyası değil. Nereden geldiği hakkında sorularım olduğu için sergilenip sergilenmemesi konusunda bile hâlâ karar aşamasındayız." Frederick'e dik dik baktı.

Bayan Vreeland ojeli tırnakları yakut gibi parıldarken tek eliyle zarif bir hareket yaptı. "Bana kalırsa moda bu kadar kolay aşağılanmamalı. Moda, günlük hayatın bir parçasıdır; kıyafetlerde bir devrimin yaklaştığını görebilirsiniz."

Charlotte elini kısa saçlarının arasından geçirirken uçlarının dikleşmesine sebep oldu. Saçlarının bir kısmı beyaz bir hat halindeydi, geriye kalanıysa koyu çikolata renginde. "Bu da ne demek oluyor?"

Bayan Vreeland kararlıydı. "Yanı sıra Kostüm Enstitüsü'nün bu büyük müzenin bir parçası olmasının geçerli bir sebebi var. Met Gala'nın her yıl ne kadar para kazandırdığını yönetim kuruluna hatırlatmamıza gerek yoktur sanırım."

Charlotte söze başladıysa da Frederick sözünü kesti. "Bu kadar yeter. Bırakın da bunu ben halledeyim. Hepimiz birlikte çalışmalıyız."

"Anlayacağını biliyordum Frederick," dedi Bayan Vreeland.

Fakat Charlotte görmezden gelinmeyi kabul etmedi. "Para-

ya ihtiyacımız yok. Sizi temin ederim, Tut sergisi Mısır Sanat Koleksiyonu'na zenginlik yağdıracak. Yakalığı riske atamazsınız, o çok değerli. Kostüm sergisinde bariyer yok, onu halktan koruyacak hiçbir şey yok."

Marta adlı kadın söz alarak, "Ben de böyle bir şeyi sergiye koymaktan endişeleniyorum Diana. Bu, ne orijinal kostümün ne de Diaghilev'in vizyonunun bir parçası," dedi.

"Sergide kullandığımız Rodin heykeli için de aynısını söyleyebilirsin," diye yanıtladı Bayan Vreeland. "İki farklı aracı birleştirme fikrini seviyorum ve bu bana hitap ediyor, tıpkı Rodin'in bana hissettirdiği gibi. Bunun *hastasıyım*."

"Ama tarihsel olarak doğru değil," dedi Marta.

"Endişelenmene gerek yok. Kurguyu ve gerçeği harmanlamayı tercih ederim. Ben buna *hizip* diyorum."

Charlotte ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi de kelimeler mi uyduruyor?"

"Yeter Charlotte!" diye bağırdı Frederick. "Yüce Tanrım!" Bayan Vreeland'a döndü. "Diana, bunu kahve içerken konuşalım, olur mu?"

Bayan Vreeland, Frederick'in koluna girip son anda omzunun üzerinden Annie'ye doğru baktı. "Aferin kızım. Yarın öğlen ofisime gel. Yeni bir asistana ihtiyacım olduğunu düşünüyorum, yetenekli birine. Çok çalışmak, uzun saatler çalışmak gerekiyor. Sanırım iyi bir ikili olabiliriz."

Annie, tüm vücudu heyecan ve gururla titrerken havaya zıplamamak için kendini zor tutuyordu. Riske girmiş ama karşılığını almıştı.

Yarından itibaren –her şey yolunda giderse– moda dünyasının lideri Diana Vreeland için çalışacaktı. Elbette maaşı iyi olma-

lıydı, en azından bir hizmetçininkinden daha iyi. Bir daha asla ev temizlemek veya garsonluk yapmak zorunda kalmayabilirdi.

Frederick ve Bayan Vreeland'ın dışarı çıkışını ve Charlotte hariç herkesin yavaşça dağılmasını izledi; Charlotte, vitrindekine bakarak açıklanamaz bir öfkeyle titriyordu.



Annie evinin kapısından içeri daldı ve annesine çılgın gibi seslendi.

Joyce bir eli kalbinin üzerinde, mutfaktan koşarak geldi.

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika! Bil bakalım ne oldu? Bir iş buldum!"

"Ha." Annesi biraz sakinleşti. "Yaralandığını sandım. Beni çok korkuttun." Annie'den uzaklaşıp mutfağa geri döndü. Yüzünde hiç makyaj yoktu, bu tuhaftı. Joyce, kalın maskarası ve parlak dudakları olmadan, sivri elmacık kemikleri ve solgun teniyle hayalet gibiydi. "Kendime içki alıyordum."

Annie onu takip etti. Saat daha öğleden sonra dörttü.

"Sen iyi misin?" diye sordu tereddütle.

"Tabii. Neyden bahsediyordun? Yeni bir işten mi?"

"Evet. Met Müzesi'nde Diana Vreeland'ın asistanı olmam istendi. Kostüm Enstitüsü adına Met Gala üzerinde çalışıyor."

Joyce'un ağzı açık kaldı. "*Şu* Diana Vreeland mı?"

"Üstüne bastın. Ta kendisi." Annie, Bayan Hollingsworth'un ona verdiği görevi ve bugün geri dönüp geniş yakalığı keşfetmesiyle nasıl kendini sevdirdiğini anlattı.

Joyce içkisinden bir yudum aldı. "Garsonluk işin ne olacak? Ya Bayan Hollingsworth'a ne olacak?"

"Onlara artık gerçek bir işim olduğunu söyleyeceğim. Bayan H başka birini tutabilir. Şimdi yukarı çıkıp ona söyleyeceğim."

"Dur bir dakika. Evine giren insanlar konusunda ne kadar seçici olduğunu biliyorsun, mutlaka üzülecektir. Ne kadar maaş alacaksın?"

Bu iyi bir soruydu. "Henüz tüm detayları bilmiyorum, ama yarın öğreneceğim."

"Maaşı bile bilmiyor musun? Aklından ne geçiyordu senin? Ne düşünüyordun yani? Hem Bayan Hollingsworth'u üzemeyiz, şimdi olmaz."

"Neden olmasın?"

"Brad, Sausalito'ya yaptığı iş gezisinden döndüğünde benimle buluşup konuşmak istiyor."

Konuşma. Bu asla iyiye işaret değildi ve Joyce'un neden makyajsız olduğunu, bu saatte içki içtiğini açıklıyordu.

"Ya Bayan Hollingsworth sinirlenip bizi evden atarsa?" diye ağzında geveledi Joyce. "Bize kirada indirim yaptığını unutuyor musun? İsteseydi muhtemelen iki katını da alabilirdi. Böyle bir zamanda kendini değil, bizi düşünmelisin. Elbette şimdikinden biraz daha fazla para kazanabilirsin, ama o zaman kiramızı artırır ve başımız büyük belaya girer. Bunu yapamazsın demiyorum, sadece beklemenin daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Ama bu delilik! Diana Vreeland'a nasıl beklemesini söyleyebilirim? Hem de beni? Met Gala yaklaşıyor, bana şu anda orada ihtiyaçları var. Hayalimdeki iş dokunabileceğim kadar yakınıma gelmişken sen bu fare kapanında kalabilmemiz için Bayan H'nin çamaşırlarını yıkamaya devam etmemi mi istiyorsun benden?"

Annesiyle daha önce hiç bu kadar zorlayıcı konuşmamıştı. Kadeh Joyce'un ellerinde titredi ve kayıp linolyum yer döşemesine düştü, bin parçaya ayrıldı. Annie süpürgeyi bulup ortalığı temizlerken, cam kırıklarını çöp kutusuna atıp dökülen alkolü bir bezle silerken annesi hıçkıra hıçkıra ağladı.

Joyce gözlerini silerek, "Çok fazla iş fırsatın var. Sen daha yeni başlıyorsun, ben de yaşlı modeller tımarhanesinin yolunda ilerliyorum. Hayatımdan nefret ediyorum," dedi.

Annie, bunun annesinin onu manipüle etme yolu olduğunu biliyordu. Diğer taraftan, zorlandığı takdirde annesinin trajik bir şey yapmaya kalkışma ihtimalinin yüksek olduğunu da biliyordu. "Özür dilerim," dedi Annie. "Seni üzmek istemedim. Hey, belki bu yıl sana bir Met Gala bileti alabilirim. İster misin? Süslenip püslenip şehirde benimle birlikte bir gece geçirebilirsin. Ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten mi?" Sesinde bir umut kırıntısı vardı. "Met Gala mı? Oraya çok şık insanlar gidiyor. Varlıklı insanlar. Ne giyerim?"

"Eski elbiselerinden birini bozup yeniden dikerim."

"Ah, canım." Joyce'un dudaklarında çekingen bir gülümseme belirdi. "Sensiz ne yapardım?"



Annie işten ayrıldığını açıkladığında restoranın müdürü öfkeden kudururken, aynı haberi verdiğinde Bayan H'nin yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "İşte. İşte bundan bahsediyordum. Aferin sana kızım."

"Sana önceden haber veremediğim için kızgın değil misin?"

"Neden kızayım ki? Küvetimi herkes temizleyebilir, çok da zor bir iş değil."

"Fakat kira indirimi... Henüz ne kadar kazanacağımı bilmiyorum, bu yüzden bu iş nasıl olacak, onu da bilmiyorum. Ya da *her şeyin* yolunda gidip gitmeyeceğini."

"Annen bu aralar sık sık evde gibi. Neden işi o devralmasın?"

Annie, Bayan H'nin şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. "Şey, aslında çok meşgul."

"Eminim öyledir."

Neyse ki Bayan H meseleyi daha fazla uzatmadı.



Öğleden biraz önce Annie, Met'in yan girişindeki güvenlik görevlisine yaklaştı. Görevli, adını deftere kaydedip onu içeri aldı. Kadınların sanki hiç ayrılmamışlar gibi hâlâ sıkı bir şekilde çalıştıkları Kostüm Enstitüsü atölyesine tekrar girdi, Mona ve Priscilla'ya hızlıca el salladıktan sonra Bayan Vreeland'ın ofisinin kapısını çaldı.

"Gel!" Bayan Vreeland, jarse pantolonu ve kırmızı piton çizmeleriyle kusursuz bir şıklıkla büyük bir masada oturuyordu. Annie, Roger Vivier diye tahmin yürüttü. Masanın üstündeki kordovan derisi koyu bordo çanta ise klasik bir Gucci'ydi. Masasının üstü kâğıtlar, fotoğraflar ve sergi kataloğunun ilk düzeltisiyle doluydu. Arkasındaki kare pencere Beşinci Cadde'ye bakıyordu. Bayan Vreeland sarı renkli çizgili not defterini açıp eline bir kalem aldı ve Annie'ye oturmasını işaret etti.

Tam o sırada, bir Opium parfümü kokusu Annie'nin burnunu mest etti.

"Lütfen tam adını söyle."

"Ann Michele Jenkins. Herkes bana Annie der."

Bayan Vreeland, Annie'nin adını not defterine karalayıp altını iki kez çizdi. "Evet Annie, sen benim yeni yardımcımsın." Bayan Vreeland'ın sesi küçük odada bile bir sis düdüğü gibi çınladı. "Kostüm Enstitüsü'nün özel danışmanı olarak bu sergiyi parlatmak benim görevim, herkes *ölüp bitmeli.* Her gün dokuzda gel ve geç saatlere kadar burada kalmaya hazır ol."

"Geleceğim. Programım da boş." Annie yutkundu. "Ne kadar maaş alacağımı sorabilir miyim?"

"Para mı? Yorucu bir konu."

"Sadece çok fazla paranız olduğunda."

Bayan Vreeland, Annie'ye sevinçle baktı. "*Harika* bir nokta. Sana yılda on iki bin dolar ödememe izin var. Bu yeterli mi?"

On iki bin dolar... Annie'nin şu anda kazandığından çok daha fazlaydı. Evet, yaşam standardını yükseltiyordu. "Elbette. Teşekkür ederim."

"Bir inceleme yapalım, olur mu? Hanımlarımız nasıl gidiyor bakalım."

Annie yeni patronunun peşinden atölyeye girdi ve birlikte mankenden mankene yürüdüler. Müze rehberleri gergin bir şekilde yanlarında dururken Bayan Vreeland her birinin önünde durup değerlendiriyor, ayarlıyor ve eleştiriyordu.

"Sergei Pavlovich Diaghilev bir dâhiydi," dedi Bayan Vreeland atölyede dolaşırken. "On dokuzuncu yüzyılın sonunun sıkıcı pastel tonlarını alıp yerine parlak kırmızılar, turuncular ve morlar koydu. Onun güçlü kişiliği, Stravinsky'den Picasso'ya kadar her türden beş yıldızlı sanatçıyı Ballets Russes'a çekti. Doğuştan yeteneği ve zevki vardı, bale sanatını başka bir

şeye dönüştürdü. Sergimizde, *Kuğu Gölü* ve *Uyuyan Prenses* gibi çığır açan gösterilerinde kullandığı en iyi kostümlerinden bazılarını sergiliyoruz. *Narcisse*'in şu ince dokuma elbisesine bir bakın," dedi Bayan Vreeland Annie'ye. "Studio 54'te görmedin mi?"

Annie'nin başı dönmüştü, ona başını salladı. Studio 54'e hiç gitmemişti.

"Ama büyük bir problemimiz var," dedi Bayan Vreeland.

"Nedir?"

"Bu mankenlerin göğüsleri doğru şekilde değil, bu yüzden kostümlerin çizgisi tamamen yanlış."

Rehberlerden biri, "Ama bunlar Bergdorf'tan, sizin getirtmemizi istediğiniz mankenler," diyerek konuşmaya cesaret etti.

"Bu halleriyle işe yaramazlar. Annie, ilk işin tüm kadın mankenlerin göğüslerini kesmek. Ben Jackie O ile çay içmeye gidiyorum. Hoşça kalın hanımlar."

Ve gitti.

Annie, Bayan Hollingsworth için temizlik yapmanın yorucu olduğunu düşünmüştü ama otuz üç mankenden altmış altı meme kesmeyi bitirdiğinde kolu neredeyse uyuşmuştu. Bu işinden sonra, Carnegie Hall'un tepesinde yaşayan Bill adında bir adamdan iki doldurulmuş tavus kuşu almakla görevlendirildi. Annie, ünlü konser salonunun üzerindeki iki katlı stüdyolarda (bugüne kadar varlığından bile haberdar değildi) yaklaşık bir saat dolaştıktan sonra, "Elbette, Bill Cunningham," diyen ve onu doğru stüdyoya yönlendiren birini buldu. Ardından, kuşlarla birlikte kuyruklarına zarar vermeden bir taksiye binip güvenli bir şekilde Met'e geri götürmesi gereki-

yordu. O noktada Bayan Vreeland, tüylü yelpazelerin galadaki tüm konuklar için mükemmel bir hediye olacağına karar vermişti ("Titreşen bir sarı seç") ve bu yüzden Annie onları bulmak için konfeksiyon bölgesine uçtu. Fakat getirdiği örnekler Bayan Vreeland'ın aklındaki renkle aynı olmayınca Annie gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu ve ardından tekrar şehir merkezine gitti.

Tüylerle dolu birkaç alışveriş poşetiyle geri döndü, ancak ofis boştu. Annie'nin masasındaki Bayan Vreeland imzalı bir notta, "Zübeyde'nin özel incik boncuğu konusunda Mısır aylaklarıyla koordinasyon sağlaması" isteniyordu. El yazısı süslüydü, ancak her "*k*" harfinin üzerinde, kelimenin tamamı boyunca uzanan güçlü bir yatay çizgi vardı.

Annie, Mısır Sanatı ofisine küratör Frederick tarafından alındı. Frederick çıkmak üzereydi ve odanın karşı tarafını işaret ederek, "Charlotte ile konuş," dedi.

Charlotte: Kostüm Enstitüsü'nün geniş yakalığı kullanması fikrine en başından beri karşı çıkan kadın. Annie omuzlarını dikleştirdi ve ona doğru yürüdü. Charlotte, eski bir binanın fotoğrafını incelemek için kuyumcu merceği kullanıyordu ve Annie boğazını temizleyene kadar onun varlığını hissetmedi.

Şaşkınlıkla yerinden sıçrayınca mercek yere düştü.

"Çok özür dilerim," dedi Annie, dizlerinin üzerine çöküp elleriyle yeri yoklarken. "Ben alırım."

Aynı anda Charlotte da eğilince kafalarının birbirine çarpmasından kıl payı kurtuldular. "Lütfen," dedi Charlotte terslenerek. "Ben alırım."

Annie, hâlâ elleri ve dizleri üzerinde dururken ona bakıp başını salladı.

"Bana biraz müsaade et," diye yönlendirdi onu Charlotte.

Annie geriye kayıp topuklarının üzerine oturdu. "Tam şurada. Hayır, biraz sağda." Charlotte eliyle yoklayıp sonunda merceği aldı.

Charlotte merceği masasına koydu ve sandalyesini çevirerek Annie'ye baktı. Annie elinden geldiğince zarif bir şekilde ayağa kalktı.

"Evet?" dedi Charlotte kaşlarını çatarak. Kızın yaşını tahmin etmek zordu. Makyaj yapmamış, mücevher kullanmamıştı ve çenesi keskindi. Göz kapaklarının ağırlığı, ona zarif bir mesafe havası veriyordu. "Daha fazla antika eserimizi yürütmek için mi buradasın?"

"Şey, sadece bir tanesini. Bayan Vreeland, transferi koordine etmem için buraya gelmemi istedi."

"Transferi koordine etmek mi?"

"Evet, kolyenin."

"Geniş yakalık."

"Geniş yakalık. Doğru." Charlotte'a gözünün ne kadar korktuğunu belli etmek istemedi. Sonuçta Bayan Vreeland'ın desteğini almıştı ve kadının gücünü ilk elden tecrübe etmişti. Bayan Vreeland geniş yakalığı istiyorsa zaten almıştı. Charlotte sadece iş yapmak istiyorsa Annie buna razı olurdu. "Tüm evrakları imzalaması için Bayan Vreeland'a götürmekten memnuniyet duyarım."

"Evrak işi yok," dedi Charlotte. Bu, resmi bir ödünç alma değil. Teknisyene haber vermem gerekiyor ve ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Tamam. Ne zaman alabilirim peki?"

"Sen hiçbir şey almayacaksın. Teknisyenlerden birinin ya-

kalığı sergi salonuna getirmesini sağlayacağım. Ne zamana ihtiyacın var?"

"Gala Pazartesi ve mankenleri bugün getiriyorlar. Yani yarın?"

"Bu bir soru mu?"

"Yarın. Evet. Yarın uygun olur."

"Pekâlâ." Charlotte masa takvimine not etti. "İletişime geçeceğim."

Annie kıpırdamadı. "Bence çok güzel."

"Pardon?"

"Geniş yakalık. Bence çok güzel. Ona iyi bakacağımıza söz veriyorum, çünkü belli ki senin için çok şey ifade ediyor."

Konuşmaları sırasında ilk kez Charlotte'un ifadesi yumuşadı. Annie, Charlotte'un yüzünde bir şeylerin –korku, belki de acı– uçuştuğunu görünce bakışlarını ona sabitledi.

"Sen Kırmızı Başlıklı Kız'sın," dedi Charlotte sonunda.

Annie yanlış duyup duymadığını merak ederek, "Efendim?" dedi.

"Kırmızı bir palton var. Seni daha önce burada görmüştüm."

"Elbette, müzeye sık sık gelirim. İşe alınmadan önce bile Metropolitan Müzesi'ni çok severdim. Babam ölmeden önce beni müzeye getirirdi, bu yüzden bazen gergin veya üzgün olduğumda gelip bu süper eski şeylere bakıyorum ve bu beni sakinleştiriyor."

Süper eski şeyler mi? Hem neden hayatının ve duygularının karmaşıklığından bu kadar bahsediyordu? Bu hiç de profesyonelce değildi.

"Ben de aynısını yapıyorum." Charlotte o kadar yumuşak bir sesle konuşmuştu ki Annie neredeyse onu duymayacaktı.

Personelden birkaç kişi kapıdan içeri daldı, yüksek sesle konuşup gülüştüler ve o anın sihri bozuldu. Charlotte başını ters bir şekilde sallayıp fotoğrafına döndü, Annie de en azından yapmak istediğini başardığı için rahatlayarak dışarı çıktı.

O akşam saat sekizde Annie bitkin ama aynı zamanda çok neşeliydi. Bayan Vreeland'ın ofisine girip günün bitip bitmediğini sordu.

Bayan Vreeland sigarasından derin bir nefes çekti. "Sarı renk yelpaze için uygun bir renk değil." Hoşuna gitmeyen tüylerden birini tutup kaldırdı. "Sarıyı anlamıyorsun. Sarıyı sadece Matisse ve ben anlıyoruz. Yarın ilk iş gelip doğrusunu yapmalısın."

Annie'nin yüreği sızladı. Belki de Bayan Vreeland'ın şifreli emirlerini okumakta umduğu kadar usta değildi.

"Ve onlara gelince..."

Annie, Bayan Vreeland'ın bakışlarını yere doğru takip etti. Şık ama aynı zamanda yürüyüşe uygun olsun diye bir çift Mary Jane giymişti, ancak yedi saat boyunca doldurulmuş tavus kuşlarıyla boğuşup su birikintilerinde dolaştıktan sonra yıpranmış ve kirlenmişlerdi.

"Bunu söylemek zorunda olmamalıydım Annie Jenkins," -Bayan Vreeland etki yaratmak için duraksadı- "ama herkes parlamayan ayakkabıların medeniyetin sonu olduğunu bilir."



ONUNCU BÖLÜM

Charlotte

NEW YORK, 1978

Met Müzesi müdürü Bay Lavigne, Beşinci Cadde'ye bakan geniş ofisindeki masasında oturmuş, Charlotte'a sabırla gülümsüyordu. Personel tarafından çok seviliyor, adil ve ulaşılabilir biri olarak tanınıyordu. Müzede tembel bir kedinin verimliliğiyle dolaşıyor ve onu en beklemediğiniz anda aniden ortaya çıkabiliyordu; bu, Charlotte'un sinir bozucu bulduğu bir nitelikti.

Bugüne kadar Bay Lavigne ile pek baş başa vakit geçirmemişti, ancak Met'in birkaç sosyal etkinliğinde ve açılışında görüşmüş ve arkadaşının kızının referansı hakkında telefonda kısaca konuşmuştu. Charlotte ilk geldiğinde konuyu açmış ve Bay Lavigne ona bol bol teşekkür etmişti, ancak konuyu ödünç verilen geniş yakalığa çevirince samimiyeti kaybolmuştu.

Bay Lavigne ona, "Bunu açıklayamam," dedi. "Anonim bağışçılar tam olarak böyle kalmalı. Eminim anlıyorsundur."

Bu konuşmayı yapmak için günlerdir bekliyordu ve hemen

karşı koydu. "Geniş yakalığın Mısır Müzesi'ne ait olduğunu ilk elden biliyorum, bu yüzden özel bir sahibinin onu Met'e ödünç vermesi hiç mantıklı değil."

"Bu ilk elden bilgi tam olarak nedir?"

Charlotte, çevresindeki zenginliğin dikkatini dağıtmaması için uğraştı. Ayaklarının altında Savonnerie halısı vardı; sanat tarihi üzerine büyük boy ciltler kitap raflarına özenle yerleştirilmişti. Panelli duvarlarda, büyük ustaların birinci sınıf sanat eserleri sergileniyordu, aralarında birkaç küçük Goya da bulunuyordu ve kapının yanında Romalı küçük çocuk heykeli duruyordu. Charlotte, Bay Lavigne'in tabloları ruh haline göre değiştirip değiştirmediğini merak etti. "Aralık 1936'da Krallar Vadisi'ndeki bir mezarda bulunduğunda ben oradaydım."

"Sonrasında da Mısır Müzesi'ne gönderileceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Bay Lavigne.

"Evet. Fakat tahminimce geniş yakalık o kadar uzağa hiç ulaşamadı. Çalındı."

"Bunun açıklaması, Mısır Müzesi'nin onu satması ama hiçbir şekilde kayıt tutmaması kadar basit olabilir. Mısırlı yetkililerin Amerikan ve Avrupa kazılarından elde ettikleri zenginliklerin kaydını tutmakta zorlandığını ikimiz de biliyoruz."

"Belki 20'lerin başlarında evet, ama o zamana kadar toparlanmış ve daha dikkatli olmuşlardı, en azından ülkeden neleri çıkarıp neleri kendilerine sakladıkları konusunda. Eski Eserler Dairesi'nden Mısırlı müfettişler her mezar açılışında hazır bulunup keşfedilenleri tam olarak belgeliyorlardı."

"Yine de seni temin ederim ki ödünç almadan önce geniş yakalığı dikkatlice inceledik."

"Belgelere bir göz atmak isterim. Menşe belgelerinde Mısır

Müzesi'nin adının geçip geçmediğini merak ediyorum. Bence bu büyük bir tehlike işareti."

Bay Lavigne ifadesiz kalmaya devam etse de burun delikleri hafifçe açıldı. Charlotte onu fazla zorluyordu. "Belgeleri sana gösteremem, üzgünüm," dedi. "Bunu yaparsam bağışçıların isimleri açığa çıkar. Ancak, Met Müzesi'nin Sanat Müzesi Müdürleri Derneği'nin kurallarına uyduğunu garanti edebilirim."

Çalıntı eşyaların ithalatını sınırlamak amacıyla tasarlanan yönergeler, 1970'ten önce menşei belgelenmemiş herhangi bir nesnenin edinilmesinde caydırıcı etki yaratıyordu. "Bu, hırsızlar tarafından ödünç verilen nesneler için de geçerli mi?" diye sordu Charlotte.

"Çalınan hiçbir nesneye sahip olmamıza izin verilmiyor."

"Bu her zaman doğru değildi." Charlotte, onu iğnelemekten kendini alamadı. "Luigi Palma di Cesnola'nın Kıbrıs adasından otuz beş binden fazla nesneyi bizzat çalıp yeni kurulan Met Müzesi'ne teslim etmesi ve karşılığında müdür olarak atanması ne kadar da inanılmaz."

"Çok hayırlı bir başlangıç değil, katılıyorum." Bay Lavigne boğazını temizledi. "Fakat zaman değişti ve en iyi uygulamalar da iyi yönde gelişme kaydetti. Bu parçanın sizin için neden bu kadar önemli olduğunu sorabilir miyim? Yıllar içinde Mısır Sanat Koleksiyonu'na birçok eser ödünç aldık ve hiçbiri bu kadar güçlü bir tepki gerektirmedi." Bir kez daha bunun, onun için ne anlama geldiğini açıklamanın bir yolu yoktu; son kırk bir yıldır nerede olduğunu, neden bu kadar acilen bilmesi gerektiğini. "Oradaydım," dedi Charlotte, güçsüz bir sesle. Mezarın içindeki kumtaşı ve bayat havanın kokusunu yıllar sonra bile hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Evet, buna daha önce de değinmiştin."

Buraya gelerek zamanını boşa harcamıştı. Daha da kötüsü, Bay Lavigne şimdi onun asılsız suçlamalarda bulunan aptal, duygusal bir kadın olduğunu düşünüyordu ki onun bakış açısından öyleydi de.

"Charlotte, Mısır Sanat Koleksiyonu'nda yaptığın her şeye hayranım ve Frederick senden çok övgüyle bahsediyor. Lütfen, müzenin hukuki meselelerini küratörlerin ve yönetim kurulunun halletmesine izin ver. Seni temin ederim, ne yaptıklarını biliyorlar. Sonuçta, Kral Tutankamon sergisinin açılışıyla birlikte şu günlerde yeterince işin var."

Sözlerinin ardındaki anlam açıktı: Sorun çıkarmayı bırakıp kendi şeridinde gitmeliydi. "Bir ricada bulunabilir miyim?" diye sordu Charlotte kapıda durarak.

"Elbette."

"Geniş yakalık, yaklaşan Kostüm Enstitüsü sergisi için Diana Vreeland tarafından kapıldı, orada korunmadan ve gözlenmeden sergilenecek. Bu konuda çok endişeliyim." Annie Jenkins'in dün Charlotte'un masasının yanında garip bir şekilde belirmesi, onun korkularını yatıştırmakta hiç işe yaramamıştı.

"Güvenlik ekibimize çok güveniyorum. Sen de güvenmelisin. Endişelenme, kimse Kostüm Enstitüsü sergisinden kolyeyi çalmayacak." Çenesini kaldırdı. "Bir fikrim var. Müzenin bülteni için geniş yakalığın keşfi hakkında bir yazı yazsan nasıl olur? Harika olmaz mı? 'Bir Kadın Mısırbilimcinin Anıları' ya da buna benzer bir başlık. Ne dersin?"

Charlotte bunun korkunç bir fikir olduğunu düşündü ama bunu söylemeyecek kadar da aklı başındaydı.

Charlotte pes edecek gibi değildi. Müzelerin bazen kayıp eserlerin izini sürebilmek için özel dedektiflik büroları kullandığını biliyordu, ancak telefon rehberinde bulunamayacaklarından oldukça emindi. Ofisine dönmek yerine asma katta durdu. Tabelasız bir kapı, Met'in baş güvenlik görevlisi ve yardımcılarının çalıştığı küçük ofise açıldı. Müzenin kat planı bir duvara asılmıştı, oda tütün ve tıraş losyonu kokuyordu.

Charlotte, Bay Fantoni ile en son yılın başlarında, Tut sergisinin hazırlıkları sırasında konuşmuştu. Eski bir polis olan Fantoni, hızlı konuşan zeki bir adamdı ve onun emri altında, Met'in hazineleri güvende tutulmuştu.

"Bayan Cross, bu zevki neye borçluyuz?"

Doğruyu –muhtemelen şüpheli bir ödünç eser hakkında bilgi almak istediğini– söyleseydi Bay Fantoni şüphesiz doğrudan Bay Lavigne'e giderdi ki bu da Charlotte'un davasına hiç yardımcı olmazdı. "Burada olmamın sebebi, bir arkadaşımın sanatın menşei hakkında bir kitap yazıyor olması ve sanat hırsızlığı, çalıntı eşyaların izini sürme gibi konularda en iyi uzmanın kim olduğunu bulmaya çalışması."

"İşte burada yaptığımız şey bu. Arkadaşınızla sohbet etmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim. Tut sergisiyle çok meşgulsün ve dikkatini dağıtmak istemiyorum. Galeriye her yarım saatte bir beş yüz kişi girdiğinde burasının nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Bir de bana sorun." Yanağını kaşıdı. "Üstelik sergide gece nöbeti tutmadan önce istifa edeceklerini söyleyen güvenlik görevlilerim olduğuna inanabiliyor musunuz? Kral Tut lanetinden falan korkuyorlar. Ama çok şükür herkes öyle değil."

Masaların yanındaki çöp kutularını boşaltan genç adama baktı. "Billy, korkmuyorsun, değil mi?"

Genç delikanlı ayağa kalktığında Charlotte bir an için onun asker selamı vereceğini sandı. "Hayır efendim!"

"Neyse," diye devam etti Charlotte, "kendini çalıntı hazineleri, özellikle de menşei ülkeden kaçırılanları avlamaya adamış özel bir ajan var mı? Bilen varsa, o da siz olabilirsiniz diye düşündüm."

Bay Fantoni çekmecesinden bir kartvizit çıkardı. "Tenny Woods'u tavsiye ederim. Arkadaşına uluslararası sanat hırsızlığı konusunda uzman olduğunu söyle. Lexington'dadır, tam burada, şehir içinde."

Charlotte numarayı aradı ama kimse açmadı. Şahsen karşısına çıkmayı düşündü ama ondan önce halletmesi gereken bir mesele daha vardı.

Joseph, geniş yakalığın bulunduğu Mısır Sanat koleksiyonu'ndaki vitrinin yanında Annie Jenkins ile konuşuyordu, Charlotte yaklaşırken Annie ona el sallıyordu. Charlotte kutunun kilidini açtı ve Joseph'in eldivenlerini giymesini bekledi. Ardından Joseph geniş yakalığı dikkatlice çıkarıp Tyvek marka deriyle kaplı yumuşak bir köpük kalıba yerleştirdi. Geniş yakalığın kaymasını önlemek için bazı yerlere iğneler sapladı ve ardından taşımak için bir arabaya yerleştirdi.

Charlotte –eksik tılsım dışında– sağlam durumda olup olmadığını kontrol etti. Geniş yakalığı Metropolitan Müzesi'nde tekrar ortaya çıkmadan önce en son gördüğünde dünyada en çok sevdiği adamın ellerindeydi; daha önce hiç o kadar korkmuş ve çaresiz hissetmediği bir zamandı. Henry yakalığa dokunmuş ve sonra gitmişti. Charlotte hiç düşünmeden, çıplak

parmağını yakalığın en ucuna uzattı ve parmağını aynı parlak altın tellerin üzerinde gezdirirse Henry'den bir işaret alabileceğini umdu.

"Charlotte, ne yapıyorsun?"

Joseph ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Charlotte hemen elini çekip başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Hadi gidelim."

Üçü birlikte asansörle Kostüm Enstitüsü'nün faal sergi salonuna indiler; salon Charlotte'a göre fazla hareketliydi. Mankenler yerlerindeydi, seyyar merdivenlerde ışıkları odaklayan teknisyenler ve kollarını düzeltip eteklerini çekiştiren şık giyimli kadınlar vardı.

"Biliyorum, kaos gibi görünüyor," dedi Annie özür dilercesine gülümseyerek, "ama Bayan Vreeland her şeyi kontrol altında tutuyor. Yakalık güvende olacak."

"Nereye götürmemi istiyorsun?" diye sordu Joseph.

Annie, Charlotte'un gördüğü en tuhaf kıyafeti giymiş olan mankene doğru ilerledi; bu büyük pantolonlu ve incilerle süslü bir streç dans kıyafetiydi. Aslında tüm kıyafetler tuhaftı, her biri bir diğerinden daha çılgındı. Bu yılki sergide bir bale organizatörünün yer aldığını duyduğunda zarif tüllerden dikilmiş bir köpük görmeyi beklemişti, ama bunlar haddinden fazla gösterişli, neredeyse iğrençliğin sınırındaydı. Ayrıca büyüleyiciydi. Kabul etmekten nefret ediyordu ama etkisi merak uyandırıcıydı.

Tepedeki ışıklar hiçbir şeyi gizlemiyordu; Charlotte renklerin solduğu yerleri veya beyaz olması gereken yakanın aslında terle lekelendiğini görebiliyordu. Harem eteklerin ve işlemeli ceketlerin, gerçek dansçılar, yani sahnede zıplayıp seyircileri eğlendirenler tarafından giyildiği belliydi. Mark'ı ve bu kos-

tümlerin şehir merkezinde gördükleri bazı avangart gösterilerde hiç de fena durmayacağını düşündü; yine de taze ve modern görünüyorlardı.

Annie, Charlotte'un yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmiş olmalıydı. "İnanılmaz, değil mi?"

Joseph'in geniş yakalığı mankenin ince boynuna özenle yerleştirip sabitlemesini izlediler. Charlotte'un kostümle birlikte takmayı tercih edeceği bir şey olmasa da tamamen uyumsuz değildi.

Charlotte, Annie'ye, "Bunun güvenli olacağına dair bana güvence vermelisin," dedi. "Bu senin sorumluluğun."

Annie ciddi bir şekilde başını salladı. "Bunu sağlayacağım, bu yakalığı korumak için canımı vermem gerekse bile."

Sözleri o kadar saçmaydı ki Joseph kahkahayı bastı. "İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız," dedi başını iki yana sallayarak uzaklaşıp peşinden arabayı çekerken.

Charlotte ve Annie kısa bir an bakıştılar. Charlotte omzunu silkerek, "Muhtemelen haklı," dedi. Modern çağda bir East Village tiyatrosunda rahatlıkla bulunabilecek, Léon Bakst'ın gösterişli suluboya dekor tasarımına doğru yürüdü. "Erkek arkadaşım bu sergiye bayılacak."

"Erkek arkadaşın mı var?" diye sordu Annie.

"Evet." Charlotte birden irkildi.

"Ne oldu?"

"O kelimeden nefret ediyorum."

"Hangi kelimeden?"

"'Erkek arkadaş.' Fakat başka hiçbir şey ondan daha iyi değil. 'Partner' ya da 'sevgili' hepsi berbat."

"'Âşık'ı düşündün mü?"

Charlotte kendine rağmen güldü.

Annie Jenkins'in bu gülünç serginin bir parçası olmasına ve Diana Vreeland'ı geniş yakalığı vitrinin güvenli ortamından çıkarmaya ikna etmesine rağmen kızda ferahlatıcı bir şey vardı. Annie son görüşmelerinde babasından bahsetmişti, Charlotte onun kaç yıl önce öldüğünü merak etti. Ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun Met'e olan bağlılığına şüphe yoktu; Annie'nin artık bu dünyada olmayan babasını yanında tutmasının bir yoluydu.

Charlotte da bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.



ON BİRİNCİ BÖLÜM

Charlotte

MISIR, 1937

Charlotte, ailesinin bebeği görememiş olmasından dolayı üzüntü duysa da Mısır'da kalma kararından pişman değildi. Henry ile birlikte hareketli bir metropolün ortasında, Mısırbilimci arkadaşlarıyla çevrili bir şekilde yaşıyorlardı ve Charlotte'un neredeyse hiçbir şeyden rahatsız olmayan, kalın kirpiklerle çevrili ela gözleriyle ona bakan bir bebeği vardı. Henry çok ilgili bir babaydı, gerçi çocuk yetiştirme konusunda kendine özgü bir yaklaşımı vardı; Layla'yı uyutmak için Orta Krallık firavunlarının kronolojik bir sıralamasını yapmayı tercih ediyordu. Charlotte kabul etmek zorundaydı ki Layla çoğu zaman Henry'nin gözetiminde çok daha hızlı uykuya dalıyordu.

Hava soğuduğunda Henry tekrar gerilmeye, dikkati dağılmaya başladı. Bir gece eve geldiğinde sanki Charlotte odada yokmuş gibi dalgın dalgın Layla'yı öptü ve sonra evrak çantasını karıştırdı.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu Charlotte.

"Evet. Üzerinde yeniden çalışılması gereken bir dikilitaş tanımlamasını getirecektim. Buraya koyduğuma yemin edebilirim."

Charlotte onun kolunu tutup kendine doğru çekti. "Hayır aptal. Beni."

Henry çantayı bırakıp Charlotte'u kollarına aldı. "Özür dilerim aşkım. Müze tam bir karmaşa. Artık dayanamıyorum."

Charlotte bundan daha fazlasının söz konusu olduğunu biliyordu. Yakında kazı sezonu yeniden başlayacak ve akademisyenler, araştırmacılar ve arkeologlar karıncaların birbirlerini takip edip yuvalarına gitmeleri gibi antik alanlara ineceklerdi. "Sahaya geri dönmek istiyorsun." Bu bir soru değil, bir tespitti.

Henry onu bıraktı ve mutfak masasına oturdu. "Elbette. Düşünüyordum da belki Noel'e kadar gidip orada kalabilir, sonra Kahire'ye dönebilirim."

"Beni yalnız mı bırakacaksın?" Charlotte'un gününün en önemli anı, Henry'nin müzede olup bitenlerden, hangi objeleri belgelediğinden ve diğer arkeologlardan gelen son haberlerden bahsetmesiydi. Haliyle beyni yeterince kullanılmamaktan, beslenme ve uyku düzensizliğinin verdiği uyuşuklukta sersemlemiş vaziyetteydi. Eğer Henry giderse, o dünyayla olan bağı tamamen kopacaktı.

"Seni çekirgelere ve katrana maruz bırakmayacağım, özellikle de bir bebeğimiz varken."

"Luksor'da yaşayabiliriz. Her gün daha uzun bir yolculuk yapacaksın ama en azından birlikte oluruz."

Henry tereddüt etti. "Bunu düşüneceğim, tamam mı?"

"Belki bir bebek bakıcısı bulursak ben de çalışabilirim."

Henry kaşlarını çatarak, "Hayır. Şu anda Layla'nın sana ihtiyacı var," diye itiraz etti.

Charlotte çok fazla zorlamak istemedi. "Leon geri mi dönüyor?"

"Elbette."

Henry ve Leon bir süredir işten sonra buluşuyorlardı. Hamileyken, Henry'nin neler yaptığı onun açısından tamamen bulanıktı, çünkü yalnızca içinde büyüyen bebeğe odaklanmıştı. Fakat şimdi, haftada birkaç kez akşam yemeği buluşmalarını veya hep Leon'la geç saatlere kadar birlikte zaman geçirmelerini fark ediyordu.

"Leon neler yapıyor? Sana sürekli üstünlük sağlamaya çalışmıyor, değil mi?"

"Hayır. Bu aralar ekip olarak gayet iyi çalışıyoruz. İleri yaşında o kadar huysuz değil."

"Ya da onun foyasını ortaya çıkaran bir kadın olmadığın için öyledir." Hâlâ adama olan güvensizliğini koruyordu ama belki Leon değişmiş olabilirdi.

Belki de artık anne olduğu için Charlotte'u bir tehdit olarak görmüyordu.

Bu da Charlotte'un işe geri dönme isteğini daha da artırıyordu.



Sonunda Charlotte istediğini elde etmişti. Kasım ayına gelindiğinde, Luksor'un hemen karşısında, nehrin kenarında, palmiye ağaçları ve yaseminlerle dolu bir bahçeyle çevrili, Nil Nehri'nin iki yakasına yayılan yemyeşil vahanın ortasında, üç kilometreden daha az uzaklıktaki Krallar Vadisi'nin kumlu kayalıklarıyla tam bir tezat oluşturan küçük bir eve yerleşmişlerdi.

Charlotte çoğu sabah Layla'yı bahçede, güvercinlerin ötüşleri eşliğinde emziriyordu. Aç bebeği beslemek için her dört saatte bir uyanmaktan bitkin düşmüş olsa da bebek hızla büyüyordu. Henry haklıydı; kazıya gitmek için Layla'yı evde bırakması ya da yanında götürmesi mümkün değildi. Bunun yerine, bahçede oturmuş, bebeğine hayranlıkla bakıyor ve sahip olduğu her şeyle yetinmeye çalışıyordu.

Doğumdan beri vücudu değişmişti. Kalçaları daha genişti, ayakları yarım numara büyümüştü. Henry'nin aklı hâlâ başka yerdeydi ve bebeğin doğumundan beri birlikte yatmamışlardı. Bir öğleden sonra Charlotte, bebeğini Bayan Jankowski'ye bir saatliğine bırakıp şehir merkezinde dolaştı. Pamuklu elbiseler satan bir dükkân bulup koyu lavanta renginde bir elbise aldı. O gece şık bir akşam yemeği hazırlayıp Henry'yi baştan çıkarmayı, ona sadece çocuğunun annesi değil, aynı zamanda hâlâ karısı olduğunu göstermeyi planlıyordu. Fakat eve döndüğünde Bayan Jankowski oturma odasında volta atıyordu.

"Ne oldu? Layla'ya bir şey mi oldu?" Charlotte onu asla yalnız bırakmamalıydı. Bez çantasını bırakıp bebek odasına doğru koşmaya başladı ama Bayan Jankowski onu durdurdu.

"Hayır, bebek iyi, uyuyor," dedi Bayan Jankowski. "Az önce gideceğimizi duydum."

"Kim?"

"Bütün ekip. Polonya'da işler kötüye gidiyor; ailelerimizin yanında olmalıyız."

"Elbette." Charlotte, Bayan Jankowski'yi bu kadar üzen şeyin Layla değil, Hitler'in saldırganlığı olduğunu öğrenince ne kadar rahatladığını fark edip kendinden utandı. "Kazıya ne olacak?"

"Geri döndüğümüzde kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Tam o sırada Henry ön kapıdan içeri daldı. Bayan Jankowski ile hızlıca konuştular ve kadın gitti.

"Neler oluyor?" diye sordu Charlotte. İki kişilik sessiz bir akşam yemeği planı suya düşmüştü.

"Gidiyoruz. Hemen."

"Nereye?"

"Amerika'ya."

"Biz Polonyalı değiliz. Ailelerimiz tehdit altında değil." Mesele Henry'nin paniğe kapılması değildi, ama davranışı mantıklı da değildi. Luksor'dan New York'a hop diye varma düşüncesi, aya gitmek kadar çılgıncaydı.

"İnan bana, zamanı geldi."

"Ama neden? Acelemiz ne?"

Henry, göz göze gelmeyi reddederek masasındaki kâğıtları toplamaya başladı. "Açıklayacak vaktim yok. Bu gece Luksor'dan Kahire'ye giden bir buharlı vapura bineceğiz. Oradan da New York'a giden bir gemiye bineceğiz."

"Gerçekten de abarttığını düşünüyorum."

"Leon bizimle rıhtımda buluşacak. Alabildiğini al, gerisini sandıkta bırak. Ayrıca alınıp gönderilmesi için birini ayarladım. Dışarıda bir araba ve eşek bekliyor."

Henry'nin paniği fazlasıyla abartılıydı. Hitler yarın Mısır'ı işgal edecek değildi; hayatları tehlikede de değildi. Ondan bir şey saklıyordu. Belki de Charlotte anne olmanın hayal dünyasına dalmış ve bakış açısını kaybetmişti. İsteksizce de olsa Henry'nin dediğini yaptı.

Gemi dar ve uzundu, iki kat konaklama ve ortak kullanım alanı, en üstte bir güneşlenme terası vardı. Odaları küçük ama

rahattı, bakır çerçeveli bir yatağın hâkim olduğu bir kamaraydı. Layla'yı yatağın ortasına yatırdı ve eşyalarını yerleştirmeye başladı. Yolculuk birkaç gün sürecekti ve belki de vardıklarında, Henry'ye neler olduğunu anlamış olacaktı. İskenderiye'ye vardıklarında anne babasına döndüklerini haber veren bir telgraf çekecekti. Alacakları tepkiden endişeleniyordu ama artık bu işin geri dönüşü yoktu.

Gemi rıhtımdan ayrılırken Charlotte, bebekle birlikte kamarada kaldı. Henry akşam yemeğinin odaya getirilmesini ayarladı ve yemekler yavan olsa da iyiydi. Layla geminin hafifçe sallanması ve buharlı motorun titreşimiyle derin bir uykuya daldı.

Fakat Henry'yle yatmaya hazırlanırken, bir gök gürültüsü Charlotte'u yerinden sıçrattı. Mısır'da nadiren yağmur yağardı ve Charlotte ilk başta sesin ne olduğunu anlayamadı. Kısa süre sonra rüzgâr çıktı ve kamaranın kapısının dışında bir sırtlan sürüsü gibi uludu. Charlotte sonunda Henry'nin yanında huzursuz bir uykuya daldı.

Gecenin bir vakti, yüksek bir çatırtı onu uyandırdı. Bir an nerede olduğundan emin olamadı, Kahire'de miydi yoksa Luksor'daki evde mi? Hayır, bir gemideydi. Koridordan çığlıklar geliyordu. Kapıların açılıp kapanma sesini, ayak sesleri ve erkeklerin bağırmaları, kaosun üzerinde uğuldayan rüzgâr takip etti. Henry yataktan fırlayıp pantolonunu giydi. "Burada kal, neler olduğuna bakayım."

Bebek uyanıp yumuşak bir sesle ağlamaya başladı. Charlotte onu kucaklayıp göğsüne bastırdı, kalp çarpıntısının kızını daha çok ağlatmak yerine sakinleştirmesini umdu.

Henry anında geri döndü.

"Bir şeye çarpmışız. Görünüşe göre başka bir gemiye. Hemen giyin."

Charlotte'un kafası şaşkınlık ve korkuyla allak bullak olmuştu. Giyinip dışarı çıkarsa Layla'yla onu karadan ayırmış olan suyun enginliğiyle yüz yüze gelmek zorunda kalacaktı. Burada kalıp her şey yolundaymış gibi davranmak daha iyiydi. Bunu yapamazdı; hayır, yapamazdı. Suyun önce ayaklarına, sonra beline ulaştığını ve sonunda onu boğucu öpücüğüyle sardığını hayal etti.

"Charlotte! Hemen!"

Gözlerini kırpıştırarak karanlıktan sıyrıldı. Henry'nin talimatlarını dinlerse güvende kalacaklardı. Charlotte bebeği nazikçe yatağa yatırdı, elbisesini ve ayakkabılarını giyerken Henry dolabı açtı ve Charlotte'un daha önce hiç görmediği bir bavulu çıkardı.

"Bavula ihtiyacımız var mı?" diye sordu Charlotte. "Bu bize engel olmaz mı?"

"Sadece bu," dedi Henry.

Charlotte bu bavulu hiç hatırlamıyordu. "Bu kimin bavulu?" diye sordu.

"Leon'un. Onun için saklayacağımı söylemiştim."

Bu pek mantıklı değildi. Leon'un kamarasında, üçünün bu kamarada sahip olduğundan çok daha fazla yer vardı. Fakat soru sormaya vakit yoktu. Layla'yı bir battaniyeye sarıp Henry'yi dışarıya kadar takip etti.

Karanlık, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Yıldızlar yoktu, ay yoktu, sadece sağanak yağmur ve sonsuz karanlık vardı.

Gemi yan yatmaya başlamıştı ve kıyı şeridi fırtınada gözden

kaybolmuştu. Biri bağırarak çok az filika olduğunu duyurdu. Kimse nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Leon elinde iki can yeleğiyle belirdi. Birini Charlotte'a, diğerini Henry'ye verdi ancak Henry can yeleğini kendisine saklaması konusunda Leon'a ısrar etti. Henry, Layla'yı tutarken Charlotte turuncu yeleği başından geçirip titreyen parmaklarıyla kayışlarını bağladı. Bebeği tekrar kollarına aldı –yeleğin şişkinliği bebeği tutmayı zorlaştırıyordu– ve onları geminin kıç tarafına kadar takip etti. Bebek daha yüksek sesle ağlarken rüzgâr da yağmur damlalarını yüzlerine kamçı gibi indiriyordu.

"Buradaki filikalar dolu," dedi Henry. "Çabuk, bir kat daha çıkıp üst güverteye gidelim."

Ama merdivenlere yaklaştıklarında gemi yine şiddetli bir sarsıntı geçirdi ve karşı yönden gelen bir mürettebat Henry'ye çarptı. Bavul Henry'nin elinden düşüp açıldı. İçinde beze sarılı birkaç nesne vardı. Birkaçı ahşap güverteye düşerken sarıldıkları bezlerden çıkmıştı; aralarında fildişi ve çini küçük heykeller ve birkaç mücevher de vardı.

Charlotte birini hemen tanımıştı: geniş yakalık.

Kendisinin keşfettiği mezardan çıkarılan yakalıktı. Onu aldı ve arkasında Hathorkare kartuşu olup olmadığını kontrol etti.

Şok olmuş vaziyette Henry'ye bakarak, "Bununla ne yapıyorsun? Bunun Kahire'de olması gerekmiyor muydu?" diye bağırdı.

Bebek çığlığı bastı, Charlotte onun yumuşak başını öptü.

Henry kolyeyi alıp cebine tıkıştırdı. Leon yardım etmek için yere eğildi ve Charlotte, onun gizlice birkaç parçayı ceketinin cebine tıkıştırdığını gördüğüne yemin edebilirdi. Bozuk para için kavga eden iki sokak çocuğu gibiydiler. Henry bavulu sıkıca kapatırken, "Daha sonra açıklarım," dedi.

Bir zangırdama daha duyuldu.

"Gemiden inmek zorundayız!" diye bağırdı Leon.

Her şey eğilmeye başladı ve Charlotte, Layla kollarındayken düşmemek için kendini yere attı. Çocuk iri, endişeli gözlerle yukarı baktı ve Charlotte, Mısır'da kalarak bebeğini tehlikeye atmanın ne kadar aptalca olduğunu anladı. New York'ta, sağ salim ve güvende olmalılardı. Etraflarındaki yolcular çığlık atıyor, kadınlar ağlıyordu. Charlotte, Nil'deki timsahları düşündü. Artık o kadar çok olmadıkları söylenmişti. Fakat ona rağmen akıntılar hızlıydı, ölümcüldü.

Ağır bir ahşap güverte şezlongu, neredeyse ağır çekimde kayarak doğrudan Charlotte'a yöneldi. Layla'yı havaya kaldırdı ve şezlongun sert darbesini göğsüne alırken acıdan inledi. "Bebeği al!" diye bağırdı Henry'ye. Henry sürünerek gelip Layla'yı kolunun altına aldı, diğer elinde ise hâlâ o lanet bavulu tutuyordu.

Bu sırada Leon, Charlotte'un üzerinden şezlongu almak için çırpındı ama yerçekimi ve geminin yan yatması ona izin vermiyordu. "Layla ile üst güverteye çık!" diye bağırdı Charlotte, Henry'ye. "Orada buluşuruz!"

"Hayır, seni bırakmayacağım!" diye bağırdı Henry.

Leon, artık iki şezlonga daha dolanmış olan güverte şezlongundan onu kurtarmak için boşuna çabaladı. Charlotte sıkışmış, kapana kısılmıştı, kaburgaları her nefeste ağrıyordu.

"Git!" dedi Leon, Henry'ye. "Ben onu çıkaracağım!"

Bebek daha da şiddetle bağırmaya başladı. Charlotte, bebeğinin çıkardığı bütün seslerin anlamlarını bilirdi: sevinç, açlık, korku. Bu özel çığlık, annesinin kollarının onu sakinleştirebilecek tek şey olduğu anlamına geliyordu.

"Lütfen git!"

Gemi bir kez daha inledi. Üzerinden bir su duvarı geçmeden önce Charlotte'un gördüğü son şey, uzaklaşan Henry'nin sırtı ve omzunun üzerinden görünen çocuğunun tombul, tatlı eliydi; avucunu kocaman açmış, annesine uzanıyordu.



ON İKİNCİ BÖLÜM

Annie

NEW YORK, 1978

Annie, sergi salonunda Charlotte ile yaptığı tuhaf sohbetin ardından bodrum katındaki personel kafeteryasına gitti –Priscilla'nın buraya "Kafe Perso" dediğini duymuştu– ve bir fincan çay ile turna yemişli çörek almak için sıraya girdi.

Kafeterya alçak tavanlı bir dizi odadan ve Met çalışanlarının sıcak veya soğuk yemek alabilecekleri birkaç istasyondan oluşuyordu. Çayına süt koydu ve sepetteki en büyük çöreklerden birini seçtikten sonra kasada ödemesini yapıp arka taraftaki masalardan birine oturdu. Birkaç güvenlik görevlisi sandalyelerinde uyukluyordu. Kafeteryanın diğer tarafında, Annie'nin yaşlarında yarım düzine güzel genç kadın büyük bir masada oturmuş, gürültülü bir şekilde gülüyorlardı.

Hayatları onunkinden o kadar farklıydı ki. Bazen babası ölmeseydi nasıl olurdu diye merak ediyordu. Joyce kocasının gözlerinde özlemini çektiği hayranlığı bulurken Annie de normal

bir genç kız gibi yaşamakta özgür olurdu, okuldan sonra toplanan kulüplere katılıp arkadaşlarının evlerinde yatıya kalabilirdi.

Çayından bir yudum aldığında daha fazla süt istediğine karar verdi. Fakat ayağa kalkıp sıcak içecek istasyonuna gitmek üzere döndüğünde bir adama, daha spesifik olmak gerekirse yemek tepsisine çarptı. Annie makarna kâsesini kayıp yere düşmeden hemen önce yakaladı ama bu, çayının masaya sıçramasıyla sonuçlandı.

Tüm gözler Annie'ye döndü. Tam bir beceriksizdi; çalışması gereken son yer herhalde bir müzeydi. Muhtemelen haftasını doldurmadan kovulacaktı.

Peçetesini alıp masanın üzerinde oluşan çay birikintisini silerken, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Tepsiyi tutan adam bir kahkaha attı. "Benim hatam, çok açım, fazla hızlı yürüyordum."

Adam, lacivert bir güvenlik görevlisi üniforması giymişti. Annie onun sadece birkaç yaş büyük olduğunu düşündü; uzun kollarından ve ceketinin manşetlerinden birkaç santim dışarı uzanan ince bileklerinden böyle bir tahminde bulunmuştu.

"Bu bana ders olsun," dedi adam neşeyle. Dış kasabalara özgü bir aksanla "*n*" sesi "ğ" olarak çıkmıştı.

Tepsisini yakındaki bir masaya bıraktı ve büyük bir peçete yığını almak için koştu. Geri dönüp ortalığı temizledikten sonra makarnasının dumanı hâlâ tüterken Annie'nin karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Bir dakika, sana başka bir içecek getireyim mi?" diye sordu çatalını havada tutarak. "Çay mıydı?"

"Ah, hayır, sorun değil."

Adam yine koşup gitti, bu sefer tam kıvamında sütlü bir çayla geri döndü.

Annie çayı onun elinden minnettarlıkla alıeken, "Teşekkür ederim," dedi. "Sana çarptığım için tekrar özür dilerim."

"Bana çarpmasaydın akşam yemeğimi tek başıma oturup yemek zorunda kalacaktım, bu yüzden bunu bir fırsat olarak değerlendiriyorum. Bir dakika, burada oturmamda bir sakınca var mı? Hemen bitireceğim; vardiyam başlamadan önce sadece on dakikam var."

"Elbette, sorun değil."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu adam.

"Kostüm Enstitüsü'nde Diana Vreeland'ın asistanıyım," dedi gururla.

"Dii... ne?"

"Diiyana," diye tekrarladı Annie. "Normal Diana ismi gibi, ama gösterişli."

"Kostüm Enstitüsü. Evet. Daha önce hiç Met Gala'da çalışmamıştım, ama bu yıl kaydoldum. En zor kısmının Mick Jagger'a tuvalette sigara içmemesini söylemek olduğunu duydum."

Annie güldü. "Sanırım seni duymamazlıktan gelirdi. Belki de seni azarlar ve korumalarına seni fıskiyeli havuza atmalarını emrederdi."

Akşam yemeği yoldaşının gözlerinde hafif panik dolu bir ifade belirdi.

"Şaka yapıyorum, eminim çok tatlı biridir. Bu arada, ben Annie."

"Billy." El sıkıştılar.

"Nerelisin Billy?"

"Brooklyn, buradaki hemen hemen tüm koruma görevlileri gibi. Temelde aramızda büyük bir bağlantı ağı var, sendikalı

bir iş, bu yüzden de iyi bir iş. Bir ay önce başladım, Marco amcam sayesinde bu işi aldım."

"Sevdin mi?"

"İlk başlarda on iki saat boyunca ayakta durmak beni mahvetti. Ayaklarım ve sırtım ağrıdı. Fakat artık alıştım."

"Sıkılıyor musun?"

"Hayır. Her zaman izlenecek ilginç birileri vardır; kim olduklarını, nereden geldiklerini merak ederim. Etraf sessizse resimlere veya zırhlara bakarım, aklımı başımdan alırlar. Zavallı birinin tüm o metalleri kuşanmış bir vaziyette atın üzerinde bir başkasını mızrakla vurmaya çalıştığını hayal et. O kadar çok galeri ve o kadar çok obje var ki sıkılmanın mümkün olduğunu sanmıyorum." Bir parmağını kaldırdı. "Aslında, son söylediğimi geri alıyorum. Aynı soru tekrar tekrar sorulduğunda sıkıcı oluyor."

"Hangi soruymuş bu?"

"'Balina nerede?' Sonra zavallı aileye, parkın karşısındaki Doğa Tarihi Müzesi'nde olduğunu söylemek zorunda kalıyorum. Bunu duyan çocukların hızla duygusal olarak çöktüğünü görüyorum. Ama sonra onlara mumyalardan bahsettiğimde tekrar canlanıyorlar. En sevdiğim görev yeri Büyük Salon, çünkü sürekli kalabalık ve orada zaman su gibi akıp geçiyor. En kötüsü de D Bölümü'ne geldiğinizde oluyor."

"O da ne?"

"Temizlik görevi. Vardiyayı yerleri paspaslayıp çöpleri toplayarak geçiriyorsun."

Güzel kızlardan oluşan masa kahkahalarla gülmeye başladı. Billy onlara şöyle bir baktıktan sonra, "Geliştirme görevlileri. Yüksek topuklu ayakkabıları hep bir sürü çizik bırakıyor, bizi çıldırtıyorlar," dedi.

"En sevdiğin resim hangisi?" diye sordu Annie.

"Ah, bu zor bir soru." Saatine baktı. "Aman, artık gitsem iyi olur."

"Ama yemeğine neredeyse hiç dokunmadın."

"Sorun değil. Seninle konuşmak eğlenceliydi."

"Öyleydi." Annie bir arkadaş edindiği için çok heyecanlıydı. "Nereye gidiyorsun?"

"On dokuzuncu yüzyıl Amerikan resimleri, ikinci katta." Billy utangaç bir gülümsemeyle, "Bak ne diyeceğim. Neden benimle yürümüyorsun? Böylece sana en sevdiklerimden birini gösterebilirim," dedi.

Annie çöreğinin son parçasını da bitirdi. "Tabii."

Çöplerini atıp Büyük Salon'a yürüdüler ve ardından ikinci kata çıkan geniş merdivenleri çıktılar.

Güvenlik görevlisi olarak Billy, binanın içini dışını muhtemelen herkesten daha iyi biliyordu. Annie, ortaları hafif çukurlaşmış basamaklardan çıkarken, "Burada sadece bir aydır çalıştığını biliyorum ama senin nöbetin sırasında hiç birileri bir şey çalmaya çalıştı mı?" diye sordu.

"Hayır, çok şükür. Yani, onları durduracak silahımız veya başka bir şeyimiz yok. Bir yıl önce, birkaç genç Mısır Sanat Koleksiyonu'ndaki vitrinlerden birinden bir yüzük çalmış."

"Kilitli değiller miymiş?"

"Özellikle bu vitrinin kapı panelleri arasında çeyrek santimlik bir çatlak ve en altta biraz boşluk varmış. Çocuklar çatlakları fark etmişler ve sonra bir tel askı ve bir müze kat planıyla geri dönmüşler. Biri gözetleme yaparken diğeri askıyla vitrinin içine dalmış, yüzüğü müze haritasının üzerine düşürmüş ve böylece çıkarmış. Düşününce epey kolay."

"Çok basit görünüyor. Güvenlik görevlisi neredeymiş?"

"Aynı anda bütün odalarda olamayız ve zamanlamayı çok iyi ayarlamışlar."

"Alarm falan yok mu?"

"Hayır. Şu an için yok. Bu tür bir teknoloji hâlâ çok uzakta. Neyse ki ahmak çocuklar doğruca Lexington Caddesi'ndeki bir kuyumcuya gitmişler, kuyumcu yüzüğü tanımış ve müzeyi arayıp çabalarına karşılık seksen bin dolar istemiş."

Annie merdivenlerin başında durdu. "Bir dakika, kuyumcu müzeye şantaj mı yapmaya çalışmış?"

"Aptalca, değil mi? Güvenlik amiri onu da çocukları da yakalamış."

"Çocuklara ne olmuş?"

Billy onu asma kat balkonundan geçirip Amerikan Resim ve Heykel galerisine götürdü. "İlk suçlarıymış, bu yüzden hapis cezası almamışlar. Kuyumcu sanırım az bir cezayla kurtulmuş." Gülümsedi. "Burası çılgın hikâyelerle dolu. Bayılıyorum."

"Bunun hakkında bir kitap yazmalısın."

"Yok. Planım yeterince para biriktirip lisans diplomamı almak ve sonunda da burada teknisyen olmak. Onlar sanat eserleriyle vakit geçiriyorlar, en uygun iklimde olduğundan emin oluyorlar, montajlar yapıyorlar, bu tarz şeyler. Bir Michelangelo'ya dokunabildiğini hayal edebiliyor musun? Tabii ki eldiven takarak."

"Yapamam. Çok korkardım."

Billy, George Washington'ın buzlu Delaware Nehri'ni geçişini tasvir eden devasa yağlıboya tablonun önünde durdu. "Bu, müzedeki en popüler tablolardan biri."

"Nedenini anlayabiliyorum."

"Ama işte en sevdiğim. Winslow Homer'ın *Northeaster*'ı."

Annie'yi galerinin ilerisine, büyük bir dalganın karanlık, engebeli kayalara çarptığını, suyun bir tarafta neredeyse duman gibi fışkırıp diğer tarafta devasa bir dalga gibi kıvrıldığını gösteren yağlıboya tabloya doğru yönlendirdi.

"Sanki su üzerine dökülecekmiş gibi," dedi Annie.

"Kesinlikle. Homer daha önceki bir versiyonunda, kayaların üzerinde çömelmiş iki figür çizmişti ama sonradan onları kaldırdı. Bu galeriye her gönderildiğimde bu bir resim değil de bir pencereymiş gibi davranırım. Yemin ederim, bazen yeterince dikkatli dinlersem akan suyun sesini duyabiliyorum."

Nöbetçi güvenlik görevlisi gelip Billy'nin elini sıktı ve ardından Billy, ellerini arkasında kavuşturarak dik bir şekilde yerini aldı. Birkaç turist Fransızca konuşarak yanından geçti. Zemindeki parke ve güzel sanat eserleriyle galeri, ziyaretçilerine neredeyse bir ibadethane gibi sessiz bir hayranlık duygusu yaşatıyordu.

"Umarım çok geveze değilimdir," dedi Billy. "Babam sanki beynimin hiç kapanmadığını, kafamın tıpkı tıka basa doldurulmuş bir çeşit ravioli gibi ağzımdan çıkmak zorunda olan kelimelerle dolu olduğunu söyler."

Annie kıkırdadı. "Babam saksağan olduğumu söylerdi. Konuşabilen bir kuş olduğunu açıklayana kadar bunun soğan olduğunu sanmıştım."

"Biliyor musun, saksağan Doğu Asya'da iyi şansın sembolüdür, onları tüm Çin sanat eserlerinde bulabilirsin."

Billy o kadar çok şey biliyordu ki biraz göz korkutucuydu.

"Harika." Ne kadar da aptalca bir cevaptı. Fakat Annie söyleyecek başka bir şey bulamadı.

"Bana sessiz biri gibi geldin," dedi Billy. "Ya da belki de konuşarak odadaki tüm oksijeni tükettiğim içindir."

"Hayır, bu hiç de doğru değil. Babam öldükten sonra eskisi kadar konuşmaz oldum." Annie, evlerinin kapısını açtığında takım elbiseli iki adamın ona baktığı günü asla unutamayacaktı. Annesini sordular, sonra Joyce ağlamaya başladı ve Annie onların, babasının metroda bir kadını taciz eden bazı çocukları durdurmaya çalıştığını, bu esnada da vurulduğunu söylediğini duydu. Takım elbiseli adamlar basmakalıp sözler sarf edip babasının kanlı cüzdanını ve anahtarlarını teslim ettikten sonra nihayet dışarı çıktılar.

Billy, Annie'nin omzuna hafifçe dokundu. "Üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi. Komik olan şu ki çocukken haftada en az bir kez müzeye gelirdik ve şimdi babam burada çalıştığımı bilseydi ne düşünürdü merak ediyorum."

"Muhtemelen çok gurur duyardı," dedi Billy.

Annie utanıp kızardı, sohbet ve tur için Billy'ye teşekkür etti. "Çalışmana izin vermeliyim."

"Umarım yakında tekrar karşılaşırız," dedi Billy. "Gerçi belki bir dahaki sefere bu kadar şiddetli olmaz."

Annie kıkırdadı ve başını sallayıp onayladı.



"Hemen bana gelmelisin!" Bayan Vreeland'ın sesi telefon ahizesinden sanki Annie'nin evinin mutfağındaymış gibi yankılandı. Annie, önceki geceden kalan bulaşıkları yıkamayı yeni bitirmişti ki telefon çalmıştı. "550 Park'tayım. Hemen gel, sana söylüyorum!"

"Hemen mi? Tabii ki." Annie telefonu kapattı ve ellerini kot pantolonuna kuruladı. Annesi hâlâ uyuyordu ve büyük ihtimalle öğlene kadar da kalkmayacaktı. Modellik işi bittiği ve Brad hâlâ iş seyahatinde olduğundan kalkmak için pek motivasyonu yoktu.

Annie annesine bir not bırakıp 62. Cadde'ye giden bir otobüse atladı. Bayan Vreeland'ın bulunduğu 550 Park, kaldırım boyunca uzanan bir tenteye sahip, savaş öncesi dönemden kalma gösterişli bir binaydı. Kapıcılar beyaz eldiven giyiyordu, ama kot pantolonu ve dağınık atkuyruğuyla Annie'ye sosyeteden biri gibi davranıyorlardı. Annie onların nezaketini takdir ediyordu.

Asansörle yukarı çıkıp Bayan Vreeland'ın kapısını çaldı.

"Girin!"

Annie kapıyı açtı ve ağzı açık bir şekilde orada öylece durup kaldı. Her şey canlı kırmızı tonlarındaydı: çiçek desenli cesur duvar kâğıtları, düzinelerce desenli kırlent, yerden tavana kadar desenli perdeler, tüylü halılar, hatta çiçek aranjmanları. Bu şekilde birbirlerine uyum sağlamamaları gerekirdi ama bir şekilde uymuşlardı; yüksek Venedik paravanları ve koyu ahşap sehpalarla vurgulanan o heyecanlandırıcı renk şoku inanılmazdı.

Bayan Vreeland, başında bir bandana ve kırmızı bir sabahlıkla kanepede yan yatıyordu. "Büyüleyici, değil mi?" dedi kollarını iki yana açarak. "Kırmızıya bayılıyorum. Evimin cehennemden bir bahçe gibi görünmesini istedim. Hayatım boyunca mükemmel kırmızının peşinde koştum; ancak hiçbir ressam benim için uygun olan kırmızıyı bulamadı. Onlara, 'Biraz gotik ve biraz da Budist tapınağı esintisi olan rokoko

istiyorum' derdim ve neden *bahsettiğimi* hiç anlamamış gibi yüzüme bakarlardı! Otur şuraya."

Annie, neden çağrıldığından emin olamayarak Gürcü tarzı rahat bir koltuğun ucuna oturdu. Önündeki sehpa, farklı boyutlarda spiral deniz kabuklarıyla doluydu. "Bu epey büyük bir koleksiyon."

"Bu odada, İskoç boynuzu tütün kutuları ve Himalaya kar leoparı desenli kırlentler de dâhil olmak üzere, arkadaşlarımdan aldığım birçok küçük hediye bulacaksın. Dünyanın en iyi insanlarının bazılarıyla çevrili olduğum için çok şanslıyım. Maalesef çocukken böyle bir şansım olmadı. Annem beni tamamen reddetti, bana 'çirkin küçük canavar' derdi. Fakat Paris'te yaşadığımızda böyle bir sanatla tanıştım. Demek istediğim, Nijinsky* ve Diaghilev benim Boulogne Bulvarı'ndaki dairemi ziyaret etti, böyle bir şeyi hayal edebiliyor musun? Bu, annem tarafından istenmeyişimi fazlasıyla telafi etti. Fransa bana çok şey öğretti: nasıl *dans* edileceğini, nasıl *giyinileceğini*."

Annie kot pantolonuna baktı. "Özür dilerim, aramanızı beklemiyordum."

"Özür dileme canım. Kot pantolonları severim. Mavi kotlar gondoldan beri gördüğüm en güzel şey. Hem dar kesimli, hem şık hem de *çizgili*."

Annie bu sözün üzerinde düşünmek için bir an durdu. Garip bir şekilde mantıklıydı. "Kot pantolonlara yer verdiğiniz bir çekim yaptığınızı hatırlıyorum."

"O zaman işlerimi biliyorsun, yanılıyor muyum?" dedi Bayan Vreeland memnun bir şekilde.

---

* Vaclav Nijinski, Polonyalı balet, koreograf. Paris'teki Ballets Russes topluluğunda, Michel Fokine'in koreografisini yaptığı eserlerde canlandırıldığı rollerle seyirci tarafından adeta, ilahlaştırıldı; döneminin en büyük dansçısı kabul edildi.

"Elbette. Diğer tüm kadın dergileri kocana nasıl bakacağın veya kayınvalideni nasıl memnun edeceğin hakkında yazarken siz sayfaları Afrika çöllerinde boydan boya yürüyen kadınlarla doldurdunuz."

"Onlar büyülü günlerdi, ama hayat devam ediyor. Şimdi, bu işin zor olduğunu biliyorum Annie, yani yardımcım olmanın. Üstelik büyük geceye yaklaştıkça işler daha da karışık bir hale gelecek. Fakat benim çalışma şeklim bu ve eğer benim tuhaflıklarıma katlanabilirsen seni temin ederim ki çok daha ileri gideceksin. Benim önceki yardımcımdan da *önceki* yardımcım olan André adında hoş bir Güneyli beyefendi, *Women's Wear Daily* için yazmaya başladı."

"Ekibin bir parçası olmaktan mutluyum," dedi Annie.

"*Biz* bir ekibiz. Ayrıca kıyafetleri benim kadar sevdiğini söyleyebilirim. Kostüm Enstitüsü'nde çalışmanın en güzel yanı, koleksiyondaki kıyafetlere gösterilen saygıdır. Asitsiz ipek kâğıda sarılı duruyorlar, askılarda saklanan hiçbir kıyafet yok, çünkü üç ay sonra omuzları *mahvediyor*. Çekmeceler dolusu yumuşak hazineler. Bu bir rüya, bir hayli yaşlanıp yetmiş yaşında kovulmadan önce dergi dünyası için yıllarca çalıştıktan sonra beklemediğim bir rüya. Şimdi halimden memnunum ve çok az kişi bana yetişebilir, ama senin de yetişebileceğini hemen anladım. Birbirimizi *anlıyoruz*, değil mi?"

"Elbette." Annie coşkuyla başını salladı.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca her ismin, her sergi etiketinin yazımını kontrol etmeni ve o akşam her bağışçıya saygı ve minnetle davranmanı isteyeceğim. Bu sergiyi üç boyutlu bir moda dergisi düzeni olarak düşünmeyi seviyorum ve uygun şekilde gruplandırılıp aksesuarlarla do-

natılması gerekiyor. Müziği, aydınlatmayı ve parfümü ben seçiyorum..."

"Parfüm mü?"

"Ah, evet. Sergi salonuna da koyduk. Bu yıl, aslen Diaghilev için yapılmış olan Parisli Guerlain'in Mitsouko'su kullanılacak. İnsan ölüp bitmez mi?"

"İnanılmaz." Gerçi Annie parfümün kostümlere ne tür bir zarar verdiğini merak etmeden duramadı.

"Bazen uyanıp kendimi çimdiklediğim günler oluyor." Bayan Vreeland bacaklarını yavaşça savurup ayaklarını nazikçe yere koydu. "Güzel şeylerle ve güzel insanlarla çalışmayı seviyorum."

"En çok hayran olduğum şey, bir mankenin nasıl görünmesi gerektiği kurallarını çiğneyen kadınları işe almanız," dedi Annie. "Cher, Lauren Hutton, Anjelica Huston."

"Güzel olmaktan ziyade ilginç olan kadınları her zaman takdir etmişimdir. Muhtemelen annemin yanıldığını kanıtlamak için. Güzelliğe ihtiyacınız yok ama bir stile sahip olmalısınız. Sahip olduklarınızı kucaklayın, diyorum. Uzun boyluysanız yüksek topuklu ayakkabılar giyin. Büyük elleriniz varsa kalın yüzükler takın. Onları keşfetmekten ve birlikte çalışmaktan zevk aldığım modeller asla sıkıcı değildi." Gözleri parladı. "Önemli olan elbise değil, elbisenin içinde yaşadığınız hayat. Şimdi, not defterini al, sana birkaç not yazdıracağım."

Annie sehpadan kalemi ve not defterini aldı, başladılar. Bayan Vreeland, Oscar de la Renta, Kenneth Jay Lane ve Richard Avedon gibi moda dünyasının önde gelen isimlerine özel mektuplar yazdırıyordu. Sonuncusu da bittikten sonra Bayan Vreeland kol saatine baktı. "Hadi bakalım. Bir saat sonra müzede görüşürüz," dedi.

Annie kelimelerin yarattığı kasırgadan dolayı sersemlemiş bir halde ayağa kalktı.

"Aklıma *harika* bir fikir geldi," dedi Bayan Vreeland. "Kelebekler."

"Efendim?" Annie bir açıklama bekledi ama kadın düşüncelere dalmıştı, bir eli çenesinin altında, diğeri önünde kelebek gibi çırpınıyordu.

"Kelebekler. Yüzlercesi."

"Ne zaman? Sergi için mi?"

"Elbette sergi için! Bu yıl, diğer konuklar dans ederken, benim yönettiğim özel bir ilk incelemeye, bir grup VIP davet ediyorum. VIP turunda kesinlikle kelebekler *olmalı*! Şekil, desen ve renkten oluşan baş döndürücü bir kaleydoskop* hayal ediyorum. Salon, tıpkı bir zamanlar Théâtre du Châtelet sahnesinde dansçıların yaptığı gibi, uçuşa geçiyormuş gibi hissettirmeli. Harika bir şey bulacağından eminim."

Telefon çaldı ve Bayan Vreeland sevinçle ahizeyi kaldırıp Annie'ye dışarı çıkmasını işaret etti. "Misha, canım. Bay B ile aran nasıl? Şimdi *her şeyi* anlat bana."



Met Gala'nın sıklıkla adlandırıldığı gibi "Yılın Partisi"nden bir gün önce, Bayan Vreeland vitesi artırarak son sürat çalışmaya başladı, bu da Annie'nin de aynı şekilde aşırı derecede hızlanması anlamına geliyordu. Annie, Metropolitan Müzesi'nin

* Çiçek dürbünü veya kaleydoskop, içine bakıldığında renkli desenler görülen bir aygıttır. Aynı zamanda İngilizcede "a kaleidoscope of butterflies" ifadesi kullanılır ve bu, "kelebek sürüsü" anlamına gelir. Buradaki "kaleidoscope" mecazi olarak, kelebeklerin rengârenk ve sürekli hareket eden görüntüsünü betimler

sahipliğini üstlenme hissini çok sevmişti. Dendur Tapınağı'nın önünde dans edildikten ve ardından sergi dolaşıldıktan sonra akşam yemeğinin verileceği Yunan ve Roma kanadının arkasındaki restoranda Bayan Vreeland'ın peşinden koşturuyordu. Kontrol listeleri hazırlıyor, Bayan Vreeland'ın doğaçlama, esrarengiz emirlerini İngilizceye çevirmek için elinden geleni yapıyordu. Bir de Bayan Vreeland'ın zavallı Marta'yı çığlık atacak raddeye getirene kadar oynayıp durduğu serginin kendisi vardı. Bayan Vreeland, mankenlerin sergilendiği platformlara çıkıp elbiselerin duruşunu ayarlamaktan veya aydınlatmaya itiraz etmekten çekinmiyordu. ("*Kostümlere* ışık tutun, mankenin yüzüne değil; bu gösterişli bir Broadway gösterisi değil!")

O öğleden sonra, Annie ve Mona, barların ve yüksek kokteyl masalarının yerleşimini denetlemek üzere Dendur Tapınağı'na gönderildiler. Kurulumu yapan adamlar ne yaptıklarını bildikleri için Annie ve Mona uzaktaki duvar dibinde durup galeri neon ışıklı bir dans pistiyle tam bir diskoya dönüşürken gözlerini oradan ayırmadılar.

"Restorana uğradım, çok şenlikli görünüyor," dedi Annie. Her bir masa düzenindeki sarı tüylü yelpazelerin, çiçekli orta süsleriyle harika bir uyum içinde olduğunu görünce memnun olmuştu.

Mona, "Dorotheum için yapabileceğin pek bir şey yok," dedi burnunu çekerek.

"Restoranın adı bu mu?"

"Dorothy Draper adında bir kadın tarafından tasarlanmış ve kimse sevmiyor, ismi de buradan geliyor. O korkunç mercan rengi banketler ve kuş kafesi avizeler mi? Daha da kötüsü, fıskiyeden yükselen neşeli periler. Gerçekten berbat."

Annie, şık ile cafcaflı arasında ince bir çizgi var, diye düşündü. Bir hafta önce ona sorsalardı restoranı şık ve zarif, Bayan Vreeland'ın evini ise cafcaflı bulurdu. Ama aslında tam tersiydi.

"Tapınağın ta Mısır'dan geldiğine inanamıyorum," dedi Annie.

"Üzerinde grafiti olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Mona. Zayıf bir kızdı ama sesi kalındı, şaşırtıcı bir uyumsuzluktu. Bu arada Priscilla, Marilyn Monroe'nun soluklu sesiyle konuşuyordu; Mona buna sinirlense de Annie tatlı buluyordu. İki rehber adayı birbirinden çok farklıydı ama ikisi de Met'e derinden bağlıydı. "İşte, sana göstereyim."

Mona, Annie'yi tapınağın kapısının diğer tarafına, kumtaşına "Leonardo 1820" yazısının kazındığı yere götürdü.

Annie iç çekti. "Sanırım bazı şeyler asla değişmiyor. Metro vagonlarına sprey boya sıkmak gibi, insanlar izlerini bırakmayı seviyor."

"Sen yoksa metroya mı biniyorsun?" dedi Mona. "Soyulmaktan endişe etmiyor musun? Kocam izin vermiyor. Bugünlerde bunun çok daha tehlikeli olduğunu söylüyor."

"Belaya karşı hep tetikte olurum ben," dedi Annie. Babası öldürüldüğünden beri öyleydi. İçinde oturduğu metro vagonunda bir gariplik hissettiğinde hemen inerdi.

"Taksiye atlamak çok daha kolay."

Ayrıca çok daha pahalı olduğunu bilen Annie, "Sanırım," dedi.

"Yine de söylemeliyim ki New York'taki trafik ışıkları çok yetersiz. Bir sonraki ışık kırmızıya dönene kadar neredeyse bir apartman bile ilerleyemiyorsun. Her taksiye bindiğimde deli oluyorum. Buna nasıl dayanabildiğini cidden anlamıyorum."

Annie omzunu silkti. New York dışında hiçbir yerde yaşamadığı için New York'la karşılaştırabileceği bir şey yoktu.

"Annie!"

Güvenlik görevlisi Billy hoplaya zıplaya onlara doğru geliyordu. Yanında duran Mona'nın kahkahasını bastırmaya çalıştığını duydu.

Annie, Mona'nın kabalığını telafi etmek için sıcak bir şekilde, "Billy," dedi. "Bugün Mısır nöbetinde misin?"

"Öyleydim. Biraz mola verip Yunan ve Roma kanadına gideceğim. Büyük gece için hazır mısın?"

Annie, Mona'yı onunla tanıştırdı. Mona başını hafifçe eğerek selam verdi.

"Sanırım hazırız," dedi Annie. "Gerçi daha yapılacak milyonlarca şey var."

"Eminim öyledir. Sen de Dii-*ya*-na için mi çalışıyorsun?" diye sordu Mona'ya, orta heceyi vurgulayıp Annie'ye sırıtarak.

"Ben stajyer bir müze rehberiyim," diye yanıtladı Mona. "Ayrıca hayır, doğrudan Bayan Vreeland için çalışmıyorum. Müzede gönüllü olarak görev alıyorum."

Annie, müzenin ne kadar kibirli ve içine kapanık yapıda birçok farklı grupla dolu olduğunu ancak şimdi fark ediyordu: müdür, küratörler, geliştirme ekibi, sanat sorumluları, konservatörler, rehberler ve stajyer rehberler. Bir de Kostüm Enstitüsü'nün "özel danışmanı" olarak ortalıkta dolaşan Bayan Vreeland vardı.

"Hım. Tamam," dedi Billy. "O halde yarın akşam görüşürüz. İkiniz de Kostüm Enstitüsü'nde olduğunuz için, kıyafetim sizin onayınızı alıyor mu diye sormam gerek." Ceketinin etek kısmını kavrayıp garip bir reverans yaptı.

Annie güldü. "Çok iyi görünüyorsun."

O gittikten sonra Mona, Annie'ye kendini beğenmiş bir bakışla döndü. "Senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi sence?" Bu fikir onu gülümsetti. Tatlı, çocuksu bir delikanlıydı.

"Ama bir güvenlik görevlisiyle olmaktan çok daha iyisini yapabilirsin," dedi Mona. "Onlar beş para etmez. Ne yaparsan yap, onunla yetinme."

"Bence iyi biri."

Mona cevap veremeden Priscilla yanlarına geldi ve atölyede onlara ihtiyaç duyulduğunu söyledi.

Üçü orada şişelerin hiçbirini kırmamaya dikkat ederek düzinelerce parfüm kutusunu açtı. Kelebek sorunu, Annie'nin Priscilla'ya Bayan Vreeland'ın garip isteği karşısında panikle-diğini itiraf ettiği önceki gün çözülmüştü. Priscilla, Doğa Tarihi Müzesi'nde gönüllü olan bir arkadaşına danıştı ve birkaç telefon görüşmesinden sonra Annie hazırdı. Sergi açılmadan hemen önce bir kutu kelebek almayı ayarlamıştı.

Günün son projesi için özel VIP toplantısına davetiyeleri gönderdi. Listede Lee Radziwill, Betsy Bloomingdale, Mick Jagger, Diana Ross ve Steve Rubell gibi New York'un zengin ve ünlü isimleri vardı.

Annie eve döndüğünde sırtı ve beli ağrımış, gözleri kızarmış olsa da Met Gala'da giyeceği elbisenin son rötuşlarını yaptı. Bayan Vreeland'ın tavsiyesine uyarak daha "ilginç" yüz hatlarını vurgulamaya karar vermişti. Annie, ışıkta parıldayan pliseli bir kumaş seçmiş ve omuz vatkaları dikmişti; bunların ona hoş bir çizgi kazandıracağını, ancak bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi görünmeyeceğini umuyordu. Elbise yere kadar iniyor ve bacaklarının etrafında hoş bir hareketle dolaşıyordu; tıpkı kendi güçlü kuvvetli gövdesi gibi elbisenin de bel kısmı yoktu. Bayan Vreeland'ın önerdiği üzere par-

maklarına takmak için annesinin kalın ve büyük yüzüklerinden ödünç alacaktı.

Annie, annesi için de bir bilet bulabilecek kadar şanslı olmuştu. Joyce'un onun yeni işinde başarılı olduğunu, VIP'lere Büyük Salon'a kadar eşlik edişini ve Bayan Vreeland'ın en sevdiği yardımcısı sıfatıyla hareket edişini görmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Belki Joyce orada Brad'i aklından çıkaracağı harika biriyle tanışırdı. Joyce'un elbisesi için Annie, vücudu saran bordo sade bir elbise almış ve altın sarısı fırfırlı, büyük, şahane bir yaka eklemişti. Annesi bir kez daha ilgi odağı olacaktı.

Kesinlikle büyülü, mükemmel bir gece olacaktı.



ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Charlotte

NEW YORK, 1978

Sanat hırsızlığı dedektifinin ofisi bir kuaför salonunun üstünde, gıcırdayan dar bir merdivenin sonundaki sarı boyası soyulmuş duvarların arasındaydı. İkinci kat kapısındaki tabelada "Tenny Woods, Sanat Eserleri Kurtarma Uzmanı" yazıyordu.

Charlotte kapı kolunu çevirdi ve üzerinde devasa bir dosya yığını ve arkasında boş bir ahşap sandalye bulunan bir sekreter masasının bulunduğu küçük bir bekleme odasına girdi. Dar bir kitaplığın yanında yere dağılmış çok fazla dosya vardı ve köşedeki bir sandalyenin üzerinde birkaç günlük posta gibi görünen şeyler yığılıydı. Dağınıklığın aksine, duvarlar Jacob Lawrence ve Charles White'ın çerçeveli birkaç baskısı dışında boştu. Merakla yaklaştı, ancak bunların baskı değil, orijinal çizim olduğunu fark etti.

"Sonunda!"

Charlotte hızla arkasına döndü. Altmışlı yaşlarında görü-

nen bir adam, bitişik odada durmuş, bir dosya dolabının üst çekmecesini karıştırıyordu. Onun Tenny Woods olduğunu tahmin ediyordu.

"Pardon?"

"Ben de seni bekliyordum. Oradaki dosyaları karıştırıp Benin veya Nijerya'dan bahseden her şeyi bulmanı istiyorum senden." Bay Woods'un sesi kısık ve hırıltılı geliyordu.

"Özür dilerim?"

Ellerini çekmeceye dayayarak sabırsızca ağırlığını başka yöne çevirdi. "Geçici personel ajansındansın, değil mi?"

"Hayır. Ben Met Müzesi'nin yardımcı küratörü, Charlotte Cross." Charlotte onun ofisine girdi. "Bir dakikanızı alabilirim diye umuyordum."

Bay Woods'un ofisi, Bay Lavigne'inki gibi kalın sanat kitaplarıyla doluydu fakat antika kitaplıkların raflarına özenle dizilmek yerine, Bay Woods'unkiler sandalyelerin üzerine yığılmıştı, yerde duruyordu; çoğu açıktı, diğerleri ayraçlarla doluydu.

Adam yavaşça masasının arkasına geçti. "Özür dilerim. Benim hatam." Uzun boylu ve zayıftı, şakakları kırlaşmıştı ve elleri iriydi. Göğüs cebine özenle yerleştirilmiş bir mendille lacivert bir ceket giymişti, Charlotte'a oturmasını işaret ederek, "Peki, neden buradasınız Bayan Cross?" diye sordu.

Nereden başlamalıydı? "Müzede çalıntı olduğuna inandığım ödünç bir tarihi eser var ve sahibinin kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Bu konuyu Bay Lavigne ile görüşmeniz gerekmez mi?"

"Denedim. Ama bana kim olduğunu söylemedi. Anlaşılan ismin gizli kalmasını tercih ediyorlar."

"Elbette, bu onların hakkı."

"Bunun farkındayım. Ama cevabı bulmam önemli."

"Anlıyorum. Sormama izin verin, çalıntı bir eserse sahibi neden ödünç versin ki? Oldukça riskli görünüyor."

Haklıydı.

"Hırsızlık çok uzun zaman önce oldu, belki de üzerinden yeterince zaman geçtiğini düşünüyorlardır."

"Çalınmış bir tarihi eserin piyasaya sürülmesi genellikle on yıl kadar sürer. Bu durumda ne kadar zaman geçti?"

"Kırk bir yıl."

Dedektif uzun bir ıslık çaldı. "Anlıyorum."

"Bekleme salonunuzdaki çizimler orijinal mi?" diye sordu Charlotte.

"Öyleler. Ailem Rönesans döneminde Harlem'de yaşadı ve birçok sanatçının hamisi oldu. Neyse ki iyi bir göze sahiplerdi ve sadece koleksiyonlarını değil, sanata olan ilgilerini de bana aktardılar."

"Nasıl sanat araştırmacısı oldunuz?"

"Lisansüstü tezim, çalınmış Afrika sanatının geri getirilmesi üzerineydi ve sonunda yazmak yerine neden bu konuda bir şeyler yapmadığımı merak etmeye başladım." Saatine baktı. "Bana kendi durumunuz hakkında daha fazla bilgi verin."

Charlotte derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı. Tenny Woods'un davasını araştırmasını istiyorsa, ona ayrıntıları anlatması gerekecekti. Adamın yabancı olması işini kolaylaştırdı ve bunun, onun dosyalarına eklenecek bir başka hikâye olduğunu kendine hatırlattı. Gözlerinde gördüğü acıma, yargılama ya da her neyse, Charlotte'un savunmaya geçerek düzeltmesi gereken bir şey değildi. Bu sadece bir işti. "1936'da

Mısır'da Krallar Vadisi'nde çalışırken bir mezar açtık, iki mumya ve geniş bir yakalık bulduk. Geniş yakalık o zamanlar Mısır Müzesi'ne gidecekti. Bu hafta geniş yakalık, size bahsettiğim anonim bağış olarak Metropolitan Müzesi'nde ortaya çıktı." Charlotte, bağışın aynı yakalık olduğunu fark ettikten sonra Metropolitan Müzesi kütüphanesine uğrayıp Mısır Müzesi'nin en son kataloğuna bakmıştı. "Mısır Müzesi kataloğunun indeksinde listeleniyor, bugüne kadar açıkça müzenin elinde olmasa da."

"İlginç. Peki o zaman neden Mısır Müzesi'nden bir temsilci yerine *siz* buradasınız? Sizden çalınmadı."

"Sanırım Mısır Müzesi'ne hiç girmedi. Geniş yakalığı aldığını düşündüğüm iki adam, o zamanlar müzenin dokümantasyonundan sorumluydu. İzlerini gizlemek için sahte bir giriş yapmış olabilirler."

Bay Woods ona temkinli bir şekilde baktı. "Tarif ettiğiniz antik eser, türünün tek örneği değil. Bulduğunuz şeyin onun birebir aynısı olduğundan emin misiniz?"

"Evet, çünkü üzerindeki işaretler benzersizdi. Tokasında Hathorkare kartuşu vardı ve muskalarından biri eksikti."

Dedektif bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Önce Mısır Müzesi ile iletişime geçmenizi öneririm. Haklıysanız, bu onların hırsızlığı olur. Sizin değil."

"Mali açıdan Mısır Müzesi'nin bugünlerde ışıkları açık tutmakta bile zorlandığını ikimiz de biliyoruz. Böyle bir soruşturmayı başlatmak için ellerinde ne tür kaynaklar olduğunu bilmiyorum."

Dedektif onunla sürtüşmedi. "Yani siz mi önayak olacaksınız? Neden?"

"Çünkü iki adamı da şahsen tanıyordum. Hem de çok iyi."

"Bana daha fazlasını anlatın."

Charlotte güçlükle yutkundu. "Eşimle, yani Henry Smith adında bir adamla Mısır'daydım. Geniş yakalığı en son gördüğümde Henry'nin taşıdığı bir bavuldan Nil Nehri'ne batmak üzere olan bir geminin güvertesine düşmüştü. Geniş yakalığı ceplerinden birine tıkıştırdı. O sırada yakalığın onda olduğunu bile bilmiyordum."

Şimdi Bay Woods'un tüm dikkatini çekmişti. "Anlıyorum. Sorabilir miyim, Henry'ye ne oldu?"

"Öldüğü yani boğulduğu düşünülüyor. Geniş yakalığın da onunla birlikte kaybolduğunu sanıyordum."

"Ama işte burada."

"Ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz."

"'Öldüğü düşünülüyor' diyorsunuz Bayan Cross. Sizce eşinizin hayatta kalma ihtimali var mı?"

"Bilmiyorum, ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum." Fakat düşündüğü Henry değildi; Layla'ydı. Bilmemek en kötüsüydü. Layla'nın minik bedeninin nereye gittiğini, aklından ne korkunç izlenimler geçtiğini bilmemek. Birbirlerine son temaslarının korku ve panikle dolu olması. Boğazını temizleme bahanesiyle karanlık düşünceleri silerek öksürdü. "Henry'nin cesedi asla bulunamadı. Ama hiçbir şeyden emin değilim. Sonrasında birkaç hafta hastanede kaldım, bu yüzden ne olduğunu bilmiyorum."

"Kaybınız için üzgünüm." Bay Woods hareketsiz ve sessizdi.

"Teşekkür ederim, uzun yıllar önceydi. Ama geniş yakalığın neden ortaya çıktığını ve kime ait olduğunu bilmem gerekiyor. Anlıyor musunuz?"

"Kocanızın hâlâ hayatta olabileceğini, çalıntı eserlerle bir şekilde kaçmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bunu öğrenmem önemli." Bay Woods'un onu perişan bir dul olarak gördüğüne şüphe yoktu fakat bu, perişan bir anne olduğunu bilmesinden daha iyiydi –tabii bu konuyu araştırdığı sürece.

"Ne yazık ki Henry Smith çok yaygın bir isim ve bu olay onlarca yıl önce yaşandığı için, devam edebileceğim pek bir ipucu olduğunu sanmıyorum."

"Bay Lavigne'den şu anki sahibinin adını açıklamasını istemeye ne dersiniz? Kim olursa olsun, geriye doğru ilerleyip muhafaza zincirini takip edebilirsiniz."

"Bay Lavigne'in bana bu bilgiyi vermesi için hiçbir geçerli sebep yok. Bu onun sadece başını ağrıtır, ayrıca bu konuda bir sözleşme imzaladı."

"Çalınmış mallar yasal sayılır mı?"

"Şimdi yine başa döndük."

Dedektif haklıydı.

Charlotte durakladı. "Başka bir isim daha var, kocamın bizimle birlikte gemide olan bir arkadaşı. O zamanlar Henry, bavulun ona ait olduğunu söylemişti."

Bay Woods bir kalem alarak, "Adı nedir?" diye sordu.

"Leon," diye cevapladı Charlotte. "Leon Pitcairn."



Charlotte, yatak odasındaki boy aynasında yansımasını inceledi. Bu yılki Met Gala'da giymek için yirmi yıl önce Greenwich Village'daki ikinci el mağazalarından birinin vitrinin-

de gördüğü ve neyse ki hâlâ üzerine olan vintage siyah jorjet elbiseyi seçmişti. Lale kollu ve modası geçmiş, süslemeden yoksun haliyle kesinlikle moda değildi, ancak Charlotte kalçalarından nazik bir şekilde dökülen ve incecik yapısına hafif bir kıvrım veren elbiseleri her zaman sevmişti.

Mark, arkasına doğru yürüdü ve ellerini onun beline koydu. "Muhteşem görünüyorsun."

Charlotte arkasını dönüp onun papyonunu düzeltti. "Sen de toparlan artık."

Plan, gala resmen başlamadan bir saat önce Helen ve kocasıyla Doğu Yakası'ndaki bir barda içki içmek için buluşmaktı; kısmen gala öncesi dedikodu yapmak, kısmen de uzun olacağı kesin olan gece için kafaları biraz cilalamak için.

Telefon çaldı ve Mark komodinin üzerindeki telefonun ahizesini kaldırdı. Charlotte, arayan kişinin yine Mark'ın eski karısı olduğunu zannetti. Lori'nin New York'a gelmesinden beri günde iki kez arıyor olsa da Lori nadiren onunla konuşmak istiyordu. Konuştuğunda da cevapları kısa ve sert oluyordu, hatta kabalık sınırına varıyordu. Bu tavrı Charlotte'u hem rahatlatıyor hem de sinirlendiriyordu: Lori'nin bu şekilde davrandığı tek kişinin kendisi olmaması onu rahatlatıyor, Lori'nin en başından beri ettiğinin yanına kâr kalmasına sinirleniyordu.

Fakat Mark, Lori'ye seslenmek yerine ahizeyi Charlotte'a uzattı.

"Sana."

Charlotte ahizeyi kulağına götürdü. "Alo?"

"Bayan Cross, ben Tenny Woods."

Charlotte'un kalbi hızla çarpmaya başladı. Bildirecek bir

şeyi olmasaydı, bu saatte, hem de evden onu aramazdı. Bir an için onu görmeye gittiğine pişman oldu. Yıllar önce neler olduğunun cevabını gerçekten duymak istiyor muydu? Neden geçmişi şimdi deşiyordu?

Mark onu dikkatle inceliyordu. Bu konuşmayı onun önünde yapamazdı.

Charlotte, Bay Woods'a beklemesini söyledi. Mark'a da, "Bir dakikaya yanına geleceğim," dedi.

Mark şifonyerin çekmecesinden kol düğmelerini aldı, Lori'nin bebeklik fotoğrafını diğer çerçeveli fotoğraflarla aynı hizaya getirdi ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Evet, sizi dinliyorum Bay Woods."

"Lütfen bana Tenny deyin."

"Pekâlâ, lütfen siz de bana Charlotte deyin. Ne buldunuz?" dedi zorlukla nefes alarak.

"Eski eserleri yakın zamanda Met'e ödünç veren kişinin kimliği çok gizli tutuluyor. Edinebildiğim en elle tutulur bilgi, eserlerin bir karı kocaya ait olduğuydu."

"İsim, uyruk yok mu?"

"Korkarım hayır."

Charlotte hayal kırıklığına uğramışsa da şaşırmamıştı. Ciddi koleksiyoncuların çoğu, alıcı ve satıcı arasında karşılıklı gizlilik ilkesine göre hareket eden, tarihin nadir bir parçasına sahip olma hedefiyle genellikle gizliliğe önem veren kişilerdi. İsimlerini birden fazla galeriye yayan, kınanmaya değer koleksiyoncular ise genellikle daha az incelikli bir şeyin peşindeydi; sonraki nesilleri için itibar kazanmaya veya onları asla kabul etmeyecek bir sosyal elitin yakın çevresine girebilmeye çalışıyorlardı.

"Pekâlâ, araştırdığınız için teşekkür ederim. Ayırdığınız zaman için size ne kadar borçlu olduğumu söyleyin lütfen."

"Fakat hepsi bu kadar değil."

Charlotte gözlerini sıkıca kapatıp bekledi.

"1937'de, Henry Smith ve Leon Pitcairn'in kaçakçılık suçlamasıyla tutuklanmaları için Mısır'dan yakalama emri çıkarılmış."

"Ne? Emin misiniz?" Tüm kanıtlar –Leon'la gizli konuşmalar, eski eserlerle dolu bavul– artık bir araya gelmiş olsa da Henry'nin böyle bir şeyi yapabileceğine hâlâ inanamıyordu.

"Yakalama emri o yılın kasım ayındaydı."

Aynı ay kaçmışlardı.

"Henry Smith hiçbir şekilde bulunamadı ama diğer adam bulundu. Leon Pitcairn."

Charlotte'un ağzı kurudu. "Emin misiniz? Aynı Leon Pitcairn mi?" diye sordu.

"Öyle olduğuna inanıyorum. Mısırlı yetkililer onu birkaç yıl sonra yakalamış ve Kahire'de bir süre hapis yatmış."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Hayatta."

"Nerede?"

"Mısır, Luksor'da. Krallar Vadisi'nde rehber."



Charlotte topuklu ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken düşünceler zihninden hızla geçiyordu.

Ertesi gün bir sonraki adımları görüşmek üzere Tenny'yle buluşacaktı. Leon'un batan gemiden nasıl kurtulduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Tenny, Mısır'da kendisine yardımcı

olabilecek bir ortağı olduğunu söylemişti. Bağışlanan geniş yakalığın kökeninin, o gece gerçekte neler yaşandığını ortaya çıkaracağından emindi. Hikâyeler birbiriyle bağlantılıydı ve daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu.

Mark, antrede Charlotte'un kaşmir paltosunu koluna attı. "Kimdi o?"

"İş yerinden biri. Bir şeyi taşıma konusunda tavsiyeye ihtiyacı olan bir teknisyen."

"Bu saatte mi?"

"Altın çocuk Tut için herkes seferber."

Yalan söylemekten nefret ediyordu, ama Tenny'nin anlattıklarını hazmetmek için zamana ihtiyacı vardı. Leon'un hâlâ hayatta oluşu, gemi kazasından kurtuluşu ve şimdi Luksor'da rehber oluşu... Krallar Vadisi'nde rehberler iki kategoriye ayrılıyordu: köklü kuruluşlarla el ele verip düzenli gelir elde edenler ve girişte dolaşıp hiçbir şeyden şüphelenmeyen turistlere güvenilmez hizmetlerini sunanlar. Tenny'ye göre Leon ikinci gruptaydı, karaborsada tarihi eser satarken yakalandıktan sonra artık arkeolog olarak çalışamıyordu.

Charlotte, Leon'un altmışlı yaşlarının ortalarında olması gerektiğini düşündü. Gemideki o geceden beri ona ne olmuştu? Üstelik o hayatta kaldıysa Henry'ye ne olmuştu?

Ya...

"Hayalet görmüş gibisin," dedi Mark. "İyi misin?"

"İyiyim."

Giymesi için paltoyu Charlotte'a tutarken Charlotte'un ofisinden bir feryat yükseldi. Kısa bir süre sonra Lori, elinde birkaç daktilo edilmiş sayfayla dışarı çıkarak, "Yardıma ihtiyacım var!" diye bağırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Mark.

"Seçmelerdeki repliklerin hiçbirini ezberleyemiyorum, sanki kafamdan uçup gidiyorlar." Ağlayacak gibiydi.

O günün erken saatlerinde, Lori'nin yeni menajeri arayıp popüler pembe dizilerden birinin seçmelerine katılmasını ayarladığını söylemişti. Charlotte kutlamak için eve küçük keklerden getirmeyi ihmal etmemişti, fakat Lori bundan sonra kilosuna dikkat etmesi gerektiğini söyleyerek bir tane bile almamıştı.

"Yarın sabah dersime girmeden önce üzerinde çalışabilir miyiz?" diye sordu Mark.

"Seçmeler sabah saat on birde. O kadar çabuk öğrenemem. Lütfen, bu benim için büyük bir şans."

Belli ki Charlotte ve Mark'ın dışarı çıkmak üzere iki dirhem bir çekirdek giyinmiş olmaları Lori için hiç önemli değildi. Mark, Charlotte'a baktı. Bu yüz ifadesini biliyordu; bu, Mark'ın Charlotte'a hoşlanmayacağını bildiği bir şey soracağı anlamına geliyordu.

Charlotte hafifçe başını iki yana salladı. Partiye gelenlerin bir sürü kıyafete hayranlıkla bakışını izlemek zorunda kalmak yeterince kötüydü, ama aynı zamanda Frederick'in masasına oturup büyük bağışçıların desteğini kazanmaya çalışması gerekiyordu; bu ise hiç ustalaşamadığı bir beceriydi. Frederick hoşça vakit geçirtir ve göz kamaştırırken, Charlotte gürültü ve kalabalıktan bunalıp kendi içine kapanma eğiliminde olurdu. Mark, yanına kim otururbut otursun onunla yakın bağ kurmayı ve ardından Charlotte'u kolayca sohbete dâhil etmeyi her zaman başarıyordu.

Mark başını sallayıp Lori'ye döndü. "Çözersin tatlım. Döndüğümde seninle çalışacağım."

"Hayır! Sen bana hep iyi bir ilk izlenim bırakmak için tek bir şansın olduğunu söylerdin. Bu seçmelerde dibe vurursam berbat olduğum söylentisi yayılacak ve bir daha asla şansım olmayacak."

Gençlik draması, diye düşündü Charlotte. Fakat hepsi böyle değildi tabii. Annie Jenkins'in divalara özgü eğilimleri yok gibiydi. İyi niyetliydi ve saftı, ama birkaç kere yere serilmiş olmanın verdiği bir ciddiyete sahipti. Gerçi karşılaştırmak büyük haksızlıktı.

Önce saatine, sonra Mark'a bakarak, "Gitmeliyiz," dedi Charlotte.

İşte tam o anda Lori birden gözyaşlarına boğuldu. Mark kollarını uzatıp kızını kendine çekti ve Charlotte'a az önceki bakışı attı.

Mark gitmek istemiyordu. Bu da masada boş bir sandalye olacağı anlamına geliyordu ve Frederick buna çok üzülecekti. Mark'ı işle ilgili etkinliklere nadiren davet ederdi, sadece büyük açılışlar ve Met Gala'ya katılırdı. Buna karşılık Charlotte, Mark'ın üzerinde çalıştığı her gösterinin kostümlü provalarına, ön gösterimlerine ve açılış gecelerine –Columbia öğrencilerinin gösterilerinden bahsetmiyorum bile– mutlaka katılırdı.

Charlotte paltosunu iliklerken kısaca, "Sen de evde kalabilirsin," dedi Mark'a. Seçmeler sırasında işler ters giderse şüphesiz o suçlanacaktı ve bu da zaten zor olan ev hayatını daha da zorlaştıracaktı.

Mark'ı daha fazla zorlamanın bir anlamı yoktu. Charlotte bu gece tek başınaydı.



ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlotte

NEW YORK, 1938

Charlotte, Mısır'dan New York'a döndükten sonra, gecenin bir yarısı annesinin odasına koşmasına neden olan kâbuslar görüyordu. Arkadaşları evlenip ebeveynlerinin evinden ayrılmışken Charlotte hâlâ çocukluğundaki odasındaydı ve fırtına kâbuslarından çığlık atarak uyandığında annesinin tesellisine ihtiyaç duyuyordu. Layla ise onun daha da utanmasına sebep oluyordu. Annesi, uykusunda şiddetli tepkiler vermesine sebep olan şeyin ne olduğunu hiç sormadı; bunun yerine bir fincan çay veya bir bardak su getirmeyi tercih etti ve Charlotte yeterince sakinleştikten sonra koridorun hemen aşağısındaki yatak odasına döndü.

Charlotte, kaybettiği kocasından ve bebeğinden ailesine bahsetme cesaretini kendinde bulamamıştı. Gemi battıktan sonraki günlerden, sırılsıklam bir vaziyette soğuktan ve şaşkınlıktan titreyerek, iki kaburgası kırılmış halde hastaneye kaldırıldığı, hemşirelerle mücadele edip ne kadar acı çeker-

se çeksin bağırmayı kesmediği, yapılan iğnenin ardından bir kadın ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde gözlerini açtığı günlerden onlara hiç bahsetmedi. Her yüzeye sinmiş keskin dezenfektan kokusu hâlâ burnunun direğini sızlatıyordu. Sonunda, makul ölçüde sakinleştiği düşünüldüğünde, New York'a dönmesi sağlandı. O zamana kadar umudunu yitirmişti. Henry hayatta olsaydı, onu mutlaka bulurdu.

Belki de Mısır'da geçirdiği zamanın korkunç sonunu konuşmaması en iyisiydi, çünkü aksi takdirde ziyaretçileriyle asla havadan sudan konuşmak istemezdi, bunun yerine çocuğunun vapurun üst güvertesine taşınırken çığlıklar arasında zar zor nefes alışını veya bebeğin yanaklarındaki yağmur damlalarının gözyaşlarından ayırt edilemediğini anlatarak olanları yeniden yaşamayı tercih ederdi.

Charlotte bu delirmiş haliyle, ailesinin dostları ziyaretine geldiğinde endişeli bakışlarına maruz kalırdı, hatta daha da kötüsü, hayatını çılgınca yaşayıp pervasızca seçimler yaptığı gerçeğine incelikli onaylamamalara maruz kalırdı. Anneler kilisede kızlarına onu gösterir, genç bir kız göz önünden çok uzaklaşırsa başına neler gelebileceği konusunda fısıldayarak onları uyarırlardı.

Mahvoluş ve yıkım.

Bir gün, keder yüklü düşünce bulanıklığı içinde, kapı zilinin çaldığını duydu ve Bay Zimmerman'ın ön sahanlıkta annesiyle konuştuğunu fark etti. Üzerinde hâlâ geceliğiyle sessizce koridora çıkıp konuşulanları dinledi. Annesi, Charlotte'un tropikal ateşe yakalanmış olarak geldiğini ve ziyaretçi kabul edemeyeceğini kısaca anlattı. Ne zaman iyileşeceğini bilemeyeceğini ve iyileşip kendine gelmesine izin vermenin en iyisi olacağını söyledi.

Bay Zimmerman, annesine Charlotte iyileştikten sonra Met'te ona bir pozisyon teklif etmekten mutluluk duyacağını söyledi ve Charlotte'a iletmesi için ona bir mektup verdi. Mektup Charlotte'un eline hiç geçmedi, ama o günün ilerleyen saatlerinde salondaki şöminede yakılan mektubun kalıntılarını gördü.

Çok geçmeden, haftalar sonra ilk kez giyinip hazır annesi dışarıda işlerini hallederken o da evden çıktı. Met Müzesi'ne gittiğinde Bay Zimmerman'a hızla iyileştiğini söyledi ve halkla fazla etkileşim gerektirmeyen bir pozisyon talep etti. Bay Zimmerman, Met kütüphanesinde yarı zamanlı araştırmacı olarak ekibe katılmasını önerdi. Kaybı için başsağlığı dilemeye başladığında Charlotte onun sözünü keserek geçmişten değil, sadece bugünden bahsetmeyi tercih ettiğini söyledi ve Bay Zimmerman da onun isteğine saygı duydu. Geç saatlere kadar çalıştığı gecelerde Mısır Sanat Koleksiyonu'na dalar, Gök Mavisi Kraliçe onu kendine çeker, durup heykele beş dakika kadar bakar ve ardından yoluna devam ederdi.

Hathorkare'nin yüzünün büyük bir kısmı eksik olmasına rağmen sakin ifadesi, Charlotte'un yalnız olmadığını, kendisinden önceki yüzyıllarda başka kadınların da acı çektiğini ve dış dünya tarafından görülemeyen yaralara, paramparça olmalarına rağmen yaşamaya devam ettiklerini anlatıyordu.



Charlotte lisans eğitimini tamamlarken uzun bir süre müzede yarı zamanlı çalışarak kendini meşgul etti. Arkadaşlarının çoğu, Charlotte'un şahit olmak istemediği aile hayatlarıyla

ve bebeklerle haşır neşirdi; yine de her yıl Layla'nın doğum gününde günahlarının hem acı hem de tatlı cezası olarak Batı 11. Cadde'deki ilkokulun oyun alanına yürümeye ve Layla'nın yaşlarında olan kızları gözlemlemeye zorladı kendini. Keşke Henry ile birlikte New York'a dönselerdi, Layla'yla birlikte burada, onu salıncakta sallıyor olabilirlerdi. Üçü de güvende olurdu. Ailesi Layla'ya hayran kalır ve Henry'yi birkaç gün içinde kabullenirdi. Charlotte genç ve aptaldı, bakış açısı çarpıktı.

Fakat ne zaman utanç duysa ve acıya kapılsa hafifletici sebeplerin olduğunu hatırlıyordu. Henry ve Leon alçakça bir şeye bulaşmışlardı ve yakalanmak üzere oldukları için oradan aceleyle ayrılmak zorunda kalmış olabilirlerdi. Bu da son birkaç haftadır Henry'nin, Charlotte ve Layla'nın yanındayken neden fevri ve dalgın olduğunu açıklıyordu. Fakat Henry'den cevap almanın, Charlotte'un keşke şimdi yapabilseydim dediği gibi onu cezalandırmanın bir yolu yoktu. Ona sövüp saymak, yarasını kanatmak. Daha da kötüsü, Charlotte kederinde yalnızdı. Layla'nın kısa hayatının ayrılmaz bir parçası olan tek kişi Henry'ydi.

Bu arada Charlotte, Güzel Sanatlar Enstitüsü'nde lisansüstü eğitimine başladı ve kadın olmasına rağmen, özellikle çalışkanlığı ve sadece amacına odaklanması sayesinde müze hiyerarşisinde hızla yükseldi. Savaş nihayet sona erdiğinde birçok kadın meslektaşının başına geldiği gibi, işini memleketine dönen bir gaziye kaptıracağından endişelendi ancak Bay Zimmerman onu kadroda tuttu.

Aynı sıralarda, Charlotte'u uygun bir bekârla eşleştirmek için ailesi her hafta evde akşam yemeği partileri düzenlemeye

başladı ve hasta babasını mutlu etmek için Charlotte isteksizce de olsa bunu kabul etti, ama annesinin ısrarlarına rağmen saçının beyaz tutamını boyamayı reddetti. Bu partilerin birinde Charlotte, eski Yale oyun kurucusu ve o sıra Wall Street bankeri olan Everett'in yanına oturmuştu. Everett, çorba içerlerken eski Mısırlıların mumyalama ritüellerini anlatması konusunda ona ısrar etti ve Everett dışında masadaki herkesin suratı yeşile döndü. Daha sonra, Charlotte'u ilk cezbeden şeyin, onun güçlü midesi olmasına güldüler.

Everett, Charlotte'un pek tahammül edemediği hayat dolu, dışa dönük tiplerle çevrili olmaktan keyif alıyordu; ama Charlotte'un ruh hali kardığında ve içine kapanıp birkaç gün üst üste onu görmeyi reddettiğinde Everett bunu umursamıyor gibiydi. Charlotte'un annesinin Everett'e Charlotte'un bir tür kadınsal histeriden mustarip olduğunu söylediğine şüphe yoktu; Everett hiç sormamıştı, Charlotte da kaprisinin gerçek nedenini asla anlatmamıştı. Aslında, onun ulaşılmazlığı muhtemelen sosyal çevrelerinde gözde bir aday olarak görülen ve annelerin kızlarını düzenli olarak yoluna çıkardığı Everett'in ilgisini çekmişti.

Zekiydi, etrafında olmak eğlenceliydi, bu yüzden New York'taki en eski restoran olan Fraunces Tavern'de akşam yemeği yerlerken Everett ona evlenme teklif ettiğinde evet dedi, çünkü onun burayı New York'taki en uzun zamandır açık olan restoran olduğu ve Charlotte'un "eski şeyleri" takdir ettiğini bildiği için seçtiğini biliyordu. Sonraki haftayı Everett'in Maine'deki ailesinin evinde geçirdiler; kar kalınlığı fazla olsa da şömineler devasaydı. Ailesi Charlotte'u kolaylıkla kabul etti, Everett'in bekâr olarak geçirdiği çılgın günlerin artık sona

ermesinden dolayı mutlulardı. Charlotte en çok her günkü kızak gezilerinden keyif alıyordu. Yanaklarındaki –Mısır'ın fırın gibi ikliminden çok farklı olan– keskin soğuk, kötü anıları uzak tutuyordu.

Kendi jenerasyonunun çoğu erkeği gibi Everett de savaş sırasında Avrupa'ya gönderilmiş ve korkunç çatışmalarda yer almıştı, ama birlikte görev yaptığı sağ kalan askerlerle en kötü anıları yumuşatıyormuş gibi görünen bir yoldaşlık paylaşıyordu. Charlotte içinse korkutucu savaş yılları kendi sıkıntılı dönemini bir perspektife oturtmuştu: Yaşadığı trajedi, dünyada var olan birçok dehşetten sadece biriydi. Acısı hiçbir şekilde hafiflemese de içini bir ülser gibi kemirmek yerine sertleşip bir kiste dönüşmüştü.

Düğünden iki buçuk ay önce, annesiyle birlikte salondaki yemek masasında davetiyelerin gönderileceği davetli listesini düzenlerken Charlotte annesine, Everett'e Henry ve Layla'dan bahsedeceğini söyledi. Elbette isimlerini yüksek sesle söylemedi. Bunun yerine, "Everett'e Mısır'da olanları anlatmak istiyorum," dedi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi annesi hemen. "Bunların bahsini açmana gerek yok."

"Fakat daha önce evlendiğimi bilmeli. Doğru olan bu."

"Dünyanın öbür ucundaydın. Aslında evlilikten sayılmaz bile. Bir yıl bile sürmedi."

Charlotte, annesinin evliliğinin ne kadar sürdüğünü bilmesine şaşırmıştı, çünkü daha önce herhangi bir ayrıntıyı duymak istememişti.

Annesi, "Bunu, Katoliklerin yaptığı gibi evliliğin feshedilmesiyle aynı şey olarak düşün. *Puf*, hiç yaşanmadı. Şimdi, o

pulları nereye koymuştum?" diye devam etti. Konuyu daha fazla uzatmak istemeyerek başka bir odaya koşturdu.

Fakat Everett bir hafta sonra Gramercy Park manzaralı bir apartman dairesinde katıldıkları bir partinin ardından Charlotte'u evine götürürken, Yunanistan'daki balayından sonra Mısır'a uğrayacaklarını söyledi. "Beni eskiden bulunduğun mekânların hepsine götürebilirsin," dedi. "Ne de olsa bir Mısır Sanat Koleksiyonu küratörünün kocasıysam, oraları en azından bir kez ziyaret etmiş olmalıyım."

"Ben küratör değilim," dedi Charlotte elini onun elinden çekerek.

"Öyleyse yardımcı küratör. Yakında sen de küratör olacaksın."

"Mısır'a uğramaya gerek yok. Ayrıca işe dönmem gerekecek. Sen de döneceksin."

Konuyu değiştirip sağdıçların smokinlerinden bahsetmeyi denedi, umursamadığı bir konuydu, ama Everett yılmadı ve ertesi sabah ilk iş olarak seyahat planlarını Mısır'ı da dâhil edecek şekilde değiştireceğini söyledi.

Böylece Charlotte ona Mısır'da olan biteni anlatmaya başladı. Beşinci Cadde'de Met kazı ekibinden ve Henry ile tanışmasından bahsetti. Altıncı Cadde'de Metropolitan House'taki herkesin katıldığı yıldırım nikâhını anlattı. Yedinci Cadde civarında Layla doğdu. Sekizinci Cadde'de ise Henry ve Layla, Nil Nehri'nde kayboldular. Charlotte, çok acı verici olduğu için kazayı ayrıntılı olarak anlatmadı. Ancak isimlerini yüksek sesle söyleyebilmenin ve beyninin karanlık köşelerinde saklı kalmış bir zamandan bahsedebilmenin verdiği mutluluk, onu neredeyse sersemletti; sanki birkaç kadeh şampanya içmiş gibiydi.

Charlotte'un anne ve babasının kahverengi taş evinin kapısına vardıklarında Everett, ona daha önce neden söylemediğini anlayabildiğini ve ne olursa olsun onu sevdiğini söyledi. Fakat sonra iki gün boyunca aramadı ki bu alışılmadık bir durumdu ve sonunda aradığında, bir iş gezisi için bir haftalığına Boston'da olduğunu söyledi.

Bir hafta sonra –davetiyeler postalanmadan hemen önce– düğün, iki baba arasında alelacele yapılan bir telefon görüşmesiyle iptal edildi. Daha üzerinden bir yıl bile geçmeden Charlotte'un babası öldü, annesi kısa bir süre sonra kendini yatağa hapsedip yemeden içmeden kesildi. Tam da Charlotte'un kendi departmanından birkaç doktora adayıyla birlikte Mısır'a seyahate karar verdiği sıralardı; bu asla yapamadığı bir yolculuk oldu. Bir gece Charlotte annesinin yatağının başında oturup onu gözlerken annesi uzanıp onun elini tuttu.

"Özür dilerim," dedi çatallanmış sesiyle.

"Özür dilenecek bir şey yok."

"Hayır, var. O seni arıyordu."

"Kim?"

"Karışmamalıydık."

Gözlerini kapattı, ertesi sabah da hayatını kaybetti. Charlotte onun son sözlerinin kafası karışık, zayıf bir kadına ait olduğunu düşündü.

Kısa bir süre sonra Charlotte, kahverengi taş evinden çıkıp Barrow Caddesi'ndeki küçük Greenwich Village dairesine taşındı ve hayatını Met'teki işinin etrafına sıkı sıkıya ördü.

Bir süre işe yaradı da.



ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Annie

NEW YORK, 1978

Annie, Met Gala için giyinmek üzere eve koşturdu. Günün çoğunu Bayan Vreeland'ın sergideki son dakika düzeltmeleriyle uğraşarak geçirmişti ve hâlâ Doğa Tarihi Müzesi'nden kelebekleri alması gerekiyordu. Joyce, Annie'nin topuzuna yardım etmeliydi ama henüz eve gelmemişti.

Annie elbisesini giyip hafifçe sağa sola dönerek kendine baktı. Elbisesi mükemmel olmuştu ve hareket ettikçe kumaşın vücut hatlarını belli etme şeklini çok sevdi. Joyce'u beklerken kendi makyajını yaptı ama yoğun fondöten ve bolca renk yerine, sadece kaşlarını ve dudaklarını vurgulayarak sade bir görünüm tercih etti. Aynada gözlerinin, saçlarının ve elbisesinin rengi tek bir yumuşak, altın tonuna dönüştü. Bayan Vreeland'ın dediği gibi, onu benzersiz kılan şeye –bu durumda doğal ışıltısına– odaklanarak görüntüsünü ilginç hale getirmişti. Parmaklarındaki yüzüklerde de aynı durum vardı; bir elinde iki, diğer elinde üç iri yüzük vardı ve takılar hoş bir denge sağ-

lıyordu. Kendi vücut tipine ve kişiliğine uygun bir görünüm elde etmişti.

En son böyle giyindiğinde tam bir felaket olmuştu ve bunu bir daha tekrarlamamaya kararlıydı. Lise üçteyken randevuları olsun ya da olmasın herkes mezuniyet balosuna giderdi ve Annie elbisesi üzerinde tam bir ay çalışmıştı. Bir dergide gördüğü maksi elbiseye benzeyen bir model bulmuştu: uzun kollu, fırfır yakalı, irili ufaklı puantiyelerin karışımı lacivert bir elbise. Dior'un 1970 ilkbahar/yaz haute couture koleksiyonundandı ve geniş siyah deri bir kemerle mükemmel bir şekilde tamamlanmıştı.

"Kollarını ve bacaklarını örtmen akıllıca olur, ben de yüksek yakayı severim," demişti annesi, Annie balo gecesi elbiseyi giyip ona modellik yaparken. "Makyajını ve saçını ben yapayım mı?"

Annesi küçük bir bavul büyüklüğündeki profesyonel makyaj setinin içindekileri masaya yayarken Annie mutfak masasının sandalyesine oturmuştu. Joyce, "Parlak pembe bir ruj ve bronz bir fondöten kullanacağız," demişti. "Bu, cildinin kızarıklığını giderir ve o tombul yanaklarını vurgulamak istemeyiz. Gözler için; elbiseyle mükemmel uyum sağlayan lacivert bir farım var."

Makyajı bitirdikten sonra Annie aynaya baktığında karışık duygular hissetmişti. Teni doğal renginden çok uzaktı, turuncuya doğru kayıyordu ve gözleri neredeyse kayboluyordu. Saçlarındaki bukleler çoktan inmeye başlamıştı, ama Joyce onlara bolca saç spreyi sıkınca Annie'nin gözleri yaşardı.

Joyce profesyonel bir modeldi; Annie'nin ona güvenmesi gerekiyordu.

Annie, mezuniyet balosunun yapıldığı spor salonuna girdiğinde diğer tüm kızların koyunlarını özleyen bir Bo-Peep* sürüsü gibi kat kat dantelli pastel tonlara, göğüs altı bellere sahip elbiseler giydiklerini; uzun, düz saçlı ve az makyajlı ya da tamamen makyajsız olduklarını görmüştü. Karşılaştırıldığında, Annie ruj sürmüş bir Mack Kamyonu gibi görünüyordu. Coğrafya öğretmeni Bay Williams dışında kimse onunla konuşmamıştı. Yirmi beş dakika kadar ancak dayanabilmiş, sonra oradan kaçmıştı.

Bu gece, Yılın Partisi'nde her şey farklı olacaktı.

Ön kapı açılıp çarparak kapandı.

"Anne?" diye seslendi Annie. "Nerelerdeydin? On dakika içinde çıkmam gerek."

Joyce banyoya gelip Annie'nin arkasında durdu ve Annie'nin aynadaki yansımasına dikkatle baktı. "Vay canına... Ne kadar iyi olmuşsun."

Sözlerinin belirsizliği Annie'yi huzursuz etti. Belki de bu konularda ne kadar bilinçsiz olduğunun farkında değildi ve bu, müzede gülünç duruma düşüp nihayetinde işsiz kalacağı bir fiyasko daha olacaktı.

"Beğendim," dedi Joyce bitkin bir sesle. "Göz makyajını yapmamı ister misin?"

"Hayır. Böyle bırakacağım."

Annesinin dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı, çünkü makyajı kendi yöntemiyle yapma konusunda ısrar edeceğinden endişeleniyordu. "Ben çıkmadan önce elbiseni denemek

* Bo-Peep İngiliz çocuk folklorunda yer alan ünlü bir tekerleme kahramanıdır. Küçük bir çoban kız olan Bo-Peep, koyunlarını kaybedip onları özlemesiyle bilinir. Bu nedenle 'koyunlarını özleyen bir Bo-Peep sürüsü gibi' ifadesi, mecazen rehberini kaybetmiş, eksik ve yönsüz kalmış bir topluluğu ya da özlem duygusunu anlatmak için kullanılır.

ister misin? Büyük Salon'da buluşuruz, tamam mı? Seni Bayan Vreeland ile tanıştırdıktan sonra akşam yemeği için iyi bir masada oturmanı sağlayacağım. Saçların güzel görünüyor. Kuaförde miydin?" Annie'nin yeni maaşıyla, kuaföre para harcama düşüncesi eskisi gibi kafasında finansal alarm zilleri çaldırmıyordu.

Joyce onun saçlarını okşadı. "Teşekkürler. Fakat korkarım bu gece gelemeyeceğim."

Annie arkasını döndü. "Ne? Gelemeyecek misin? Neden?"

"Brad aradı. Buluşmak istiyor."

Annie, Joyce'un elbiselerinden birini onun istediği gibi değiştirmek ve ona bilet almak için yaptığı onca şeyden sonra, gitmeye bile zahmet etmiyor muydu yani? Annie, ona VIP turuna davetiye çıkarmak için bile uğraşmıştı. Şimdiye kadar, annesinin onu başka bir gözle, evcimen kızı olarak değil, Met Gala ekibinin ayrılmaz bir parçası olarak görmesini ne kadar çok istediğini anlamamıştı.

"Anne, o adam senden ayrılacak," dedi Annie, tonlamasının ne kadar zalimce olduğunu umursamadan. "Aklı başında olan herkesin katılmak için can atacağı bu muhteşem etkinliği, Brad tarafından terk edilmek için mi kaçıracaksın gerçekten?"

Joyce'un gözleri yaşarmaya başladı ve boğazının çukurunda duran lades kemiği şeklindeki kolyeyi çevirdi. Kolye, Annie'nin babasının Joyce'a verdiği son Noel hediyesiydi ve onu hiç çıkarmamıştı. "Sen zalim bir çocuksun, biliyor musun?"

"Değilim. Sadece hata yaptığını düşünüyorum. Onu bir geceliğine başından savamaz mısın?"

"Yarın Batı Yakası'na gidiyor. Ayrıca ben bu işin iç yüzünü

artık öğrenmek istiyorum. Kendi akıl sağlığım için bu işin sonunu getirmek *zorundayım*."

Akıl sağlığı, en başından Nashville'den gelen bir yabancıyla ilişkiye girmemekti aslında. "Muhtemelen evlidir. Sana böyle davranmasına neden izin veriyorsun? Daha iyisini hak ediyorsun."

"Sözlerine dikkat et! Kiminle konuştuğunu unutma Annie!"

Annie ellerini pes edermiş gibi omuz hizasına kaldırdı. "Pekâlâ. Ne istiyorsan onu yap. Umurumda değil."

"Elbiseyi böyle mi giyeceksin?" diye sordu Joyce. "Kemer takmak istemiyor musun?"

Annie çığlığını bastırdı. "Şu anda gerçekten seninle konuşmak istemiyorum. Çok hayal kırıklığına uğradım." Lavabonun üzerinde duran tokayı kaptı ve aceleyle saçlarını dağınık topuz yaptı.

Joyce yatağa oturdu, kendini yıpratarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Lütfen bana kızma. Brad'i gerçekten seviyorum ve belki fikrini değiştirebilirim."

"Ben gidiyorum." Annie çantasını ve paltosunu kaptı. "Sana inanamıyorum."

Annie normalde annesi ağlarken veya üzgünken onu yalnız bırakmayı düşünmezdi bile. Eskiden onu rahatlatmak için her şeyi bırakır, aralarının düzelmesi için elinden geleni yapardı. Ama bu sefer öyle olmamıştı. Hiç olmadığı kadar öfkeliydi.

Dışarı çıktığında, "Kızım! Şu elbiseyi göster bakalım bana!" diye seslendi Bayan H.

Annie paltosunun düğmelerini açıp dirseklerine kadar düşürdü.

"Muhteşem! Bayan Vreeland'dan sana bir şeyler geçtiğini görüyorum."

Annie paltosunu tekrar yukarı çekip iliklerken gülümsedi. İşte ihtiyacı olan destek tam olarak buydu. "Teşekkür ederim," diyerek hızlıca selam verip gitti.



Metropolitan Müzesi'nin girişinde ön basamaklara, merlot şarabı adeta bir nehir gibi akıyormuşçasına görünen koyu kırmızı halı serilmişti ve ilk limuzin kaldırıma yanaşırken bir grup fotoğrafçı orada deklanşöre basmak için sabırla avlarını bekliyordu.

Annie, Lee Radziwill'in üzerinde beline oturan ipekli fildişi bir elbise ve omuzlarına aldığı, onu yutacakmış gibi duran devasa bir beyaz kürk ile limuzinden inişini nefesini tutarak izledi. Diana Ross payetlerle parıldayan, derin göğüs dekolteli ve onunla uyumlu bir tül peçeye sahip uzun kollu siyah elbiseyle tüm bakışları üzerine çekti. Elbise göz alıcıydı ancak Annie tül seçimi konusunda o kadar emin değildi. Yarın Bayan Vreeland'a bu konudaki düşüncelerini sorması gerekecekti.

Onları moda fotoğrafçısı Mary Ann Miller ve model Dymphna Kerrigan takip etti. Minyon tipli ve kızıl saçlı olan Mary Ann, omzunda büyük bir fiyonk bulunan ışıltılı pembe bir toga elbise giyerken Dymphna kıvrımlarını vurgulayan parlak kırmızı dar bir elbise giymişti. Bilekleri ve boynu elmaslarla parlıyordu.

Şehrin sanatçısı Jenny Pyle, boncuklarla süslü tulumu, platform topuklu ayakkabıları ve siyaha boyanmış meşhur bukleleriyle limuzininden indiğinde çevredeki kalabalık nefesini tuttu.

Annie saatlerce orada durup her ünlünün şıklığına hayran-

lıkla bakabilirdi. Fakat bunun yerine, güvenlik görevlisinin onu kaşlarını çatarak karşıladığı personel girişine doğru yürüdü.

"Kutuyu açmanız gerekecek."

"Açarsam mahvolur," diye açıkladı Annie. "Bu, Bayan Vreeland için çok özel bir paket ve ona bu gece, hemen ihtiyacı var."

Annie, annesiyle gala hakkında tartıştıktan sonra parkın karşısındaki Doğa Tarihi Müzesi'ne giden otobüse binmiş, kendisine kelebek sözü veren böcekbilimciyi ararken bir ofisten diğerine koşturarak beklediğinden çok daha fazla zaman harcamıştı. Sonunda hantal ama hafif bir kutu eline tutuşturulunca Met'e taksiyle gitmek üzere kutuyu yanındaki koltuğa yavaşça bırakmış, şoför 79. Cadde Transverse'te hızla ilerlerken Annie kutunun üzerine elini koyarak onu sabit tutmuştu.

Sergi açılmak üzereydi ve Annie'nin Bayan Vreeland'ın yanında olması gerekiyordu, ama güvenlik görevlisi kutuyu açması konusunda ona ısrar ediyordu; elbette hiçbir şekilde olacak iş değildi. Topuklu ayakkabıyla koşturmaktan ayakları ağrıyordu ve göğüslerinin arasından bir damla ter akıyordu. Onun şansına, kasım sonu için alışılmadık derecede sıcak bir gündü.

Güvenlik görevlisi onun gösterişli kıyafetinden ve Bayan Vreeland ile olan ilişkisinden pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Hayır. Açın şunu."

"Carl! Tamamdır. Ben ona kefilim."

Annie sağ tarafına, Billy'nin vardiyasına başlamak için deftere imza attığı yere baktı. Carl, Annie'ye şöyle bir göz atıp başını salladıktan sonra, "Pekâlâ. Devam edin," dedi.

"Günü kurtardın," dedi Annie, Billy ile birlikte koridorda yürürken. "Çok teşekkür ederim. Geç kaldım ve bu kutu bu akşam için çok önemli. Gerçekten *elzem*."

Bayan Vreeland ile aynı tempoda konuşuyordu ve bu düşünce onu gülümsetti.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Billy. "Bu gece için heyecanlı olmalısın."

"Heyecanlıyım. Gerginim de." Ayrıca Joyce onu yukarıda beklemeyeceği için de hayal kırıklığına uğramıştı. Fakat bunu yüksek sesle dile getirmedi.

"Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. New York sosyetesinin tüm ağır topları burada, sanırım yaptığım işe yaraşır şekilde görünmeliyim."

"Eminim hepsinden daha iyi görünüyorsundur."

Annie kızardı ve nasıl bir karşılık vereceğini bilemedi. Billy birçok yönden Annie'den daha genç görünüyordu. Annie'nin taşıdığı dünyanın yükünden yoksundu; tavrı her zaman pozitifti. Annie'nin onda kıskandığı işte buydu.

"Hey," dedi Billy. "Bir ara buluşup pizza falan yiyelim. Böylece beni en doğal halimde görebilirsin."

"Doğal halin mi?"

Billy kendine hafif bir tokat attı. "Ne diyorum ben? Tam bir mankafayım. Yani iş haricinde mavi takım elbise giymiyorum. Normal kıyafetler giyiyorum."

Ona çıkma teklifi ediyordu. Annie bunun harika bir fikir olduğunu düşündü ve bunu dile getirdi.

"Harika," dedi Billy. "Yarın seni bulurum, bir şeyler düşünürüz."

Bayan Vreeland'ın ofisinde Annie kendine gelmek için bir

an durdu. Yılın Partisi'ne katılmak üzereydi ve sevimli güvenlik görevlisi Billy ona az önce çıkma teklifi etmişti. Hayat bundan daha güzel olamazdı. Işığı ve kapıyı kapattı, kelebeklerin akşamın ilerleyen saatlerindeki büyük gösteriye kadar güvende olmaları için dua etti. En çılgın fikirler tam Bayan Vreeland'lık işti.

Bu kadın ne yaptığını biliyordu; Annie sergiye adımını atar atmaz netleşen ilk şey işte buydu. Beyaz dişli ve ince kollu bir grup sosyete hanımı mekânda geziniyordu. Annie sergiyi sadece kuvvetli tavan ışıkları açıkken görmüştü; tasarımcının ışığı altında her kostüm sanki içeriden aydınlatılmış gibiydi, sanki mankenlerden biri her an canlanıp merdivenlerden yukarı dans ederek çıkacak ve Büyük Salon'da coşkuyla devam eden kokteyl partisine katılacakmış gibiydi. Diaghilev'in cesur renk ve stil kullanımı her tabloyu benzersiz kılıyordu, fakat Bayan Vreeland'ın ekstra dokunuşları -*Le Dieu Bleu*'*daki tavus kuşu taşıyıcılarının omuzlarına tünemiş tavus kuşları, fonda çalan klasik müzik ve burnu gıdıklayan hafif parfüm gibi- görünürde tekstil sergisi olan yeri neşeli bir kutlamaya dönüştürüyordu. Annie, Diaghilev'in Ballets Russes'ı kurduğu 1909 yılının Paris'inin nasıl bir yer olduğunu hayal edebiliyordu. Perde açıldığında, seyirciler her şeyin şaşırtıcı tuhaflığı ve güzelliği karşısında şaşkınlıktan nefeslerini tutmuş olmalılardı.

Bayan Vreeland, uzun zaman önce yaşanmış bir anı sihirli bir şekilde yeniden yaratmıştı.

Annie patronunu bulup daha neler yapılması icap ettiğine

* Le Dieu Bleu (Mavi Tanrı), 1912'de sahnelenmiş, egzotik ve görsel ihtişamıyla bilinen bir Ballets Russes yapımıdır. Metinde geçen 'tavus kuşu taşıyıcılarının omuzlarına tünemiş tavus kuşları, fonda çalan klasik müzik ve burnu gıdıklayan hafif parfüm' betimlemesi, bu bale sahnesinin aşırı süslü, gösterişli ve tüm duyulara hitap eden atmosferine gönderme yapar.

bakması gerektiğini biliyordu. Öncesinde sergide birkaç dakika dolaşıp Zübeyde kostümü giyen mankenin göğsünde parıldayan Mısır'a özgü geniş yakalığı görünce çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Annie, onu ilk kez Sahra kumlarından veya bu şeyler her nereden geliyorsa oradan çıkaran arkeolog kadar gururlu hissetti.

En büyük ilgiyi çekenler, *Kuğu Gölü*'nden Nijinsky kostümü ve Annie'nin adını telaffuz etmeye cesaret edemediği Stravinsky balesindeki Matisse kostümleriydi. Çok kısa sürede çok şey öğrenmişti. Annesinin yokluğunun verdiği hayal kırıklığının acısı azaldı, yerini bir amaç ve gurur duygusu aldı.

Büyük Salon'da Annie, Givenchy marka çiçekli kadife bir elbise giymiş olan Bayan Vreeland'ı kalabalığın ortasında dururken gördü. Galanın eş başkanlarından Pat Buckley de benzer tasarıma sahip kahverengi bir elbise giydiği için, kadife bir trend gibi görünüyordu. Bayan Vreeland, karşıdan Annie'ye gülümsedi ama sonra dikkatini Bill Blass'a çevirdi ve akşam yemeği için restorana yürürken onun koluna girdi. Eşleriyle birlikte Priscilla ve Mona da dâhil olmak üzere kalabalığın geri kalanı onu takip etti. Priscilla işlemeli, kırmızı şarap rengi bir elbiseyle göz alıcı görünüyordu ve Mona'nın turkuaz elbisesi koyu renk saçlarıyla güzel bir tezat oluşturuyordu.

Annie, akşam yemeği boyunca yemek salonunun kenarlarında dolanıp durdu; açlık hissedemeyecek kadar gergindi. Her servis takımının üzerinde sarının kusursuz tonunda tüylü bir yelpaze duruyordu ve konuklar üç tabak yemeğin tadını çıkarmış gibiydi. Bayan Vreeland yemeğine neredeyse hiç dokunmadı ve yemeğin sonuna doğru ayağa kalkıp salonu inceledi.

"Dikkatinizi rica edebilir miyim lütfen?" Mırıltılar yatışır-

ken başını geriye atmış, bir kolunu kaldırmış, şampanya kadehini sanki bir Olimpiyat meşalesiymiş gibi tutarak bekliyordu. "19 Mayıs 1909'da Paris'teki Théâtre du Châtelet'de, Rus dehası Sergei Pavlovich Diaghilev, dans eleştirmeni John Percival'ın 'balede devrim yaratan ve moda ile iç mekân tasarımında gösterişli bir devrim başlatan' Ballets Russes adlı eseriyle izleyicileri hayrete düşürdü. Diaghilev'in kariyeri, Debussy, Stravinsky, Cocteau, Ravel, Picasso, Prokofiev ve Balanchine gibi o yüzyılın en büyük isimleriyle iş birliği içindeydi. Umarım bu gece, kültürel tarihin seyrini kökten değiştiren ve kendini küstah bir büyücü, ilkesiz bir şarlatan olarak tanımlayan bu adamı tanımışsınızdır. Bu gösteriyi sahnelememize yardımcı olan tüm özverili çalışanlara ve bu harika kuruma verdiğiniz destek için hepinize teşekkür ederim. Şimdi, sizleri Dendur Tapınağı'nda tatlı yemek ve dans etmek için bize katılmaya davet ediyorum."

Bayan Vreeland kadınların yere çarpan topuklarının çıkardığı sesten hoşlanmadığı için bir Japon geyşası gibi küçük adımlarla önden giderek yolu gösterdi. Annie bunu daha iki gün önce, Bayan Vreeland onu "medeniyet görmemiş biri gibi lap lap yürüdüğü" için azarladığında öğrenmişti. Annie, Dendur Tapınağı galerisinin girişinde durup manzarayı inceledi. Tapınak, gecenin karanlığında sanki üç tarafı antik yapıyı çevreleyen sığ su birikintilerinin üzerinde yüzüyor gibiydi. Kalabalık artmıştı ve müziğin sesi yüksekti; basın vuruşu Annie'nin başını döndürüyordu. Güvenlik görevlileri dışında herkes çok eğleniyor gibiydi. Konuklardan yakındaki duvarın üzerine sıralanmış siyah taş heykellere yaslanmamalarını rica ediyorlardı. Billy'den hiçbir iz yoktu.

"VIP turu zamanı." Bayan Vreeland, Annie'nin yanında belirdi. "Sergi salonunda görüşürüz... Sadece işaretimi bekle. Neler yarattığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Elbette."

"Bu arada, *müthiş* görünüyorsun."

Annie kekeleyerek teşekkür etti ve asistanı olma fırsatı için minnettarlığını dile getirmeye çalıştı, ama kelimeleri ağzından çıkaramadan Bayan Vreeland gitmişti bile.

Sergi salonuna doğru koştu ve bodrum koridoruna açılan kapıdan çıktı. Bayan Vreeland'ın masasından kelebek kutusunu alırken ayak sesleri duydu.

Donup kaldı. "Kim o? Bayan Vreeland?"

Cevap yoktu. İçeri girdiğinde ışıkları açmaya veya Kostüm Enstitüsü'nün kapısını kapatmaya zahmet etmemişti. Oysa kapı artık kapalıydı, etraf zifiri karanlıktı.

"Kimsiniz?" Annie'nin sesi titrek çıktı. "Kim var orada?"

Hareketsiz durup dikkatle dinledi, ama tek duyduğu ses kendi nefesi ve kucağındaki kutudaki kelebeklerin bebek kalp atışları gibi hafifçe çırpınmasıydı.

Güvenlik görevlilerinden biri gelip kapıyı kapatmış olmalıydı. Başını öne eğip odadan çıktı. İyi aydınlatılmış koridora ulaştığında rahatlamıştı.

Sergi salonuna döndüğünde bir köşeye gidip kutunun yanına çömeldi ve görünmemeye çalıştı. VIP turu çoktan başlamıştı ve Annie, ressam Léon Bakst'ın parlak desenli tunik ve şortlarına hayranlıkla bakan belediye başkanını, müze müdürünü ve yaklaşık bir düzine kişiyi tanıdı.

Bayan Vreeland'ın tasarımı anlatmasını dikkatle dinlediler. "Bu ince elbiselerin gelecek yaz Hamptons'da büyük ilgi göre-

ceğini şimdiden görebiliyorum, siz de görebiliyor musunuz?" diye gürledi otoriter bir tavırla.

Bayan Vreeland, grubu bir sonraki sergiye götürürken Annie'yi gördü ve bir an için yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Fakat sonra ona başını hızlıca salladı.

Zamanı gelmişti.

Annie kolinin kapaklarını açtı. İlk başta hiçbir şey olmayınca kutuyu hafifçe salladı. Küçük kanatlı böceklerden oluşan bir bulut, kutudan fırlayıp havaya yükseldi. Kelebekleri kutuya nasıl geri koyacağını bilmediği aklına geldi. Elbette Bayan Vreeland bu tür lojistik işleriyle ilgilenmiyordu; bu Annie'nin işiydi. Bir yolunu bulacaktı.

Annie, Bayan Vreeland'ın ilk aklına geldiğinde ifade ettiği gibi bir sürü turuncu kanat görmeyi bekleyerek yukarı baktı... "Baş döndürücü bir şekil, desen ve renk kaleydoskopu."

Ama bir terslik vardı: Bu kelebekler küçük ve siyahtı. Yüzlerceydi. Belki de binlerce.

Sıcak spot ışıklarının etrafında toplanıp konukların başlarının etrafında pervasızca uçuşuyorlardı. Konuklar da onlara vurup şok içinde bağırıyorlardı.

"Aman Tanrım!" Marta'nın sesi boğuk çıktı. "Bunlar Güve! Bu bir güve istilası!"

Annie, etrafında bir kargaşa kopunca az önce serbest bıraktığı çirkin küçük canavarlara ağzı açık bakakaldı.

"Nereden geldiler?" diye bağırdı müze müdürü.

Bayan Vreeland bir tanesini iki elinin arasında ezdi ve Annie'ye doğru baktı.

Bir karışıklık olmuş olmalıydı. Ama Annie, Doğa Tarihi Müzesi'ndeki görevliye gayet açık bir şekilde söylemişti. *Ke-*

lebek. Güve değil. Kim bir kutu güve isterdi ki? Nasıl böyle korkunç bir hata yapabilmişlerdi? Annie kutuyu kontrol etti. Oradan aldığı kutunun aynısıydı, yan tarafında "Kelebekler" kelimesi açıkça yazılıydı.

"Giysiler!"

Bayan Vreeland, birkaç güvenin çoktan üzerine konduğu daha hassas giysilerden biri olan ipek bir kostümü işaret ediyordu. Parça onlarca yıl boyunca özenle saklanmış, ama Annie'nin hatası yüzünden dakikalar içinde yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı.

Annie mankene doğru koştu, güveleri kovalamaya çalıştı ama böcekler Annie'nin çabalarını kolayca boşa çıkardı. Etrafında, odanın her yerine veba gibi yayılıyorlardı.

Annie yardım bulmalıydı.

Bodrum koridoruna koştu, güvenliğe, herhangi birine seslendi ama cevap alamadı. Normalde geç saatlere kadar çalışacak teknisyenler ve konservatörler, Yılın Partisi sırasında binadan olabildiğince uzak durmuşlardı.

Gözlerinde hayal kırıklığı ve korku gözyaşları vardı. Bu talihsizlik yüzünden kesinlikle kovulacaktı. Annie, alenen işten çıkarıldıktan sonra kapıya koşan eski asistan Wanda gibi olacaktı.

Fakat çok daha büyük bir hata yüzünden.

@ayisigikitap



ON ALTINCI BÖLÜM

Charlotte

Dorotheum'da bitmek bilmeyen bir akşam yemeğinden sonra Charlotte nihayet kaçmayı başardı. Giydiği o saçma sapan ayakkabıdan dolayı bir topuğunun arkası su toplamıştı ve bu rahatsız eden gürültüye bir mola vermesi gerekiyordu. Bu yüzden Büyük Salon'dan koşarak geçip masasına sığınmak, bir de yara bandı yapıştırmak istedi. Frederick, Mark'ın masadaki sandalyesinin boş olmasından memnun kalmamıştı, ama Charlotte garsonlardan boş sandalyenin servislerini kaldırmalarını istemiş ve Mark'ın evde kalmasına hâlâ öfkeli olsa da iki yanındaki bağışçılara gülümseyip onlarla sohbet etmeyi ihmal etmemişti.

Helen ve Brian'la içki içmek üzere buluşmayı iptal edip evden doğruca müzeye gitmişti, çünkü onlara pek iyi eşlik edemeyeceğini biliyordu. İlk geldiğinde uzun, ışıltılı bir elbise giymiş uzun boylu bir kızın etkinliği izlediğini görmüştü. Charlotte'un ilk düşüncesi onun bir Mısır kraliçesine benzediğiydi, ama sonra onun Annie Jenkins olduğunu fark etti. Kısa süre önce Mısır Sanat Koleksiyonu'nun galerilerinde gezinir-

ken gördüğü kırmızı paltolu, omuzları düşük, yüzünde sarkık bir ifade olan kızdan bu kıza oldukça farklı bir değişim geçirmişti. Bu iş ona iyi gelmişti.

Charlotte, topuğunun arkası acısa da ihtişamın tadını çıkarmak için bir an durdu: üniformalı güvenlik görevlileri, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş personel ve son moda kıyafetler içinde dolaşan konuklar. Salon sakinleri, kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş dağınık saçlı çocukların ortalıkta dolaştığı normal ziyaret saatlerinin aksine, bu kez mimarinin resmiyetini yansıtıyordu. Bu gece Charlotte, müzenin 1880'de kapılarını açtığında kadınların tarlatan, erkeklerinse frak giydiği zamanlarda nasıl bir yer olduğunu hayal edebiliyordu.

Beklendiği gibi, personel ofisleri boştu. Sandalyesinin üzerinde pembe bir ofis içi yazışma zarfı vardı, onu alıp siyah metal posta kutusunun üstüne koydu. Oturdu, çekmecesini karıştırıp yara bandı aradı. Topuğunun arkasına yara bandını yapıştırıp ayakkabısını tekrar giydikten sonra dalgın dalgın ofis içi zarfı alıp ipli kapağını açtı. Muhasebeden gelen rastgele bir mektup olduğunu sandı, ama aslında boş bir kâğıt parçasıydı.

Tuhaf.

Ta ki çevirene kadar. Bu bir ofis içi duyuru değildi. Siyah, keçeli bir kalemle ve kalın, büyük harflerle bir mesaj yazılmıştı:

ARAŞTIRMANI GERİ ALMAK İSTİYORSAN KENDİ İŞİNE BAKSAN İYİ OLUR.

Charlotte kâğıdı sanki alev almış gibi yere attı ve hemen masasının üstünü karıştırdı. İş arkadaşları Charlotte'un masasının ne kadar düzenli olduğuyla ilgili hep şakalaşırlardı. Üzerinde çalıştığı şeyleri önde ve ortada tutmayı, diğer her şeyi çekmecelere tıkıştırmayı tercih ederdi. Hathorkare dosyasını bıraktığı yer tam olarak önde ve ortadaydı. Fakat koyduğu yerde değildi. Masasının alt çekmecesini hızla açıp dosyaları karıştırdı: "Tut Sergisi" "Bütçe" "Personel" "Soruşturmalar." Aradığı tek dosya dışında her şey yerli yerindeydi: fotoğrafları, notları, coğrafi araştırmaları ve bulgularıyla ilgili her şeyi içeren kalın, yıpranmış dosyalar. Son üç yıldır yaptığı tüm çalışmalar gitmişti.

Elleri titreyerek etrafına bakındı, boğazı kurumuştu. Temizlik görevlilerinin çöpe atmış olabileceğini düşünerek masasının altındaki çöp kutusuna baktı. Fakat çöp kutusu boştu. Birisi yanlışlıkla almış olabilir diye meslektaşlarının masalarına baktı, zaten hiçbiri böyle bir şey yapmazdı.

Hâlâ hiçbir yerde yoktu.

Üç yıllık çalışma.

Gitmişti.

Titreyerek çekmeceleri, çöp kutusunu, masasının etrafında yerleri tekrar kontrol etti. Araştırmasını kim alırdı ki? Ayrıca neden?

Kendi işine baksan iyi olur. Bunun, ödünç alınan geniş yakalığın muhafaza geçmişini sorgulamasıyla bir ilgisi olmalıydı.

Dosyayı kim aldıysa Charlotte için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Şüphesiz, birileri geniş yakalıkla ilgili sorgulama yapmasından hoşlanmamış; sessiz kalmasını, yaygara koparmamasını istemişti. Bu da karanlık muhafaza tarihi hakkındaki önsezisinin doğru olduğu anlamına geliyordu.

Charlotte, araştırma projesinden kimlerin haberdar olduğuna dair aklından bir liste çıkardı. Teorisinin yanlış olabileceğini bildiği ve ayrıca başka birinin fikri çalıp kendisi yayınlama fırsatı bulamadan yayınlamasını istemediği için bu konuda bilerek sessiz kalmıştı. Elbette Frederick biliyordu, Mark ve Helen da. Müzenin kütüphanecilerinden birinin yardımını birkaç kez istemiş ancak bu belirli materyalleri neden talep ettiğini ayrıntılı olarak anlatmamıştı. Olasılıklarla başı döndü.

Keşke şimdi Mark yanında olsaydı da düşünmesine yardım etseydi.

Müziğin bas notaları gümbür gümbür yankılanıyor, odaklanmasını zorlaştırıyordu. Fakat sonra kulakları başka bir ses ayırt etti; tiz, ritimle aynı tempoda olmayan bir ses.

Sanki insanlar çığlık atıyordu.

Ters giden bir şey vardı.

Kayıp dosyayı bir anlığına unutan Charlotte, galerilere geri döndü. Ses, davetli kalabalığının bulunduğu Dendur Tapınağı'ndan gelmiyordu. Aşağıdan, sergi salonunun bulunduğu bodrum katından duyuluyordu.

"Güvenlik! Güvenlik görevlileri! Burada kimse var mı?" diye bağırdı. Cevap yoktu. Her ne oluyorsa bizzat giderek yardım edip edemeyeceğine bakmalıydı.

Fakat gitmek üzere döndüğünde gözüne bir şey takıldı. Hemen sağında, dedikoducu teknisyenlerden saklandığı galeri, en sevdiği heykelin bulunduğu yer vardı.

Fakat şimdi orada boş bir kaide duruyordu.

Gök Mavisi Kraliçe gitmişti.

Charlotte boş kaideye yaklaştı. Belki temizlemek için ya da araştırma amacıyla kaldırılmıştı, gerçi mutlaka kendisine bil-

dirilirdi. Öte yandan son zamanlarda çok meşgul ve dalgındı. Yaklaştıkça, heykelin yerine "Nesne geçici olarak kaldırıldı" yazan küçük bir kart konmuş olması için sessizce dua etti; bu, heykelin bodrumda güvenli bir yerde, incelenmekte veya cilalanmakta olduğu anlamına geliyordu. Fakat öyle bir kart yoktu.

Gök Mavisi Kraliçe, standından çekilip alınmıştı.

Kraliçe, koleksiyonlarındaki en bilinen ve sevilen parçalardan biriydi. Kaybolması, müze ve antik sanata meraklı herkes için tam bir kâbustu. Heykel narindi ve yanlış ellere geçerse onarılamaz bir şekilde hasar görebilirdi. Hem de olduğundan daha fazla.

Loş ışıkta ani bir hareket dikkatini çekti. Sol tarafındaki galerilerden birinden karanlık bir figür çıktı; koyu renk takım elbiseli bir adam.

Adamın güvenlik görevlisi olduğunu düşünen Charlotte onu yardıma çağırdı. Adam arkasını dönmeden bir an durdu. Charlotte'un sesini duyduğunda vücudunun kaskatı kesilmesi normal değildi. Sağ elinde çanta gibi bir şey tutuyordu.

O bir güvenlik görevlisi değildi. Hırsızın ta kendisiydi.

Charlotte, düşünmeden, var gücüyle bağırarak ona doğru atıldı. Adam hızla uzaklaştı, kuzeye doğru koştuktan sonra keskin bir sağ dönüş yaptı ve merdivenlerden aşağı sergi salonuna indi. Charlotte da onu olabildiğince hızlı takip etti. Sahanlıkta, ana kata çıkan, artık aşağıda ne kadar korkunç bir şey oluyorsa ondan kaçmak için bağırıp birbirlerinin üzerinden atlayan insan kalabalığının arasından hırsızın sıyrıldığını gördü.

İçgüdülerinin hepsi ona adamın peşinden giderek insanla-

rın arasına dalmamasını söylüyordu ama kaçmasına da izin veremezdi.

Charlotte derin bir nefes aldı ve doğruca ilerleyen kalabalığın içine daldı.



Charlotte, Kostüm Enstitüsü'nün sergi salonuna girdiğinde, hava şarapnel parçalarıyla dolu olduğu için ilk düşüncesi bir bombanın patlamış olabileceğiydi. Ancak spot ışıklarına baktığında, havadaki şeyin düşmediğini, uçtuğunu anladı. Salon bir çeşit böcekle doluydu.

Bu ona Mısır'da günler boyunca milyonlarca çekirgenin istilasına uğradığı zamanı hatırlattı. Fakat bunlar çekirge değildi. Spot ışıklarına çekilen küçük ve karanlık yaratıklardı. Yaratıklar tüm salona düzensiz gölgeler düşürüyor, salonun titreşiyormuş gibi hissedilmesine neden oluyordu.

Annie Jenkins, yaşlı bir kadına bastonuyla merdivenlere doğru yardım ederken diğer çalışanlar çaresizce ellerini havaya savurarak koşturuyorlardı. Bir güvenlik görevlisi, kostümlerden birinin üzerine konan bir güveyi öldürmeye çalıştı, ancak darbesinin şiddetiyle manken devrildi ve yanındaki mankenin üzerine düşerek domino etkisi yaratınca daha da fazla çığlık duyuldu. Diana Vreeland, ellerini yanaklarına koymuş, başını iki yana sallıyordu. Kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Bir köşede, bir tarafına "Canlı Kelebekler-Dikkatli Taşıyın" yazılmış büyük, açık bir kutu vardı. Tanrı bilir burada neler oldu ama her neyse tam bir felakete dönüşmüştü. Canlı böcekleri bir müzeye getirmek ne büyük bir delilikti. Şüphesiz

Diana Vreeland'ın çılgın fikirlerinden biriydi, tıpkı Charlotte'un burnunu gıdıklayıp hapşırmasına neden olan o konsantre parfüm gibi.

Mısır kanadındaki adamı bulmak için salonu taradı, ancak salonun düzeni onu bulmayı zorlaştırıyordu. Vitrinleri örten kadife perdelerin arkasına saklanmış olabilirdi veya belki de merdivenlerden çıkmak için bekleyen kalabalığın arasına sıkışmıştı. Tam bir kaos ortamıydı. Neyse ki salonun arka girişine az önce bir grup güvenlik görevlisi gelmişti; orada bulunan ve katılımcılara yardım etmek için ellerinden geleni yapanlara takviye kuvvetlerdi bunlar.

Haklı olarak, öncelikleri kalabalığı güvenli bir şekilde yukarı çıkarmaktı. Bu da tüm kostümleri ve diğer sanat eserlerini gözetimsiz bıraktı.

Geniş yakalık da dâhil.

O anın çılgınlığı içinde, Charlotte geniş yakalığın aşağıda olduğunu unutmuştu. Arkasını döndü ve geniş yakalık da dâhil olmak üzere sağlam duran mankeni buldu. En azından güvendeydi.

Charlotte arkadaki güvenlik görevlilerine doğru koşarak, "Bir hırsızlık oldu! Mısır Sanat Koleksiyonu'ndan Gök Mavisi Kraliçe kayıp! Hırsızı takip ettim, buraya kadar koştu! Koyu renk takım elbiseli bir adamla karşılaştınız mı?" diye sordu.

Güvenlik görevlilerinden biri başını iki yana salladı. "Sizi duyamıyorum."

"Gök Mavisi Kraliçe çalındı!" diye bağırdı Charlotte.

Artık güvenlik görevlisinin tüm dikkati ondaydı. "Gök Mavisi Kraliçe'nin kayıp olduğunu mu söylediniz?" diye bağırdı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet! Hırsızın da bu salonda bir yerlerde olabileceğini düşünüyorum."

Charlotte, bu güve fiyaskosunun bir hırsız için mükemmel bir dikkat dağıtma yöntemi olduğunu, güvenlik görevlilerini Mısır galerilerinden bodruma yönlendirdiğini, yani görev yerlerinden uzaklaştırdığını fark etti. Fakat tüm bu gürültü patırtıda bunu açıkça iletmek imkânsızdı. Güvenlik görevlilerinden birini işaret etti. "Müziğin nereden kontrol edildiğini bul ve kapat!" Başka birini işaret etti. "Tüm tavan ışıklarını yak ve herkes çıktıktan sonra merdivene çıkan kapıyı kapat!" Görevlilerden birini tanıdı, güvenlik ofisine uğradığında temizlik yapan genç çocuktu. "Hırsızı bulana kadar müzenin tüm çıkışlarını kapalı tutun!" diye emretti. Çocuk koşarak uzaklaştı.

Kısa süre sonra tepe lambaları titreşip yandı ve müzik kesildi. Charlotte emir vermeye devam etti: "Korumacıların atölyesinden biraz ağ alın ve kapıyı bloke etmek için kullanın. Sonra salondaki ışıkları kapatın ama koridordaki ışığı açık tutun. Güveler ışığa çekilip ağa uçacaklar." Konuşurken bile değerli zamanlarını boşa harcadıklarını biliyordu.

"Aranızda bir tür torba ya da çanta tutan bir adam gören oldu mu?" Fakat güvenlik görevlileri güveleri yakalamak için harekete geçtiği için sorusu havada kaldı.

Annie Jenkins aniden Charlotte'un yanında belirdi. "Bowling topu çantası mı demek istiyorsun?"

"Ne?"

"Az önce bowling topu çantasıyla yanımdan koşarak geçen bir adam gördüm."

"Koyu renk takım elbiseli miydi?"

"Evet."

"Ne tarafa gitti?"

Arka koridora açılan kapıyı işaret etti. "Şu tarafa. Neden peşindesin?"

Charlotte cevap verirken şakağı atıyordu. "Gök Mavisi Kraliçe'yi çaldı!"



ON YEDİNCİ BÖLÜM

Annie

"Sağa döndü," dedi Annie, Charlotte'u bodrum katın ana koridorunda takip ederken.

Annie, az önce yol açtığı kargaşadan kaçmaması gerektiğini biliyordu, ama aklı başından gitmiş gibi görünen Charlotte'un hali Bayan Vreeland'a karşı olan görev duygusunun önüne geçmişti. Korkunç bir şey olmuştu ve sergiyi başarılı kılmak için çok çalışan herkesin gazabına uğramaktansa harekete geçmeyi tercih etmişti. Uzun koridorda koşarken göğsü inip kalkıyordu. Adam her yere girmiş olabilirdi.

"Burada daha fazla güvenlik görevlisi olmalı," dedi Charlotte. "Biraz yardım bulup bu adamın izini sürüp süremeyeceğimizi göreceğiz. Tipi nasıldı?"

"Koyu takım elbiseli, uzun boylu," diye cevapladı Annie nefes nefese. "Yüzünü göremedim, ama bowling topu çantasını fark ettim, çünkü babamın da tıpkı buna benzer bir çantası vardı. Dikkat çekiyordu, çünkü diğer insanların aksine güvelerden rahatsız olmuyordu, sanki onların ortaya çıkmasını beklemiş gibiydi."

Charlotte, bu gerçeğe hiç şaşırmamış gibi başını salladı. "Orada tam olarak ne oldu?"

Annie'nin içi burkuldu. Ne kadar aptalca davranmıştı... Neden hepsini serbest bırakmadan önce kutunun içini kontrol etmemişti? "Bayan Vreeland, VIP turu için kelebeklerin serbest bırakılmasını istiyordu. Fakat belli ki bir karışıklık oldu ve kutudan güveler çıktı."

"Kumaşlara ilgi duyan güveler. Gerçekten dâhice."

"Pardon?"

"Kutuyu sana kim verdi?"

"Buraya gelmeden önce Doğa Tarihi Müzesi'nden aldım."

Charlotte, Annie'ye bir anlığına yan yan baktı. "Öyle mi?"

Annie'nin yüzü alev alev yandı. "Bu işin içinde olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Yemin ederim, sadece bana söyleneni yapıyordum." Charlotte'un kolunu tuttu. "Geniş yakalık güvende mi?"

"Güvende. Kontrol ettim."

"Çok şükür. Güvelerle hırsızlık arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyor musun? Dediğim gibi, adam kopan hengâmeden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Diğer herkes gibi değildi."

"Belki."

Aydınlık koridorda ilerlemeye devam ettiler, duydukları tek şey kendi ayak sesleri ve tepelerindeki floresan ışıklarının vızıltısıydı.

"Bu delilik," dedi Charlotte. "Herkes yukarıda. Bunu tek başımıza yapmamalıyız."

"Ama adamın kaçmasına izin veremeyiz," diye karşılık verdi Annie. Serin bir hava akımı onu olduğu yerde durdurdu. "Bu

da ne?" Sola doğru uzanan, kemerli tuğla bir tavanı olan, eski bir tünele benzeyen bir yeri işaret etti. İki yanda mermer heykeller, yivli sütunlar ve zırhlar da dâhil olmak üzere bir dizi antika eser diziliydi, asma kilitli metal kafesler sıralanmıştı. Kafeslerden birinin kapısının demirlerinin arasından bir hançer sapı çıkmıştı.

"Parkın su deposu için 1800'lerin ortalarında inşa edilmiş, kullanılmayan bir yağmur suyu gideri. Binanın tamamı boyunca kuzeyden güneye çapraz olarak uzanıyor," diye açıkladı Charlotte.

"Depo olarak mı kullanıyorlar?"

"Müzenin koleksiyonunda iki milyondan fazla sanat eseri var, aynı anda yalnızca küçük bir kısmını sergileyebiliyoruz. Depolama alanı olabilecek her yere ihtiyacımız var."

Bu kadar çok sanat eserinin soğuk ve karanlık bir yerde, yerin altındaki bir delikte saklanması Annie'yi derinden üzdü; bu eserler gereksiz bulunup bir sanat hapishanesine kapatılmıştı, çünkü artık kabul görmüyorlardı veya hiç kabul görmemişlerdi.

"İnanamıyorum," dedi Charlotte, alçak sesle kendi kendine küfrederek. "Onu aldığında hemen oradaydım."

"Onun Gök Mavisi Kraliçe'yi çaldığını gördün mü?"

"Tam olarak değil. Fakat hemen ardından ona rastladım ve onu merdivenlerden aşağıya, Kostüm Enstitüsü sergisine kadar takip ettim. Keşke birkaç saniye önce orada olsaydım, onu suçüstü yakalayıp durdurabilirdim."

"Korkunç. Bu senin suçun değil."

"Ama birinin suçu." Charlotte, Annie'nin gözlerine bakmadı.

Annie, rencide olmuş bir şekilde geri çekildi. Charlotte *onun* suçu olduğunu mu kastetmişti? Belki de öyleydi. Eğer güveler hırsızlık için bir tür dikkat dağıtma aracıysa -ki olmadıklarını düşünmek büyük bir saflık olurdu- o zaman kesinlikle suçluydu. Muhtemelen hapse atılırdı ya da en azından yaptıklarından dolayı işten atılırdı.

Charlotte geri dönmek için döndü ama Annie, tünelin karanlığına dik dik bakarak olduğu yerde kaldı. "Bekle, sanırım bir şey duydum."

"Muhtemelen etrafta koşuşturan bir faredir. Adam şimdiye kadar çoktan gitmiştir."

Annie cesaretle birkaç adım öne çıktı. "Ben burada beklerim, sen gidip güvenlik görevlilerini çağır."

"Seni burada yalnız bırakmayacağım Annie. Saçmalama."

Annie karanlığa dik dik baktı, gözleri alışmayı reddediyordu. "Yemin ederim..."

Birdenbire, zifiri karanlıktan bir adam roket gibi fırladı. Bowling topu çantasını Annie'nin kafasına savurdu, ama Annie tam zamanında eğilerek arkadaki kafeslerden birine doğru düştü. Adam Charlotte'u öyle sert itti ki Charlotte yüzüstü yere serildi.

Annie'nin vücudunda adrenalin yükselirken sanki zamanın akışı yavaşladı. Annie onu baştan aşağı süzdü: Gömleğinin yakası açıktı ve boynundaki gümüş kolye ışıkta parlıyordu. Koyu kahverengi gözlerinde neredeyse kirpik yoktu; koyu renk saçları kıvırcık ve kısaydı. Misk gibi hayvansı bir koku yayıyordu, yüz ifadesine de öfke ve şiddet hâkimdi.

Adam, Annie'ye bakarken derin nefesler alıyordu. Annie kapana kısılmıştı ve adam onun iki katıydı. Fakat sonra An-

nie'nin eli, kafesten çıkan hançer sapına erişti. Adam ona doğru harekete geçince Annie hançeri hızla çekti, hançer kınından Annie'yi şaşırtan bir kolaylıkla kayarak çıktı.

Böyle bir hamleye hazırlıksız yakalanan adam, hançeri fal taşı gibi açılmış gözlerle süzdü. Annie aklına gelen tek şeyi yaptı.

Attığı çığlık karnının derinliklerinden geliyordu; bu hayatında daha önce hiç çıkarmadığı, korkunç ve muazzam bir sesti. Ancak köşeye sıkışmış bir hayvanın çıkaracağı tanrısal olmayan bir sese benziyordu, tünelin duvarlarında yankılanıyor ve Annie'nin kulaklarını tırmalıyordu.

Adam bir adım geri çekildi, arkasını dönüp karanlığın içinde kayboldu.



Annie saldırganı korkutup kaçırdıktan sonra güvenlik görevlilerine biraz zedelenmekten başka bir şeyi olmadığında ısrar eden Charlotte, müzenin sağlık ekibi tarafından muayene edilmek üzere götürüldü. Annie ise yukarıya, asma kata çıkarıldı ve kendisini Met'in baş güvenlik görevlisi Bay Fantoni olarak tanıtan bir adamın dikkatli bakışları altında, güvenlik ofisindeki bir sandalyeye oturtuldu.

Güvenlik görevlilerinden biri Bay Fantoni'ye, "Tünelin derinliklerindeki bariyer kesilmişti," diye bildirdi. "Görünüşe göre hırsız bu şekilde kaçmış."

"Binanın altındaki tüm tünel sistemini kontrol edip tamamen güvenli olduğundan emin olmalıyız," dedi Bay Fantoni. "Bunun hiçbir mazereti olamaz, kesinlikle olamaz. Ayrıca tüm müzeyi aramamız gerekecek. Bütün gece sürecek, bu yüzden

herkes iş başına. Hırsızın heykeli halka açık bir alana bırakmış olması ve daha sonra almak için geri dönmeyi planlıyor olması mümkün, bu yüzden gözünüzü dört açın. Her şeyden önce, bariyerlerin güvenli olduğundan emin olun."

Billy odanın uzak bir köşesinde yüzü kül gibi olmuş bir şekilde duruyordu. Onu da sorguya almaları, Annie'nin onu bu kâbusun içine çekmiş olması korkunçtu. Annie'nin kutuyu güvenlikten geçirmesine izin verdiğinde tek amacı ona yardım etmeye çalışmaktı. Şimdiyse sadece iyi bir adam olduğu için işi tehlikedeydi. Annie onunla göz göze geldiğinde, "Çok üzgünüm," dedi. Billy de ona solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu arada," diye devam etti Bay Fantoni, "hiç kimse eşyaları iyice aranmadan binadan ayrılamaz. Heykelin yaklaşık boyutları nedir?"

Güvenlik görevlileri emin olamayarak birbirlerine baktılar.

"Gök Mavisi Kraliçe'nin genişliği, yüksekliği ve derinliği yaklaşık on iki santim," diye yanıtladı Annie. "Büyük bir greyfurt büyüklüğünde."

"Siz Kostüm Enstitüsü'nde çalışmıyor musunuz?" diye sordu Bay Fantoni, notlarını kontrol ederek.

"Çalışıyorum ama Mısır Sanat Koleksiyonu'nu sürekli ziyaret ediyorum. Gök Mavisi Kraliçe favorilerimden biridir."

Bay Fantoni, ekibine baktı. "Bu akşamki iki olay –heykelin çalınması ve güve olayı– birbiriyle bağlantılı olabilir. Biri, diğeri için dikkat dağıtıyordu."

"Charlotte ve ben de aynı şeyi düşündük," dedi Annie. "Olayların birbiriyle bağlantılı olması konusunda." Belki onlara olabildiğince yardımcı olursa güveleri serbest bırakmadaki rolü yüzünden başı derde girmezdi. "Güveler, hırsızın heykeli

çalabilmesi için güvenlik görevlilerini heykelin bulunduğu galeriden uzaklaştırmış oldu."

"Bayan Cross şimdi nerede?"

"Sağlık görevlileri tarafından muayene ediliyor."

Bay Fantoni, sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi Annie'yi dikkatle inceledi. Belki de yardımcı olmak çok da iyi bir fikir değildi. "Müzede ne kadar süredir çalışıyorsunuz Bayan Jenkins?"

"Geçen hafta başladım."

"Anlıyorum. İşe yeni alınmışsınız. Peki, güveleri binaya nasıl soktunuz?"

Billy öne çıktı. "İçeri sokan bendim. Özür dilerim efendim. Annie'nin kutuyu içeri almasına izin verdim. Bana kelebek oldukları söylenmişti. Ama o asla bilerek böyle bir şey yapmaz."

"Billy, beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi Bay Fantoni. "Kutuyu inceledin mi? Hatta bir müzeye bir kelebek sürüsü getirmenin iyi bir fikir olup olmadığını sorguladın mı?"

"Bir kaleydoskop."

Bayan Vreeland'ın uzun boylu varlığı bir hışımla odaya girdi. Annie sandalyesinde döndü ve umutlu bir gülümsemeyle baktı. En azından, artık Annie'nin sadece işini yaptığını doğrulayabilecek biri vardı.

"Ne dediniz?" diye sordu Bay Fantoni.

"Kelebek topluluğuna böyle denir," diye ilan etti Bayan Vreeland. "Bir *kaleydoskop*."

"Açıklama için teşekkür ederim Bayan Vreeland."

Bayan Vreeland, Annie'ye döndü. "Aklından ne geçiyordu senin? Bunun nasıl olabildiğini *anlayamıyorum*. Tam bir rezalet, işte olan bu, tam bir rezalet!"

Annie sandalyesinde kıpırdandı. "Bana yapmamı söylediğiniz şeyi yaptım. Elbette güveler değil. Ama kelebekler. VIP turu için."

"Sana böyle bir şey yapmanı söylemedim."

Annie'nin yüreği kurşun gibi ağırlaştı ve konuşmakta zorlandı. Bayan Vreeland bunu nasıl inkâr edebilirdi? Evindeyken söylediklerini unutmuş muydu? Yoksa suçlanmaktan mı kaçıyordu? Ama Bayan Vreeland son derece açık sözlüydü ve tuzak gibi hafızasıyla tanınırdı. "Söylediniz," dedi Annie. "'Kesinlikle kelebekler *olmalı*! Şekil, desen ve renkten oluşan baş döndürücü bir kayleydoskop' dediniz. Salonun, sahnedeki dansçılar gibi havalanıp uçuyormuşçasına hissettirmesini istiyordunuz." Annie defterine karaladığı kelimeleri ezberlemişti.

"Tanrı aşkına! Bu *canlı* kelebekler anlamına gelmiyor Annie. Işık efektlerinin kelebekleri *taklit etmesini* istemiştim." Bayan Vreeland etrafına bakındı, küçük koyu renk gözleriyle, etraflarına toplanan insanların yüzlerini inceledi. "Burada gerçek kelebekleri kastettiğimi düşünen var mı?"

Güvenlik görevlileri omuzlarını silkti.

"Ama siz öyle dediniz..." Annie'nin sesi kısıldı. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Bay Fantoni masasının arkasından çıkıp kenarına oturdu ve Annie'ye baktı. "Sana söyleneni yanlış anlamış olsan bile, kelebekler yerine güveleri getirdin."

"Bilmiyordum, yemin ederim," diye yanıtladı Annie. "Kutuda kelebekler yazıyordu. Bir karışıklık olmuş olmalı."

Bayan Vreeland ellerini havaya kaldırdı. "Ama ben canlı kelebek değil, sadece *kelebek illüzyonu* istiyordum."

"Evet, onu anladık," dedi Bay Fantoni. "Lütfen sorularımı bitirmeme izin verin."

Bayan Vreeland ince kollarını göğsünde kavuşturdu: "İyi."

"Annie, bu güveleri tam olarak nereden aldın?" diye sordu Bay Fantoni.

"Doğa Tarihi Müzesi'nden. Küratörün adı Jonathan Scarborough."

"Jonathan'ı tanıyorum, hemen telefona bağlayalım!" diye emretti Bayan Vreeland. "Santral görevlisini ara, ev numarasından aranıp bağlansın." Güvenlik görevlilerinden biri diğer odaya girdi.

Annie, kusmak üzereymiş gibi görünen Billy'ye baktı. Hayalindeki iş bir kâbusa dönüşmüştü ve Billy'yi de beraberinde dibe çekiyordu.

Bay Fantoni, Jonathan Scarborough ile hemen bağlantı kurdu. Kısa bir konuşma yaptılar, ardından Bay Fantoni telefonu kapattı. "Bu öğleden sonra birisi Bay Scarborough'u arayıp kelebek yerine güve istemiş. Kelebekleri çoktan toplayıp kutuya koymuşlar, bu yüzden gelen talep üzerine kelebekleri salıp aynı kutuya güveleri koymuşlar. Arayanın bir kadın olduğunu söyledi." Duraksadı. "Kendisini Annie Jenkins olarak tanıtmış."

Annie'nin beti benzi attı. "Ama ben değildim! Beni taklit eden biri belli ki. Hırsızlık olayıyla bir ilişkim yok, en azından bilerek. Öyle olsaydı, neden yakalanacağımı bile bile o kadar uzun süre ortalıkta dolanayım ki?"

Kalan azıcık metanetini de kaybetmek üzereydi. Onu bir suça ortak olmakla suçlayacaklardı ve gerçeği, yani olaya karışmadığını kanıtlamasının hiçbir yolu yoktu.

Saldırganın tehditkâr ifadesi zihninde belirdi. Annie, gasp olaylarının yaygın olduğu New York'ta yaşıyor olsa da daha

önce hiç saldırıya uğramamıştı. Muhtemelen uzun boylu ve geniş omuzlu olması, onu daha az çekici bir kurban haline getiriyordu. Bu gece, hayatında ilk kez fiziksel olarak tehdit edilmişti. Charlotte'la birlikte öldürüleceklerinden emindi ama bunu kimse umursamadı. Adamın ona doğru hamle yaptığında yüzündeki korkunç ifadeyi hatırladı ve ağlamamaya çalıştı.

"Yeter!"

Charlotte odaya daldı, ardından Frederick de geldi. "Bu zavallı kızın neden bu kadar üzerine gidiyorsunuz?" dedi.

"Kimsenin üzerine gitmiyoruz," dedi Bay Fantoni. "Gerçekleri öğrenmeye çalışıyoruz."

"Gerçek şu; içinde değerli bir tarihi eser olan bir bowling topu çantasını taşıyan adamı New York sokaklarında aramanız gerekirdi. Zavallı bir çocuğu ağlatmak değil."

Kimsenin yapmadığını yapmış, Annie'yi savunmuştu. Demek ona inanıyordu.

"Tüm olasılıkları araştırmalıyım Bayan Cross," diyerek itiraz etti Bay Fantoni.

"Oradaydım! Eseri çaldıktan hemen sonra onu gördüm ve eski tünele kadar takip ettim. Aradığınız adam, bu."

"Elbette, tam da bunu yapma sürecindeyiz," dedi Bay Fantoni. "Ama Bayan Jenkins onun kaçmasını kesinlikle kolaylaştırdı." Duraksadı ve Annie'ye tekrar baktı, sanki ona yeterince uzun süre bakarsa şüphelendiği şeyi itiraf edecekmiş gibi. "Ve ben de bunun nedenini bilmek istiyorum."



ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlotte

Met'in güvenlik departmanı parfüm, tıraş losyonu ve sigara karışımıyla kötü kokuyordu. Parfüm, Bayan Vreeland'ın incecik vücudundan, diğer kokular ise Bay Fantoni'nin ofisine sıkışmış bir düzine kadar güvenlik görevlisinden geliyordu. Annie, ifadesini alanlarla çevrili ahşap bir sandalyeye sinmişti; güzel elbisesi kırışmış ve kirlenmişti, yüzü parça parça kızarmış ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Charlotte, toplanan görevlilere dik dik baktı. "Oradaydım, Annie'nin nasıl tepki verdiğini gördüm. Can güvenliğimizden endişe ediyorduk. Bir şekilde depodan on yedinci yüzyıldan kalma bir Kızılderili hançerini eline geçirdi –bu arada diğer kafesli eserlere de kolayca erişilemeyeceğinden emin olmak isteyebilirsiniz– ve onu korkutup kaçırdı. O bu kadar cesur olmasaydı, kim bilir neler olacaktı."

"İyi misin Charlotte?" diye sordu Bay Fantoni. "Yaralanmadın, değil mi?"

"İyiyim." Yüzüstü yere düştüğü için avuçları hâlâ acıyordu

ama bu, kalan tek etkiydi. Sağlık görevlilerine düşmeden dolayı hafif şekilde yaralandığını söylemişti. Gözlerine ışık tutup nabzını kontrol ettikten sonra onu bırakmışlardı. Büyük Salon'da Frederick'le karşılaşmıştı. Partiden çıkanlar binadan ayrılmadan önce sıralar oluşturarak danışma masasının etrafından dolanırken güvenlik görevlileri her konuğu ve eşyalarını özenle inceliyorlardı.

Bayan Vreeland, "Kalan misafirlerimle ilgilenmeliyim. Özür mektupları sabahın erken saatlerinde gönderilmeli ve görünüşe göre hepsini kendim yazacağım," diyerek izin istedi. Annie'ye kaşlarını çattı.

Kadın idam mangasına giden bir Rus çariçesi gibi odadan çıkmadan önce, "Özür dilerim," dedi Annie tiz bir sesle.

Bay Fantoni, Charlotte'a döndü. "Charlotte, adamın neye benzediğini bize anlatabilir misin?"

Charlotte'un beyni durmuştu. İri cüssesini gözünün önünde canlandırabiliyordu, ama yüzünü hayal etmeye çalıştığında her şey bulanıklaşıyordu. "Ne yazık ki ona iyice bakamadım. Beni arkadan itti, sonra yere düştüm."

"Uzun boyluydu," dedi Annie, "koyu renk gözleri ve kısa kesilmiş gür kahverengi saçları vardı. Koyu renk bir takım elbise giymişti, kravatsızdı ve gömleğinin yakası açıktı. Boynunda komik bir gümüş kolye vardı. Haça benziyordu, ama tepesinde küçük bir daire vardı."

Charlotte şekli hemen tanıdı. "Bu bir ankh. Mısır'da sonsuz yaşamın simgesidir. Bu da adamın Mısırlı olabileceği anlamına geliyor."

Charlotte, Annie'yle göz göze geldi. Her şey birbirine bağlıydı: kayıp dosya, kayıp heykel ve geniş yakalık... Bundan emindi.

Keşke bunu kanıtlamanın bir yolu olsaydı.



Charlotte, Met'in merdivenlerinin tepesinde durmuş, karanlık geceye bakıyordu. Partiye katılanlar hâlâ sağından solundan geçerek dışarı çıkıyor, olup bitenler hakkında birbirleriyle sohbet ediyor, şaşkın ve biraz da yorgun görünüyorlardı.

"Charlotte."

Mark merdivenlerin yarısına gelmişti, smokini trençkotunun altından görünüyordu. Mark'ın onu kollarına almasına izin verdi ve başını göğsüne gömdü. Aptallığı –dosyasını kolayca kapılabilecek bir yere bırakıp Gök Mavisi Kraliçe'nin burnunun dibinden çalınmasına izin vermesi, hırsızın peşine düşmesi ve sadece kendini değil, Annie'yi de tehlikeye atması– tekrar aklına geldi. Felaket bir akşam olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Mark. "Neden herkes gidiyor? Bu partinin gece geç saatlere kadar süreceğini sanıyordum. Sana sürpriz yapmayı ummuştum."

Charlotte gözyaşlarını silip ona baktı. "Tam bir kâbustu. Hırsız en önemli parçalarımızdan birini çaldı ve onu başka bir çalışanla yüz yüze getirdiğimde bize saldırıya geçti."

"Ne? İyi misin? Yaralandın mı?" Mark, Charlotte'un kollarını tutup yüzüne baktı, sonra sanki içeri koşup birine yumruk atacakmış gibi binaya dik dik baktı.

"İyiyim. İkimiz de iyiyiz."

"'Biz' kim?"

"Met Gala için çalışan genç bir kız." Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Hathorkare klasörüm de çalındı. Üç yıllık araştırmam. Gitti."

"Çalındı mı? Kim çaldı?" Mark'ın alnındaki bir damar zonkladı.

"Aynı hırsız olduğunu tahmin ediyorum, dosyayı aldı ve işine karışmamam için tehdit dolu bir not bıraktı."

"Ne işiyle ilgili bir dosya bu?"

"Sergilenen yeni bir parçanın muhafaza tarihini araştırıyordum. Belli bir süreliğine ödünç alınmış bir tarihi eser. Çalınmış olduğunu düşünüyorum."

"Polis işin içinde mi?"

"Güvenlik ekibi, müdürle birlikte üzerinde çalışıyor."

"Neden bana bundan bahsetmedin?"

Mark'ın soruları giderek bunaltıcı hale geliyordu. Charlotte'un tek istediği eve gitmek, elbisesini çıkarıp eşofmanını giymek ve kanepede kıvrılmaktı. Az önce olanları ve bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Bu gece bodrum katta geniş yakalığın keşfinde rol aldığı, onu elinde tuttuğu ve onu doğduğu topraklardan koparmaya çalışan adamı sevdiği için Hathorkare laneti sanki bir kez daha onu cezalandırmak için ortaya çıkmıştı. Uzun zamandır kayıp olan anılarla başı dönüyordu.

Mark iç çekti. "Burada olamadığım için özür dilerim. Yanında olmalıydım."

Charlotte bir an sessiz kaldıktan sonra, "Lori ne yaptı?" diye sordu.

"Seçmeler için çalıştık ve mükemmeldi, doğuştan yetenekli. İster inan ister inanma, bence bu konuda bir şansı var."

"Harika." Kelime ağzından düz, alaycılık sınırında bir tonda çıktı, oysa bunu o şekilde söylemek istememişti.

"Bak, zor bir hafta geçirdin, anlıyorum," dedi Mark. "Fakat seni temin ederim ki Lori iyi bir çocuk. Ona biraz hoşgörü göstermeye hazırım ve umarım sen de öyle yaparsın."

"Bana öyle geliyor ki ona çok fazla hoşgörülü davranıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

Charlotte'un son bir saattir yaşadığı öfke, Lori'ye olan kızgınlığıyla birleşti ve kelimeler kendiliğinden döküldü.

"Kimseye hesap vermiyor. Kirli kıyafetlerini çamaşır makinesine atıyor ve iki gün orada bırakıyor. Bana ve annesine karşı kaba davranıyor ama sonra sen varken çok tatlı oluyor."

"Açıklaması zor Charlotte ama şu anda kendini ifade edebilmesi için biraz alana ihtiyacı var, onayladığımız bir şekilde olmasa bile." Sanki Charlotte, Tiyatro Sanatları 101 öğrencilerinden biri, kendi de profesörmüş gibi konuşuyordu. "Belki de anne olmadığın için nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsundur."

Charlotte bir köpek olsaydı, o an ona hırlardı. "Sözlerine dikkat et Mark!"

"Ne? Çok sevdiğim bu iki kadın arasında barış sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yanıma taşındığında böyle bir şeyi beklemediğimizi biliyorum ama Lori benim kızım, yani bu paketin bir parçası. Belki de hiç çocuğun olmadığı için bunu anlamıyorsundur. Ben sadece senin biraz rahatlamanı istiyorum."

Yıllarca insanlar, Charlotte'a çocuğu olup olmadığını sorduğunda ve olmadığını öğrendiğinde ona kibar bir anlayışla bakmışlardı. Sanki Charlotte'un asla bilemeyeceği bir sırrın bekçileriymiş gibi, hayatında bir oğlu veya kızı olmadığı için kendilerinden aşağıymış gibi. Ya da onun bağımsızlığını ve özgürlüğünü kıskandıkları için küçümseyici bir tavır takınıyorlardı. Bu, Charlotte'un onların gördüğü dünyaya uymadığı gerçeğini gizlemekten başka bir şey değildi. Özellikle 1940'lar

ve 1950'lerde bir kadının bekâr olması bir yoldan çıkmaydı, kısırlık olarak düşünülürdü. 70'lerin başlamasıyla birlikte genel kanı biraz yumuşamıştı, ancak bu daha çok gençler için geçerliydi. Altmış yaşında, Charlotte'un kurtuluşu yoktu.

Zamanı gelmişti. Ona yakın olan insanlardan, özellikle de Mark'tan sır saklamaktan yorulmuştu. Mark, onun için en iyisini isteyen ve onu kendinden uzaklaştırdığında ya da içine kapandığında pes etmeyen bir adamdı.

"Bu konuda yanılıyorsun," dedi Charlotte.

"Neyde yanılıyorum?" diye sordu Mark.

"Ben de bir *anneydim*. Üç ay kadar."

Mark'ın yüzü bembeyaz oldu. "Bu ne zamandı?"

"Mısır'da. Ben de evliydim."

Charlotte, beklediği duygular Mark'ın yüzünden geçerken onu inceledi: şok, ardından acıma, sonra da kafa karışıklığı. "Bunu bana neden hiç söylemedin?"

"Kimseye söylemedim. Annemle babam biliyordu ama etraftan duyulmasını istemediler, bu yüzden eve döndüğümde bunlar hiç yaşanmamış gibi davrandık." Everett'in terk edişini hatırlayarak duraksadı. "Bir keresinde bana yakın birine söyledim ama yanlış yaptığımı gördüm. Sanırım hatalarımdan ders çıkardım."

Hafifçe sendeledi. Mark ellerini onun omuzlarına koydu. "Haydi oturalım."

Dolunay, yeryüzünün sert bakışlarından kendini korumak istercesine bulutların arkasına çekilirken Charlotte, Mark'a Henry ile tanışmalarını, aceleyle yaptıkları evliliği ve Layla'nın doğumunun yaşattığı mutluluğu anlattı. Konuşurken bir kez Mark'a baktı, ama adamın yüzüne yansıyan acı, Charlotte'un

gözlerini önlerindeki meydana dikerek bakışlarını kaçırmasına neden oldu. Layla'nın tatlı kişiliğinden ve hırslarını bir kenara bırakma pahasına da olsa anne olmaktan ne kadar keyif aldığından bahsetti. Henry hapşırdığında Layla'nın ağzının nasıl şaşkın bir O şekline dönüştüğünden. Krallar Vadisi'nin ne kadar sıcak ama mezarların içlerinin ne kadar serin olduğundan. Anne ve eş olarak geçirdiği son geceden, geminin batışından ve Leon'un bavulundan geniş yakalık düştüğünde hissettiği şaşkınlıktan bahsetti. Layla'nın, Henry'nin kollarında onun için ağladığından.

"İkisini de bir daha görmedim. Boğuldukları düşünülüyor. Krallar Vadisi'ne hiç gitmemeliydim, Kahire'de kalmalıydım. Ya da Tanrı aşkına, New York'a daha erken dönmeliydim. Aklımdan ne geçiyordu ki?"

"Âşıktın. İşini de seviyordun."

"Bebeğimi korkunç bir tehlikeye attım."

"Bilemezdin. Dürüst olmak gerekirse, Henry o son gece ikinizi de tehlikeye atmış gibi görünüyor."

"Oradan o kadar aceleyle ayrılmamız mantıklı değildi. Henry'nin neden iki ayağımızı bir pabuca sokarak oradan ayrılmak istediğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Geriye dönüp baktığımda, onun Leon'la beraber şüphe uyandıran birtakım işler çevirdiklerini ve belki de Polonyalıların işi bırakıp geri çekilmesini, onlarla birlikte ülkeden çıkıp ülkeden ayrılışa bir bahane olarak kullandıklarını görebiliyorum. Belki de Leon'u koruyordu. Ne olursa olsun, Leon'un bavullarından birinin içinde Mısır Müzesi'nde olması gereken geniş yakalık vardı. Met'te ortaya çıkan eser de tam olarak oydu."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Gemiden nasıl kurtuldun?"

Gerçek trajedinin etrafında dans ediyorlardı. Fakat hepsi birbiriyle bağlantılıydı.

"Sıkışmıştım, şu ağır ahşap güverte şezlonglarının altında ezilmiştim ve Henry'nin bebeği üst güverteye götürmesi konusunda ısrar ettim. Leon beni kurtarmak için kalmıştı ama gemi aniden diğer tarafa yattı ve ağır şezlonglar kaydı, aynı zamanda su üzerimize o kadar hızlı geldi ki hiçbir şeye tutunamadım." Birkaç kez derin nefes aldı, kendini toparladı. "Bir anda kendimi karanlık suların içinde buldum. Can yeleğim olmasaydı kesinlikle boğulurdum. Henry'ye tekrar tekrar seslendim ama gemi gözden kaybolmuştu ve uzun bir süre sonra yakındaki bir teknenin kaptanı sesimi duyup tekneye aldı. O zamana kadar sesim neredeyse kısılıp gitmişti, hâlâ orada olabilirler diye sudan çıkmak istemedim ama beni çekip karaya götürdüler."

"Tanrı'ya şükür. Kıyıya vardığında ne oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse, delirdim. Ağlayıp uyumaktan başka bir şey yapamadığım bir noktaya geldim. Beni hastaneye götürüp bir süre orada tuttular. Henry ve Layla'yı sormaya çalıştım ama çok az kişi kurtulmuştu. Cesetleri asla bulunamadı. Nil Nehri'nin bu konuda acımasız olduğunu söylediler."

"Çok üzgünüm Charlotte." Mark'ın gözleri kızarmıştı. "Bundan hiç haberim yoktu."

"Annemle babam bu konuda konuşmamamda ısrar ettiler. Böylesi daha kolaydı."

"Ama bu korkunç. Bir bebeğin olmuş, sen bir annesin."

"New York'a döndüğümde, Bay Zimmerman beni Met'te

yarı zamanlı olarak işe aldı. Üniversiteye tekrar kaydoldum, diplomamı aldım. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak, Mısır'dan ayrılırken geride bıraktığım bir kâbusmuş gibi davranmak daha kolaydı."

"Yine de geniş yakalık kurtuldu."

"Evet. Bu da bana söylenen diğer her şeyi merak etmeme neden oluyor. Leon kurtulduysa belki Henry de kurtulmuştu? Ya..."

Cümlesini tamamlayamadı.

"Evden çıkmadan telefonda konuştuğun adam kimdi?" diye sordu Mark.

"Adı Tenny Woods. Geniş yakalığın şu anki sahibini bulması için onu tuttum."

Mark, Charlotte'a sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi baktı. Bir bakıma öyleydi de.

"Sana söylemediğim için özür dilerim," dedi Charlotte.

"Hayır, o senin geçmişindi, senin tarihindi ve gerektiği gibi saygı göstermeliydin. Bana söylemediğin için kızgın veya üzgün değilim, umarım bunu anlarsın."

"Anlıyorum." Şimdiye kadar doğru şeyleri söylüyor ve bu haber karşısında durumu oldukça iyi idare ediyordu. Fakat Charlotte deneyimlerinden çok iyi biliyordu ki bu ilk tepkiler her zaman tutmuyordu.

Mark küçük bir ses çıkardı ve dizine vurdu. "Lori'nin bebeklik fotoğrafı. Tabii ya!"

"Ne?"

"Yatak odasındaki komodinin üstündeki. Her zaman belirli bir açıyla çeviriyorsun, sonra ben de düzeltiyorum. Ama yataktayken göremeyeceğin şekilde çeviriyorsun, değil mi?"

Mark'a hayatının en büyük sırrını vermiş, onu çok şaşırtmış ve geçmişini saklayarak güvenini kırmıştı. Yine de Mark, Lori'yi üç aylık bir bebekken görmemek için gümüş çerçeveyi hafifçe hareket ettirdiğini fark etmişti, çünkü bu ona o aylarındaki Layla'yı çok fazla hatırlatıyordu.

Mark en küçük hareketin, sırrın en büyüğünü açığa çıkardığını anlamıştı.

Bunun üzerine hıçkırmaya başladı. Bir hafta, bir ay veya bir yıl içinde olan ne varsa tamamen Charlotte'un kontrolü dışındaydı. Şimdilik onun kollarında yeni yas tutmaya başlayan bir annenin gözyaşlarını döküyordu.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI



ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie

Annie müzeden çıkarken kendini toparlamak için birkaç kez derin nefes alıp verdi. Çıkarken güvenlik görevlileri çantasını aramışlardı ama bu boşunaydı; Gök Mavisi Kraliçe'yi çalan adam artık çok uzaklarda bir yerlerdeydi. Boş kaideyi düşünmek canını acıtıyordu ve Charlotte Cross'un bu dünyada kaybını onun kadar güçlü hisseden az sayıdaki kişiden biri olduğunu biliyordu. Belki de bu yüzden, ortak öfkelerinin etkisiyle ikisi de adamın peşine düşmüştü.

Charlotte, Annie'yi savunmaya çalışmıştı, ama Bay Fantoni geri adım atmayı reddetmişti. "Hançer olsun ya da olmasın, zarar görmeden kaçtı. Buradan nereye gidersek gidelim, NY Polis Departmanı veya FBI seni sorgulamak isteyebilir," demişti Annie'ye. Sonunda da, "Bu süre zarfında müzeye adım atmayacaksın ve inan bana, gözüm üzerinde," diyerek onu kovmuştu.

Annie başını büyük bir belaya sokmuştu. Hırsız yakalanana dek şüpheli olacaktı. Basamaklardan aşağı inmeye başladı ama Charlotte'un yarı yolda bir adamla sohbet ettiğini gö-

rünce durdu. Başları neredeyse birbirine değiyordu ve adam kolunu onun omzuna atmıştı. Her ne oluyorsa mahremdi ve Annie yanlarına giderek haddini aşmak istemiyordu. Bunun yerine, düşmemek için her basamağa odaklanarak en sol tarafta kaldı.

"Ah, özür dilerim."

Karanlıkta, merdivenlerde oturan birine neredeyse çarpıyordu. İrkilerek, ceketi kucağına özenle katlanmış, geriye taranmış saçları lambanın loş ışığında parlayan Billy'yi tanıdı. O günün erken saatlerinde, büyük bir gece olacağını bilerek, bu yüzden en iyi şekilde görünmek isteyerek saçlarını dikkatlice geriye doğru taradığını hayal etti ve onun için yüreği parçalandı. İkisi için de.

"Annie. Selam." Başını kaldırıp ona neşesiz bir gülümsemeyle baktı.

"Eve gitmek için acelen yok mu?" diye sordu Annie.

"Yok." Beşinci Cadde'de süzülen taksilere baktı. "Annemle babama ve amcama her an işimi kaybedebileceğimi söylemek istemiyorum."

Annie ona döndü. "Çok üzgünüm, hepsi benim suçum. Keşke Bayan Vreeland'ın ne demek istediğini en başta anlasaydım. Ya da ne demek istemediğini. Ben bir aptalım."

"Hey, onun yukarıda anlattıklarının yarısını bile anlamadım. Sanki başka bir dil konuşuyormuş gibiydi. Belki de bu iş için fazla aptalımdır."

"Hayır, değilsin. Sadece bana yardım ediyordun. Ayrıca unutma, asıl kötü adam, isteğimi kelebeklerden güvelere çeviren kişiydi. Biri beni eline geçirmek için oradaydı. Çapraz ateşe yakalandın ve bunun için üzgünüm."

"Güvenlik görevlilerinin işi, girip çıkan tüm paketleri incelemektir. Ben batırdım."

"Dikkatini dağıttığım için."

Billy ona döndüğünde, gözlerinin öfke ve suçlamayla dolu olmasını bekledi ama sadece yorgun görünüyordu. "Evet. Çünkü çok güzel görünüyordun."

Annie'nin içi eridi. Daha önce kimse ona böyle bir şey söylememişti. Bu tür iltifatlar genellikle annesine yapılırdı, Annie'ye değil. Bir an birbirlerine baktılar; sonra Annie sessizliği bozarak, "Bunun için seni kesinlikle işten atacaklar mı? Çok sert bir karar gibi görünüyor," dedi.

"Güvenlik görevlileri sendikalıdır, bu yüzden biraz korumam var. Her şeyi halletmeleri birkaç hafta sürecek. Ya da o kadar sürmeyecek."

"Bu iş dışında başka ne yapardın?"

"Artık lisans diploması için başvurmayacağım. Ne anlamı var?"

"Teknisyen olmaya çalışmayacağını mı söylüyorsun?"

"Bundan sonra beni kim işe alır ki?"

"Belki sendika her şeyi açıklamana yardımcı olur ve Met'te kalabilirsin."

"Harika olur. Sanırım bekleyip göreceğiz."

Annie bundan sonra kendi başına ne geleceğini merak etti. Kendini bir hapishane hücresinde kilitli, etrafı FBI'ın cevaplayamadığı sorularıyla dolu hayal etti.

Her şeyin ötesinde, müzeye bir daha girmesine izin verilmiyordu ve bu düşünce onu mahvediyordu. Artık müzenin koridorlarında dolaşıp tarih derslerinin tadını çıkaramamak acı bir kayıp olacaktı. Diğer New York müzelerinin hiçbiri, ne

kadar görkemli olursa olsun, ona yaklaşamıyorlardı bile. Fakat yine de Gök Mavisi Kraliçe'nin boş kaidesinin yanından geçmek ve istemeden de olsa çalınmasındaki rolünü hatırlamak yeterince korkunçtu.

Billy'ye veda etti, görkemli cepheye son bir kez baktı ve karanlık geceye doğru yola koyuldu.



Annie, evinin kapısını açmadan önce kendini hazırladı. İçeride ışıklar yanıyordu ki bu tuhaftı. Evin zifiri karanlık olmasını, yatak odasından gelen tek sesin annesinin hıçkırıkları olmasını beklemişti. Ama ne ikili olmuşlardı: bir haftadan fazla bir işte çalışamayan Annie ve bir aydan fazla bir erkeği elinde tutamayan Joyce. Bu dünyadaki diğer insanlar bu hıza nasıl ayak uydurabiliyorlardı? İş buluyorlardı, terfi alıyorlardı, biriyle tanışıyorlardı, evleniyorlardı. Annie ve annesi ise birbirlerinden asla kurtulamayacakları bir döngünün içinde sıkışıp kalmışlardı. Yirmi yıl da geçse hiçbir şey değişmeyecekti: Joyce, yorgun bir Tennessee Williams* kahramanı gibi yerel barları dolaşacak ve Annie, Bayan H öldükten sonra binayı satın alan kişi için üst kattaki evi temizleyerek geçimini sağlayacaktı. Acınası bir durumdu.

Ona hayatının fırsatı verilmişti ve her şeyi mahvetmişti. Sadece kendisi için değil, Billy'yi de beraberinde sürüklemişti ve bu, durumu daha da kötüleştirmişti. Diana Vreeland'ın asistanlığı gibi bir işin, kapasitesinin ötesinde olduğunu bilmeliydi. Eğitimi yetersizdi, dünyaya dair bilgisi ise daha da azdı.

* Tennessee Williams Amerikalı oyun yazarıdır. Williams'ın kahramanları genellikle kırılgan, melankolik, tutkulu ve içsel çatışmalarla boğuşan; hayal kırıklıkları, özlemler ve toplumsal baskılar arasında sıkışmış dramatik figürlerdir.

Bir gün bile dayanabilmiş olması inanılmazdı. Yine de bir süreliğine de olsa başarılı olabileceğini hayal etmemişti. Belki de Yukarı Doğu Yakası'ndaki gösterişli özel okullardan birine gitseydi, kelebeklerin bir metafor olduğunu hemen anlar ve bir giyim sergisinde kumaş yiyen böcekleri serbest bırakmak gibi bir aptallık yapmazdı. Tıpkı Bayan Vreeland'ın güvenlik ofisinde onu azarladığı an gibi utançtan kızardı.

Radyoda yumuşak bir klasik müzik çalıyordu ve içeride tuhaf bir koku vardı. Joyce'u mutfakta, elbisesinin üzerine mutfak önlüğü giymiş, fırından bir şey çıkarırken buldu.

"Anne?"

"Ah, Annie. Çaydanlığı kaldırır mısın?"

Annie çaydanlığı ocağın üzerinden aldı, Joyce da dikkatlice fırın tepsisini ocağın üzerine koydu. Annie eğilip kokladı. Joyce muzlu ekmek yapmıştı. Onun böyle bir şey yapmış olmasının düşüncesiyle bile nutku tutuldu. Annesi yıllardır buna benzer şeyler yapmamıştı.

"Eve geldiğimde bazı muzların çürümeye başladığını fark ettim, bu yüzden yaptım," dedi Joyce göz kırparak. "Diana Vreeland'ın peşinde bütün akşam koşturduktan sonra bir şeyler atıştırmak isteyebileceğini düşündüm. Acıktın mı?"

Acıkmıştı. Aslında açlıktan ölüyordu. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişti.

Tezgâhın başına oturdu ve annesinin fırın eldivenlerini çıkarıp dikkatlice bir dilim kesmesini izledi. Ekmek yeterince soğumadığı için tabakta dağılmıştı. Normalde bu, Joyce'u kendi beceriksizliği diye ağlatırdı ama parçalanmış topaklı kümeyi Annie'ye uzatırken sadece güldü. "Çok sıcak, soğuması için bir dakika bekle. Gala nasıldı?"

"Şey, tamam." Annie, Joyce'un bu versiyonuna en ufak bir şekilde güvenmiyordu. Anne rolünü abartıyordu, maskesi dağılıp muzlu ekmeğin tamamını odanın bir köşesine fırlatana ya da hıçkırıklarla yere yığılana kadar bir başka ayrılığa karşı kendini olabildiğince uzun süre tutmaya çalışıyor olabilirdi.

"Söyle bakalım, benim tanıyabileceğim kimler oradaydı?"

"Diana Ross. Belediye başkanı." Annie'nin aklı bomboştu. Annesi onu pek dinlemediği, bunun yerine müzikle birlikte usulca mırıldandığı için bunun bir önemi yoktu. "Sizin geceniz nasıldı?"

"Ah, harikaydı."

Joyce ellerini arkaya uzatıp önlüğünü çözdü, sonra dikkatlice kare şeklinde katladı. Tezgâha koydu, bir eli üzerinde oyalandı. Annie ancak o zaman neler olduğunu anladı.

Annesinin yüzük parmağında büyük bir opal vardı. Süt beyazı taş, minik renkli pırıltılar saçıyordu.

Annie yüzüğe, annesinin yüzüne, sonra tekrar yüzüğe bakarak, "Bu ne?" diye sordu.

"Brad bana evlenme teklif etti!" Joyce bir çocuk gibi zıplayıp kollarını açtı. Annie tezgâhın arkasından kayarak ona sarıldı ve onunla birlikte hafifçe zıpladı, Joyce'un istediği de buydu zaten. "Akşam yemeği yedik, bana kötü haberi vermesini bekliyordum –annesinin hasta olduğunu ve onun evine uçmak zorunda olduğunu ya da şirketinin onu Timbuktu'ya göndereceğini– daha önce duyduğum her türlü yalanı. Ama o, daha önce benim gibi biriyle hiç tanışmadığından bahsetmeye devam etti. New York'u ne kadar sevdiğini ve işini bırakıp buraya yerleşeceğini söyledi. Sonra tek dizinin üzerine çöktü ve garsonlar şampanya getirdi. Görmeliydin, muhteşemdi! Herkes alkışlayıp bizi tebrik etti, hatta bize tatlı ikram ettiler!"

"Vay canına."

"Brad beni kimsenin anlamadığı gibi anlıyor. Birbirimizi anlıyoruz, bunu açıklamak zor."

"Bir dakika, onun buraya taşınacağını mı söylüyorsun?"

"En iyi yanı da bu. Yarın Nashville'e uçacak, eşyalarını alıp geri dönecek. Hafta sonuna kadar burada olur."

"Ya işi?"

Joyce yüzüklü elini havaya kaldırdı. "Her yerde iş bulabileceğini söyledi. Satış bölümünde çalışıyor, sorun değil."

"Nerede yaşayacak?"

Joyce lavaboya dönüp suyu açtı. "Ah, bilirsin işte, en mantıklısı neresiyse orada." Bulaşık eldivenlerini takıp karıştırma kabına deterjan döktü.

"Bu ne anlama geliyor?" Annie bu kadar çok soru sormak istememişti ama aldığı cevapların hiçbiri içine sinmemişti.

Joyce, yüzünde hayalperest bir gülümsemeyle kabı süngerle ovdu. "Burada, diye düşündüm. Yani, neden olmasın? Çok fazla eşyası olmadığını söyledi, bu yüzden kolay bir geçiş olacak."

Annie, annesi gözlerini kaçırmasın diye mutfağın lavaboya yakın, dar köşesine sıkıştı. "Üçümüz burada nasıl yaşayacağız? Zaten ikimiz bile zor sığıyoruz. Kanepede mi yatacağım? Ya kıyafetleri? Dolaplarımızda yer yok. Önceden benimle konuşmadan bunu yaptığına inanamıyorum."

Joyce süngeri kabın içine fırlatıp eldivenlerini çıkardı. "Benim için mutlu olamayacağını biliyordum. Şimdi nihayet istediğimi elde ettiğime göre kıskançlık yapıyorsun."

"Kıskançlık mı? Bir yabancının işinden ayrılıp evimize taşınacak olmasını mı? Onun hakkında gerçekte ne kadar bilgiye

sahipsin ki? Bana sorarsan, buradan bakıldığında tam bir beleşçi gibi görünüyor." Yüzüğe baktı. "Opal taş mı? Sen bundan daha değerli değil misin?"

"Opali seviyorum ve o da bunu biliyordu. Bu yüzden onu seçti."

Annie, annesinin opale olan sevgisini dile getirdiğini hiç duymamıştı. Bir kocaya sahip olmayı o kadar çok istiyordu ki kocasının istediği her türlü hâle bürünmeye hazırdı. "Onun bizimle yaşamasına razı olduğuna inanamıyorum."

"Aslında hayır, pek öyle değil."

"Az önce öyle dedin. Gelecek hafta sonuna kadar hem de."

"*Bizimle* değil. Benimle."

Annie ilk başta konuşamayacak kadar şoka uğradı. Kendini biraz toparladıktan sonra, "Ya ben ne olacağım?" diye sordu.

Joyce yanaklarını içeri çekti. "Artık büyüdün Annie. Bir işin var ve iyi bir maaş alıyorsun. Senin yaşındaki diğer kızlar gibi olmak, ev arkadaşları bulmak, onlarla şehir merkezinde bir evi paylaşmak isteyeceğini düşündüm. Modelliğe ilk başladığımda ben de öyle yaptım ve çok eğlenceliydi. Uzun zamandır benimle ilgileniyorsun, şimdi kanatlarını açmanın zamanı geldi. Sonunda özgürsün. Heyecanlanacağını düşünmüştüm."

"Bir haftadan kısa bir süre içinde evimden atılacağım için heyecanlı olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Elbette." Annie'nin gözlerine bakmadı.

Annie'nin annesini bir ruh halinden diğerine sürüklememek için bastırdığı tüm kırgınlıkları yüzeye çıkmaya başladı. Joyce'un geçmişin gerçekliğini çarpıtma şekli canını acıttı. "Yıllardır yeterince yiyeceğimiz olup olmadığından emin oldum. Sen bir ruh halinden ötekine savrulurken seninle ve er-

kek arkadaşlarınla ilgilendim. Planının erkek arkadaşının hep birlikte yaşayabileceğimiz bir apartman dairesi satın alması olduğunu sanıyordum?"

"İşler değişir. Lütfen Annie, bu ilişkiyi ilerletmeliyim."

"Neden? Neden olduğumuz gibi kalamayız? O buraya taşınmadan önce kendi evini alabilir ve sen de yavaş yavaş ilişkini ilerletebilirsin. İşini bu kadar çabuk bırakmaya razı olan bir adama neden güvenesin ki? Acaba en baştan beri bir işi var mıydı, yok muydu diye merak ediyorum."

"Onunla hiç tanışmadığın halde bunu nasıl söyleyebiliyorsun bilmiyorum."

Bütün işaretler felaket bir sonun emareleriydi. Şüphesiz bu Brad, bir sonraki hamlesini düşünürken New York'ta bedava kalacak bir yer arayan tembel bir herifti. Brad neye bulaştığının farkında bile değildi. İkisi, Joyce'u çaresiz ve savunmasız bırakacak bir uçuruma sürüklenecekti ve onu tek kurtarabilecek kişi olan Annie yanında olmayacaktı. "Onunla hiç tanışmadım, çünkü beni tanıştırmayı reddettin. Çünkü yetişkin bir kızın olduğunu bilmesini istemedin."

"Artık evden ayrılmış, kendi başına yaşıyor olması gereken yetişkin bir kızım."

"Gitseydim, kendi başına nasıl idare edebilirdin?"

"Konu bu değil," diye geçiştirdi Joyce. "Bir işin var, geçici de olsa kalacak bir yer bulmak için ulaşabileceğin havalı müze işinden iş arkadaşların olmalı. Ya da okuldan arkadaşların. Gerçekten yaşıtlarınla birlikte olmalısın."

"Hiç arkadaşım yok ve nedenini biliyor musun? Çünkü bizi geçindirebilmek için iki işte çalışıyordum."

"Elimden gelenin en iyisini yaptım –"

Annie onun sözünü kesti. "Ayrıca dürüst olalım, beni burada istememenin asıl sebebi, sana gerçekte ne kadar yaşlı olduğunu hatırlatmam."

Suratına inen tokadı beklememişti. Annesi ona daha önce hiç vurmamıştı, küçük bir kızken bile. Joyce, elini Annie'nin yanağından çeker çekmez dehşetle irkilerek, "Özür dilerim canım," dedi.

Annie, annesinin onu artık özgür bırakma adı altında sokağa atacağı günün geleceğini bilmeliydi. Üstelik artık o havalı müze işine bile sahip değildi. Fakat bunu Joyce'a itiraf etmek, onun kızına karşı uygun şekilde anlayışlı bir ifade takındığını görmek mümkün olmayacağı için gereksizdi, çünkü altta Brad'in gelip Annie'yi kanepede bulması düşüncesi yatıyor ve o bundan dolayı panikliyordu.

Annie'nin gidecek hiçbir yeri yoktu ve işsiz kaldığı için hiçbir ev sahibi onu kabul etmezdi.

Yıllardır annesinin zor günlerinde ona destek olarak iyi bir evlat olduğunu sanmıştı, ama aslında onun bakıcısı olarak değerli zamanını kaybetmiş, boşa harcamıştı.

Yatak odasında bavulunu kıyafetleri ve sabun, diş fırçası gibi banyo malzemeleriyle doldurdu. Kızını evden atmaya cesaret edebildiyse gider ve annesinin bunun sonuçlarına katlanmasına izin verirdi.



Annie, anahtarıyla Bayan H'nin evinin kapısını açıp sessizce içeri girdi. Yapması gereken şey sadece birkaç dakika sürecekti. Ön koridordaki dar masanın üzerinde Bayan H'nin hırsızları caydırmak için her zaman açık bıraktığı lamba yanıyordu.

Fakat Annie kapıyı arkasından kapatır kapatmaz gıcırdayan ikinci kat sahanlığında ayak sesleri duyuldu.

"Bayan H, benim, Annie," dedi çabucak. "Uyandırdığım için özür dilerim."

Merdivenlerin tepesinden bakan Bayan H, gözlüğünü burnuna doğru indirdi. Yüksek yakalı, Viktorya dönemi bir gecelik giymişti ve beyaz saçları kurdeleyle toplanmıştı.

"Ne yapıyorsun burada? Saat kaç?"

"Özür dilerim. Biriktirdiğim parayı almam gerek. Acil bir durum olmasaydı sizi rahatsız etmezdim."

Bayan H, tırabzanı tutarak yavaşça merdivenlerden indi. "Bu saatte paraya ne için ihtiyacın olabilir ki?"

"Sanırım bir otel odasına ihtiyacım var. Sonra da yiyecek ve diğer şeyler için paraya ihtiyacım olacak."

"Annenle yine tartıştınız mı?"

"Öyle bir şey işte. Artık tek başımayım."

Annie bodrum katındaki daireden fırladıktan sonra kaldırımda bir an beklemiş, annesinin onu takip edip, içeri çağırarak az önce yaşananlar için özür dilemesini boşuna ummuştu. Fakat boşuna beklemişti, çünkü artık annesinin odağı o değildi; zaten hiç olmamıştı...

"En azından sabaha kadar bekle," dedi Bayan H. "Annen aklını başına toplayacaktır."

Annie'nin teni utançla diken diken oldu. "Lütfen. Paraya hemen ihtiyacım var, yoksa bu saatte burada olmazdım."

Bayan H onu içeri alıp mutfağa doğru elini salladı. Annie, mutfakta geçen seferki sandalyesine oturdu. Bayan H, demliği ocağa koydu. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Bu gece Met Gala'da bir karışıklık oldu. Artık orada çalışamayacağım."

"Şey, işin için üzgünüm. Diana'nın emrine amade olmanın nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim."

Sonunda ne kadar berbat bir hâl alırsa alsın, Annie işi kabul ettiğine pişman değildi. Şehirde koşturmanın, ayak işlerini yapmanın ve bir ekibin parçası olmanın verdiği mutluluk, daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi. "Kısa bir süreliğine de olsa harikaydı. Fakat üstüne üstlük annem nişanlandı, bu yüzden yaşayacak yeni bir yer bulmam gerekiyor."

"Şuna ne dersin? Sen biraz burada kal. Üçüncü kattaki boş odaya yerleşebilirsin."

"Sana yük olamam."

"Gecenin bu geç saatinde senin dışarıda olmana izin veremem, güvenli değil ve giydiğin kıyafet yanlış anlaşılmana sebep olabilir."

Annie, beş saat önce büyük bir umutla üzerine giydiği elbisesine baktı. Etek ucu kirliydi, ayakları acıyordu ve annesi az önce öz kızı yerine bir erkeği seçmişti. Hem içinde bulunduğu kötü durum hem de Bayan H'nin ona gösterdiği beklenmedik nezaketle gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Şimdi, ağlama. Şöyle düşün: Artık özgürsün."

Annie gözlerini sildi. "Ne yapmakta özgürüm?"

Bayan H elini havada dolaştırdı. "Ne istersen. Sağlıklısın ve gençsin, dışarı çık ve biraz hayatını yaşamaya çalış."

"Ama ne yapacağımı veya nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bahane. Bu gece boş odada kalıp biraz dinleneceksin. Yarın bana kahvaltı hazırlayıp yeni bir başlangıç yapabilirsin. Yapmak istediğin bir sonraki şeyin ne olduğunu düşün."

"Çuvalladığım işi düzeltmek istiyorum. Çok kötü çuvalladım. Hem de sadece kendi hayatımı değil, başkalarının hayatlarını da etkiledim."

"Hadi, hadi. Dramatik olmayı bırak. Sen daha çocuksun. Bu yaşta çuvallaman *gerekiyor*. İşleri düzeltmek için hâlâ bolca zamanın var. Benim yaşıma geldiğinde her şey için çok geç oluyor; af dilemek için bile, çünkü kırdığın insanlar ölmüş oluyor."

Annie, Bayan H'nin hiç bu kadar dobra konuştuğunu duymamıştı ve gülmeden edemedi. "Ay. Özür dilerim."

Bayan H kıkırdadı. "Berbatım, değil mi? Evet, doğru. O zaman ve ancak o zaman, her şey gerçekten biter. O yüzden ne kadar zor durumda olduğundan yakınmayı bırak. Seksen yaşına geldiğinde yakınabilirsin."

Ayağa kalktı, tezgâhta duran Annie'nin parasıyla dolu kurabiye kavanozunu aldı ve masaya koydu. "O zamana kadar, hayatına devam et."



YİRMİNCİ BÖLÜM

Charlotte

"Bak Charlotte, öylece Met'e gelip Gök Mavisi Kraliçe'yi kurtarmak için yardım teklif edemem. İşler böyle yürümüyor."

Tenny Woods, paltosunu çıkarırken kahvesini masasına bıraktı ve Charlotte'a temkinli bir şekilde baktı.

Uykusuz bir gecenin ardından saat sekiz buçukta Tenny'nin ofisine gelmişti. Mark'la Met'ten döndüklerinde Mark doğruca yatağa gitmiş, o ise akşamki tuhaf olaylar dizisini bir araya getirmeye çalışmak için yemek odasına çekilmiş ve sonunda aklı karışmış bir vaziyette oturma odasındaki kanepeye yığılmıştı. Mark'ın yatakta ona katılmasını istediğini biliyordu ama onu koruma ve anlama ihtiyacı, ilk başta rahatlatıcı olsa da aynı zamanda boğucuydu da. Mark'ın bütün sorularının cevaplarını bilmiyordu ve daha kendini kontrol edemeden, yan çizme huyu devreye girdi.

Aynı zamanda, bunu tek başına çözemezdi. Tenny Woods'un yardım edebileceğini umuyordu. Şu anda somut bir şey yapması gerekiyordu. Harekete geçmeliydi.

"Met'in olabildiğince çok yardım isteyeceğini düşünürdüm," dedi. "Gök Mavisi Kraliçe, koleksiyonun önemli bir parçası." Geçen geceki olaylar hakkında anlattıkları kuşkusuz tutarsız ve kafa karıştırıcıydı, ancak Tenny işin temelini anlamış gibiydi: Charlotte tehditkâr bir not almıştı ve önemli dosyalarından biri kaybolmuştu; muhtemelen tarihi eserin kaynağı hakkında daha fazla soru sormasının önüne geçmek için bu yapılmıştı. Üstelik muhtemelen güveler bir dikkat dağıtma taktiği olarak kullanılarak değerli bir heykel çalınmıştı. Bir sürü "olasılık" söz konusuydu. Tüm bunlar, konuşma arasında kahvesinden birkaç yudum alan Tenny'ye olduğu kadar ona da çılgınca geliyordu.

"Met'in kendi güvenlik ekibi var, ihtiyaç duyarlarsa bana ulaşırlar," dedi.

"Sonra ne olacak? Basına mı gidecekler?"

"Sonra New York Polis Departmanı'na ve onların Mülk ve Kurtarma Birimi'ne haber verecekler. FBI ile de iletişime geçebilirler."

"Siz olsaydınız ne yapardınız?"

Tenny biraz düşündükten sonra, "Önceliğim heykeli kurtarmak olsaydı, basına gider ve Ulusal Antika ve Sanat Tüccarları Derneği'ni uyarırdım. Ama bunun işe yarayacağının bir garantisi yok. Bu tür suçlarda kurtarma oranları yüzde ondan az," dedi.

Yüzde ondan az. Heykel ne kadar sık el değiştirirse (hırsız onu vicdansız bir satıcıya rehin verir, o da onu gizli bir müşteriye, o da şüphelenmeyen bir koleksiyoncuya satar) onu bulma şansı o kadar az olurdu. Şansları pek iyi değildi.

Tenny aldığı notlara baktı. "Şu kız, Annie Jenkins, güveleri

serbest bırakan kız. Suç şebekesinin bir parçası olduğundan mı şüpheleniyorlar?"

"Evet şüpheleniyorlar ama ben bu fikre katılmıyorum. Çok korkmuştu ve bence numara yapmıyordu."

"Kayıp dosyanın ve tehdidin hırsızlıkla bağlantılı olduğuna seni inandıran nedir?"

Charlotte, böyle doğrudan sorulunca bir cevap bulmakta zorlandı. "Her şeyin aynı anda olması çok tuhaf. Bunun 1937'de Mısır'daki olaylarla, Leon ve Henry ile bir ilgisi olduğuna ikna oldum."

Tenny masaya birkaç parmağıyla vurdu. "Hmm."

Şüphesiz Tenny, Charlotte'un geçmişte yaşadığı trajik olayları bugün olanlara yansıttığını düşünüyordu ve belki de haklıydı. Fakat Leon hâlâ hayattaysa her şey mümkündü. Charlotte'un geçmişi onu tamamen yutmakla, uğruna çalıştığı ve başardığı her şeyi mahvetmekle tehdit ediyordu. Yine de Charlotte'un o akşamki olaylardan elde ettiği somut bir ipucu vardı. "Annie Jenkins, bize saldıran adamın tepesinde küçük bir daire olan haçlı bir kolye taktığını söyledi."

"Bir ankh mı?"

"Evet."

Tenny doğruldu. "İlginç." Masasının üzerindeki kâğıtları karıştırıp bir şeyler aradı. "Son birkaç yıldır, diğer ülkeler tarafından yasadışı yollarla elde edildiğine inandıkları Mısır sanat eserlerini geri getirmeye odaklanan bir yeraltı örgütünün hareketlerini takip ediyorum."

"Doğru. Haklarında bir şeyler okumuştum. Adlarını Mısır adalet tanrıçası Ma'at'tan alıyorlar."

"Kesinlikle. Kim olduklarını kimse bilmiyor ama şimdiye

kadar birkaç küçük müzeden iki küçük tarihi eseri 'ülkesine geri getirdiler'. Eğer bu son iş onlarınkilerden biriyse, geçmiş suçlarından ders çıkardıkları ve yeteneklerini geliştirdikleri anlamına gelir." Aradığını buldu. "Bunlar, işlenen suçlar hakkında yazılmış gazete makalelerinden bazıları." Zımbalanmış küçük bir gazete kupürü destesi uzattı.

"Bunları yanımda götürüp inceleyebilir miyim?"

"Evet, alabilirsin."

"Bay Fantoni'nin Ma'at'ı tanıdığını düşünüyor musun?"

"Öyle umuyorum."

"Onlar hakkında başka neler biliniyor?"

"Merak ettim, biraz daha araştırdım ve eski meslektaşın Leon Pitcairn, Ma'at ile bağlantılı olduğunu övünerek söylemiş. Elbette doğrulanamaz."

Charlotte'un son olayların birbiriyle bağlantılı olduğu teorisi akıl almaz değildi. Yine de Leon'un tamamen asılsız bir şeyle övünmesi onu şaşırtmazdı. O böyle bir adamdı. "Anlıyorum. Ma'at hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Kahire'de bulunuyorlar. Örgütün büyüklüğünü veya tam olarak kimlerin dâhil olduğunu kimse bilmiyor. Ama bildiğimiz bir şey var." Tenny durakladı. "Davalarına bağlılar ve çok, çok tehlikeliler."



Charlotte, Tenny ile görüşmesinden dönüp iş yerindeki masasına oturduğunda nereden başlayacağını bilemiyordu. Gözden geçirilecek bütçeler, cevaplanması gereken notlar ve mektuplar vardı. Bu arada, geçen geceki güve istilası ve hırsızlık

hakkındaki söylentiler personel ofislerinde dolaşıp duruyordu, mırıltılar ve fısıltılar Charlotte'un dikkatini dağıtıyordu.

Posta kutusuyla uğraşmak yerine, Tenny'nin gazete kupürlerini çantasından çıkarıp hepsini okudu. Ma'at olarak bilinen uluslararası hırsızlık şebekesi, son birkaç yılda iki Avrupa müzesini; Londra'daki Petrie ve Viyana'daki Kunsthistorisches'i soymuştu. İkisi de Met kadar ünlü değildi, ancak ikisinde de firavunlar döneminden kalma çok çeşitli nesneler vardı ve bunların çoğu, herhangi bir resmi düzenleme yürürlüğe girmeden önce kaçırılmış oldukları için Mısır'ın yasal mülkü olarak kabul edilebilirdi. Soyguncular, saldırmadan önce güvenlik görevlilerini görev yerlerinden uzaklaştırmak için dikkat dağıtıcı taktikler kullanmış ve bir keresinde bir güvenlik görevlisi öldürülmüştü. Tenny'nin onu uyardığı kadar vardı, bu tehlikeli bir ekipti. Leon'un da muhtemelen dâhil olduğu bir ekip.

Charlotte kupürleri bıraktı ve Hathorkare hakkındaki araştırma dosyasının ardından boş kalan yere baktı. Bu kayıp, akademik bir çalışma olmaktan öteydi; yüreğini parçalamıştı ve şimdi de dengesini kaybetmişti. Bu makalenin, Mısırbilim alanındaki hayatının zirvesi olması gerekiyordu, ama projeye saymakla bitmeyecek saatlerini harcamasının tek nedeni bu değildi. Hathorkare'ye hak ettiği övgüyü vermek, bir kadının şans verildiğinde neler yapabileceğini dünyaya göstermek istemişti. Binlerce yıl önce bir kadının, devasa ve karmaşık bir ülkeyi sanatsal yaratıcılık ve ekonomik refah çağında nasıl yönettiğini, devasa bir anıt tapınak ve otuz metrelik iki dikilitaş da dâhil olmak üzere iddialı inşaat projeleri sipariş ettiğini ve Mısır'ın ticaret ağını genişleterek vatandaşlarını altın, tütsü ve abanozla nasıl zenginleştirdiğini anlatmak istemişti.

Dosya geri verilmezse Charlotte'un iddiasını desteklemek için kanıt toplamak üzere üç yıl daha harcayacak enerjisi olur muydu? Tehdit notu, görevinden geri çekilirse araştırmasını geri alacağını ima ediyordu. Ama neden uğraşsınlardı ki? Dosya onlar için bir fotoğraf, kâğıt ve karalama yığınından başka bir şey değildi. Değerli dosyası muhtemelen şu anda bir çöp kamyonunun arkasında, yağlı pizza kutuları ve buruşuk içecek kutularının yanında güneşte çürüyeceği bir çöplüğe doğru gidiyordu.

Hathorkare kutlanmayı hak ediyordu ve bu kutlamaya öncülük eden, isimlerinin bir araya gelmesini sağlayan kişi Charlotte'tu. Fakat artık değildi.

Ya önceki gece içinde hissettiği huzursuzluk –tüm bunların Hathorkare lanetiyle ilgili olduğu– doğruysa? Charlotte, kırk bir yıl önce geniş yakalığı Mısır'dan çıkarmaktan doğrudan sorumlu olmasa da bunu yapmaya teşebbüs edenlerle ilişki kurmuştu. Belki de Henry gibi öldürülmek yerine onunla oynanıyordu; en çok heyecanlandığı proje –kendisini jenerasyonunun diğer Mısırbilimcileriyle aynı seviyeye, hatta belki de daha yükseğe çıkarabilecek proje– gözlerinin önünde yok oluyordu. Antik bir firavun böyle bir şey yapabilir miydi? Charlotte, akıl sağlığından şüphe ederek şakaklarını ovuşturdu.

Tenny, Met'in davayı nasıl ele alacağını bekleyip görmesini tavsiye etmişti ama Charlotte'un sabrı yoktu.

Frederick telefonu kapatırken Charlotte onun ofisine girdi.

"Müze bu konuyla ilgili ne yapacak?" diye sordu, neredeyse selam bile vermeden.

"Biraz önce Bay Lavigne ile konuştum, şimdilik bir fidye mesajının gelip gelmeyeceğini görmek için oturup bekleyeceğiz."

Charlotte'a göre bu verilebilecek en kötü karardı. Charlotte, sesinin titrememesi için tırnaklarını avuçlarına geçirdi. "Bu öneri Bay Fantoni'den mi geliyor? Bekleyip görecek tiplerden biri gibi görünmüyordu."

"Yönetim kurulundan geliyor. Bu sabah erken saatlerde acil bir toplantı yaptılar ve seni temin ederim, civardaki en iyi güvenlik ve hukuk uzmanlarıyla bağlantılılar."

Yönetim kurulunun protokolün gereğini mi yerine getirdiğini, yoksa haberi şimdilik gizli tutmayı mı tercih ettiğini anlamak zordu. Özellikle de hırsızlık, büyük bir parti verdikleri gece, mekân sarhoş yabancılarla doluyken gerçekleşmişken... Hiç hoş bir görüntü değildi. Güve olayı bütün gazetelerde yer almıştı –ki bu zaten yeterince kötüydü– ama hırsızlık şimdiye kadar haberlere yansımamıştı.

Charlotte, "Gerekçelerini anlıyorum ama değerli zamanlarını boşa harcadıklarından endişelenmiyor musun?" diye sordu. "Bahse girerim, o eser şu anda Kahire'ye geri dönüyor. Kim aldıysa bunu para için yapmadı."

"Bunu bilemeyiz."

"Peki ya aldığım tehdit notu ne o zaman? Ofislerimize erişimi olan biri tarafından bırakılmıştı, beni en çok neyin inciteceğini, beni susturmanın ne demek olduğunu bilen biri. Bu kişiler hiç de uzun bir liste oluşturmaz."

Frederick de o listeye dâhildi.

II. Saukemet konusundaki ünlü uzmanlığı, Charlotte'un Hathorkare hakkındaki ifşaları tarafından reddedilecek olan Frederick.

Frederick elini kaldırdı. "Şu anda odağımız Gök Mavisi Kraliçe'yi kurtarmak, bu yüzden sakinliğini koru ve şimdilik

arka planda kal. Bunu duymak istemediğini ve Hathorkare projesi için ne kadar çok çalıştığını biliyorum, ama lütfen uzmanların işlerini yapmasına izin ver."

"Hangi uzmanlar? Antik Mısır eserlerini geri almaya odaklanmış bir hırsız çetesi olduğunu biliyor muydun?"

"Ma'at mı? Evet, onları biliyorum."

"Gök Mavisi Kraliçe, soygunlarından biri için mükemmel bir hedef olurdu ve ilk iki hırsızlıklarında dikkat dağıtma taktikleri kullandılar. Yönetim kurulunun bundan haberi var mı?"

"Haberi olduğundan hiç şüphem yok. Ama elim kolum bağlı Charlotte. Geri kalanımız için ne kadar sinir bozucu olursa olsun, bu konunun yönetim kurulu ve Bay. Lavigne'le birlikte kendi halinde ilerlemesine izin vermek zorundayım. İzlememiz gereken metodik ve düşünceli bir yaklaşım var. Bizim sahip olmadığımız bilgilere sahip olabilirler ve buna saygı duymalıyız."

Charlotte kısıtlanıyordu ve her şeyden çok bu histen nefret ediyordu. Herkesin tam da harekete geçmesi, cesurca bir şey yapması gereken zamanda oyalanmasından endişe ediyordu.

Fakat içten içe, Gök Mavisi Kraliçe'nin ve dosyasının çalınmasının yıkıcı olsa bile onun sinirli oluşunun gerçek nedeni olmadığını da biliyordu.

Gerçek ortadaydı. Geniş yakalığın New York'a nasıl geldiğine dair gerçek ve geminin battığı gece aslen neler yaşandığına dair gerçek. Charlotte hayatta kalmıştı. Leon hayatta kalmıştı. Henry ve Layla'ya ne olduğunu kesin olarak bilmesi gerekiyordu. Bu, her şeyden önce geliyordu.

Bu da şimdilik, Charlotte'un uzaklaşmak istediği anlamına

geliyordu. Met'in siyasetinden. Araştırmasının ve kayıp Gök Mavisi Kraliçe'nin acı kaybından. New York'tan.

Ayrıca şu anda olmak istediği tek bir yer vardı. Masumiyetini yutup onu tüküren, kalbini kırıp ruhunu örseleyen ülke. Uzun zamandır geçmişi görmezden gelmeye, ondan kurtulmaya çalışıyordu. Fakat son yirmi dört saatte yaşananlar her şeyi değiştirmişti.

Karar vermesi sadece birkaç saniyesini aldı. "Mısır'a gidiyorum..." dedi. Kelimeler boğazında kum varmış gibi pürüzlü çıktı.

"Pardon. Ne dedin?"

"Gitmem gerek. Mısır'a."

Frederick, sanki Carlotte şaka yapıyormuş gibi hafifçe gülümsedi. "Saçmalama."

"Seni bu kadar yoğunken bıraktığım için üzgünüm ama kişisel sebeplerden dolayı bu benim için önemli."

Frederick'in yarım gülümsemesi panik dolu bir yüz buruşturmasına dönüştü. "Aslına bakılırsa hem kişisel hem de profesyonel sebeplerden dolayı burada kalıp Tut açılışını yönetmeme yardım etmen benim için önemli. Dünyanın öbür ucuna seyahat etmek için uygun bir zaman değil; hatta daha kötü bir zaman olamazdı Charlotte. Bu senin işin."

Charlotte gitmek üzere ayağa kalktı. "Üzgünüm."

Frederick'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. O sinirlendikçe Charlotte daha sakin ve verdiği karardan daha emin hale geldi.

"Şimdi gidersen," dedi Frederick, "geri döndüğünde burada ne olacağını garanti edemem. Buna pozisyonun da dâhil."

Charlotte her şeyi tehlikeye atmış olacaktı. Fakat başka seçeneği yoktu.

Bu, şimdi olmalıydı.



Charlotte müzeden çıktı, hâlâ Frederick'le yaptığı konuşmanın etkisindeydi.

Hiç şüphe yok ki, Frederick'in bu kadar mutsuz olmasının sebeplerinden biri de Mısır Sanat Koleksiyonu'nda herhangi bir şeyin başarılmasında Charlotte'un ne kadar önemli bir rol oynadığını fark etmesiydi. Frederick personeli yönetmekten çok, olası bağışçılara yemek ve ikramda bulunmakla meşguldü ve Charlotte'un yokluğu bunu daha da açık seçik hale getirecekti. Fakat belki de Charlotte'un onun işlerini ne sıklıkta üstlendiğini acı bir şekilde öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Mark'la planlarını paylaşmadan önce düşünmek için zamana ihtiyacı olduğundan, otobüse binmek yerine parkta yürümeye karar verdi.

"Şey, merhaba Charlotte."

Başını kaldırdığında kırmızı ceketli Annie Jenkins'i gördü. Gözlerinin altında derin halkalar vardı ve omuzları öyle çökmüştü ki her an yere yığılabilirdi. Kasım güneşinin solgun ışıkları altında Charlotte'un önünde beceriksizce durmuş, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

"Merhaba Annie. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyordum. İçeri girmeme izin verilmediği için..." Sanki sevgilisi onu terk etmiş gibi perişan bir halde binaya baktı.

"Batıya doğru gidiyorum. İstersen benimle yürüyebilirsin."

"Tamam." Yürümeye başladılar. "Hırsızla ilgili bir haber var mı?" diye sordu Annie.

Charlotte başını iki yana salladı. "Dün geceden beri yeni bir şey yok."

"Beni savunduğun için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Elbette savunacaktım. Yaşananlar korkunç bir deneyimdi ve seni rahatsız etmelerinden hiç hoşlanmadım."

"Bu çok şey ifade ediyordu." Adımlarını Charlotte'unkilere uydurdu. "Kolyeli adam sence Mısırlı mı?" diye sordu Annie.

"Gerçekten bilmiyorum. Ma'at adlı Mısırlı bir örgüt tarafından bazı hırsızlıklar yapıldı ve bunun arkasında da o olabilir." Charlotte, Tenny'nin ekip hakkında anlattıklarını kısaca aktardı.

"Çaldıkları şeylerle ne yapacaklar?"

"Bu iyi bir soru. Amaçları onları anavatanlarına, Mısır topraklarına geri getirmekse, sergilenmeden önce uzun süre gizli tutmaları gerekecek. Yani, yetkililer çağrılmadan ve uluslararası bir hukuk mahkemesi nihayetinde kaderlerine karar vermeden sergilenebileceklerse tabii." Elli yılı aşkın süredir Met galerilerinde görkemli bir şekilde hüküm süren, karanlık bir depoda kilitli, halkın gözünden ve araştırmacıların çalışmalarından gizlenmiş Gök Mavisi Kraliçe'yi hayal etmek Charlotte'un içini ürpertti. Eğer durum buysa, var olup olmamasının ne önemi vardı?

Kalpsiz bir soruydu bu.

"Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, bana haber vermen yeterli," dedi Annie. "Adımı temize çıkarmak istiyorum."

"Aslında ülkeden ayrılıyorum. Şu anda seyahat acenteme gidiyorum."

Annie'nin yüzü asıldı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Mısır'a."

Annie'nin ağzı kocaman açıldı. İfadesinin tam olarak ne düşündüğünü ortaya koyması olağanüstüydü. Açık bir kitap gibiydi. "Hırsızı yakalamak için mi?" diye sordu.

"Hayır, kişisel sebeplerden dolayı."

Charlotte'un planı Leon'u bulup onunla şahsen konuşmaktı. Cevap almanın tek yolu buydu; onu hazırlıksız yakalayıp nasıl hayatta olduğunu, geniş yakalığın Nil Nehri'nin dibine değil de Metropolitan Müzesi'ne nasıl gittiğini ve Henry ile Layla'ya ne olduğunu anlatmaya zorlamaktı.

"Güvenli mi?" diye sordu Annie. "Ya hırsız da Mısır'a geri döndüyse?"

Charlotte, Tenny'nin Leon hakkındaki, Ma'at'la bağlantısı olabileceği sözünü hatırladı. Bu, göze alabileceği bir riskti. "Orası büyük bir ülke," dedi.

"Tek başına mı gidiyorsun?"

"Evet, planım bu."

"Yardımcıya ihtiyacın var mı? Seninle gelebilirim. Birikmiş param var, böylece kendi uçak biletimi ödeyebilirim." Kız, birçok kez azarlanmış, sindirilmiş, bağlantı kurmak için çaresizce bekleyen bir köpek yavrusu gibiydi.

"Bunun gerekli olduğunu gerçekten düşünmüyorum. Ama teklif ettiğin için teşekkür ederim."

Annie bir an sessiz kaldı. "En son ne zaman oradaydın?"

"Uzun yıllar önce."

"Tam olarak ne zaman?" Annie ciddi bir şekilde konuştu; gerçekten cevabı bilmek istiyordu.

"En son 1937'de oradaydım."

Annie'nin yüzündeki şaşkınlığı bir gören olsa sanki Charlotte 1500'lerden bahsetti sanırdı. "Vay canına! Eminim orası

çok değişmiştir. Orada elinin altında benim gibi birinin olmasını isteyebilirsin, çünkü..." Lafının sonunu getiremedi.

"Çünkü yaşlıyım, öyle mi?" Charlotte güldü. "Altmış yaş, yaşlılık demek değildir. İnan bana, daha yeni başlıyorum. Kaç yaşındasın sen, yirmi mi?"

"On dokuz."

"En son ne zaman yurt dışına çıktın?"

"Hiç."

"Bana öyle geliyor ki yardıma ihtiyacı olan sensin. Kahire seni canlı canlı yer."

"O zaman anlaştık, birlikte gideceğiz."

Charlotte, Annie'ye hakkını teslim etmek zorundaydı: Dik kafalının tekiydi. "Hayır. Ben öyle demedim. Şöyle söyleyeyim: Tarihi eser hırsızlığı konusunda deneyimin var mı? Arapçaya aşina mısın?"

Annie durup ona döndü. Charlotte'tan birkaç santim uzundu ve yanakları soğuktan pembeleşmişti. "Bayan Vreeland'ın yanında çalışmadan önce garsonluk ve ev temizliği yapıyordum. Yani her iki sorunun cevabı da hayır. Fakat hırsızı teşhis edebilecek tek kişi benim. Ya onunla karşılaşırsan?"

Charlotte tam açıklama yapacakken Annie Jenkins'e hiçbir şey borçlu olmadığını hatırladı. Sonuçta, Diana Vreeland'ı geniş yakalığı kullanmaya ikna eden Annie Jenkins'ti. En azından Frederick bu sabah ilk iş olarak onu Mısır Sanat Koleksiyonu'ndaki kilitli bir vitrinde saklamayı akıl etmişti.

"Bak, çok şey atlattın," dedi Charlotte. "İkimiz de atlattık. Fakat bu işte birlikte değiliz. Dün gece olanlar korkunçtu ve senin de buna dâhil olmana üzüldüm, ama bırakalım da polis ve müzenin güvenlik ekibi işlerini yapsınlar."

Annie konuşmaya başlayacaktı ama Charlotte durduradak, "Teşekkür ederim, ama bence artık eve gitmelisin," dedi.

Sonra dönüp uzaklaştı. Başa çıkması gereken yeterince şey vardı ve Annie Jenkins'le ilgilenmek planlarının bir parçası değildi.



"Şaka yapıyor olmalısın."

Mark yemek masasının kenarında volta atarken Charlotte defter, birkaç kalem ve fotoğraf makinesini alıp el bagajı çantasına tıkıştırdı. Eve dönerken seyahat acentesine uğrayıp ertesi akşam Kahire'den aktarmalı Luksor'a giden bir uçak bileti ayırtmıştı; çok uzun süre beklerse kararlılığının sarsılacağını biliyordu.

"Çok ciddiyim," dedi Charlotte. "Neler olduğunu, Leon'un nasıl hayatta kaldığını ve geniş yakalığın nasıl kurtarıldığını kendim bulmalıyım."

"İki gün sonra Şükran Günü. Planlarımız ne olacak?"

Genellikle Mark'ın eve gidemeyen öğrencileri için Şükran Günü partisi düzenlerlerdi. Her zaman neşeli bir ekip olurdu; böylece onu kimse özlemezdi. "Şükran Günü için üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama Lori yardım için burada olacak."

"Konuştuğun sanat hırsızlığı uzmanı ne olacak? Neden onu göndermiyorsun?"

"Tenny mi? Çünkü bu mesele hırsızlıkla ilgili değil. O zamanlar başıma gelenlerle ilgili. Leon yalan söyleyebilir ve Tenny bunu bilemez. Leon'la nasıl yüzleşeceğimi, ona neyi nasıl söyleyeceğimi biliyorum."

"Öyleyse seninle geliyorum. Şükran Günü'nü iptal ederiz."

Charlotte başını iki yana salladı. Bu, tek başına yapması gereken bir şeydi. "Lori ile burada kalmalısın. Bu arada, seçmeleri nasıl geçti?"

Mark'ın sesi biraz yumuşadı. "Geri dönüş aldı."

"Harika. Bir sonraki seçme ne zaman?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Noel tatiline kadar beklesen ve ikimiz de o zaman gitsek ne olur?"

"O kadar uzun süre bekleyemem."

Mark uzun ve bıkkın bir iç çekti. "Bana her şeyi anlatmıyorsun, değil mi? Dün gece Met'in merdivenlerinde bir dönüm noktası yaşadığımızı sanıyordum. Ama sen şimdiden duvarlar örüyorsun. Bu yan çizmelerin sonumuzu getirecek."

"Lütfen Mark." Onu böyle bırakmaktan hiç hoşlanmıyordu, ama Mark onun gerekçesini asla anlayamayacaktı. Daha önce çocuğunu kaybetmemişti. "Dikkatli olacağıma söz veriyorum ve bunu sana tatmin edici bir şekilde açıklayamadığım için üzgünüm. Bu konuda bana güvenmene, ne yaptığımı bildiğime, geri döneceğime ve her şeyin eskisi gibi olacağına inanmana ihtiyacım var."

"Sırlar sakladığın ve zamanın yarısını senin ne düşündüğünü, ne yaptığını merak ederek geçireceğim yere mi döneceksin?"

Charlotte onu hayal kırıklığına uğratıyordu. Yine. Belki de cömert, nazik, zeki ve Charlotte'la onun karşılık veremeyeceği bir bağ kurmaktan başka bir şey istemeyen bir adamla olmaktansa yalnız kalması daha iyiydi. Bu durum ikisine de fayda sağlamıyordu ve adam daha iyisini hak ediyordu. Bu düşünce içini acıttı.

"Frederick bu konuda ne diyor?" diye sordu Mark.

"Mutlu değil."

"Yani Mısır'a fevri bir kararla giderek işini riske mi atıyorsun? Bak, daha yeni travmatik bir deneyim yaşadın. Şimdi acele kararlar almanın zamanı değil."

Charlotte çantasının fermuarını çekti. "Tam zamanı. Çok uzun zamandır geçmiş hiç yaşanmamış gibi davranıyordum. Bununla yüzleşmeliyim, yoksa delireceğim ve bunu hemen yapmalıyım."

Lori kapıda belirdi, endişeli görünüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Selam," dedi Charlotte. "Bir süreliğine yurt dışına gidiyorum, bu yüzden Şükran Günü'nde ikinci komutan olman gerekecek. İkinci tur seçmelere çağrılacağını duydum, doğru mu?"

Lori'nin yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı, belki de yanlarına taşındığından beri Charlotte'un gördüğü ilk gülümsemelerden biriydi. "Doğru. Şükran Günü'nden hemen sonra."

"Eminim iyi bir iş başaracaksın," dedi Charlotte. "Şeytanın bacağını kır evlat."



Şükran Günü arifesinde Charlotte, Kahire uçağında pencere kenarındaki koltuğuna yerleşip biraz uyuyabilmeyi umdu. Uçağa son yolcular da binerken Tenny'nin ona sakinleşmesi için verdiği kupürleri karıştırdı.

Mısır'a giden bir uçakta olduğuna ve sevdiği birinin ölümü ya da korkunç bir havacılık trajedisi yüzünden yolculuğu

sekteye uğramadan buraya kadar gelebildiğine inanamıyordu. Lanetle bu kadar pervasızca flört ederek, var olup olmadığını test ederek kendini tehlikeye atıyor olması epey olasıydı. Helen bunun batıl inançlardan kaynaklanan bir saçmalık olduğunu düşünebilirdi ama Charlotte bu işin aslını biliyordu. Her şey ters gidebilirdi, en kötüsüne hazırlıklı olmalıydı.

"Şey, merhaba."

Charlotte başını kaldırıp baktı ve donakaldı.

Genç bir kadın Charlotte'a gergin bir şekilde gülümsedi ve uçuş görevlisi üst dolapların sonuncusunu hızla kapatırken, o da sırt çantasının askısını bir omzuna geçirdi.

Her şeye rağmen Annie Jenkins, Mısır'a geliyordu.



YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Annie

Charlotte, Central Park'ta Annie'den uzaklaştıktan sonra, Annie biraz beklemiş ve ardından onu güvenli bir mesafeden takip etmişti. Charlotte'un Broadway'deki seyahat acentesinde işi bitene kadar bir donut dükkânında oyalanmış, sonra içeri dalarak Charlotte'un Met'teki asistanı olduğunu ve kendisinden tarih ve uçuş numarasını yeniden doğrulamasını istediğini söylemişti.

Bu bilgilerle donanmış olarak Bayan H'nin mutfağındaki kavanozdan parasını aldı. Bodrum katındaki dairede annesinin önemli evraklarını sakladığı çekmeceli küçük çalışma masasından pasaportunu buldu ve ardından hayatında ikinci kez bir seyahat acentesine girerek ertesi akşam Kahire'den aktarmalı Luksor'a giden bir uçuşun ekonomi sınıfı biletini nakit olarak ödedi.

Charlotte'un ona ihtiyacı vardı; bundan emindi. Tıpkı annesinin ve Bayan Vreeland'ın da kısa bir süreliğine Annie'ye ihtiyaç duyduğu gibi. Annie, tek başına yabancı bir ülkeye kaçamayacak kadar yaşlı olan Charlotte için vazgeçilmez ola-

caktı. Charlotte kişisel sebeplerden dolayı gittiğini söylese de zamanlama çok manidardı. Elbette Gök Mavisi Kraliçe'yi geri getirmeyi umuyordu ve hırsızın nasıl göründüğüne dair hiçbir fikri olmadığı için Annie bu konuda yardımcı olabilirdi. Böylece Annie adını temize çıkarabilir ve artık Bayan Vreeland'ın asistanı olarak olmasa da sadece bir ziyaretçi olarak Met Müzesi'ne geri dönebilirdi.

Büyük bir risk alıyordu ve Charlotte'un uçaktaki şaşkın ifadesini görünce aldığı kararın pervasızlığı tüm şiddetiyle yüzüne çarptı. Hemen Charlotte'un önündeki sırada koltuğuna oturdu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Charlotte dişlerini sıkıp öne eğilerek. Annie, koltukların arasından Charlotte'un yüzünün bir kısmını görebilmek için döndü. "Yardımcı olabileceğimi düşündüm," diye cevap verdi, sesi şüpheyle yükselmişti.

Önceki gün takım elbiseli iki adamın bodrum katındaki dairenin kapısında belirdiğinden bahsetmemişti. Joyce dışarıdaydı ve Annie, Bayan H'nin oturma odasının perdesinin arkasından birinin kapıyı açmasını bekleyen adamlara bakarken titremeye başlamıştı. Bu ona, takım elbiseli adamların babasının ölümünün yıkıcı haberini getirdiği geceyi hatırlatmıştı: yüzlerindeki ciddi ifadeler, birbirleriyle alçak sesle konuşma biçimleri.

Sonunda iki adam gitmişti ama Annie yakında geri döneceklerini biliyordu. Bay Fantoni'nin öngördüğü gibi, Annie daha fazla sorgulanmak üzere aranıyordu. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Uçak havalanırken, Annie kolçaklarına yapıştı ve gözlerini sımsıkı kapattı. İnsanlarla dolu devasa bir metal tüpün yerçekimine karşı koymak için çabalarken çıkardığı tiz çığlık karşı-

sında şaşkına döndü. Charlotte'un bir sıra geride oturmasına ve ilk kez uçağa binmenin verdiği paniğe tanık olmak zorunda kalmamasına minnettardı. Uçak yükselirken garip bir titreme duyduğunda çığlık attı.

"Sadece tekerlekler geri çekiliyor," dedi yanında oturan adam. "Endişelenecek bir şey yok."

Teşekkür etmek için fısıldadı ve tüm uçuş boyunca o gün daha önce satın aldığı seyahat rehberi ve Antik Mısır tarihiyle oyalandı; eğer yardımcı olmak istiyorsa öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi gerektiğini düşündü.

Sonunda Kahire'ye indiklerinde Annie'nin içindeki rahatlama kısa sürdü. Luksor'a giden uçağa yetişmek için koşmak zorunda kaldılar, bu da konuşmaya zaman bırakmadı. Küçük uçak az önce bindikleri uçaktan daha gürültülüydü, havada daha delişmen hareketleri vardı, ama en azından uçuş sadece bir buçuk saat sürmüştü. O zamana kadar ağzı kurumuş, göz kapakları düşmüştü. Jetlag daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi; düşünceler kafasında normalden daha yavaş bir tempoda uçuşuyordu, vücudunu savunmasız ve güçsüz hissediyordu. Bu arada Charlotte, uçuş boyunca bazı arkeoloji dergileri okudu ve indikten sonra hızlı bir tempoyla çıkışa doğru yöneldi.

Charlotte boşu boşuna taksi çevirmeye uğraşırken Annie, "Beklenmedik bir şekilde geldiğim için özür dilerim," dedi.

Charlotte ona bakmadan, "Nereye ve ne zaman gittiğimi nasıl anladın bilmiyorum, ama etrafımda böyle gizlice dolaşmanı hiç takdir etmiyorum. Geziye davetli olmadığını söylediğimde ciddiydim," diye karşılık verdi.

Boş taksiler peş peşe geçip gitti, kaldırımın biraz ilerisinde bekleyen erkek yolcular için kenara çekti.

"Neler oluyor yahu?" diye fısıldadı Charlotte.

"İki kadın birden almak istemiyorlar," dedi Annie. Kaldırımdan inip yolun ortasında durdu, bir elini uzatıp avucunu gelen araca doğru açtı. Yanlarına yaklaşan bir sonraki taksici onun kenara çekilmesi için korna çalıp elini salladı, ama Charlotte hemen harekete geçerek arka kapıyı açıp arabaya bindi, Annie de onu takip etti.

Charlotte, "Aferin," diye mırıldandı Annie'ye. Ardından taksiciye, "Winter Palace Oteli'ne gidiyoruz," dedi.

Taksi şoförü, vites kolunu birinci vitese almadan önce dikiz aynasından onlara bakarak, "Siz arkeolog eşleri misiniz?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Charlotte. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Bütün yabancı arkeologlar Winter Palace'ta kalır. Eşleri ziyarete geldiğinde onlar da orada kalır."

Annie kendini tutamadı. "O bir eş değil, *bir* arkeolog. Aslında Met Müzesi'nin Mısır koleksiyonunun küratörüdür. New York'ta."

Charlotte, Annie'ye susmasını söyler gibi sert ve kısa bir şekilde başını salladı.

"Ah, anladım. İyi bari," dedi ve yolculuğun geri kalanında konuşmadı.

Annie, şu an bulunduğu yerin New York'tan sekiz bin kilometreden fazla uzakta olmasına şaşırarak koltuğuna yerleşti. Açık pencerelerden içeri esen kuru bir rüzgârla midesi bulanmaya başladı. Nil Nehri'nin doğu kıyısındaki şehre girmeden önce yoncalarla yemyeşil olan tarlaların yanından geçtiler. Yakınlarda bir yerde, Kral Tutankamon'un keşfedildiği Krallar Vadisi vardı.

"Kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi Annie. "Yardım etmeye hazırım."

"Hiçbir şeyi kabul etmedim. Yarın seni havaalanına bırakabilirim. Zaten pek bir şey yapabilecek yeterlilikte olduğunu sanmıyorum." Charlotte pencerenin çevirmeli koluyla oynadı. "Diana Vreeland'la çalışmadan önce tuvaletleri temizlediğini söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, hizmetçi olarak çalıştım. Fakat son on yıldan fazladır hem kendime hem de anneme bakıyorum. O... hasta." Bu pek de yalan değildi.

Charlotte, indiklerinden beri ilk kez Annie'nin yüzüne baktı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Şimdi biraz daha iyi. Bu yüzden yeni şeyler denemeye hazırım." Mesela, Gök Mavisi Kraliçe'yi çalanı bulup hem kendisinin hem de Billy'nin adını temize çıkarmak gibi. Fakat Annie bunu yüksek sesle söylemedi.

"Dediğim gibi. Bakalım nasıl olacak."



Nil Nehri'nin hemen kıyısında yer alan Winter Palace, Annie'nin rehber kitabına göre on dokuzuncu yüzyıl cazibesini yansıtıyordu ve Agatha Christie'nin *Nil'de Ölüm*'ü yazdığı yerdi. Otelin mağara gibi olan lobisi, bakımlı bir bahçeye ve büyük bir havuza bakıyordu.

Başörtülü ve üzerinde "Fatıma" yazılı rozet takan kadın, resepsiyon masasının arkasından onları karşıladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben giriş yapacağım ama bir odaya daha ihtiyacımız ola-

cak." Charlotte isimlerini verip pasaportlarını uzattı. Görevli otel kayıtlarını kontrol edip belgeleri inceledi, Charlotte'un ve ardından Annie'nin pasaportlarını karıştırıp yüzlerini fotoğraflarla karşılaştırdı. Annie göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu ve tek istediği uzun bir uyku çekmekti.

"New Yorklu musunuz?" diye sordu Fatıma.

Charlotte başını sallayınca Fatıma kayıt defterine bir not düştü.

"Orada ne işle meşgulsünüz?"

"Met Müzesi'nde çalışıyorum, Annie de yakın zamanda orada çalıştı."

"İş için mi yoksa tatil için mi buradasınız?"

"Tatil için," dedi Charlotte. "Gezilecek yerleri görmek için."

"Ne kadar güzel. Görülecek çok yerimiz var. Daha önce Mısır'a geldiniz mi?" Görevli, onların en son ilgilendikleri şeyin ayaküstü sohbet olduğunu anlamamış gibiydi.

"Evet, yıllar önce," diye yanıtladı Charlotte. Sonunda onlara bitişik odaların anahtarları verildi ve otel görevlisi çantalarını almak için koştu.

"Tatilinizin tadını çıkarın," dedi görevli. "Yardımcı olabileceğim bir şey varsa lütfen bana ulaşın."

Charlotte, Annie'ye oda anahtarlarından birini verip biraz dinlenmesini söyledi. Annie'nin odasının penceresinden bakıldığında eski arabaların vızır vızır geçtiği ve eşeklerin çektiği yük arabalarının olduğu bir sokağın ötesinde tembel tembel akan Nil Nehri görülüyordu. Kaldırımda, öğle sıcağında palmiye ağacının altında nefes nefese oturan sıska köpeklerden oluşan bir sürü vardı. Hava aniden ritmik bir ilahiyle doldu; Annie bunun ezan sesi olduğunu düşündü. Rehber kitapta,

günde beş vakit ezan sesi beklenmesi gerektiği, itaatkâr Müslümanların ezan sesini duyduklarında en yakın camiye gidecekleri veya yere küçük bir kilim serecekleri yazıyordu.

Yumru yumru olmuş yatağa uzanıp gözlerini kapatır kapatmaz sanki biri bir kapıyı dikkatlice kapatıyormuş gibi çok hafif bir klik sesi duydu. Annie, kapısının gözetleme deliğinden tam zamanında bakarak Charlotte'u yürürken gördü. Odasının kapısını açıp başını koridora uzattı. "Charlotte?"

Charlotte, Annie'nin sesini duyunca irkildi, arkasına döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı. Belli ki onu başından savmaya çalışıyordu. Annie'nin varlığının her zerresi, jet lag'in yarattığı beyin sisinden kurtulmak için çarşafların altına girip uyumak istiyordu; ama eğer onunla gitmezse Mısır'ın görebileceği tek manzarası kendi otel odası olacaktı. Adını temize çıkarmak istiyorsa çaba sarf etmesi gerekecekti.

"Seninle geleceğim," dedi Annie neşeyle.

"Gerçekten gelmek zorunda değilsin."

"Israr ediyorum." Odasının hemen içindeki masadan küçük seyahat çantasını kaptı ve dışarı koştu. "Nereye gidiyoruz?"

Charlotte'un ağzı ince bir çizgi halindeydi. "Eskiden tanıdığım birini bulmam gerek."

"Eski bir arkadaş mı?"

"Öyle bir şey. Fakat onunla özel konuşmam gerekecek."

Annie kabul etti ve dar bir sokaktaki yıkık dökük bir apartmana ulaşana kadar yaklaşık on dakika yürüdüler. Charlotte, üzerinde adres karalanmış bir kâğıt parçası çıkardı –üstte "Tenny Woods'un masasından" yazıyordu– ve doğru yerde olduklarından emin oldu. Balkonlardan çamaşırlar sarkıyordu ve bir grup küçük çocuk, Charlotte ön kapının zilini çalar-

ken onu izliyordu. Her tarafı buruşmuş bir kadın kapıyı açtı, sinirlenmiş görünüyordu, bir elinde süpürge tutuyordu.

Charlotte onunla Arapça konuştu. Annie, yabancı gelen kelimeler dizisinden "Leon Pitcairn" adını ancak anlayabildi.

Yaşlı kadın kaşlarını çatıp başını iki yana salladı ve kapıyı sertçe çarptı.

"Aradığın kişi Leon Pitcairn mi?" diye sordu Annie.

"Evet ve görünüşe göre evde değil. Fakat bu kadar kolay pes etmeyeceğim."

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Krallar Vadisi'ne."

Nehri geçmek için bir feribota bindiler, ardından Sahra Çölü'nün ve Krallar Vadisi'nin başlangıcını işaret eden kumlu tepelere tırmanan bir taksiye bindiler. Etrafta ne bir ağaç ne de bir çalı vardı; kumlar dönüyordu, güneş beyaz, gökyüzü de sarıydı.

Rustik bir bilet gişesinden geçtikten sonra yüzlerce turistle birlikte Krallar Vadisi'nin ana arterine doğru yürüdüler. Uzakta zirvesi sivri bir dağ yükseliyordu, ancak yavaş yavaş aşağı doğru eğimli olmak yerine alt kısmı bir dizi krem rengi uçurumla alçalıyordu. Rehber kitabına göre, bunlar mezarlar için doğal bir bariyer oluşturuyor ve onları zorlu çöl ortamından koruyordu. Güneşten korunaklı tek yerler, kireçtaşı höyüklerinin karınlarına cerrah hassasiyetiyle oyulmuş açık mezar girişleriydi.

"Çok fazla insan var," dedi Charlotte, iki turist onunla Annie arasından itişip kakışarak geçerken. "Burası turist kaynıyor ve hasar ölçülemez olmalı. Mezarları korumak için önlemler alacaklarını düşünürdüm hep."

"Yine de giriş ücretleri keşiflerin masraflarını karşılamaya yardımcı oluyordur mutlaka," dedi Annie. "Hâlâ keşif yapıyorlar mı?"

"Elbette. Şimdiye kadar keşfedilen yeraltı tünelleri buzdağının sadece görünen kısmı. Ayaklarımızın altında başka neler gömülü kim bilir?"

Mezar girişlerinden birinin yanında su satan bir adam duruyordu. Bir şişe su uzattı, Charlotte şişeyi alıp Annie'ye verdi. Ödemek için bozuklukları sayarken adama Leon Pitcairn adında birini tanıyıp tanımadığını sordu.

Adam evet anlamında başını salladı.

"Sanırım rehber, değil mi?" diye ekledi Charlotte.

Adam tekrar başını salladı.

"Bugün burada mı?"

"Hayır. Leon birkaç turisti Abu Simbel'e götürdü," dedi adam. "İki gün içinde döner."

"*Şükran.*" Charlotte biraz daha bozuk para uzattı. Adamın gülümsemesine bakılırsa iyi bahşiş vermişti. "Onu aradığımı söyleme, sürpriz olsun istiyorum," dedi.

"Tabii."

Charlotte dönüp çıkışa yöneldi.

"Ne, gidiyor muyuz yani?" dedi Annie. "Daha yeni geldik. Burası geniş yakalığın bulunduğu yer değil mi?"

Charlotte durakladı. "Evet. Burasıydı. Mezarın açık olduğunu sanmıyorum zaten tam anlamıyla iskelet gibiydi."

"Bu bir mumya şakası mı?"

Charlotte neredeyse gülümsedi. "Sana nerede olduğunu gösterebilirim," dediğinde Annie onun sesinde bir parça gurur sezinledi. "Beni takip et."

Charlotte, birbirine yakın olan iki mezar girişinin önünde durdu. İkisi de sağlam görünümlü birer ahşap kapı ve üzerine kilitli metal kapı ile kapatılmıştı. Girişi ilk keşfettiğinde, girişin kayalar ve molozlarla tamamen gizlendiğini ve ilk taş basamağa nasıl ulaştığını, ardından bir basamağa daha, sonra bir diğerine nasıl ulaştığını, ta ki bulduğu şeyin tamamen yeni bir mezar olduğunu fark edene kadar nasıl hissettiğini anlattı.

Charlotte'un Kostüm Enstitüsü'nün sergisine dâhil edilen geniş yakalığa verdiği güçlü tepki artık bir anlam ifade ediyordu. Bu sadece güzel bir parça mücevher değildi; tarihin bir parçasıydı, hem de zor kazanılmış bir tarihin parçası.

"Affedersiniz, hanımefendi?"

Beyaz entarili iri yarı bir adam yaklaştı. Charlotte'a başıyla selam verdi ve yolun karşı tarafını işaret ederek, "Şuradaki büyükbabam sizi tanıdığını ve merhaba demek istediğini söyledi. Büyükbabamın saygılarını sunarım," dedi.

Annie ve Charlotte, adamın işaret ettiği yeri görmek için döndüler. Entari giymiş dört yaşlı adam, bir çift şemsiyenin altındaki sandalyelerde oturuyordu. İçlerinden biri ayağa kalkıp onları eliyle çağırdı.

Yaşlı adamla Charlotte arasında sadece birkaç adımlık bir mesafe varken adam avucunu açarak elini uzattı. Başparmağıyla işaret parmağı arasındaki etli kısımda büyük bir yara izi vardı. Charlotte yarayı görünce ifadesi şüpheden sevince dönüştü.

"Tabii ya!" dedi Charlotte. "Sensin."

"Yıllar geçmesine rağmen seni tanıdım," dedi yaşlı adam.

Annie, Charlotte'a baktı. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"1930'larda, ilk kazı çalışmam sırasında kısaca tanışmıştık."

"Bu kadın," dedi yaşlı adam başını eğerek, "bir kobra elimi soktuktan sonra hayatımı kurtardı."

"İyi olduğuna sevindim Mehedi," dedi Charlotte.

"Çok çok iyiyim. Bu, torunum Jabari," dedi genç adamı işaret ederek. "Krallar Vadisi'nin yönetimini denetleyen konseyin bir üyesi."

"En son buraya geldiğimden beri her şey çok farklı."

İkisi birkaç dakika konuştular ve sonra adam Charlotte'a onun için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu.

Charlotte, Annie'ye hızla göz attı. "Hathorkare'nin sütannesinin lahdinin bulunduğu mezarı görebilir miyiz?"

"Yıllardır açılmadı," dedi yaşlı adam. "Ama senin için açabiliriz tabii ki. Jabari seni götürecek."



Annie, bu tuhaf ülkeye tek başına gelip her kayanın etrafında yılanlar ve akrepler dolaşırken çölde çalıştığını hayal etmeye çalıştı. Charlotte'un çelik gibi sert yapısı şimdi mantıklı geliyordu ama yapısı burada geçirdiği süre boyunca mı bilenip sertleşmişti, yoksa doğuştan mı böyleydi, emin değildi.

Jabari mezarın kilidini kurcalarken Charlotte, Leon Pitcairn'i sordu.

"O adam iyi biri değil," dedi Jabari. "Fakat etkileyici. Turistler onu seviyor."

Jabari kapıyı açtığında eğilerek yolu gösterdi ve elindeki dev gibi bir el fenerini içeri tutarak çıplak duvarların iki yanına çizilmiş iki korkutucu gözü aydınlattı. Sonunda dar koridor, artık solmuş hiyerogliflerle süslenmiş daha geniş bir odaya açıldı.

Charlotte, boynundaki fotoğraf makinesinin lens kapağını çıkarırken, "Jabari, el fenerini şu duvara tutar mısın?" diye sordu. Jabari dediğini yaptı ve duvardaki boya zar zor okunabilse de Charlotte birkaç fotoğraf çekti.

Fotoğraf çekmeye devam etti, Jabari de yolu aydınlattı. "Keşke 1936'da bunları incelemek için daha fazla zaman ayırsaydım," dedi. "Hepimiz geniş yakalığa o kadar kapılmıştık ki duvardaki yazıyı tam olarak göremedik."

"Ne yazıyor?" diye sordu Annie.

"Anlayamıyorum ama bunun Hathorkare'nin bir tasviri olup olmadığını merak ediyorum," dedi, başörtüsü takmış ve etek giymiş kırmızımsı bir figürün kabartmasını işaret ederek.

Annie, üvey oğlundan tahtı çalan ender kadın firavunlardan olan Hathorkare hakkında seyahat rehberinde yazılanları okumuştu. "Rehber kitabım, kırmızı tenli figürlerin erkek olduğunu söylüyor."

"Hathorkare bukalemun gibiydi. Saltanatının birkaç yılında, heykeltıraşlara tasvirlerine erkeksi özellikler eklemelerini emretmeye başladı; ten rengini kırmızılaştırmak, erkek eteği giydirmek, takma sakal eklemek gibi."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Böylece halk, onun ilahi lider rolünü daha çok kabullenmeye meyilli olacaktı. Her taş oymasıyla, her heykeliyle halk üzerindeki hâkimiyetini pekiştirdi. Maalesef, kameramın bunları net bir şekilde yakalayacağından şüpheliyim, uygun ışık olmadan çok zor."

"Bunu başka bir güne ayarlayabiliriz," dedi Jabari.

Charlotte fotoğraf çekmeye devam ederken Annie şaşkınlık ve hafif bir klostrofobiyle etrafına bakındı. Uzaktaki duvarın

yanında bir lahit vardı ve yanında bohçaya benzer uzun bir şey duruyordu. El fenerinin ışığı bohçanın üzerinden geçerken Annie birden çığlık attı.

"Bu bir mumya mı?"

Sargılar kısmen açılmıştı, bu yüzden Annie üzerinde gerçek saçlar olan başı ve göğsüne uzanmış ince bir koldan çıkan başparmağı görebiliyordu. Bir eliyle ağzını kapatarak geri çekildi.

Charlotte, Annie'nin tepkisini görmezden gelerek yaklaştı ve mumyanın yanında diz çöktü. Bir an orada, sanki dua ediyormuş gibi hareketsiz kaldı.

Sonunda Jabari'ye bakarak, "Hep bunun Hathorkare olduğuna inandım," dedi.

"Bunu söylemek zor," diye yanıtladı Jabari. "Yağmacılardan daha önce davranmak için mumyaları sürekli oradan oraya taşıyorlardı. Emin olamazsın, bunu kanıtlamanın hiçbir yolu yok."

Annie'nin merakı galip geldi. "Mumya neden lahdin dışında?" diye sordu sessizce.

"İçeride zaten bir tane daha var," dedi Charlotte. "Lahdin dış yüzeyindeki işaretler, içinde Hathorkare'nin sütannesinin olduğunu gösteriyor. Firavunlar ve sütanneleri genellikle birlikte gömülürdü, çünkü sütannelere büyük saygı duyulurdu. Bu bir onurdu."

"Yani öldürülüp bakıcılık yaptıkları firavunla birlikte mi gömüldüler? Ne büyük bir onur."

"O noktada zaten ölmüşlerdi. Ayrıca evet, bu bir onurdu. Bu kişinin lahdinin çalınmış olması muhtemel, içindeki mumya ise törensiz bir şekilde yere atılmış."

"Kraliçe Hathorkare üvey oğlunun tahtını ele geçiren kişiy-

di, değil mi?" dedi Annie neşeyle. Rehber kitapta okuduklarını hatırladığı ve "tahtı ele geçirmek" gibi güçlü bir ifadeyi hayatında ilk kez cümle içinde kullandığı için kendiyle gurur duyuyordu.

"Yeterince gevezelik ettik. Burası kutsal bir yer."

Utanan Annie yutkundu ve geriye, çıkışa doğru adım attı. Artık ölüm ve çürümeyle dolu bu odada olmak istemiyordu.

Yumuşak ve çıtır çıtır eden bir şeye bastı. Aşağı baktığında, bunun uzun boyunlu bir hayvan, belki de bir kuş olduğunu fark etti. Yan tarafına düştü, kendini tutmak için elini uzattı ama yine de poposu sertçe yere çarptı. Jabari yanında bitti, ama tavandan toz yağarken utanmış ve hafif midesi bulanmış bir halde elini sallayarak onu uzaklaştırdı. Öksürdü.

Charlotte çantasından bir mendil çıkarıp Annie'ye uzattı. "Üzerine bastığın şey mumyalanmış bir kaz. Mezardaki nesnelerin bundan sonra sağlam kalmasını tercih ederiz. Daha dikkatli olmalısın."

Charlotte'un azarlaması bardağı taşıran son damlaydı ve Annie, onu saran kendine acıma duygusunun dalgasıyla mücadele edecek güce sahip değildi. Yorgun, kafası karışık ve işsiz on dokuz yaşında bir gençti; evi ve işi yoktu, yerdeki korkutucu bir çukurda mumyalanmış ölü bir kazın üzerine düşmüştü. Charlotte'un peşinden Mısır'a kadar gelmek aptallıktı, çünkü tıpkı Met'te olduğu gibi, kendi yapı taşının tamamen dışındaydı. Nereye gitse, ardında bir hasar ve yıkımın izini bırakıyordu.

Annie, yüzünü silip saçlarındaki tozu silkeleyerek ayağa kalkarken, "Pekâlâ, seni onunla baş başa bırakıyorum," dedi.

"Bir saniye bekle." Jabari, Annie'nin düşerken temas ettiği duvardaki yeri işaret etti. "Bu ne?" Kare bir taş gevşemişti.

Charlotte dizlerinin üzerine çöktü ve taşı yavaşça çıkarmaya başladı. "Burada bulduğumuz diğer nesne gizli bir nişteydi. Bu da bir diğeri olabilir, kesinlikle gevşek. O zamanlar duvarların her santimini kontrol ettiğimizi sanıyordum, ama bu yıllar içinde aşınmış olmalı."

"Belki de gelip buna bakacak birini çağırmalıyız?" diye önerdi Jabari. "Uygun aletlere sahip birini?"

"Hayır, bende var," dedi Charlotte.

Jabari, Charlotte'un yanına çömeldi ve çalışırken ona ışığı tuttu. Kayanın arkasında yaklaşık süt kasası büyüklüğünde bir açıklık vardı. Annie içeride birkaç kırık çanak çömlek parçası ve yaklaşık elli santimetre boyunda, zarar görmemiş gibi duran tahta bir kutu gördü.

"Bir kanopik kutu," dedi Charlotte.

"O nedir?" diye sordu Annie.

"Kanopik kutular ve kavanozlar, mumyaların iç organlarının saklandığı yerdi. Mumyayla birlikte gömülüyorlardı." El feneri tahtaya kabaca oyulmuş bir dizi sembolü yakaladığında nefesi kesildi. "Bu, Hathorkare'nin kartuşu. Üzerinde adı gün gibi ortada. Yani..."

"Bu gerçekten o olabilir," diye tamamladı Annie, yerde yatan mumyaya bakarak.

Jabari söze girerek, "Mısırlı yetkililere haber verene kadar başka hiçbir şeye dokunulmamalı veya hareket ettirilmemeli," dedi.

Tam o sırada tavandan daha fazla toz düşmeye başladı. Jabari ayağa kalktı, kaşlarını çatarak yukarı baktı. "Muhtemelen buradan çıkmalıyız."

"Ama niş..." dedi Charlotte. "İçeride daha fazlası olabilir."

"Bunun için vaktimiz yok. Hadi, gidelim." Annie ve Char-

lotte'u dışarı çıkarmaya çalıştı. Annie, çıkışa giden uzun koridora adım atmak üzereyken mezarın kendisinden değil ama duvarın diğer tarafından, nişin bulunduğu yerin hemen üstünden bir gümbürdeme duydu. Bir şey yerinden oynamıştı, çökmek üzereydi. Charlotte'un gözlerinde yaşlarla nişin içinde duran kutuya baktığını fark etti. Annie hiç düşünmeden geri dönüp atıldı, nişin içine uzandı ve Charlotte durması için ona bağırırken kutuyu iki eliyle yakaladı.

Bir saniye sonra, kutunun durduğu yere birkaç büyük taş düştü ve yere saçılmış çanak çömlek parçalarını yok ederek devasa bir toz bulutu oluşturdu.

Üçü de çıkışa doğru koştu, toz fırtınası da hemen arkalarından geliyordu.



Annie, mezarın dışındaki temiz havayı hevesle içine çekti. Koşarken kutuyu bir kolunun altına sıkıştırmış, diğer eliyle de burnunu ve ağzını kapatmışsa da pek işe yaramamıştı. Charlotte ve Jabari gibi o da toz içinde kalmıştı. Annie, Charlotte'a kanopik kutuyu uzattı ve ikisi de oldukları yerde öksürerek ileri geri yürüdüler. Jabari ise yakındaki görevlilere Arapça seslendi; bazıları su şişeleriyle koşturdu, bazıları da muhtemelen daha fazla yardım çağırmak için dağıldı.

"Ya mumyalar?" diye sordu Charlotte, birkaç yudum su içtikten sonra. "Onları oradan çıkarmalıyız, güvende olduklarından emin olmalıyız."

"Önce mezarın güvenli olduğundan emin olmalıyız," diye yanıtladı Jabari. "Bir mezar yeniden açıldığında veya yeni bir

bölüm keşfedildiğinde hava basıncındaki değişiklik, onu dengesiz hale getirebilir."

Charlotte endişeli bir yüzle Annie'ye döndü. "Kanopik kutuyu almasaydın, parçalanmış olacaktı. Neden yaptın? Kendini tehlikeye attın."

"Onu ne kadar istediğini görebiliyordum. İçine bakacak mısın?"

Charlotte başını iki yana salladı. "Mühürlü. Bilgisayarlı tomografi cihazından geçirmeleri gerekecek."

"O nedir?"

"Yeni bir teknoloji, sadece beş yıldır kullanılıyor. Onunla, bir şeyi açmadan içini görebiliyorlar. Tıpkı röntgen gibi."

"Harika. Kutunun üzerinde Hathorkare'nin adının olması, kolunu göğsüne kaldırmış mumyanın senin firavun hanım olduğunu mu kanıtlıyor?"

"Korkarım hayır. Ama hiç yoktan iyidir. Tabii mumya hâlâ sağlamsa."

Bu sırada, kasklı birkaç adam, Charlotte, Annie ve bir grup turistin izlediği mezar odasına girip hasarı değerlendirmişti. Sonunda tekrar ortaya çıktılar ve Jabari ile konuştular. Jabari gülümseyerek Charlotte'a döndü. "Tek hasar nişteymiş. Mezarın geri kalanı şimdilik sağlam, ancak içindeki her şeyi önümüzdeki birkaç gün içinde çıkaracağız. Ne kadar dayanacağını bilmiyoruz."

"Daha fazla fotoğraf çekmek için içeri girebilir miyim?" diye sordu Charlotte.

"Korkarım hayır. Sadece eğitimli personel girebilir."

"Kahretsin..." Mezar girişine özlemle baktı. "Geri kalan her şey doğrudan Mısır Müzesi'ne mi gidecek?"

"Elbette."

Charlotte ona kanopik kutuyu uzattı. "Bunun da oraya gönderilmesi gerekiyor."

Onlar uzaklaşırken, "Bu Hathorkare Hanım tam olarak kimdi?" diye sordu Annie.

Charlotte, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Annie'ye baktı. "Benimle gel. Sana bu Hathorkare Hanım'ın kim olduğunu göstereyim."

Krallar Vadisi'nden ayrılıp tepelerin etrafından dolaşarak üç kat yüksekliğinde devasa bir tapınağa ulaştılar. Arkasındaki kireçtaşı kayalıkları düzensiz şekillere bürünmüştü, öyle ki öğleden sonra güneşinde sanki kabaca oyulmuş düzinelerce hayaletimsi figür tapınağa bakıyor, onu gözetip koruyormuş gibi görünüyordu. Charlotte ve Annie, ikinci kata çıkan bir rampayı takip ettiler. Charlotte, bu anıt tapınağın, Charlotte'un araştırmasına göre hiç de öyle başkasının tahtına el koyan kötü bir yönetici değil, Mısır kültürüne ve yönetimine katkılarından dolayı yeterince takdir görmeyen zeki ve anlayışlı bir lider olduğu ortaya çıkan Hathorkare tarafından inşa edildiğini açıkladı.

Annie yavaşça kendi etrafında dönerek terasları, revakları ve birçoğunda hâlâ kadın liderin sureti oyulmuş yüzlerce sütunu inceledi. Charlotte konuşurken o korkunç yaratık, gözleri sürmeli, beyaz keten giymiş, kolları altın bilezikler ve parmaklarında yüzüklerle süslü bir kadına dönüştü. Gezinti yolunda uzun adımlarla yürüyor, emirler veriyor ve görkemli tapınağının inşasını denetliyordu.

Charlotte'un sözleriyle, çoktan ölmüş ve uzun zamandır hor görülen bir kadın hayata dönmüştü.

"Kanopik kutuyu almak için geri döndüğünden dolayı sana teşekkür ederim Annie. Kaba davranarak epey sevimsiz göründüğümü biliyorum ama burada benimle olduğun için mutluyum."

"Burada olduğum için ben de mutluyum." Bu, Annie'nin hayatının en heyecan verici, en şaşırtıcı günüydü.

Sonra Charlotte, alçak sesle Annie'ye Mısır gezisinin gerçek nedenini itiraf etti. Daha önce evlendiğini. Kocasının Nil Nehri'nde bir gemi kazasında öldüğünü düşündüğünü ve kendisinin de kıl payı kurtulduğunu. Bir meslektaşının –Leon Pitcairn– onlarla birlikte olduğunu ve geniş yakalıkla birlikte onların da boğulup kaybolduğunu düşündüğünü. Charlotte'un yakayı Met'te sergilenirken görmesinin ve Ma'at adlı bir suç örgütüyle bağlantısı olduğu söylenen Leon'u bulmak için Mısır'a gelmeye karar vermesinin nedeninin de bu olduğunu anlattı.

Annie, Charlotte'un konuşurken sesinin titremesinden bu hikâyede daha fazlasının olduğunu anlayabiliyordu.

Fakat Charlotte bir şey söylemedi, Annie de zaten ısrarcı olmamanın daha iyi olduğunu biliyordu.



YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Charlotte

Charlotte, Annie'ye içini dökmeyi beklemiyordu. Havaalanından taksiye bindiğinde içinde yükselen çılgın duygu dalgalanmalarını da beklemiyordu. Atlantik ötesi uçak yolculuğu boyunca her an okyanusa düşebileceklerine ya da pilotun teknik bir arıza nedeniyle geri dönüp New York havaalanına inmek zorunda kalacağına inanmasına rağmen Mısır'a kadar gelebilmesine çok şaşırmıştı. Güneş ufuktan yükselip Luksor'un binalarını açık pembeye boyarken Henry'yle birlikte bu sokaklarda yürüdükleri tüm o anları hatırlayarak derin derin nefes alıp verdiğini fark etti. Baharatçı aynı köşedeydi; manav tıpkı kırk yıl önce olduğu gibi dükkânını açıyordu. Muhtemelen dört yüzyıl önce de olduğu gibi. Bu şehir, tıpkı sevgilinin kokusunun yastıkta kalması gibi, onun geçmişiyle doluydu.

On dokuz yaşında buraya gelmenin nasıl bir şey olduğunu canlı bir şekilde hatırlıyordu. Kafası karışıktı, bu dünyadaki yerinden emin değildi. Fakat memnun etmeye can atıyordu. Memnun etmeye çok hevesliydi. Cildi daha kırışık, dayanıklılığı da eskisi gibi olmasa da Mısır topraklarına geri dönmek,

hâlâ aynı saf, kırılgan insan olduğunu inkâr etmesini imkânsız kılıyordu ve bu düşünce onu derinden sarsıyordu.

Belki de Kahire havaalanına indikten sonra Annie'yi terk etmemesinin sebebi buydu. Annie'nin çaresizce yaptığı hareket, Charlotte'unkinden farklı değildi. Gözlerindeki o ürkek bakış, belki de kısmen Met'in bodrum katında saldırıya uğramanın travmasından kaynaklanıyordu –Charlotte doğru düzgün düşünebilseydi bu saldırıdan kaçınabilirdi– ama aynı zamanda başka, daha derin bir şeydi: İkisi de New York'un temsil ettiği acı ağından kaçmak istiyordu.

İki mumyayla birlikte tekrar mezarda olmanın şaşkınlığı ve tavanın sarsılıp kayaların düşmeye başlamasıyla güç bela kurtuldukları an, Charlotte'u kararlarının sağlıklı olup olmadığı ve lanetin hâlâ geçerli olma ihtimali konusunda bir kez daha endişelendirdi. Fakat Annie sayesinde sağ salim çıkıp kartuşlu kanopik kutuyu kurtarmışlardı. Kutu, yerdeki mumya hakkında hiçbir şey kanıtlamasa ve Charlotte'un fotoğraflarında hiyeroglifler okunaksız çıksa bile Hathorkare'nin hikâyesine eklenecek bir şeydi.

Krallar Vadisi'nin üzerinde güneş batarken Annie'ye Luksor'daki eski günlerini anlatmak, sevdiği adamın adını yüksek sesle söylemek rahatlatıcıydı. Her anlatışında acı dolu anılar –biraz da olsa– hafifledi ve Charlotte, genç bir kadın olarak hayatını şekillendiren sert olaylar dizisini ihtiyatla kabullenebildi. Keşke annesi onu Mısır'daki deneyimleri hakkında konuşmaya teşvik etseydi, belki de sonraki yılları başka birini kaybetme korkusuyla yaşamazdı. Ailesinin, hayatının o dönemini kapatması konusunda ısrar etmesi korkunçtu, ama şimdi geriye dönüp baktığında, onların kendi dönemlerinin insanı

olduklarını, onun pervasız kararlarından korktuklarını ve şok olduklarını anlıyordu. Ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı.

Jet lag'in geçmek bilmeyen etkileriyle desteklenen beklenmedik derecede derin bir gece uykusunun ardından, Charlotte ve Annie sabah kahvaltısı için otel restoranında buluştular. Leon ertesi güne kadar dönmeyecekti, bu da önlerinde uzun bir gün olduğu anlamına geliyordu. Charlotte filmi yakındaki bir fotoğrafçıya bıraktı ve lobiye geri döndü. Annie, beyaz keten bir bluz ve hâki renkli, bol paçalı, belden kemerli bir keten pantolon giymiş onu bekliyordu. Sanki Mısırlı kâşifler hakkındaki bir film setinden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Charlotte, Annie'ye güneş kaskının nerede olduğunu sormaktan kendini alıkoydu.

"Dün gece Antik Mısır tarih kitabımın Hathorkare hakkında yazdıklarını tekrar okudum ve gerçekten küçümseyiciydi," dedi Annie, tostundan bir ısırık daha alırken. "Senin ne yaptığını neden bilmiyorlar?"

"Çünkü bu yeni bir bilgi. Maalesef artık elimde değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hırsızlığın olduğu gece, biri yaptığım tüm araştırmaların bulunduğu dosyamı almış. Arkasında tehdit dolu bir not bırakmış. Bunun, geniş yakalığın nereden geldiği ve benim de bunu sorgulamamla ilgili olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu korkunç." Annie sandalyesinde doğruldu, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sence kovaladığımız adam mı aldı?"

"Zamanlama öyle gösteriyor. Ama kilitli ofislere nasıl girdiğini açıklamıyor."

"İçeriden yapılmış bir iş."

"Umarım güvenlik ekibi bunu çözer."

"Dün, Leon'un Gök Mavisi Kraliçe'yi çalan hırsızlarla bağlantısı olduğunu söylemiştin, doğru mu?"

"Bana öyle söylendi. Elbette çalanın Ma'at olduğuna dair bir kanıtımız yok; ancak bu hırsızlık daha önce yaptıkları hırsızlıklara benziyor."

"Etrafta araştırma yapmaya değer, değil mi?"

"Çalınan Kraliçe ile geniş yakalığın yeniden ortaya çıkışının bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Ama dikkatli olmalıyız. Ma'at'ın tehlikeli bir örgüt olduğu konusunda uyarıldım ve kimse tam olarak kimin dâhil olduğunu veya ne kadar yaygın olduklarını bilmiyor. Her halükârda, ilk adım Leon'la konuşmak ki bunu ne yazık ki yarına kadar yapamayız."

Garson onlara biraz daha kahve koydu. "Peki, bugün ne yapmalıyız?" diye sordu Annie. "Rehber kitabımda Karnak Tapınağı'nın oldukça güzel olduğu yazıyor."

"Bunu söylemen ilginç."

"Neden?"

"Karnak Tapınağı, Hathorkare teorimin başladığı yer." Charlotte, Hathorkare heykellerinin yıkımını ve firavunun Karnak'taki sonraki tadilatlarını inceleyerek vandalizmin kesin zamanlamasının nasıl hesaplanabileceğini anlattı. "Çalınan dosyada, teorimi destekleyen Karnak fotoğrafları vardı."

"O zaman gitmeliyiz. Baştan başlayabilirsin."

Baştan başlamak. Bütün o saatlerin boşa gitmesi. Bunu düşünmek canını acıtmıştı. "Bu boşuna. Bu noktaya gelmem üç yılımı aldı."

"Ne olmuş yani? Şimdi kanıtlamak yerine, üç yıl sonra kanıtla."

"O zaman altmış üç yaşında olacağım."

"Üç yıl sonra da altmış altı yaşında olacağını söyleyeceksin. Ne önemi var ki?"

Önünüzde onlarca yıl varken genç olmak ne güzel, diye düşündü Charlotte. Ama Karnak'ı keşfetmek, Leon'un dönmesini beklemekten daha iyiydi.

Parlak sabah güneşine doğru yola koyuldular. Tapınağın dışında binden fazla heykelle, bir grup sfenks, koç ve koç başlı aslanla çevrili Koçlar Bulvarı boyunca yürüdüler.

"Mezardaki mumyalar ve eserler ne zaman Kahire'ye götürülecek?" diye sordu Annie.

"*Bukra fil miş miş*," diye cevapladı Charlotte.

"Ne miş miş?"

"'Yarın, kayısılar çiçek açtığında' anlamına geliyor. Temelde, Mısırlıların 'ne zaman olur bilinmez, beklentiye girme' deme şekli."

"Ama sonunda Mısır Müzesi'nde sergilenecekler mi?"

"Umarım, evet."

"Neden umarım dedin?"

"Mısır Müzesi tam bir fiyasko. Dürüst olmak gerekirse, Met'te çok daha iyi durumda olurlardı. En azından elektriğimiz var, sıcaklığı ve nemi sabit tutabiliyor, hasar görmemelerini sağlayabiliyoruz."

"Geçen hafta, bazı rehberlerin Benin bronzları* hakkında da aynı şekilde konuştuğunu duydum. Afrika'ya geri gönderilmek yerine Met'te kalmalarının daha iyi olacağını söylediler."

"Evet. Gerçekten muhteşem parçalar. 1800'lerde İngiliz bir-

* Benin Bronzları, bugünkü Nijerya'da, Edo halkının yaşadığı eski Benin Krallığı'na (şimdiki Benin şehri) ait, 13.–19. yüzyıllar arasında yapılmış bronz, pirinç ve fildişinden heykelcik, plaka ve sanat eserleridir.

likleri tarafından Benin Krallığı'ndan çalınmış ve şimdi dünyanın dört bir yanındaki müzelere dağılmış."

"Fakat şimdi Benin hükümdarı onları geri istiyor. Rehberler, Met'in bronz koleksiyonunun kaçırılabilecek olmasından dolayı çok mutsuz."

"Met'te daha güvende oldukları kesin."

"Fakat onlardan çalındı. Geri vermemiz gerekmez mi? Tıpkı Gök Mavisi Kraliçe'yi bulduğumuzda, Met'ten çalındığı için geri isteyeceğimiz gibi?"

"İkisini karşılaştıramazsın. Benin'de müze bile *yok*. Ne yani, bronzlar halkın kesinlikle göremeyeceği depolara mı kaldırılıyorlar?"

"Met'in depolarındaki tüm eşyalar ne olacak?"

Charlotte sinirlendiğini fark etti. Neden bu kadar savunmaya geçiyordu ki? "Her şeyi sergileyemeyiz," diye açıkladı. "Bunu sağlayacak kadar büyük bir bina yok. Her halükârda, Benin bronzları konusu da tartışmalı, çünkü çok yakında onları iade etmek için bir anlaşmaya varacaklar gibi görünüyor."

Charlotte'un aklına, uzun zaman önce Leon'la tam da o bölgede oldukları ve dikilitaşlardan birinin Paris'e taşındığıyla ilgili bir sohbet geldi. Charlotte, dikilitaşların elinden alınmasından dolayı pişmanlık duymuştu. Met'te bunca yıl çalıştıktan sonra bakış açısının 180 derece değişmesi tuhaftı. Tıpkı şimdi Annie gibi, gerçek dünyada var olan antik eserlerin korunmasının ve sahipliğinin inceliklerini anlayamayan masum bir çocuk muydu? Yoksa zamanla bıkmış, kendi galerilerindeki nesneler üzerinde haksız bir mülkiyet hakkı mı edinmişti?

Kendi galerileri. Bu gerçekten her şeyi anlatıyordu.

Charlotte, işe koyulmadan önce Hipostil Salonu'ndaki

sütunların arasında kısa bir süre geçirdi, Henry ile ilk öpücüğünü hatırladı. Silinenleri ne kadar çok inceleyip yeniden inşa tarihleriyle karşılaştırırsa içine de o kadar çok tereddütlü bir heyecan yayılıyordu. Tereddüttü, çünkü bu artık projenin sonu değil, sadece başlangıcıydı ve Frederick'in aradığı, Hathorkare'nin suretlerinin ilk başta neden silinmeye başladıklarına dair sağlam bir kanıta hâlâ sahip değildi.

Fakat heyecanlıydı, çünkü kanıt olmasa bile haklı olduğundan daha da emindi.



Ertesi gün, Leon'u bulma zamanı gelmişti.

Charlotte ve Annie, Leon Pitcairn'in apartmanına giderken kaldırıma kadar taşan uyumsuz masa ve sandalyeleriyle bakımsız bir açık hava restoranının önünden geçtiler. Müşterilerin hepsi erkekti ve yanlarından geçen iki kadına dik dik bakıyorlardı. Charlotte, turistlerin buraya sık sık geldiğinden şüpheliydi. Fakat adamlardan biri başını kaldırıp hızla arkasını döndü ve elindeki kahve fincanını ağzına götürdü. Adam haki pantolon ve beyaz, düğmeli bir gömlek giymişti. Charlotte adamın sol elinin serçe parmağında sarı bir parıltı fark etti. Charlotte'un daha önce gördüğü, sarı yeşim taşından yapılmış bir yüzüktü.

"Bu taraftan," dedi Annie'ye, masaların arasından Leon Pitcairn'in oturduğu yere doğru ilerlerken.

Leon kahvesini bıraktı ve kimi gördüğünü kavrayarak ikinci kez dönüp baktı. "Charlotte Cross? Tanrım, sen misin?"

Leon'u en son batan gemide görmüştü, ama işte buradaydı, kahve içiyor ve hiçbir şey olmamış gibi Luksor sokakla-

rında yürüyordu. Onu kanlı canlı görmek şaşırtıcı ve tuhaftı, yüzünün bunu yansıttığının farkındaydı. Fakat Leon'un açıkça ortaya koyduğu şokta bir şovmenlik havası vardı; şaşkınlığını yüksek sesle haykırarak kollarını Charlotte'a doladı ve onu Avrupa usulü iki yanağından da öptü. Charlotte, Annie'yi asistanı olarak tanıttı ve onun masasına oturma davetini kabul etti, Annie'ye de oturmasını işaret etti.

Leon'un gençliğindeki yakışıklılığı gitmişti. Geniş alnı artık yerini tepesinde kelliğe bırakmıştı, gözlerinin altı sarkmıştı ve burnu birkaç kez kırılmış gibiydi.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi Leon, parmağındaki yüzüğü çevirirken. "Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum."

"Hâlâ hayatta olduğunu, Krallar Vadisi'nde dolaştığını duyduğumda benim şaşkınlığımı bir düşün," diye karşılık verdi Charlotte.

Leon ona temkinli gözlerle baktı.

"Oyunları bırakalım artık," dedi Charlotte. "1937'de neler döndüğünü biliyorum. Sen ve Henry, Luksor'daki kazılardan, Mısır'dan tarihi eserleri kaçırıyordunuz. Bu yüzden mi buradan bu kadar çabuk ayrılmak zorunda kaldık? Henry'nin dediği gibi dünyada yaşanan siyasi olaylar yüzünden değildi."

Bir an için Leon inkâr etmeye çalışacakmış gibi göründü, ama Charlotte başını ona doğru eğerek onu uyardı. "Olanlar için üzgünüm," dedi sonunda Leon. "Korkunç bir geceydi, korkunç bir zamandı. Evet, Henry beni bazı şeyleri bir kenara ayırmaya ikna etti. O yaz Mısır Müzesi'nde çalışmıştık, oranın ne kadar berbat bir yer olduğunu, kimsenin fark etmeyeceğini biliyorduk. Sıcak güneşin altında kazıp günbegün eriyerek bu şeyleri topraktan çıkarmak için harcadığımız onca zahmete

karşılık neden biraz para almıyoruz diye düşündük. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsundur."

"Hatırladığım kadarıyla, ağır işlerin çoğunu yerli halktan işçiler yapıyordu. Senin kazma kaldırdığını hiç görmedim."

"Henry size bakmak istediğini söyledi, sana ve..."

Duraksamasını fırsat bilen Charlotte hızla konuşmaya başladı, bebeğin adının ağzından çıkmasını istemiyordu. "Hayatta kaldın. Nasıl başardın?"

"Cambridge için onca yıl yüzmüş olmam işe yaradı ve bir şekilde kıyıya ulaştım. Sen ve Henry'nin öldüğünü düşünmüştüm, çünkü neredeyse hiç kimse kurtulamadı. Seni görmek gerçekten şaşırtıcı. Her neyse, bunu hayatımı değiştirmek için bir fırsat olarak gördüm ve sonunda rehber oldum."

"Kaçakçılıktan hapis yattıktan sonra."

Leon yerinde kıpırdandı. "Ödevini yapmışsın."

"Yaptım."

"Eh, beni yakaladın. Kahire'ye ilk geldiğimde, yetkililerin peşimi bırakması için adımı değiştirdim, onları atlatabilmek için elimden geleni yaptım. Ama evet, sonunda yakalandım ve bedelini ödedim. Mısır hapishanesi olmak isteyebileceğin bir yer değildir, bana bu konuda güven. Dersimi aldım ve şimdi turistleri gezdiriyorum, kadınları büyülüyorum, erkeklere 'gerçek Mısır'ı' gördüklerini düşündürüyorum ve ücretimi alıyorum. Çok bir şey değil ama beni ayakta tutmaya yetiyor."

"Henry ile birlikte benim bulduğum geniş yakalığı aldığınızı biliyorum."

"*Bizim* bulduğumuz."

Charlotte onun lafını düzeltişini duymazdan geldi. "Akıbeti New York'ta, Met'e ödünç verilmiş olarak son buldu. Bu nasıl oldu?"

Leon omzunu silkti. "Tek bildiğim, Henry'nin taşıdığı bavulda olduğu. Sonrasında ne olduğu ise meçhul."

"Hâlâ hayatta." Bu bir soru değil, bir beyandı. "Nerede?" Charlotte, cevabın onu sersemleteceğini bildiği için son ana kadar bu sorudan kaçınmıştı. Yanından geçen herhangi biri için hoş sohbet eden iki kişi gibi görünüyorlardı, oysa Leon'un yüzündeki o kibirli ifadeyi silmekten keyif alırdı.

Leon dudaklarını yaladı. "Hiçbir fikrim yok. Onun da öldüğünü düşündüm. Ondan bir daha haber almadım. Belki de geniş yakalık kıyıya vurmuş ve başka biri çalmıştır. Lanet hâlâ devam ediyor gibi görünüyor." Saatine baktı. "İşe gitmem gerek, antik dünyanın harikalarını göstermem için beni bekleyen bir düzine İsviçreli turist var. Sohbet etmek güzeldi, sana bol şans Charlotte. Ve güzel asistanına da."

Charlotte gitmek üzere ayağa kalkınca Annie de kalktı. "Sen aşağılık bir adamsın," dedi Charlotte. "Zimmerman sana güvendi, hepimiz sana güvendik."

"Tek başıma değildim. Belki de evlendiğin adamı tanımıyorsundur."

Bu suçlama zoruna gitmişti, ama onda başka bir şey, yerine oturmayan bir şey vardı.

Charlotte ve Annie ana yola geri döndüler. Charlotte, tunik satan bir dükkâna girip Annie'yi de içeri çekti. "Bizi takip etmediğinden emin olalım," dedi.

Ürünlere bakıyormuş gibi yaptılar ve bir dakika kadar sonra Leon bitkin bir görünüşle yanlarından hızla geçip feribota giden bir otobüse bindi.

"Henry konusunda yalan söylüyor," dedi Annie. "Sen de fark ettin mi?"

"Belki de evlendiğin adamı *tanımıyordun*," demek yerine, "Belki de *tanımıyorsundur*," dedi. Şimdiki zaman kullandı."

"Ben de yakaladım."

Leon'un tüm inkâr ve kaçamak cevaplarına rağmen gerçek ortaya çıkmıştı. Henry hayattaydı ve kalbi –bir ihtimal– kızlarının da hayatta olabileceği umuduyla dolup taşıyordu. Ama bu düşünce tarzı, Henry'yi takip etmediği sürece Charlotte'u hiçbir yere götürmezdi ve Leon'a pusu kurmadan önce bu cevaba o ankinden daha yakın olmamıştı.

"Hangi lanetten bahsediyordu?" diye sordu Annie.

"Hathorkare için değerli olan bir şeyi krallıktan çıkarırsan tanrıların gazabına uğrayacağın söylenir."

"Öyleyse gemi kazası Hathorkare'nin onları durdurmaya çalışması mıydı?"

"Ne olduğundan emin değilim." Lanetin ilk olarak 1900'lerin başında, Kont ve eşinin Gök Mavisi Kraliçe'yi İngiltere'ye getirdikten kısa bir süre sonra trajik ölümleriyle ortaya çıktığını anlattı. Ayrıca, her iki seferi de felaketle sonuçlanan Mısır'a dönüş girişimlerinden de bahsetti. Charlotte, Helen'ın laneti gündeme getirdiğinde yaptığı gibi, Annie'nin bir tür basmakalıp söz söylemesini veya reddetmesini bekledi.

Fakat Annie sorgulamadan, "Korkunç. Çok üzgünüm," dedi.

Sıcağa rağmen Charlotte'un sırtından aşağı bir ürperti indi. "Leon'un apartmanına geri dönelim, komşularından birkaçıyla konuşalım."

Ev sahibi, bir önceki gün yaptığı gibi kaşlarını çatarak kapıyı açtı, ancak Charlotte ona elli Mısır poundu uzattığında suskunluğu kayboldu. Charlotte'un Arapçası paslanmıştı ve yanında getirdiği düğün gününden bir fotoğraf solmuş ve

buruşmuştu, ancak yaşlı kadın fotoğrafı dikkatlice inceledi. Fotoğraflar, Henry ile Luksor'dan ayrıldıktan sonraki gün, aceleyle paketlenmiş bazı kıyafetler ve eşyalarla birlikte sandıkla gönderilmişti ve Charlotte New York'a vardığında onu bekliyordu. Kapağı açıp içine bakacak cesareti toplaması bile altı ayını almıştı.

"Bu adamı daha önce hiç gördünüz mü, Bay Pitcairn'le birlikte belki?" diye sordu ev sahibine. "Bay Pitcairn ile aynı yaşlarda."

Ev sahibi, Henry'nin yüzünü işaret edip başını salladı. "Büyük kulaklar," dedi İngilizce. "Birkaç yıl önceydi, şimdi kaç yıl olduğunu hatırlamıyorum, böyle büyük kulakları ve böyle saçları olan bir adam Bay Pitcairn'i aramaya gelmişti. Aynı adam olup olmadığını bilmiyorum."

Charlotte'un içinde sevinç, korku ve şaşkınlık karışımı bir duygu oluştu. Henry buradaydı. Ama başka bir soru soramadan Annie öksürmeye başladı. Charlotte ona dönerek, "İyi misin?" diye sordu.

Annie başını salladı ve ellerini dizlerine koyarak öne eğildi. Öksürüğü kötüleşti. Sonunda, çatallaşmış sesiyle, "Su içmem lâzım," dedi. "Çöl havası çok fazla geldi."

Ev sahibi arkasında, solda kalan küçük bir odayı işaret etti ve Annie orada gözden kayboldu. Charlotte, Annie'nin böylesine kritik bir anda yaşlı kadını oyalamasına sinirlendi.

Fotoğrafı tekrar kaldırdı. "Adı neydi? Henry miydi?"

Kadın omzunu silkti. "Onu sadece bir kez gördüm. Bay Pitcairn, kirasını zamanında ödüyor ama ondan hoşlanmıyorum. Sevgili kocama hayattayken Bay Pitcairn'e hiç güvenmediğimi söylemiştim."

"Bay Pitcairn ve bu adamı gördüğünüzde ne olmuştu?"

"Bağırıyorlar, korkunç sesler çıkarıyorlardı. Adam, Bay Pitcairn gibi İngilizdi." Burnunu kırıştırdı, o ülkeyi hor görüşü apaçık ortadaydı.

"Ne hakkında tartışıyorlardı?"

"Bilmiyorum. Kocam onlara koridorda bağırmayı bırakmalarını, diğer sakinleri rahatsız ettiklerini söyledi ama Bay Pitcairn adamın dairesine girmesine izin vermedi."

Annie yüzü kıpkırmızı ama öksürüğü kesilmiş bir şekilde geri döndü. "Özür dilerim."

Charlotte onu görmezden geldi. "Ne diyorlardı?"

"Koca kulaklı adam, Bay Pitcairn'i uyarıyordu." Ev sahibi, Charlotte'a yaşlı gözlerle ve kararlı bir ifadeyle baktı. "Ona kızından uzak durmasını söylüyordu."



Ev sahibi ağır ahşap kapıyı kapattıktan sonra Charlotte bir kasırgaya yakalanmış gibi hissetti, dünya onun etrafında dönmeye başladı. Başını kaldırıp incecik palmiye ağaçlarından oluşan bir girdabı ve kumlu gökyüzünü gördü, nefes almaya çalıştı.

Öksürük nöbeti dinen Annie, onu hemen yolun kenarındaki bir banka götürdü. "Başını eğ, nefes almaya çalış."

Ev sahibi bir kızdan bahsetmişti. Layla şimdi neredeydi? Henry, gemi kazasından sonra Charlotte'u neden bulmaya çalışmamıştı? Leon gibi o da öldüğünü varsaymış olmalıydı. Belki de yaptıklarından, onları uğruna tehlikeye attığı şeyden dolayı utanıyordu. Ama Charlotte onu affedebilirdi; yeniden bir aile olabilirlerdi.

Charlotte için Layla'yı yetişkin bir kadın olarak hayal etmek zordu. Zihninde onu bir bebek, en iyi ihtimalle genç bir kız olarak tutmuştu. Şimdi her şeyi yeniden yapılandırması gerekiyordu. Kızının hayatta olduğu gerçeği de dâhil olmak üzere.

Sorular ardı ardına gelmeye devam ediyordu. Birkaç yıl önce kızı Leon'la ne yapıyordu da Henry bu kadar endişelenmişti? Leon Pitcairn hasta görünüyordu, dişleri lekeliydi ve nefesi kokuyordu... Henry'nin uyarısı bu anlamdaysa, Charlotte da güzel kızının böyle bir adamla romantik bir ilişki yaşayabileceğini hayal bile edemiyordu. Elbette ev sahibi yanılıyor da olabilirdi. Gözleri pek iyi görmüyordu ve uçsuz bucaksız dünyada kocaman kulaklı birden fazla İngiliz olmalıydı.

Charlotte ve Annie, Leon'un apartmanının girişinden inmeden hemen önce, ev sahibi kadın İngiliz'in Leon'a Kahire'den uzak durması yönünde tehditte bulunduğunu eklemişti.

Belki de Layla, Leon'la görüştüğünde sadece Luksor'u ziyaret etmekteydi ve Kahire'de yaşıyordu.

Charlotte'un cevabını bulmak istediği o kadar çok sorusu vardı ki... Dünya bir kez daha dönerken gözlerini kapattı, deliliğini ve hayal kırıklığını görmezden gelmek için boşuna çabaladı.

@ayisigikitap



YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Annie

Charlotte, ev sahibiyle yaptığı konuşmanın ardından endişe verici derecede kırılgan bir hale gelmişti. Ayağa kalkarken birkaç derin nefes aldı ve Annie, tekrar nöbet geçirme ihtimaline karşı otele dönerlerken onun yanında kaldı.

Charlotte herhangi bir mesaj olup olmadığını görmek için resepsiyona yaklaştı. Görevli, geldiklerinde karşılaştıkları Fatıma'ydı ve Mısır Müzesi müdüründen bir zarf uzattı. Charlotte zarfı hemen açtı. Annie'ye, "Kanopik kutunun keşfiyle ilgili tebriklerini iletiyorlar ve kanopik kutunun yanı sıra mumyaların Kahire'ye naklinin gözetiminde yardımımı istiyorlar," dedi.

"Ne zaman?" diye sordu Annie.

"Yarın. Kahire'ye gidiyoruz." Charlotte, müdürün mektubunu zarfa geri koyup Annie'ye döndü. "Odama çıkıp düzenlemeleri teyit edeceğim. Fotoğrafçıya gidip Kodachrome* saydam filmlerin hazır olup olmadığına bakabilir misin? Senin için sakıncası yoksa biraz aspirin de alabilirim."

"Tabii." Annie hizmet etmekten memnuniyet duydu. Fatı-

* Kodachrome , Eastman Kodak tarafından 1935 yılında tanıtılan renkli ters çevirme filminin marka adıdır.

ma'ya fotoğrafçının nerede olduğunu sordu ve görevli en iyi şekilde tarif edebilmek için onu otelin merdivenlerine çıkardı.

"Bir sonraki binanın önündeki meyve tezgâhını görüyor musun?" diye sordu parmağıyla göstererek. Rüzgâr başörtüsünü savurdu, neredeyse düşecekti ama hemen tutup düzeltti. Saçlarındaki beyazlara bakılırsa Fatıma, Annie'nin ilk tahmininden daha ileri yaştaydı. "İlk meyve tezgâhı değil, sonraki."

"Görüyorum."

"Hemen yanında dar bir sokak var ve dükkân orada. Gözünü kırpsan sokağı kaçırırsın."

"Harika. Peki, Aspirin alabileceğim bir yer var mı?"

"Caddenin ilerisinde bir eczane göreceksin. Çok uzakta değil." Fatıma durakladı. "Her şey yolunda mı? Annen içeri girdiğinde pek iyi görünmüyordu."

Annie neredeyse onun hatasını düzeltecekti ama sonra durdu. Onu uzak diyarlara götürüp Met Gala'da yaşananların ardından onun yaptığı gibi yanında duracak, savunacak bir anne hayal etmek güzeldi. "O iyi."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Annie, Charlotte'un Ma'at hakkındaki uyarısını hatırladı; her yerde olabilirlerdi. Kimseye güvenilmemeliydi ve otel misafirleriyle ilgilenmek Fatıma'nın görevi olsa da lüzumsuz yere dikkat çekmek istemiyordu. "Sadece jet lag, hepsi bu."

Annie, Charlotte ile kalın halılar döşeli ve geniş masalarla dolu sessiz bir salon olan otel restoranında akşam yemeği için buluştuğunda, yanında saydam filmleri ve aspirini getirmişti. Charlotte'un rengi atmıştı, ama gözlerinde garip bir yorgunluk vardı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Annie.

Charlotte katlı peçetesini silkeleyerek açıp kucağına koydu. "Daha iyiyim, teşekkürler." Saydam filmleri avizenin ışığına tutarak birkaç dakika inceledikten sonra iç çekti. "Projektör olmadan anlamak zor, pek iyi çıkmadıklarından endişeleniyorum."

"Oraya tekrar girip daha iyi bir ışıklandırmayla her zaman tekrar fotoğraf çekebilirsin. Jabari bunu ayarlayabileceğini söyledi."

Charlotte başını iki yana salladı. "Ne yazık ki Mısır Müzesi'nin müdürü hasarın çok ciddi olması nedeniyle araştırmacıların mezarın kalıcı olarak kapatılması gerektiği sonucuna vardığını söyledi."

Diğer müşterilere bakıp garsonların gelip gitmesini izleyerek sessizliğe gömüldüler. "Rehber kitabın tanrıça Hathor hakkında bir şey yazıyor mu?" diye sordu Charlotte ansızın.

Annie başını iki yana salladı.

"'Hathorkare' adı, 'Hathor tanrıçası, Ra'nın yani güneş tanrısının yaşam enerjisidir' anlamına gelir. Hathor; doğurganlık, doğum, annelik, müzik, dans ve sarhoşluk gibi birçok şeyin güçlü bir tanrısıydı. Liste uzayıp gidiyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"En başta böyle değildi. İlk olarak güneş tanrısı Ra tarafından insanlığı yok etmek, asi insanları bencillikleri ve nankörlükleri yüzünden cezalandırmak için dünyaya gönderildi. Hathor birdenbire gökyüzünden indi ve yoluna çıkan her şeyi yok etti: İnsanlar öldürüldü, evler yıkıldı, şehirler düşürüldü, ekinler yok edildi ve her şey bir anda yok oldu. Sonunda Ra, Hathor buna devam ederse geride kimsenin kalmayacağını anladı, ama o zamana kadar kontrolden çıkmıştı. Bu yüzden

bira tanrıçasını kocaman bir bira yapması için çağırdı ve kırmızıya boyattırdı. Hathor biranın kan olduğunu düşünerek içti –o noktada artık adeta bir vampire dönüşmüştü– ve bayıldı. Uyandığında, nazik ve iyiliksever bir tanrıçaya dönüştü. Tüm annelerin annesine."

"Bu epey ilginç bir hikâye." Annie, ev sahibiyle yaptığı konuşmadan beri aklını kurcalayan soruyu sorma cesaretini kendinde buldu. "Sormamda sakınca yoksa, kızının adı neydi?" dedi yumuşak bir sesle.

Ana yemekler geldi. Charlotte beyaz şarabından bir yudum alıp Annie'nin gözlerinin içine baktı. "Layla," diye yanıtladı.

"Ve aslında buraya gelmemizin sebebi bu, değil mi?"

Charlotte başını salladı. "Hepimiz gemideydik. Henry, Leon, Layla ve ben. Henüz üç aylıktı. Geniş yakalığı görüp gemiyle birlikte batmadığını anladığımda, Layla'nın da hayatta kalmış olmasını umdum ve Leon'u takip ederek gerçeği öğrenebileceğimi düşündüm."

Charlotte Cross'un gizemi sonunda Annie'nin gözünde bir anlam kazandı. Çocuk, Mısır seyahatlerinin asıl sebebiydi; Gök Mavisi Kraliçe ve kayıp dosya ikinci plandaydı. Annie bunu en başında bilmeyi dilemiş olsa da konuyu açmanın neden zor olacağını da anlamıştı. "Gerçi Leon yalan söyledi."

"Yalan söylemesinden, orada gerçek bir şey olduğunu anladım zaten. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

"Kocan kızını neden senden uzak tutuyordu?"

"Sanırım hayatta kaldığımı bilmiyordu da ondan."

"Seni aramaya bile çalışmadı mı?"

"Bildiğin gibi, bir tür kaçakçılık operasyonuna karışmış-

tı. Bu beni kızımızdan uzak tutmaya yetecek bir sebep mi?" Kaşlarını çattı. "Hayır. Öyle biri değildi. Tıpkı benim onun öldüğünü sandığım gibi o da benim öldüğümü düşünüyordu, buna inanmak zorundayım."

"O halde şimdi Kahire'ye gidiyoruz," dedi Annie. "Kızını orada bulmayı umuyor musun?"

"Evet." Charlotte'un gözleri parladı ve ağzı seğirdi. "Umarım onun ve Henry'nin hakkında bir şeyler öğrenebilirim. Ama elimizde bir şey yok ve Kahire çok büyük bir şehir. Bütün günümü bundan sonra ne yapacağımı anlamaya çalışarak geçirdim ve hiçbir fikrim yok."

Bir süre sessizce yemek yediler.

"Gök Mavisi Kraliçe ne olacak?" diye sordu Annie.

"Ne olacak?"

"Hâlâ izini sürmekle ilgileniyor musun?"

"Tabii ki."

"Ya yardımcı olabilecek bir şey bulduysam?"

"Ne gibi bir şey?" diye sordu Charlotte, kuzu etini bıçakla keserken.

"Leon'un apartmanındayken aslında öksürük nöbeti geçirmiyordum."

Charlotte başını tabağından kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Olduğum yerden bir sürahi su ve posta odasına benzeyen bir şey görebiliyordum, bu yüzden suya ihtiyacım varmış gibi davranıp Leon Pitcairn'in posta kutusunun yerini buldum." Annie postaları karıştırırken kalbi deli gibi çarpmıştı ve ev sahibinin her an dönüp onu yakalamasından korkmuştu.

"Ne buldun?"

"Hiçbir şey. Posta kutusu boştu."

"Tamam."

"Fakat giden postada bu da vardı." Annie kucağındaki zarfı alıp masanın üzerine koydu. Dönüş adresi Leon'a, posta adresi ise Kahire'deki bir posta kutusuna aitti.

Charlotte ona baktı. "Binanın postalarını mı karıştırdın?"

"İlginç olan tek şey buydu."

"Bir de açtın mı?"

"Sanırım bu, tarihi eser kaçakçılığının yanında solda sıfır kalır."

Charlotte itiraz etmedi. Zarfı aldı ve Leon'un mektup kâğıdına el yazısıyla yazılmış notunu çıkarıp yüksek sesle okudu: "O kadının ülkede olduğunu ve gümrükten geçmeyi beklediğini teyit ederim. Benzersiz bir yere transferi ayarlandı ve varış noktasına ulaştığında size haber verilecek. – L."

Annie kendini öne vererek sandalyesinin kenarına oturdu, deli gibi gülümsemesine aldırış etmedi. "'O' lakaplı kadından kastı, Gök Mavisi Kraliçe olmalı. Bir kişiden değil, bir nesneden bahsediyor."

Charlotte notu inceledi. "Belki. Bize pek bilgi vermiyor."

"O yüzden polise gidelim. Posta kutusunun sahibini bulup tutuklayabilirler."

"Ne için? Bu notta yasadışı hiçbir şey yok. Buna bir bakışta bizim deli olduğumuzu düşünürler."

"Açıklayabiliriz. Sen Met'te önemli birisin, mutlaka nüfuzun vardır."

"Ben sandığın kadar önemli değilim. Özellikle de bu günlerde. Ayrıca ilk bilmek isteyecekleri şey, mektubu nasıl ele geçirdiğin. Vereceğin cevap senin başını Leon'dan daha fazla belaya sokabilir."

Annie'nin tüm heyecanı söndü. "Doğru. Başkasının postasını açmak."

"Üzgünüm Annie," dedi Charlotte mektubu ve zarfı ona geri uzatırken. "Sadece bu yeterli değil."



YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlotte

Şafak vaktinde Luksor Havalimanı, Kral Tut'un mezarını görmek için Kahire'den akın eden turistlerle doluydu. Charlotte, Frederick'in sergi hazırlıklarının nasıl gittiğini merak ediyordu. New York, turdaki altıncı ve son durak olsa da ilgi ve heyecan açısından en büyüğü olarak kabul ediliyordu. Kral Tut çılgınlığı Amerika Birleşik Devletleri'ni sarmıştı ve Charlotte, serginin başarısının Krallar Vadisi'ndeki hassas yeraltı mezarları üzerindeki etkisinden endişe etmekten kendini alamıyordu. Ne kadar ziyaretçi çok fazla sayılırdı? Turistlerin ıslak nefeslerine ve gizlice dokunuşlarına ne kadar maruz kalmak çok fazla sayılırdı?

Charlotte ve Mısır Eski Eserler Örgütü'nden bir müfettiş, yıkılan mezardan çıkarılan mumyaları içeren iki ahşap sandığın dikkatlice uçağın depolama bölümüne kaldırılışını, ardından lahit içeren bir sandığın ve kanopik kutunun bulunduğu daha küçük bir sandığın kaldırılmasını izlediler.

Uçuş sorunsuz geçti ve kısa bir süre sonra Mısır'ın başkentine vardılar. Charlotte, yardımcı olabileceği ümidiyle müze

müdürüne hırsızlığı anlatacağına söz verdikten sonra, Annie mektubu çalıp açmasına verdiği tepkinin hayal kırıklığını üzerinden atmıştı. Taksi sandıkları havaalanından müzeye taşıyan kamyonu takip ederken Annie koltuğunda kıpırdanıp her kavşakta kendini olası bir kazaya hazırladı.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" dedi.

"Neyi?" diye sordu Charlotte gülmemeye çalışarak.

"Kesinlikle trafik ışığı yok, dur işareti yok. Yine de bir şekilde tüm bu arabalar, minibüsler, motosikletler ve kamyonlar kavşaklardan birbirlerine çarpmadan hızla geçiyorlar."

"Kilit nokta," diye açıkladı Charlotte, "sürücülerin nadiren frene basmasıdır. Kimse durmadığı sürece caddelerin akışı birbirini izleyen dalgalar, birden fazla kolu olan bir nehrin akışı gibidir." Bir otobüsün öndeki Mercedes'in arkasına geçişini, bir motosikletin ikisini de savuşturuşunu gösterdi. "Şeritler teoriktir, korna çalmak kaçınılmazdır."

"Bu çılgınlık."

Charlotte omzunu silkerek, "Sanırım alıştım," dedi.

Onlarca yıl önce Charlotte bu şehirde yaşarken ikinci sınıf bir kurum olan Mısır Müzesi, önem sıralamasında daha da gerilemişti. Kısıtlı elektrik sebebiyle galeriler yalnızca pencerelerden gelen güneş ışınlarıyla aydınlanıyordu. Duvarlar ve tavanlar özensizce boyandığından, güzel Helenistik vazolar sarı boya lekeleriyle kaplıydı ve vitrinlerin çoğunda büyük çatlaklar vardı. Lobide, köşede bir güvenlik görevlisi durmuş, lekeli zemine tütün tükürüyordu.

Müze müdürü iri yapılı şişman bir adamdı, sanki yuvarlaklardan ibaret gibi görünüyordu: Yuvarlak bir göbeği ve tombul yuvarlak bir yüzü vardı, burnunun üzerinde duran gözlük bile

yuvarlaktı. Charlotte ve Annie'nin lobide beklediği yere doğru oflaya puflaya geldi.

"Bayan Cross, sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi.

"Lütfen bana Charlotte deyin." Müdürün elini sıktı ve Annie'yi tanıştırdı. Ardından müdür onları ikinci kattaki karanlık ve tozlu ofisine çıkardı. Ofis, Met'teki Bay Lavigne'in bakımlı, antikalarla dolu odasından çok farklıydı. Frederick, Kral Tut sergisinin şartları görüşülürken Omar Abdullah ile defalarca görüşmüş ve onunla bir anlaşmaya varmanın ne kadar zor olduğundan şikâyet etmişti. Ama bugün Omar, ellerini başının arkasında kavuşturmuş bir şekilde sandalyesine yaslanmış, oldukça rahat görünüyordu.

Ertesi gün mumyaların ve kanopik kutunun Kahire'nin en iyi üniversite hastanesine nakledilmesini ayarladığını ve burada bir BT (bilgisayarlı tomografi) cihazının hem mumyaları hem de kutuyu inceleyeceğini açıkladı. Charlotte sonunda Ma'at konusunu açana kadar, ortak tanıdıkları insanlardan ve genel olarak müze dünyasının dedikodularından bahsettiler.

Omar iç çekti. "Belli ki kasalarımızı doldurmaya çalışıyorlar ama yöntemleri kesinlikle şüpheli. Yetkililer baskı yapmaya başlamadan önce Mısır'dan bir dizi önemli tarihi eser kaçırıldığına şüphe yok, ama ben onları geri çalmak yerine uluslararası yasal yollardan almayı tercih ederim."

"Ma'at'tan biri size çalınmış bir eserle ulaştı mı?"

"Hayır, ulaşsalar bile kabul edemem. Özellikle bahsettiğiniz bir eser mi var?"

Charlotte, Frederick'in güvenini kırmak istemeyerek başını iki yana salladı ama Annie daha Charlotte onu durduramadan konuştu.

"Gök Mavisi Kraliçe bu hafta başında Met'ten çalındı," dedi Annie. "Onu çalanın Ma'at olduğunu düşünüyoruz."

Omar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu korkunç. Kimse yaralandı mı?"

"Neyse ki hayır," diye araya girdi Charlotte, Annie'ye sert bir bakış atarak.

"Ma'at olduğunu düşünmenize ne sebep oldu?" diye sordu Omar.

"Şey," diye cesaretini toplayan Charlotte, "onu kaçıran adamın Mısırlı olduğuna inanıyoruz," dedi.

Omar kısa bir homurtu çıkardı. "Her Mısırlı Ma'at üyesi değildir."

"Elbette hayır," diye güvence verdi Charlotte. "Ama bazı açılardan, üstlendikleri önceki iki soyguna benziyor, bu yüzden soruyoruz. Soruşturma henüz başlangıç aşamasında ve kamuoyuna açıklanmadı."

"Lütfen onlara bildirin, yardımcı olabileceğim bir şey varsa elimden geleni yapacağım," dedi Omar.

"Sakıncası yoksa başka bir sorum daha var," dedi Charlotte. "Şu anda Met'te ödünç verilmiş olarak bulunan geniş bir yakalık var. 1930'larda, iki gün önce girdiğimiz mezarda bulunmuştu. Parça özel muhafazada, ancak kazıdan sonra buraya, Mısır Müzesi'ne gönderilmiş olması gerektiği biliniyor. Kayıtlarınız, en azından o zamanlar koleksiyonun bir parçası olduğunu gösteriyor ve satıldığına dair bir kayıt olup olmadığını merak ediyorum."

"Ne zaman keşfedildi?"

"Aralık 1936'da."

"Kontrol edeyim." Kitaplıklardan birine doğru yürüdü ve

devasa bir defter çıkardı. Sayfaları karıştırırken, küf ve toz kokusu Charlotte'u neredeyse hapşırtacaktı.

"Bu son derece garip. Koleksiyonumuzun bir parçası olarak listelenmiş ama gerçekten geldiğine dair bir kayıt yok gibi görünüyor. Ülkeden çıkmasına izin verilmediğinden emin misiniz? O zamanlar hâlâ paylaşım geleneği uygulanıyordu."

"Evrak işlerini kendim hallettim. Buraya gelmesi gerekiyordu."

"Bu endişe verici. Hukuk departmanımıza inceleteceğim."

Charlotte, Gök Mavisi Kraliçe haberinin gizli kalmasını tercih etse de geniş yakalığı menşeini doğru düzgün araştırmadan vitrinde sergilediği için Frederick'i zan altında bırakmaktan çekinmedi. Şimdi de geniş yakalığın Mısır Müzesi'ne hiç ulaşmadığını kanıtlamıştı. Charlotte, Omar'ın geniş yakalığın sahibinin kim olduğunu tespit edebilmesini ve Met'i düzgün bir satış kaydı oluşturmaya zorlayabilmesini diledi –tabii eğer varsa.

Sonunda, Omar'a Henry Smith adında bir Mısırbilimciyle tanışıp tanışmadığını sordu. Omar, hafifçe gülümseyip başını iki yana salladı.

Bir çıkmaz daha.



Khan el-Khalili Çarşısı, on dördüncü yüzyıldan beri Kahire'deki tüccarların ve iş insanlarının merkeziydi. Dar caddeleri ve ara sokakları çevreleyen binaların çoğu iç mekânları serin tutarken dolaylı ışık sağlayan, müşrefiye adı verilen göz alıcı, karmaşık ahşap örgü kafeslere sahipti. Charlotte, Kahi-

re'de yaşadığı dönemde bu bölgeyi defalarca ziyaret etmişti ve o zamandan beri hiç değişmemişti. Dükkânlarda her şey satılıyordu: renkli cam lambalar, gümüş işlemeli bakır tabaklar, batıdan çöl halıları, pamuklu gömlekler ve kaftanlar, eski paralar, hatta deri deve eyerleri. Çarşı, uluslararası turistlerle doluydu.

"Partage* geleneği nedir?" diye sordu Annie, Charlotte'la çarşıya yaklaşırken.

"Mısır tarihi eserlerini keşfeden yabancı arkeologların ganimetten pay aldığı bir sistem," diye açıkladı Charlotte. "Herhangi bir buluntu yarı yarıya paylaşılıyordu."

"Pekâlâ. Antika ve antikite arasındaki fark nedir?"

"Antika, Fransızcada 'eski' anlamına gelir. En az yüz yıllık olan her şey antikadır. Antikite antik çağdan kalma demektir, MÖ 5000'den Roma'nın çöküşüne, yani MS 500 civarına kadar uzanır."

"Bayağı eski yani."

Charlotte, Annie'yi duvar halıları ve alçı vazolarla dolu bir vitrine götürdü. Sakallı bir adam onları içeri buyur etti ve etrafı gezdirmeyi teklif etti. "Adım Babu. Aradığınız özel bir şey var mı? Yeni gelen güzel, nadir, İslamiyet dönemi çinilerimiz var."

Charlotte, ne kadar güzel olduklarını mırıldanarak onu gülümsetti. Telefon çaldı ve Babu açmak için öne çıktı.

"Bu fayanslar çok güzel," dedi Annie, parmağını hafifçe birinin üzerinde gezdirerek.

"Muhtemelen bir müzede olmalılar."

Annie parmağını çekti. "Etrafta satılanları kontrol eden sanat polisleri yok mu?"

---

* Partage, eserlerin veya mirasın taraflar arasında adil ve anlaşmalı şekilde bölüştürülmesidir. Tarihî bağlamda özellikle arkeolojik buluntuların müzeler arasında paylaşımı anlamında sık kullanılır.

"Ticari piyasanın dışında çok fazla özel satıcı karanlık işler çeviriyor. Bu imkânsız."

Babu, telefon araya girdiği için özür diledi. "Şimdi söyleyin bana, sizi mütevazı dükkânıma getiren nedir?"

"Dürüst olmak gerekirse, birini arıyorum." Charlotte, düğün fotoğrafını çıkarıp ona uzattı. "Adı Henry Smith. Onu daha önce hiç gördün mü? Şimdi altmışlı yaşlarında olmalı."

"Bu senin kocan mı?" diye sordu Babu, bir Charlotte'a bir fotoğraftaki gençliğine bakarak. "Evet. Uzun zaman önce birbirimizin izini kaybettik Kendisine bir miktar para miras kaldı, ona ulaştırmam gerek."

Charlotte bunu o an düşünmüştü ve itiraf etmeliydi ki kendisiyle gurur duyuyordu. Annie onaylarcasına başını salladı.

"Onu tanımıyorum." Babu fotoğrafı geri verip elinin tersiyle ağzını sildi. "Bir kadının kocasını araması yakışık almayan bir şey. Eğer seni terk ettiyse, eminim geçerli bir sebebi vardır. İyi günler."

Charlotte dilini tuttu. Dört bin yıl önce Mısırlı kadınların, kocaları isterse kolayca üzerlerine kuma gelebildiği bugünden çok daha fazla hakka sahip olduğunu düşünmek sinir bozucuydu.

Caddede, Annie şaşkınlıktan nefesini tutarken Charlotte da fotoğrafı özensizce yırtıp ikiye ayırdı. "Böylesi daha kolay olacak," dedi ve kendi resminin olduğu yarısını çantasına tıkıştırdı.

İki gün önce, ilk aşkının özel bir hatırası olarak gördüğü için fotoğrafa zarar vermeyi asla aklından geçirmezdi; gerçi her zaman gizli tuttuğu bir hatıraydı bu. Henry hayattayken ve bu dünyada dolaşırken bu özlem zehirli bir hâl alıyordu. Kızını da yanına alarak Charlotte'u bulamadan hayatta kalmıştı ve

o öğleden sonraki davranışlarının vahşeti, eğer Charlotte onu bulursa karşılaşacağı öfkeyle kıyaslanamazdı.

Birkaç mağazayı daha denediler, ancak her seferinde Henry'nin fotoğrafını gösterdiğinde satıcı başını iki yana sallıyordu ve "Altmışlı yaşlarında, büyük kulaklı bir İngiliz" denmesi de hiçbir anıyı canlandırmıyordu. Zaman kaybediyordu. Anlaşılan o ki Henry bir şekilde Kahire'de olsaydı, antikite camiasında iyi tanınıyor olurdu ve onu bulmak kolaylaşırdı diye düşünüyordu.

"Neden doğrudan kızını sormayı denemiyorsun?" dedi Annie.

"Ne yazık ki, Mısır'da 'Layla,' Amerika'daki 'Linda' kadar yaygındır."

"Soyadı da Smith," diye iç çekti Annie. "Hiç yardımcı olmuyor."

Annie, büyük pencereli bir dükkânın önünde durdu. Üzerindeki kazınmış yazıda "Farid Galerisi, Kahire + Cenevre" yazıyordu. "Bir kere daha deneyelim mi?"

Charlotte isteksizce kabul etti. Belki de bu işi Tenny'nin irtibatta olduğu kişiye *bırakmalıydı*. Dükkân sahiplerinden veya satış personelinden kimse ona yardım etmekle hiçbir şekilde ilgilenmiyordu; Henry'yi hiç görmedikleri, fotoğraftaki görüntüsü bugünkünden çok farklı olduğu, onu tanımadıkları veya Charlotte'un soru sormasından hoşlanmadıkları için. Hangisi olduğunu söylemek zordu.

İçeride, uzun kırmızı tırnaklı ve topuz yapılmış gür beyaz saçlı bir kadın, kasadaki ürünleri açtığı yerden başını kaldırıp baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Charlotte, Annie'yle beraber kasaya yaklaşırken dükkân-

daki ürünleri inceledi. Buradaki eski eserler, o gün gördüklerinden çok daha kaliteliydi; sergiler, karmaşık çiçek desenli ahşap kutular ve çini uşabtilerin –firavunlarla birlikte gömülmüş hizmetçileri temsil eden küçük figürinlerin– mükemmel reprodüksiyonları da dâhil olmak üzere, sanatsal bir üslupla yapılmıştı. Mekân, çok sayıda vitrin ve kitaplığın neredeyse her yüzeyini kaplayan güzel objelerle bir labirent gibiydi. "Ne kadar muhteşem bir dükkân."

"Teşekkür ederim."

Annie, kadının tezgâha, aynı maskenin altın bir heykelinin yanına bıraktığı Kral Tut'un cenaze maskesinden yapılmış kolyeyi kaldırdı. "Kral Tut her yerde," diye belirtti Annie.

"Gerçekten de öyle. Bu arada adım Heba. Ben buranın sahibiyim." Charlotte altın boyası dökülmeye başlamış heykeli alırken kadın gülümsedi. "Sana bir ipucu vereyim, paranı boşa harcama. Bunlar sokak satıcılarına sattığımız biblolar." Parçayı Charlotte'tan alıp gazeteye sarmaya başladı. "Hepsi doğrudan turistleri kandırmak için gidiyor." Başını çevirip dükkânın arkasındaki bir kapıya doğru, "Nephi! Lütfen şu kutuyu yerden kaldır!" diye bağırdıktan sonra Charlotte ve Annie'ye dönerek, "Aradığınız özel bir şey var mı?" diye sordu.

"Bu adamı daha önce gördünüz mü acaba?" Charlotte fotoğrafı çıkardı. "Adı Henry Smith. İngiliz, büyük kulakları var ve şimdi altmışlı yaşlarında." Önce sohbet etmeyi bırakmıştı, çünkü hiçbir sohbet Henry'nin nerede olduğunu öğrenmesine yardımcı olmamıştı.

Kadın hızlıca bir göz attı. "Bir saniye bekle," dedi işaret parmağını havaya kaldırarak. "Gözlüklerimi alayım."

Arka odaya geçti.

"Kral Tut'u görmekten *bıktım*, ama sergi henüz New York'a bile ulaşmadı," dedi Annie.

Charlotte bu duyguyu anlamıştı. "Mezar ilk açıldığında, 1922'de Tut çılgınlığı çok revaçtaydı. Şimdi yine buradayız."

"Bu adil değil, tüm ilgiyi Hathorkare çekmeliydi."

"Belki bir gün çeker."

Kadın, büyük bir gözlük takarak geri döndü. Fotoğrafı alıp inceledi, sonra başını iki yana salladı. "Korkarım sana yardımcı olamam. Şu kulaklar oldukça büyük, onları mutlaka hatırlardım," dedi gülümseyerek.

"Baktığın için teşekkür ederim."

"Elbette. Fotoğrafın eksik kısmı sana ait sanırım?"

Charlotte onu doğruladı.

"Belli ki bu adama karşı çok tutkulusun. Onu böyle ikiye ayırmana bakılırsa."

"Makasım yoktu."

"Elbette." Kadın sıcak bir gülümsemeyle Charlotte'un kolunu sıvazladı; bu, başka bir kadının acısını kabul etmek anlamına geliyordu.

"O zaman mağazaya bir göz at ve sana yardımcı olabileceğim bir şey varsa bana haber ver."

"Teşekkür ederim."

Dükkânın içinde nezaket icabı bir kez dolaştılar ve ardından yenik düşmüş bir şekilde otele geri döndüler.



YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Annie

Annie, hastanenin bodrum katındaki küçük bir odaya tıkıştırılmış teknisyen ve personelden uzak durmak için elinden geleni yaptı. Mısır Müzesi'nin aksine, hastane yirminci yüzyıla aitti; zeminler tertemizdi, duvarlar kar beyazıydı. Charlotte bir tür uzay çağı işkence makinesine benzeyen BT tarayıcısının yatağına kanopik kutuyu yerleştirirken Annie onu izledi. Omar, taramanın onlara kutunun içindeki her şeyin tam bir resmini –ve mumyaların "içeriden görünümünü"– kapağı açmadan veya herhangi bir kesi yapmadan vereceğine söz vermişti.

Birkaç gündür Charlotte'a yapışmış gibi yaşayan Annie, küratörün iki farklı eğilimi olduğunu anlamıştı. Biri amansız ve tek bir amacı olandı; Luksor'daki mumyayı paketleyen işçilerin bükülmüş kolu ekstra dolgu malzemesiyle desteklemelerinde ısrar edendi. Diğeri de antika dükkânlarına dalıp o hüzünlü, yırtık fotoğrafı satış elemanlarının suratlarına sokmada ısrar edendi. Sonra Charlotte'un izlenmediğini düşündüğü za-

manlar da oldu –tıpkı taksiden Kahire'ye bakmak gibi– yüzü yumuşadı ve bir zamanlar olduğu gibi genç, hassas kadın görüntüsü savunmasını yarıp geçti.

Charlotte'la karşılaştırıldığında Annie neredeyse hiç yaşamamış gibiydi. Bu gezi, her şey şimdiye kadar yolunda gitmemiş olsa bile, onun için ilerlemeyi ve cesur olmayı öğrenme deneyimi olmuştu. Charlotte'un Bedevi ve yılan sokması hikâyesi gibi. Kobra tarafından ısırılan biri yardım istese Annie ne yapardı? Büyük ihtimalle bayılırdı.

Başkalarının duygusal deliliklerinin, hayallerinin önüne geçmesine izin vermeyen biri olmak istiyordu. Luksor ve Kahire sokaklarında yürürken biri ona çarptığında veya garson onlara düzgün bir masa vermeyi reddettiğinde kollarını sallayıp sesini yükselten Charlotte gibi olmak istiyordu. Elbette, Annie bir keresinde akan trafiğe atlayıp onlara taksi ayarlamıştı, ama bunun sebebi jet lag ve çaresizliğin bir karışımıydı.

Annie, Mısırlıların ister eski bir arkadaşını selamlıyor ister park yeri için kavga ediyor olsun, fiziksel olarak bu kadar dışavurumcu olmalarını seviyordu. Hatta o an anlaşmazlık sebebi olan kanopik kutunun taranmak üzere nasıl yerleştirileceğine karar vermek olsa bile. Teknisyenlerin, Omar'ın ve Charlotte'un bu konuda güçlü fikirleri varmış gibi görünüyordu ve uzun tartışmalardan sonra, sonunda kutuyu sırtüstü yatırmayı kabul ettiler. Sonra hepsi, camın arkasındaki birkaç monitörün yerleştirilmiş olduğu bitişik odada toplandılar.

Omar, Annie'nin yanında duruyordu.

"Şimdi ne oluyor?" diye sordu Annie.

"Bu, nesnenin bir dizi röntgenini çekecek; 'dilimler' gibi düşünebilirsin" –elleriyle kesme hareketi yaparak canlandır-

dı– "ve hepsi bir araya getirildiğinde bize nesnenin sanal üç boyutlu bir görüntüsünü verecek."

"Neden kutuyu zorlayarak açıp içine bakmıyorsunuz?"

"İçindeki iç organlar reçine kullanılarak korundu, aynı reçine kapağın kapatıldıktan sonra yapıştırılması için de kullanıldı. BT kullandığımızda hiçbir şeye zarar vermek zorunda kalmayacağız."

Görüntüler monitörlerde belirmeye başlayınca, Omar tükenmez kalemi eline alarak karaciğer olduğunu sandığı şeyi işaret etti. Grimsi görüntü Annie'ye inek dilini hatırlattı. O sabah ağır bir kahvaltı yapmadığına sevindi.

Charlotte, kutunun alt kısmına yakın duran küçük beyaz bir nesneyi işaret ederek, "Sizce bu nedir?" diye sordu.

Omar nesneyi inceledi ve teknisyenlerle görüştü. "Sert bir şey. Kemik mi acaba?"

"Diş." Annie, herkes dönüp ona bakana kadar yüksek sesle konuştuğunun farkına varamadı. Uzmanların müzakerelerini böldüğü için utançtan yüzü alev alev yandı. Omzunu silkti. "Bu yılın başlarında yirmi yaş dişlerimi çektirdim de."

Teknisyen dönüp başıyla Annie'yi işaret etti. "Haklı olabilir," dedi İngilizce.

"Çene cerrahı!" diye bağırdı Omar. "Hemen bana bir çene cerrahı bulun!"

Çok geçmeden biri geldi. Omar ve Charlotte ona ne yaptıklarını anlattılar ve adam monitöre yaklaşıp görüntüyü inceledi. Kalem kullanarak nesnenin uzun çıkıntısını işaret etti ve herkesi heyecanlandıran Arapça bir şey söyledi.

Charlotte, Annie'yi yanına çağırarak, "Haklıymışsın, bu bir azı dişi," diye açıkladı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hathorkare'nin çok fazla şeker yediği mi?"

Charlotte gözlerini devirdi. "Hathorkare'nin kanopik kutusundaki diş, mumyalardan birinin ağzındaki eksik bir azı dişiyle eşleşirse o zaman mumyanın Hathorkare olma olasılığı yükselir. Bu, onu kesin olarak tanımlamanın bir yolu olur ve bu azı dişinin tek bir kökü olması, olasılıkları daraltmaya yardımcı olacaktır."

Eksik dişler hakkındaki tüm bu tartışma, Annie'nin çenesini ağrıtıyordu.

"Diğer ipucu da boyutu olacak," diye devam etti Charlotte. "Şu anda teknisyen dişi ölçüyor, ardından mumyaların her birinin çenesini tarayıp ne bulacağımıza bakacağız."

Annie, tarama biter bitmez tekrar aynı konuya döneceklerini bilse de şimdi aklı başka yerde olan Charlotte'un kızını aramaya ara vermiş olduğunu görmenin güzel olduğunu düşündü. Ama ne büyük bir dikkat dağıtıcı. Kutu tarayıcıdan çıkarıldı ve ardından, kolu kıvrılmış mumya çok dikkatli bir şekilde sandıktan çıkarılıp tarayıcı yatağına nazikçe yatırıldı. Charlotte, mumya canlı bir insanmış gibi, görevlilerin sağında solunda durup dikkatli olmaları için onları teşvik etti. Mumyanın ince, kızıl saçları parlak floresan ışığının altında parlıyordu. Boynu ince, elmacık kemikleri çıkık ve dudakları hafifçe aralıktı; sanki mumya içinde bulunduğu durumun onur kırıcılığı hakkında yorum yapacakmış gibiydi. Annie mumyayı zaten bir kadın olarak görüyordu ki bunun büyük bir varsayım olduğunu biliyordu, ancak dar çenesi ve yüksek elmacık kemikleriyle tüyler ürpertici bir güzellik yaydığı su götürmezdi.

Bir kez daha, BT taraması başlatılırken herkes bekledi. Oda

tüm bu süre boyunca sessiz kaldı. Kocasını ve kızını arama çabaları şimdiye kadar sonuçsuz kaldığından, Charlotte'un iyiliği için, diş Hathorkare'nin kimliğini kanıtlasın diye dua etti. En azından bu şekilde New York'a arkeolojik bir zaferle, hem de büyük bir zaferle dönebilirdi.

Sonunda tarama tamamlandı. Annie, sonuçlar hayal kırıklığı yaratırsa yakınında olmak için Charlotte'a yaklaştı. Bir bakıma kendini sorumlu hissediyordu. Sonuçta, yanlışlıkla kanopik kutuyu bulup her şeyi karıştıran kendisiydi.

Charlotte elini tuttu ve ona hızlıca gülümsedi. Annie de onun elini sıktı. İkinci mumya da vardı. Eğer buna uymazsa belki diğerine uyabilirdi.

Teknisyen, mumyanın çenesinin görüntüsünü yakınlaştırdı. Annie diş hekimi değildi, ama mumyada birkaç dişten fazlasının eksik olduğu görünüyordu. Ekranda, teknisyenin imleci mumyanın çenesinin arkasındaki boşluktan aşağı doğru uzanan beyazımsı bir uzantının yanında yanıp söndü, tıpkı bir denizanasının dokunaçları gibiydi. Tek bir uzantıydı, iki değil. Annie nefesini tuttu. Teknisyen, bilgisayarda uzantının üzerindeki boşluğu birçok farklı açıdan ölçmesini sağlayan bir dizi tuşa bastı, sonra da çene cerrahıyla fısıldaştı. Ardından Omar'la bir araya geldiler.

Odada çıt çıkmıyordu.

Sonunda, Omar dönüp toplanan gruba seslendi. "Şu boşluk," –taramayı işaret etti– "bir zamanlar bir azı dişinin olduğu yer. Burada diş etinde hâlâ bir kök kaldığını görebilirsiniz. Kanopik kutudaki dişin genişliği 1,74 milimetre olarak ölçüldü. Bu mumyanın çenesindeki boşluk 1,8 milimetre genişliğinde. Dr. Aziz'e göre bu, mükemmel bir eşleşme olarak kabul edilebilir."

Mükemmel bir eşleşme.

Başarmışlardı. Annie ve Charlotte, Antik Mısır kadın firavunu Hathorkare'nin mumyasını keşfetmişlerdi.

Alkışlar ve tezahüratlar koptu. Omar sesini yükseltti.

"Bayanlar ve baylar, size Antik Mısır'ın On Sekizinci Hanedanlığı'nın beşinci firavunu Hathorkare'yi takdim edeyim."

Oturan herkesten heyecan dolu bir uğultu yükseldi, bir şeyin patlama sesi onu bastırdı. Muayene odasından, bir deniz fenerinden gelen ışın kadar güçlü, kör edici yeşil-sarı bir ışık yayıldı. Annie, BT tarayıcısının patlamış olduğundan emin bir şekilde yüzünü elleriyle kapatarak arkasını döndü. Ellerini açtığında, Charlotte'un muayene odasına baktığını fark etti; ağzı aralıktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki gözünü bile kırpmıyormuş gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Annie.

Omar ve teknik ekibin iki üyesi ellerinde tarayıcıyla yan odaya koşarken Charlotte cevap vermedi, Annie'nin ne sorduğunu bile duymadı. Neyse ki her şey yolundaydı. Mumyalar güvendeydi; ekipmanlar sağlamdı. "Muhtemelen elektrik dalgalanması," dedi Omar.

Yanındaki Charlotte, sanki hâlâ şoktaymış gibi yavaşça başını salladı.

"İyi misin?" diye sordu Annie.

"Sanırım iyiden de öteyim," diye cevapladı sonunda, yüzünde tuhaf bir ifadeyle. "Sanırım çok iyi olacağım."



BT tarama odasındaki grup, uzun sırt sıvazlamalar ve teb-

riklerin ardından nihayet dağıldı. Omar'ın gülümsemesi o kadar genişti ki Annie yüzünün öyle kalacağını düşündü ve nedenini anladı: Hathorkare'yi teşhis ederek muazzam bir başarıya imza atmışlardı. Annie, kraliçe BT tarama cihazından kaldırılıp tekrar sandığa yerleştirilirken ona son bir kez baktı. Binlerce yıl önce dünyada yürüyen, tapınaklar inşa edilmesini emreden ve tüm Mısır'ı yöneten kadının bu olduğunu düşününce... Bükülmüş kolu, sanki onu ketene sarıp kasvetli bir mezara gömen başrahiplere karşı koymak için kolunu kaldırmış gibi bir meydan okuma hareketine benziyordu.

"Başardın!" dedi Charlotte'a.

Charlotte, trans halinden çıkıp kendini toparlamak ister gibi başını iki yana salladı. "Vay canına. Evet. Birdenbire her şeyi değiştirecek bir şeye nasıl da rastlayabildiğin çok ilginç doğrusu. Yoksa *sen* rastladın mı demeliydim?"

"Yaaa, mumyalanmış kazlara takılıp düşersen böyle olur. Bununla ilgili bir makale yazacak mısın?"

"Omar'la ortak bir makale yazmayı konuştuk zaten. Keşke insanları Hathorkare'nin gerçek bir lider olduğuna, senin deyiminle bir 'tahta el koyan biri' olmadığına ikna edebilseydim. Herkese bütün hikâyeyi anlatmak istiyorum." Sanki bir şey arıyormuş gibi tekrar BT tarama cihazına baktı. "Bu olmasaydı, hâlâ haddini bilmeyen bir kadın olarak kalacaktı."

"Umarım bir şekilde onun için mücadele ettiğini biliyordur. Neyse, tebrikler. Bunu hak ettin."

"Teşekkürler. Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Hastaneden birkaç blok ötede küçük bir restoran buldular, Charlotte ikisi için de sipariş verdi.

"Tahin, warak enab ve babagannuş alalım. Tatlı olarak mango, lütfen." Charlotte garsona menüyü geri verip Annie'ye dönerek, "Mısır'da mango mevsiminin sonlarındayız, kaçırmak istemezsin," dedi.

Annie, Mısır yemeklerini sevmeyeceğinden endişelenmişti ama farklı tatları ve dokuları çok lezzetli bulmuştu. Bugünkü yemek, kızarmış ekmek parçaları, zeytinyağıyla parlatılmış asma yapraklarına sarılmış pirinç topları, sarımsak ve baharatlarla tatlandırılmış patlıcan ezmesiyle servis edilen susam ezmesinden yapılmış bir sostu. Daha önce hiç denemediği şeylerdi ama ikisi de lezzet doluydu. Kahire'deki moda onu da şaşırtmıştı. Birçok Mısırlı, Batılı kıyafetler giyiyordu; erkekler geniş yakalı gömlekler, kadınlar ise dizlerinin hemen üzerinde biten etekler giyiyordu. Tıpkı memleketlerinde olduğu gibi, bol paça kot pantolonlar her yerdeydi.

Charlotte, sanki üzerinde bir ağırlık varmış gibi yemeğini zar zor yiyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Annie. Annesiyle yaşamak, onu etrafındaki insanların duygusal hararetlerine karşı özellikle tetikte olan biri haline getirmişti.

"BT tarama odasındaki o ışık patlaması olduğunda bir şey gördün mü?" diye sordu Charlotte.

"Hayır," dedi Annie. "Neden? Sen gördün mü?"

Charlotte onun gözlerine bakmadı.

"Ne? Ne gördün?"

"Aklımı kaçırdığımı düşüneceksin."

"Asla."

Charlotte, ağzından ne çıkacağına güvenemiyormuş gibi yavaşça, yumuşak bir sesle, "O parlak ışıktan sonra tarama ya-

tağının hemen üzerinde havada asılı duran bir kadın gördüm. Alnından altın bir kobra çıkan bir Nemes başlığı takıyordu – erkek firavunların başlarına taktığı süs– ama kesinlikle kadındı. Keten giymişti, parmaklarında altın böcek yüzükleri vardı ve boynunda da geniş yakalık."

"O Hathorkare'ydi," dedi Annie öne eğilerek. "Eminim. Sonra ne oldu?"

"Camın ardından sanki dakikalarca birbirimize baktık. Sanki olduğum yerde kalmışım gibi hissettim, bu ruh tarafından büyülenmiştim ama bir sonraki adımda ne olacağından da korkuyordum. Neden orada olduğunu bilmiyordum. Rahatsız edildiği için mi kızgındı? Yoksa sonunda özgür müydü? Sonra hafifçe başını eğdi ve kayboldu. Işıklar tekrar yandığında etrafa bakındım, herkesin benim kadar şokta olmasını bekliyordum ama kimse fark etmemiş gibiydi. Görüntüyü tek görenin ben olduğumu fark ettim ama korkmak yerine garip bir sakinlik çöktü üzerime."

"Kesinlikle Hathorkare'ydi. Bu, lanetin kalktığı anlamına geliyor. Affedildin."

Charlotte hafifçe ürperdi. "Deli olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil. Özgürsün. O da öyle."



Garson tabaklarını toplarken Charlotte, Annie'ye küçük bir gülümsemeyle baktı. "Belki de haklısın. Sonunda huzura kavuşması fikri hoşuma gidiyor. Bu, onu bizden biri yapar."

"Aradığını bulacaksın."

"Tenny'ye ulaşıp Henry ile ilgili konuşmam gereken birini anıyıp tanımadığını soracağım. Belki ortaklarından biri yarlımcı olabilir." Charlotte sokağa baktı. "Garip."

Annie onun bakışlarını takip etti. Kaldırımda alışveriş sepetleri tutan birkaç kadın yürüyordu. "Garip olan ne?"

"Köşeden bir adam çıktı, beni gördü ve sonra aniden arkasını dönüp kayboldu."

"Belki cüzdanını evde unutmuştur."

"Sanırım bugün onu daha erken saatlerde de fark etmiştim. Hastaneye girerken."

Annie, Met'teki saldırganını, ona doğru gelirken gözlerinin nasıl yerinden fırladığını hayal ederek titredi. "Uzun boylu, koyu renk saçlı mıydı?"

Charlotte bakışlarını sokaktan ayırıp gözlerini ovuşturdu. "Bu, Kahire'deki erkeklerin çoğunu tanımlıyor. Yorgunum, hepsi bu. Yorgunluk beni paranoyaklaştırıyor."

Mangolar geldi ve Annie bir dilim ısırıp çenesindeki suyu peçetesiyle sildikten sonra, "Mumyaya şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Kahire'de sergilenecek."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Nedense ona karşı kendimi korumacı hissediyorum." Charlotte çatal bıçak takımıyla oynadı. "Onu, halkın yanından öylece geçip giderken bakabileceği bir vitrine koymak doğru mu? Onun kim olduğunu bilmeyen, sadece bir ceset görmek gibi hastalıklı arzularını tatmin eden insanlara mı?"

"Bunu tamamen anlıyorum. Ama demek istediğim, onu Met'te görmeyi mi tercih ederdin?"

"Elbette, sadece araştırma olanakları için. Fakat Met daha

üstün bir kurum olsa bile bunun gerçekleşmesi mümkün değil."

"Sanırım tüm mumya arkadaşlarıyla burada, Mısır'da olmayı tercih ederdi," dedi Annie.

Charlotte güldü. "Daha önce birkaç güzel noktaya değinmiştin ve günümüzde Met de dâhil olmak üzere birçok müze aynı soruları soruyor. Amaç, her şeyi ne olursa olsun menşe ülkesine geri göndermek mi, yoksa Met gibi bir kurumun eseri elinde güvende tutması mı daha iyi? Ya menşe ülkesi tarafından para toplamak için satılırsa –ki bu her zaman olur– ve bir milyonerin özel koleksiyonuna konulup hem halk hem de akademi açısından artık bir kayıp olursa?"

"Ama sen kimsin ki en iyisini bildiğini söylüyorsun? Senden bahsetmiyorum, Met'i kastediyorum," diye ekledi Annie hızla. "Peki ya II. Dünya Savaşı sırasında Naziler tarafından çalınan sanat eserlerinden ne haber?"

"Ne olmuş onlara?" diye sordu Charlotte.

"Asıl sahiplerinin veya torunlarının izini süren araştırmacılar, bu kişilerin tablolara gerektiği gibi bakma becerilerini sorguluyor mu?"

"Elbette hayır."

"Öyleyse müzeler neden böyle bir yargıya varsın?"

Charlotte sandalyesine yaslandı. "Gençken ben de senin gibi düşünürdüm. Şimdiyse, dürüst olmak gerekirse, şu anki konumumu sorgulamama neden oluyorsun." Üzgün değil, sadece düşünceli görünüyordu.

Annie, Charlotte'u etkilemişti. Sanki kendi içinde her gün böyle bir tartışma yaşıyormuş gibi sakin görünmeye çalıştı. "Belki de Hathorkare mezarda bırakılmayı tercih ederdi."

Sonuçta kadın asildi ve şimdi –Charlotte'un da anlattığı gibi– hayvanat bahçesindeki egzotik bir hayvan gibi, insanlar kartpostal almak için hediyelik eşya dükkânının önünde sıraya girdiklerinde ona bakacaklardı. "Biliyorum, bu çok büyük bir keşif ama içimde kötü bir his var, sanki tüm bunların sebebi benmişim gibi. Umarım beni lanetlemez."

"İnan bana, lanetli değilsin. Harikaydın."

"Sanırım sakarlığımın karşılığını aldığım ilk seferdi."

"Harika bir ekiptik Annie. Her şey için teşekkür ederim."

"'-tik' mi? Hâlâ yapacak işimiz yok mu?"

Charlotte başını iki yana salladı. "Hayır. Yarın uçağa binip New York'a dönüyorsun. Buradaki işimiz bitti. Daha doğrusu *senin* işin bitti."

Annie'nin içini bir panik kapladı. Tam her şey yoluna girerken Charlotte onu eve mi gönderecekti? "Ama buraya daha yeni geldik. Sen de geri döneceksin misin?"

"Hayır. Henry'yi bulmaya çalışmam gerek. Henüz pes edemem."

"Gök Mavisi Kraliçe'yi unutma. Onu çalan adamı tespit etmeye yardım etmek için buradayım, unuttun mu? Bana hâlâ ihtiyacın var." Annie sesindeki yalvaran tondan utanmıştı ama elinde değildi. New York'a dönmek iç karartıcı bir fikirdi. Artık orada hiçbir şeyi yoktu –ne kalacak bir yeri ne işi ne de hayatı. Varlığı çok değerliydi; Charlotte da bunu itiraf etmişti. "Bak, buraya Kostüm Enstitüsü'nde yarattığım karmaşayı düzeltmeye, suça ortak olmadığımı veya benden şüphelendikleri her neyse ona ortak olmadığımı kanıtlamaya geldim."

"Ben de buraya kızımı bulmaya geldim." Charlotte hesabı ödedi ve Annie onu kaldırıma kadar takip etti. Orada, bat-

taniyelerin üzerine serilmiş ucuz hediyelik eşyaların başında oturan altı adam, mallarını incelemeleri için yoldan geçen turistlere sesleniyordu.

"Ama biz Gök Mavisi Kraliçe ile kızının bir şekilde bağlantılı olduğunu düşünüyoruz," dedi Annie. "Ayrıca ülkeyi terk etmemeliydim bile, New York'ta kalmam söylendi. Geri döndüğümde, kaçmaktan falan tutuklanabilirim, bu yüzden gerçekten kanıtlayacak bir şeye ihtiyacım var."

"İnan bana, uğraşmaları gereken daha büyük sorunları var. Bir kutu güve açan kızın uluslararası bir kaçakçılık şebekesinin parçası olduğuna inandıklarından çok şüpheliyim."

Hakaret Annie'nin canını acıttı.

Annie bu tür reddedilmelere fazlasıyla aşinaydı. Önce annesi... Yeni bir erkek arkadaşın hayatına girmesiyle Annie'nin önemini yitirmesine kadar bakıp endişelendiği annesi. Sonra bir yanlış anlaşılmanın ardından onu kovan Diana Vreeland. Şimdi de Charlotte. Annie, ona yardım edeceklerini, yol göstereceklerini umduğu ama artık ihtiyaç duyulmadığı anda onu eski bir çorap gibi bir kenara atan kadınlara neden tekrar tekrar ilgi duyuyordu? Bir akıl hocasına, dünyanın nasıl işlediğini açıklayacak birine çaresizce ihtiyaç duyuyordu ama bunun yerine defalarca kapı dışarı ediliyordu.

Bilezikler, Mısır kedi heykelleri ve geçen gün galeride gördüklerinin aynısı olan bir Kral Tut maskesi heykeli satan bir adamın önünde durmuşlardı. Annie eğilip heykelciği aldı, vakit kazanmak için.

"Bu benzersiz," dedi satıcı, heykeli işaret ederek. Uzun bir yüzü ve gür kaşları vardı. "Bunu başka hiçbir yerde bulamazsınız."

Tartışmalarına rağmen Annie ve Charlotte birbirlerine bilmiş bilmiş gülümsediler. "Doğru," dedi Charlotte, heykeli Annie'den alırken. "Benzersiz." Charlotte heykeli satıcıya geri vermek yerine yüzünde garip bir ifade belirdi. "Tuhaf," diye mırıldandı.

"Benzersiz, söz veriyorum," dedi satıcı. "Farid."

Annie donakaldı. O kelime. "Farid mi?"

"Evet," diye yanıtladı satıcı.

"Farid benzersiz mi demek?" diye sordu adama.

"Evet, evet, sana çok ucuza satıyorum."

Annie, Charlotte'a döndü. "Leon'dan gelen mektup. Şöyle yazıyordu: 'Benzersiz bir yere transfer ayarlandı.' Dün gittiğimiz son mağazanın adı Farid Galerisi'ydi. *Benzersiz* Galeri."

Ama Charlotte onu duymamış gibiydi; bunun yerine Kral Tut heykelini geri verdi ve cüzdanından birkaç pound çıkarıp ucuz bir cam parfüm şişesini işaret ederek, "Alıyorum, paketlemene gerek yok," dedi.

"Ben az önce anıtsal bir şey keşfetmişken neden hediyelik eşya alıyorsun ki?" dedi Annie.

Ama Charlotte parfüm şişesini çantasına tıkıştırdı ve Annie'nin kolunu yakaladı.

"Hadi gidelim."



YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Charlotte

Charlotte, özellikle de tuhaf vizyonunu açıkladıktan ve Annie'nin bunun bir lanet değil, bir lütuf olduğuna dair güvencesini minnetle kabul ettikten sonra restoranda onunla yaşadığı tartışmadan dolayı kendini çok kötü hissetti. Son birkaç gündür Charlotte, Annie'yi sevmeye başlamıştı. Yüksek sesli kahkahasının ve hantal yürüyüşünün ardında, insanları memnun etmek için yanıp tutuşan kırılgan bir çocuk vardı. İçsel gücünü daha yeni yeni keşfetmeye başlamıştı. Onun bu dönüşümünü izlemek harikaydı.

Annie zekiydi ve Charlotte'u konfor alanının dışına itiyordu; belki de Charlotte'un şimdi kızı kendine pek yaklaştırmamasının sebebi buydu. Bir an Annie'yle tereddütsüz gurur duyuyor, bir sonraki an ona sinirleniyordu.

Tıpkı bir annenin hissedebileceği gibi.

Ama Charlotte'un zaten bir kızı vardı.

Yine de Khan el-Khalili'ye doğru hızla ilerlerken koruma-cı tarafı devreye girmişti. İkinci Kral Tut heykelini avucuna alıp satıcının ağzından "farid" kelimesini duyduğundan beri

her şey netleşmişti. Annie'yi tehlikeye atmak istemiyordu ama bunu onsuz yapamayacağını da biliyordu.

Labirent gibi dar sokaklar tıklım tıklımdı. Farid Galerisi'ne vardıklarında Charlotte, birkaç turistin muska vitrininin başında oyalandığı ön pencereden içeri baktı. Etrafta başka insanlar varsa, ona ve Annie'ye kötü bir şey olamazdı elbette. Derin bir nefes aldı ve içeri girdi, Annie de hemen arkasındaydı.

Geçen günkü güzel kadın Heba, kasanın arkasında durmuş bir faturaya bakıyordu. Etrafa kısa bir bakış attı ama onları tanımadı, böyle turistik bir muhitte tekrar gelen bir müşteri için alışılmadık derecede bir kayıtsızlıktı bu. İki günde iki ziyaret, muhtemelen olası bir satışın habercisi olurdu ve herhangi bir satış görevlisi koşarak gelmesi gerekirdi. Onları hatırlamamış olabilir miydi? Bu pek olası görünmüyordu.

Bir sorun vardı.

Geçen gün gördükleri ucuz hediyelik eşya kutusu artık yerde değildi ama ofis kısmına giden arka kapı hafifçe aralıktı.

Annie, Charlotte'u dürtüp, "Bir değişiklik dikkatini çekiyor mu?" diye sordu.

Charlotte etrafına bakındı. "Ne demek istiyorsun?"

"Mağaza sahibi gözlük takmıyor. Dün fotoğrafı görmek için arka odaya gidip gözlüğünü almak zorunda kalmıştı. Fakat bugün gözlüksüz okuyabiliyor."

"Belki de yazılar görebileceği kadar büyüktür. Ya da kontakt lens takıyordur."

"Ya da belki Henry'nin fotoğrafını gördükten sonra kendine gelmek için zaman kazanmaya çalışıyordu, çünkü onu tanımıştı."

Charlotte bunu düşünmemişti, aslında ne fotoğrafı ne de Henry'yi düşünüyordu. Arka odanın kapısına baktı, ardından Annie'yi mağazanın ön tarafındaki dar koridorlardan birine çekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Annie.

"Şşşt. Bana eşlik et." Charlotte el çantasına uzanıp parfüm şişesini çıkardı ve durdukları yerden birkaç metre öteye fırlattı. Cam kırıkları fayans zeminden dükkânın ortasına doğru buz gibi kayarak uçsun diye hafifçe eğerek atmıştı.

Annie sıçrayıp, "Bu da ne?" diye bağırdı.

"Annie, bunu nasıl yaparsın?" diye azarladı Charlotte. "Sana bu kadar sakar olmamanı söylemiştim!"

Annie ona şaşkın bir bakış attı ama Heba çoktan bir elinde süpürge, diğerinde faraşla onlara doğru geliyordu. Koridora dönerken, "Neler oluyor?" diye sordu.

Charlotte ustaca yanından kayarak ortalığı işaret etti. "Korkarım bir şey düşürdü. Ona dikkatli olmasını söyledim. Annie, lütfen temizlemesine yardım et, en azından bunu yapabilirsin." Dükkânın arka tarafına doğru baktı ve Annie'nin gözleri anlayışla fal taşı gibi açıldı.

"Doğru." Annie, Heba'ya döndü. "Bazen çay bahçesindeki fil gibi oluyorum. Ya da o ifade neydi? Yumurtacı dükkânındaki su aygırı. Hayır, o değil. Porselen dükkânındaki boğa. Evet! O. Her neyse, parasını ödeyeceğime söz veriyorum... Süpürgeyi ben alayım."

Charlotte geri çekildi ve Annie de buna karşılık hafifçe kıpırdanarak Heba'nın sırtını Charlotte'a dönmesini sağladı. Birbirlerinin ne yaptığını, bir balo salonundaki dans partnerleri gibi içgüdüsel olarak anlıyorlardı.

Annie ve Heba yerdeki cam kırıklarını toparlamak için iti-

şip ortalığı kimin temizleyeceğini tartışırken Charlotte dükkânın arka tarafındaki kapıdan içeri süzüldü. İçeride birkaç masa, birkaç dosya dolabı ve metal rafın yanı sıra bir köşeye sıkıştırılmış bir düzine kadar kutu ve sandık vardı.

Neyse ki dün gördüğü kutu diğerlerinden ayrıydı ve üzerinde parlak bir "Mısır Gümrükleri" etiketi vardı. Kutuyu açıp içini yoklayarak doğru şekli aradı. Aradığı şeyi bulması uzun sürmedi: Kral Tut heykeli.

Heba'nın önünde ilk kez eline aldığında, heykelin ağırlığı onu etkilememişti. Charlotte aynı heykeli sokak satıcısının önünde Annie'den alıp hafifliğine şaşırmıştı: Farid Galerisi'ndeki heykel, sadece alçıdan yapılamayacak kadar ağırdı.

Birisi çalıntı bir tarihi eseri bir ülkeden çıkarıp başka bir ülkeye götürmek isterse ucuz bir alçı kalıp onu gizlemenin harika bir yolu olurdu. Özellikle de büyük miktarlarda üretilen ve gümrük memurlarının dikkatini çekmeyecek olan Kral Tut heykeli söz konusu olduğunda.

Charlotte'un fazla zamanı yoktu. Heykeli ters çevirdi ve tırnağını kullanarak tam dikiş yerinin altını kazıdı. Alçı dökülmeye başladı.

Annie'nin özür monoloğunu dinlemeye devam ederken daha da kazıdı. Kız yaratıcıydı. Charlotte'un tırnağı sert bir şeye çarpınca büyük bir parça koptu. Alçının altında parlak mavi bir renk belirdi. Cilalıydı ve tam olarak Gök Mavisi Kraliçe ile aynı mavi tondaydı.

"Özür dilerim, arkadaşınız nerede?" Heba'nın sesi ofisten geliyordu.

Zamanı kalmamıştı.

Heba odaya girerken Charlotte heykeli hızla sarıp kutuya

yerleştirmişti, arkasından paniklemiş bir şekilde Annie de gelmişti. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Heba. Kollarını kavuşturup Charlotte'a bir bakış attı.

"Özür dilerim, tuvaleti arıyordum."

"Tuvalet müşteriler için değil."

Charlotte'un asıl yapmak istediği, Gök Mavisi Kraliçe'yi kapıp kapıya doğru koşmaktı. Ama şimdi zamanı değildi. Heba onları satış alanına yönlendirdi.

Charlotte, Annie'ye elinden geldiğince neşeli bir tavırla, "Ortalığı temizledin mi?" diye sordu.

"Evet, yardıma ihtiyacımız yok," diye yanıtladı Annie.

Neyse ki rehber eşliğinde yeni bir turist grubu dükkâna girdi ve Heba'nın etrafında bir kurt sürüsü gibi daireler çizdi. Charlotte ve Annie, rahat görünmeye çalışarak dükkândan ayrıldılar. Görüş alanından güvenli bir şekilde çıktıklarında Charlotte, Annie'yi köşedeki küçük bir ara sokağa çekti. "Orada. Alçı Kral Tut heykelinin içinde saklı."

"Gök Mavisi Kraliçe mi?" Annie neredeyse zıplayıp bağıracaktı.

"Şşşt. Evet."

"Şimdi ne yapacağız? Polisi mi arayacağız?"

"Mısırlı bir polisin Mısır Antik eserlerinin değerini anlamaması durumunda ne kadar anlayışlı olacağını bilmiyorum. Heba'nın da yerel bağlantıları olabilir."

"Omar'ı arayalım mı?"

"Evet. Bence en iyisi bu." Charlotte, Heba'yı dükkânda, heykeli kutudan çıkarıp farklı bir yere taşımaya hazırlanırken hayal etti. Charlotte, Omar'la konuşana kadar turistlerin onu oyalamalarını umuyordu.

Ancak Heba'nın tepkisi tuhaftı. Aşırı öfkeli veya aşırı koruyucu görünmemişti, daha çok Charlotte'un dükkân alanının dışına izinsiz girmesinden rahatsız olmuştu.

Sanki arka odasındakilerin değerini bilmiyor gibiydi. "Hadi gidip bir telefon bulalım," dedi Charlotte.

"Heba dükkândan ayrılmaya çalışırsa diye burada bekleyebilirim," diye önerdi Annie.

"Hayır, bir arada olmalıyız. Seni tehlikeye atmak istemiyorum."

Charlotte cümlesini daha yeni bitirmişti ki, bir el onu ensesinden sertçe yakaladı, havada uçarak ara sokaktaki kutuların üzerine düştü. Annie, birdenbire Charlotte'un üzerine fırlatıldığında olup biteni kavramaya vakit bulamadan nefesi kesildi. İkisi de sırtüstü çevrilmiş böcekler gibi yönlerini bulmaya çalışıyorlardı.

Havada idrar ve çürümüş sebze kokusu vardı; zemin ıslak ve sümüksü bir şeyle kayganlaşmıştı. Haki renkli bir çift bacağın onlara doğru geldiğini görünce Charlotte'un kalbi küt küt attı. Annie yuvarlanarak onun üzerinden çekildi. Charlotte ayağa kalkmaya çalıştı ama ayaklarını toplayamadan yüzüne sert bir tokat atıldı. Yanağı alev alev yanarken kendini yine yere fırlatılmış buldu. Kendini korumak için bir top gibi kıvrılmak istiyordu ama Annie'yi savunmasız bırakamazdı. Bir ara sokakta, onlara belli ki bir ders vermek, hatta öldürmek isteyen bir deliyle kapana kısılmışlardı. Kollarını iki yana açarak Annie'yi altında, güvende tutmaya çalıştı.

Adam bir daha saldırdığında, Charlotte bir bacağını geri çekip ileri iterek onu sertçe tekmeledi. Adam acı içinde çığlık attı ve eğilip kasıklarını avuçladı. Charlotte tekrar ayağa kal-

kıp Annie'yi de kaldırmaya çalıştı; fazla zamanları yoktu. Saldırgan başını kaldırıp baktığında yüzü öfkeyle doluydu. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri vardı ve boynunda gümüş bir ankh kolyesi asılıydı.

Annie hırıltılı bir sesle, "Bu o..." dedi.

Çıkış yolu yoktu, kaçacak yer yoktu. Adam dimdik durdu ve parmaklarını çıtlattı. Onların kapana kısıldıklarını bilerek acele etmedi. Adam kolunu geriye doğru çekerken Charlotte elinden geldiğince Annie'yi bedeniyle korudu, darbeye karşı kendini hazırladı, gözlerini kapattı ve Mark'ın yaralı cesedini teşhis etmek zorunda kalmaması için dua etti.

Ama yeni bir keskin acı yerine alçak bir inleme duydu.

Başka bir adam, saldırganın boynuna kolunu dolamıştı ve saldırganın gözleri şoktan dışarı fırlamıştı, kurtulmaya çalışıyordu. Saldırgan sanki bir pinpon makinesindeymiş gibi sokağın duvarlarından sekti, sonunda gözlerini kapatıp yere yığıldı. Diğer adam onu yere yatırıp nabzını kontrol etti. "Yaşıyor," dedi.

Charlotte, kurtarıcının gözlerinin içine baktı ve onu daha önce gördüğünü fark etti.

Jabari'ydi. Yıllar önce bir kobranın soktuğu ve Charlotte'u her zaman güvende tutacağına söz veren Bedevi Mehedi'nin torunuydu.

Sözünü tutmuştu.



YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Annie

Sokaktan geçerken saldırıya tanık olan bazı turistler tarafından çoktan aranan polis hızla geldi. Charlotte, dükkândaki kadın hakkında bağırarak bir şeyler söyledi. Ardından Jabari de polislere bağırarak Arapça bir şeyler söyledi ve iki polis memuru dükkânın ön kapısına koştu.

Annie ve Charlotte ayağa kalktılar. Annie'nin sağ tarafı komple ağrıyordu ama keskin bir acı değil, sızlamaydı. Görebildiği kadarıyla kemikleri sağlamdı.

Charlotte, Annie'yi çenesinin altından hafifçe tutup yüzünü inceleyerek, "Canın yandı mı?" diye sordu.

"Sadece biraz ağrım var. Sanırım darbelerin en kötüsünü sen aldın," dedi Annie. Charlotte'un yanağı kıpkırmızıydı. "Beni koruduğun için teşekkür ederim."

Charlotte, Annie'nin sırtındaki kiri temizlemeye odaklandı. "Tabii ki koruyacağım."

Annie, Joyce'u da benzer bir durumda hayal etmeye çalıştı. Annesinin onu korumak için yüzünün zarar görme riskini göze alacağından şüpheliydi.

Annie, Jabari ortaya çıkmasaydı neler olacağını düşünerek ürperdi. Charlotte adamı kendilerinden uzun süre uzak tutamazdı ve sonunda ikisi de bayılırdı. Ya da daha kötüsü de olabilirdi. Adam açıkça zarar vermek istiyordu.

"Sanırım o şekilde karşılık vermene şaşırdı," dedi Annie. "Yanağına buz ister misin?"

"Şimdilik iyiyim," dedi Charlotte. "Hadi içeri girelim, Omar'ı arayayım."

Farid Galerisi'nin arka odasında Heba, duvara yaslanmış bir şekilde iki polisle Arapça tartışıyordu. Jabari, baş polis memuru gibi görünen birine yüksek sesle bir şeyler anlatıyor, herkes birbirinin sözünü kesiyordu. Charlotte müzeyi aradı ve Omar ön kapıdan içeri daldığında, ardından bir konservatör olan başka bir adam da geldiğinde kaos nihayet sona erdi. Adam eldivenlerini giyip Charlotte'un işaret ettiği Kral Tut maskesi heykelini kutudan dikkatlice çıkardı. Heykeli küçük bir masanın üzerine koyup açmaya başladığında Heba bir soru sordu. Annie kelimeleri anlamasa da ses tonundaki şaşkınlığı fark etmişti.

"Onu buradan çıkarın!" diye talimat verdi Omar.

Heba götürüldükten sonra, konservatör heykeli inceledi. Charlotte ona alt tarafında tırnağıyla kazıdığı yeri gösterdi ve o da bir çantadan birkaç alet çıkarıp alçıyı nazikçe kazımaya başladı. Büyük bir parça masaya düştü ve Annie parlak mavi bir taş parçası gördü. Bir taş daha kopunca kraliçenin kıvrımlı dudakları ortaya çıktı.

Teknisyen, Omar'a bir şeyler mırıldandı. Omar da Charlotte ve Annie'ye dönerek, "Kesinlikle Gök Mavisi Kraliçe olduğundan emin. Onu buldunuz," dedi.

Annie, Charlotte'a bakarak, "Başardık!" diye yüksek sesle bağırdı, polisler güldü.

"Kesinlikle başardık," diye yanıtladı Charlotte ve Omar'a dönerek, "Bundan sonra nereye gidecek?" diye sordu.

"Şimdilik, onu Mısır Antik Eserler Organizasyonu'na götürecekler ve konservatörümüz orada hasarsız bir şekilde kurtarmaya devam edecek."

"Düşünsene, iki kraliçe keşfettin," dedi Annie, Charlotte'a. "Yıllar sonra Mısır'a ilk kez geldiğin düşünülürse, hiç fena değil."

Charlotte gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Sanırım öyle." Omar'a döndü. "Peki ya Heba?"

"Şüphesiz önemli bir sanat eserinin kaçakçılığı ve hırsızlığıyla suçlanacak. Eğer bunun arkasında Ma'at varsa, elimizde büyük bir ipucu var demektir."

Annie, Heba'yı hapiste, manikürlü tırnakları dökülmüş ve saçları dağılmış halde hayal etti. Dükkândan çıkarılırken yüzü kederle doluydu. Annie'nin katılaşmış bir Ma'at müridinden bekleyeceği türden bir ifade değildi bu.

"Yaptığın her şey için teşekkür ederim," dedi Omar, Charlotte'a. "Hathorkare'yi teşhis ettiğimiz an, şüphesiz kariyerimin en önemli anı olarak kalacak. Onun dışında her şey ikinci sırada yer alacak."

"Benim de öyle," dedi Charlotte.

Başarmışlardı. Gök Mavisi Kraliçe'yi bulmuşlardı. Annie'nin kafası karışmıştı, hatta dehşete kapıldığı anlar olmuştu, yine de dünyada bir amacının olması harikaydı. Charlotte'un hayatını kıskanıyordu. Annie yakın zamanda başka mumyalar da çıkarma hevesinde değildi ama gerçeği bulmak veya güzel bir

şeyin peşinden gitmek için dünyanın öbür ucuna gitme isteği uyandıran bir işe sahip olmak? Bu, insanın hayatında günlerini geçirmek için oldukça iyi bir yol gibi geliyordu ve ne yazık ki ona Bayan Vreeland ile geçirdiği zamanı hatırlatıyordu.

Charlotte, konservatörle konuşarak oyalanırken Annie'nin üzerine bir yorgunluk çöktü. Mısır'a vardıklarından beri hiç durmamacasına koşturuyorlardı ve artık adrenalini azaldığı için, bir bez bebek gibi kenara atılmanın fiziksel etkilerini hissetmeye başlıyordu. Özellikle sağ tarafı kavgadan dolayı ağrıyordu.

Annie, Heba'nın masasına oturdu, ayakta durmaktan kurtulmanın mutluluğunu yaşıyordu. Bir sürü manila dosya üst üste yığılmıştı ve Charlotte'un kayıp araştırma dosyasını havaya kaldırırken gözlerindeki sevinci hayal ederek dosyalara göz attı. Ama bu çok fazla olurdu. Bunlar sadece satış fişleri veya Arapça yazılmış sıkıcı formlardı.

Bir polis memuru yanına geldi ve İngilizce konuşarak Annie'den hiçbir şeye dokunmamasını istedi.

"Ana asfa," diye cevapladı Annie, rehber kitabından "Özür dilerim" ifadesini hatırladığı için kendinden memnun bir şekilde.

Sandalyeden kalkarken yanlışlıkla masaya çarptı –sakarlığı yine onu ele geçirdi– ve dosya yığınının diğer tarafında duran fotoğraf çerçevesi devrildi. Annie düzeltmek için uzandı, polis memurundan tekrar özür diledi ama neye baktığını anlayınca donakaldı.

İki kez göz kırptı. Olamazdı. Ama bir şekilde her şey mantıklı geliyordu.

Gök Mavisi Kraliçe'nin çalınmasının arkasındaki beyin, doğrudan ona bakıyordu.



YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlotte

Charlotte ve Annie'yi taşıyan uçak, gün doğumunu New York'a doğru takip etti ve sarı-turuncu ışıkların eşliğinde indi. Charlotte, Kahire'den bu kadar çabuk ayrılmak zorunda kaldığı için perişan bir haldeydi, zamanlama daha kötü olamazdı. Henry ve Layla hakkında hâlâ cevaplanmamış birçok sorusu vardı –Henry'nin nerede olduğu, geminin battığı gece ve sonraki yıllarda neler yaşandığı, Layla'nın nerede olduğu– ama şu anda, Gök Mavisi Kraliçe'nin hırsızını yakalamak önce gelmeliydi. Tek bir şansları vardı ve sürpriz unsurunu korumak son derece önemliydi.

Annie, Farid Galerisi'ndeki fotoğrafı Charlotte'a gösterdikten sonra, Charlotte ona kafa karışıklığıyla bakmıştı. Fakat Annie açıkladığında ve Charlotte, kızın bu geziye kendi kendini davet etmesinden dolayı bir kez daha minnet duyduğunda– her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Charlotte hemen harekete geçmiş, polisle ve Omar'la Arapça hızlı bir şekilde konuşmuş, New York'la birkaç telefon görüşmesi yapmış ve ardından eşyalarını almak için otele koşup bir sonraki direkt uçuşu yakalamışlardı.

Gümrükten geçtikten sonra bir taksiye binip Met'e doğru yola koyuldular. Danışma masasında Charlotte hızlıca bir not yazdı ve ardından Annie ile birlikte Met'in konferans salonuna yürüdüler. İçeride, Silah ve Zırh departmanının küratörü sahnedeki kürsüde on dördüncü yüzyıldan kalma bir İtalyan zırhını, sadece salonun dörtte birini dolduran ve çoğunluğu kadınlardan oluşan öğrencilere anlatıyordu. Charlotte notu arkada ayakta duran yer göstericiye uzattı, Annie de ona kime teslim edilmesi gerektiğini gösterdi. Stajyer görevli koridorda ilerlerken Charlotte ve Annie salondan sessizce çıkıp Dendur Tapınağı galerisine doğru ilerlediler. "Halka Kapalı" tabelası iliştirilmiş girişi kapatan şerit direklerinin etrafından dolaşıp tapınağın hemen önünde duran devasa taş kapının arkasına saklanarak beklediler. Bir zamanlar parlak boyalı duvarlar ve sütunlar çoktan solmuş, geriye sadece kumtaşına oyulan ölmüş firavunların ve tanrıların ana hatları kalmıştı.

İki dakikadan kısa bir süre sonra galeriye bir kadın girdi.

"Hey!" diye seslendi. "Burada kimse var mı? Dendur Tapınağı'na rapor vermem söylendi?"

Kapının arkasından Charlotte çıktı, ardından Annie. Kadın şaşkın bir şekilde onlara yaklaşırken tapınağın avlusunda beklediler.

Bu kadın, iki hafta önce arkadaşına Gök Mavisi Kraliçe hakkında yaptığı felaketle sonuçlanan sunumda yardım eden, odanın arkasından cevapları dudak hareketleriyle söyleyen rehber adayıydı.

Mona adındaki kadındı.



"Neler oluyor?" Mona, tüvit Chanel takımıyla dimdik duruyordu, sözleri geniş galeride yankılanıyordu.

Kahire'deyken Annie, Charlotte'a fotoğrafta Heba'nın yanında duran kadının Met'in stajyer rehberlerinden biri olduğunu açıkladıktan sonra, Charlotte onu Mısır Sanat Koleksiyonu'ndaki Gök Mavisi Kraliçe'nin hatalarla dolu tarihçesi sırasında onunla ve Frederick'le birlikte durup izlerken kısa bir anlığına *gördüğünü* hatırladı. Bu heykel, daha sonra Met Gala'da çalınmasını ayarladığı heykeldi. Şimdi yüz yüze gelmişlerdi. Her şey yapılacak bu tek konuşmaya bağlıydı.

"Mona. Bildiğin gibi ben Charlotte Cross'um."

"Özür dilerim, senin çağırdığını nereden bilebilirdim?" Mona'nın yüzünde nazik bir ilgi ifadesi vardı.

"Araştırma dosyamın çalınmasını ayarladın." Mona inkâr etmek için ağzını açtı ama Charlotte sözünü kesti. "Nedenini bilmiyorum. Umurumda da değil. Sadece geri istiyorum."

"İnan bana, neden bahsettiğini bilmiyorum. Eğer sakıncası yoksa şimdi dersime geri dönüyorum," dedikten sonra gitmek için döndü.

"Yerinde olsam buralarda kalırdım. Gök Mavisi Kraliçe'nin çalınmasının arkasında senin olduğunu biliyoruz."

Mona arkasını döndü. Ağzının kenarında küçük bir seğirme oldu. "Hırsızlığı duydum. Korkunç bir kayıp," dedi.

"Leon Pitcairn ile birlikte Ma'at'la bağlantılı olduğunu biliyoruz."

Leon'un adı geçince Mona kaskatı kesildi. Annie ve Charlotte'a baktı, soğukkanlılığı sarsıldı. "Leon'u nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Şu anda bunun bir önemi yok," dedi Charlotte. "Dosyamla ilgileniyorum, başka bir şeyle değil."

"Dosyan. Elimde olsa bile neden onu sana geri vereyim?"

"Çünkü aksi takdirde Bay Lavigne'e Gök Mavisi Kraliçe'nin çalınmasının arkasında senin olduğunu söylerim. Bak, bana kalırsa çoktan Mısır topraklarında olmalı, Met'in onu asla geri alamaması umurumda değil," diye yalan söyledi. "Benim için önemli olan *kariyerim* ve bu dosya –bildiğin gibi– hayati önem taşıyor."

Mona, konuşmanın güvenli olup olmadığını değerlendiriyormuş gibi avluya göz gezdirdi. "Görünüşe göre her birimizin birbirimiz hakkında söyleyecek bir şeyi var. Dosyayı sana geri verdiğimde çeneni kapalı tutacağını nasıl bileceğim?"

"Bilemeyeceksin. Bana güvenmen gerekecek." Charlotte, Annie'ye baktı. "Bize güvenmen gerekecek."

Mona, Annie'yi baştan aşağı süzdü. "Buraya girmenin yasak olduğunu sanıyordum."

"Charlotte'un yardımcısıyım."

Mona neşeli bir kahkaha attı. "O halde bol şans. Bayan Vreeland seni işe aldığı güne lanet ediyor."

Doğrudan yaklaşım işe yaramıyordu, bu yüzden Charlotte farklı bir yol deneyecekti. "Her halükârda, Ma'at sönük sanat dünyasını altüst ediyor gibi görünüyor. Merak ediyorum, Ma'at tam olarak ne yapıyor? Çalıntı bir eseri uluslararası bir tepki olmadan Mısır müzesine koyamazlar. Neden uğraşsınlar ki?"

"Neden uğraşasın ki? Sevgili anayasan Sovyetler Birliği'nde sergilense nasıl hissederdin? Geri isterdin, değil mi?"

Haklıydı. "Sanırım öyle."

Charlotte'un bu tavizi Mona'yı cesaretlendirmiş gibiydi. "Ma'at, adını Mısır'ın hakikat ve adalet tanrıçasından alıyor. Ülkemiz en önemli hazinelerinden bazılarını ya bağışladı ya

da sattı ve Ma'at, geçmişimizi yağmalayanlardan Mısır sanat eserlerinin ve antikalarının geri alınması için mücadele ediyor." Konuştukça daha da canlanıyor, açıkça stajyer rehber kılığından sıyrılmaktan dolayı heyecan duyuyordu. "Kaçak çıkarılan nesnelerle hükümetin tam onayıyla yağmalanan nesneler arasında hiçbir fark görmüyoruz. Hepsi halka ait. Anavatanlarında, Mısır'da olmalılar; Met gibi müzelerin vitrinlerinde değil."

Mona'nın istediği olsaydı, Benin bronzlarını veya bir Mısır dikilitaşını görmenin tek yolu ülkelerine gitmek olurdu. Bu, akademisyenler ve eğitimciler için veya dünyanın dört bir yanından gerçek antikaları yakından görme şansını kaybedecek çocuklar için ne büyük bir utanç olurdu. Mona içinse hiçbir gri ton yoktu. Ancak Charlotte, Mısır'dayken Annie ile bu konu hakkında konuştuktan sonra, menşeine iade sorusuna kolay cevaplar olmadığını anlamıştı.

Annie söze girerek, "Doğa Tarihi Müzesi'ni arayıp kelebekleri güvelerle değiştirmelerini söyleyen sen miydin?" diye sordu.

Bu en az sıkboğaz eden soru gibi görünse de Charlotte sessiz kaldı.

Mona güldü. "Priscilla bana küçük projenden bahsettiğinde, bunun mükemmel bir dikkat dağıtma yöntemi olacağını düşündüm. Sen de bunu harika bir şekilde başardın. Gülünç duruma düşmenin ötesinde tam bir rezaletti."

"Sanırım geniş yakalığı ödünç veren bağışçılar da sen ve kocan," dedi Charlotte. "Büyük bir soygun planladığınızı düşünürsek bunun gereksiz yere dikkat çekeceğinden endişe etmediniz mi?"

Mona'nın yaptıklarıyla gurur duyduğu ve gösteriş yapmak için can attığı belliydi. "Heykeli çalmak için müzeye girmem gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu, rehber eğitim kursunda bir yer edinmekti; böylece özgürce dolaşabilirdim. Met'in bekleme listesi gülünç denecek derecede uzundu. Bu yüzden yakalığı bir yıllığına ödünç vermek, başvurumu hızlandırmanın ve beni sıranın başına geçirmenin bir yoluydu. Sonra tek yapmamız gereken planımızı ne zaman hayata geçireceğimizi bulmaktı. Maalesef sen sorular sormaya başladın ve bu da bana haddini bildirmem gerektiğini düşündürdü."

"Böylece araştırma dosyamı çaldın."

Mona sinsice gülümsedi.

"İdari ofislere nasıl girdin? Ve araştırmamı en başından nasıl öğrendin?"

"Bir gün kahve içerken Bay Lavigne araştırmandan şikâyet etti. Met Gala'dan önce, Mısır kanadı boşaldığında, Lübnanlı hademelerden birini beni içeri almaya ikna ettim. Arapça tatlı bir dille onu küratör olduğuma ve anahtarımı unuttuğuma ikna etmek çok kolay oldu. Nasıl bir his olduğunu anlaman için değerli bir eşyanı çalmayı düşündüm."

Dokunaklı, diye geçirdi içinden Charlotte. "Geniş yakalığı nereden aldın?"

"Bununla ne ilgin var?"

"Çok güzel bir parça. Merak ediyorum."

Mona gururla yanaklarını şişirdi. "Annemle babam ben bebekken ayrıldıktan sonra annem Kahire'deki Farid Galerisi'ni, babam da Cenevre'deki şubeyi yönetti," dedi Mona. "Yazın onu ziyarete giderdim ama nadiren dışarı çıkardım; diğer çocuklar bana karşı acımasızdı. Bunun yerine evde bulduklarımla ken-

dimi eğlendiriyordum. Bir gün çalışma odasındaki bir çekmeceyi açtım ve en arkada buldum. Yakalığı boynuma takıp prenses taklidi yaptım. Babam beni yakaladığında, onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Beni öldüreceğini düşündüm.

"Büyüdükçe onun ikiyüzlülüğünü fark ettim. Karaborsaya karşı çıkan bu saygın antika satıcısının gizli bir hazinesi vardı. Birkaç yıl önce ziyaretine gittim ve ayrılırken geniş yakalığı da yanımda götürdüm. Kısa süre sonra beni aramak için Mısır'a geldi. Sadece yaptıklarımdan dolayı değil, aynı zamanda Ma'at'a bulaştığımdan şüphelendiği ve bunu onaylamadığı için de öfkeliydi. Sonunda beni Luksor'da bulduğunda, yakalığı geri istedi ama ben yüzüne güldüm ve eğer bu kadar çok istiyorsa polise gitmesi gerektiğini söyledim."

"Baban geniş yakalığı nasıl edinmiş?" Mona'nın söylediklerini anlamaya çalışırken Charlotte'un kalbi hızla atıyordu.

Mona omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Hiç sormaya zahmet etmedim. Bir amaca ulaşmak için bir araçtı sadece. Geniş yakalığı Met'te Bay Lavigne'in gözünün önünde salladık, ardından bir sahtekâra kusursuz sahte belgeler hazırlattık ve kısa süre sonra Met ödünç almayı kabul etti."

"Diğer çocuklar neden seninle dalga geçti?" diye sordu Annie.

Bir gereksiz soru daha, ama Mona'nın ifadesi çirkinleşti. Annie bir yaraya dokunmuştu. "Babamla konuştuğumu duyduklarında kesinlikle evlat edinilmiş olduğumu söylediler."

"Neden?" diye sordu Charlotte.

"Aksanlarımız farklı. Ben Mısır'da büyüdüm ve Arapça konuşuyordum ama babam konuşmuyordu. Garip aksanımla konuştuğumda gülüyorlardı."

"Baban nerede büyümüş?" Charlotte umutsuz değil, aksine daha rahat görünmeye çalıştı.

"İngiltere'de doğmuş."

Charlotte titreyen parmaklarıyla çantasına uzanıp Henry'nin yırtık fotoğrafını çıkardı. Heba'nın ihtiyaç duymadığı bir gözlüğü bulmak için mağazanın arkasına koşmasına neden olan fotoğraftı bu.

"Bu baban mı?" diye sordu Charlotte.

Mona fotoğrafa baktı ve daha yakından incelemek için Charlotte'un elinden aldı. "Evet ama daha gençken. Bunu nereden buldun?"

"O benim kocamdı," dedi Charlotte kısaca. "Henry Smith."

Mona başını salladı. "Babamın adı Darius Farid."

Charlotte, bir an ne diyeceğini bilemeden Mona'ya baktı. Üç yıl önce Henry, kızı hakkında Leon'la tartışmış ve Mona'yla da yüzleşmişti.

Mona, kızıydı.

Charlotte, Mona'nın muhtemelen Layla ile aynı yaşlarda olduğunu tahmin etti. Fakat ne kadar uğraşsa da karşısında duran bu katı kadınla hiçbir bağ kuramıyordu. Bir anne, bunca yıl sonra bile kızını tanımaz mıydı? Onları birbirine çeken, açıklaması olmayan bir bağ olamaz mıydı? Charlotte, Mona'nın yüz hatlarını inceleyerek aralarında bir benzerlik olup olmadığını anlamaya çalıştı. Saçlarını geriye attığında görünen babasının büyük kulakları vardı. Peki ya Charlotte'tan ne vardı?

"Darius Farid, *Henry Smith'tir*," dedi Annie.

Charlotte kendini toparladı. "Bunu dile getirmek rahatsız edici; nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Henry –Darius– ve be-

nim bir çocuğumuz oldu. Bir daha hiç görmediğim, Henry ile ortadan kaybolduğunda henüz üç aylık olan bir bebek. Onu arıyordum. Sanırım senin yaşlarında olmalı."

Mona'nın yüzü bembeyaz kesildi. Charlotte, Mona'nın kafasından geçen düşünceleri hayal etti: Ya Henry ve Charlotte'un kızıysa? Ya Mısır'a olan bu sert vatanseverliği tamamen yanlışsa ve aslında hiç Mısır kanı taşımıyorsa?

Eğer bu doğruysa, bu ne korkunç bir kavuşmaydı. Birbirlerine bakan anne ve kız, aralarında aşılamaz bir boşluk. Charlotte böyle bir kavuşmayı birkaç kez gözyaşlarıyla dolu kucaklaşmalarla hayal etmişti, oysa bu kavuşma hayallerinden çok uzaktı.

Eğer doğruysa, Charlotte bu gerçeği hiç bilmemeyi diledi.



YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie

Annie, Charlotte ve Mona'nın Dendur Tapınağı'nın önünde birbirlerini yeniden değerlendirmelerini izledi. İkisinin de koyu renk saçları ve gözleri vardı ama hepsi bu kadardı. Mona'nın yüzü Charlotte'unkinden farklıydı; profilleri de farklıydı. Ama şöyle bir düşünüldüğünde Annie de annesine hiç benzemiyordu. Bu tür şeyler her zaman olurdu.

Eğer Mona gerçekten Layla ise bu Charlotte için gerçekten çok kötü olurdu. Kızını bulacaktı ve o kız Gök Mavisi Kraliçe'yi çalarak korkunç bir şey yapmış olacaktı. O kız Charlotte'un inandığı her şeye karşı savaşıyor olacaktı.

Charlotte, bitmek bilmeyen bir sessizliğin ardından, "Ne zaman doğdun?" diye sordu.

"10 Şubat 1939."

"Kızım 1937'nin ağustos ayında doğmuştu."

Doğum tarihleri yakındı ama o kadar da değildi. Küçük çocuklarla pek etkileşimi olmayan Annie bile beş yaşındaki bir çocuğu üç yaşındaymış gibi gösterip inandırmanın zor olacağını biliyordu.

Diğer yandan, Henry adını değiştirmişse Layla'nın adını da kolayca değiştirip doğum kaydını tahrif edebilirdi.

Mona, Charlotte'u tepeden tırnağa süzdü. "Eğer düşündüğün buysa, için rahat olsun, senin kızın *değilim*."

Charlotte pek ikna olmuş görünmüyordu. "Baban benden hiç bahsetti mi?"

"Bana daha önce evlendiğini söyledi mi? Hayır, tabii ki söylemedi."

"Ya annen?"

"Ne olmuş anneme?"

"Babanın adına Henry Smith dediğim halde gösterdiğim fotoğraftan onu tanıdığı belliydi."

Mona'nın ağzı bir hırlamayla daha çok açıldı. "Neyden bahsediyorsun? Annemi ne zaman gördün?"

Ânın büyüsüne kapılan Charlotte, gereğinden fazla bilgiyi ele vermişti. Annie'ye nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi baktı, böylece Annie araya girdi. "Mısır'dan yeni döndük. Geçen hafta Luksor'da Leon Pitcairn'i bulduk ve Farid Galerisi'ne uğradığımızda annenle karşılaştık," dedi.

"Luksor'a ve Kahire'ye mi gittin? Neden galeride bulundun?" Mona'nın aksanı belirginleşmişti ve Annie Mısır'da vakit geçirdiği için aksanın Arapça olduğunu anladı; daha önce asla anlayamayacağı bir şeydi bu. Met Gala'dan önce, barmenler hazırlanırken Mona'nın New York'taki trafik ışıklarından şikâyet ettiği konuşmalarını hatırladı. Şimdi mantıklı geliyordu: Bunu Kahire'nin özgürce akan kargaşasıyla karşılaştırıyordu.

Başından beri Mona'ydı.

Charlotte'un rengi atmıştı, muhtemelen Mona'nın babası-

nın Henry olduğunun ortaya çıkmasının şokundaydı, bu yüzden Annie söz aldı. "Farid Galerisi, içinde Gök Mavisi Kraliçe'nin saklı olduğu Kral Tut alçı heykelini ilk gördüğümüz yerdi."

Mona birkaç adım geri çekildi. "Bir dakika, bunu nereden biliyorsun?"

Omar, Mısır'dan ayrılmadan önce Annie ve Charlotte'a polisin Heba'nın asistanı Nephi Nasr'dan öğrendiklerini anlatmıştı. Nasr, dükkânı ilk ziyaretlerinde Heba'nın çağırdığı ve hem Met'te hem de Kahire'de onlara saldıran ankh kolyeli adamdı.

Annie derin bir nefes aldı. "Ma'at'ın lojistik koordinatörü Leon'la çalıştığını biliyoruz. Leon, Kral Tut alçısının New York'tan Kahire'ye gönderilmesi için gümrük işlemlerini yürütüyordu. Nasr heykeli Metropolitan Müzesi'nden çaldıktan sonra, Farid Galerisi'ne gönderilmek üzere ucuz hediyelik eşyalarla dolu bir kutu içinde Mısır'a geri gönderdi. Oradan, Nasr tarafından başka bir görevliye teslim edilmesi gerekiyordu, ancak biz bu olmadan önce onu ele geçirdik."

Annie hikâyenin geri kalanını anlatmadı: Gözaltına alındıktan sonra Nasr, Annie'yi Met soygunundan hatırladığını, Charlotte'la ilk kez Farid Galerisi'ne girdiklerinde onu tanıdığını itiraf etti. Arka odaya çekilmiş, konuşmalarını dinlemiş ve onları takip etmeye, galeriye çok yaklaşmadıklarından emin olmaya karar vermişti. Neyse ki, Jabari'nin büyükbabası, Jabari'nin Charlotte ve Annie ülkeden güvenli bir şekilde çıkana kadar onları gözetlemesi konusunda ısrar etmişti; bu da onları takip edenin de bir takipçisi olduğu anlamına geliyordu.

Mona'nın nutku tutulmuştu. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sorarken kekeledi.

"Annenle senin bir fotoğrafınızı annenin masasında gördüm." Fotoğrafta, sahile yaptıkları bir gezide Mona kolunu Heba'nın omzuna atmıştı. Gülüyorlardı, belli ki birbirlerinin yanında rahatlardı, belli ki yakınlardı. Annesi Mona'nın zayıf noktasıydı, zaafıydı.

Öldürücü darbeyi vurmanın zamanı gelmişti ve Charlotte kontrolü ele aldı.

"Polis dükkâna baskın düzenledi," dedi Charlotte. "Nasr, Mısır polisini, Kral Tut alçı heykellerinin içine gizlenmiş başka tarihi eserleri de buldukları bir depoya götürdü. Nasr, Leon Pitcairn ve annen tutuklandı. Yakında daha fazla Mısırlının tutuklanacağı söylendi."

Mona'nın alaycı gururu yerle bir oldu. "Annemi mi tutukladılar? Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu, hiçbir ilgisi yoktu! Onu korumak için bu işin dışında tuttuk."

"Çalıntı eşyaları ülkeye sokmak için annenin dükkândaki asistanını kullandınız," dedi Charlotte. "Polis baskınında yakalanmasına nasıl şaşırırsın?"

Heba'nın yüzündeki şaşkınlık ve korku sonunda anlam kazandı. Charlotte ve Annie, Darius olarak tanıdığı adamın fotoğrafını gösterdikten sonra amaçlarının ne olduğunu merak etmiş olabilirdi, onlara güvenmediği için yalan söylemişti. Fakat kızının Ma'at'ın bir parçası olduğundan haberi yoktu.

"Gitmem gerek. Dosyanın imha edildiğini farz edebilirsin artık." Mona topuklarının üzerinde döndü ama tam yürümeye başlamışken Bay Fantoni ve güvenlik ekibi, Frederick ve Bay Lavigne ile birlikte Dendur Tapınağı'ndan akın akın çıkarlarken aniden durdu. Aynı anda, üniformalı polis memurları görevli bulundukları galerilerden çıktılar.

Bir polis memuru Mona'yı kelepçelerken diğeri ona haklarını okudu. Bay Fantoni, "Polis şu anda ithalatçı/ihracatçı Karim Salah adlı kocanızla paylaştığınız Yukarı Doğu Yakası dairesini arıyor," dedi. "Karim, Münih'te tutuklanma sürecinde ve olası bir vurgun için başka bir müzeyi araştırdığına inanıyoruz."

"Annem!" diye bağırdı Mona. "O nasıl? Nerede?"

Mona'nın kibirli ve aşırı özgüvenli bir Yukarı Doğu Yakası müdiresinden paniklemiş, korkmuş bir kıza dönüşümü ani ve şok ediciydi. Annesini sevse de tek bir amaç güden gayreti ikisini de mahvetmişti.

Polis onu götürmeye çalışırken Mona başını çevirdi. "Bir dakika. Kızını mı bulmak istiyorsun? Nerede olduğunu biliyorum," dedi.

"Öyle mi?" Charlotte ona doğru bir adım attı. "Nerede?"

Mona ona karanlık bir bakış atıp yere tükürdü. "Asla söylemeyeceğim. Annemin peşine mi düşersin? Karşılığında alacağın bu ve kısa süre önce tam burnunun dibinde olduğunu düşünmek."

"Lütfen. Ne diyorsun?"

Sanki özel bir şakadan keyif alıyormuş gibi sırıttı. "Sana söylediğimde cehennemin dibinde soğuk bir gün olacak. Çok, çok soğuk."

Mona götürülürken kahkahası duvarlarda yankılandı.

Tutuklamanın ardından Bay Lavigne, Frederick ve Bay Fantoni, Charlotte'u iyi bir iş çıkardığı için tebrik ettiler, Charlotte

aynı nezaketi Annie'ye de göstermeleri konusunda ısrar etti. "Annie Jenkins olmasaydı bunların hiçbirini başaramazdım," dedi, bunun üzerine Annie'nin elini sıkmayı da ihmal etmediler. Çıkarlarken Büyük Salon'daki danışma masasında Charlotte boş bir ofis içi not istedi ve Hathorkare'nin mezarındaki solmuş hiyerogliflerin saydam filmlerini, konservatör arkadaşı Helen'a bir notla birlikte zarfın içine koydu. Annie'ye omuz silkerek, "Denemeye değer," dedi.

Met'ten çıktıklarında hava kar kokuyordu ve Annie, Mısır'ın çöl sıcağını çoktan özleyerek rüzgârlığının içinde titriyordu. Ne o ne de Charlotte henüz evlerine dönmemişlerdi –gerçi Annie'nin bir evi de yoktu– ve inişli çıkışlı son birkaç günden sonra ayrılmak tuhaf geliyordu. Henüz veda etmek istemiyordu.

"Sence Mona gerçekten Layla'nın nerede olduğunu biliyor mu? Yoksa Layla *olduğunu* mu ima etti? 'Tam burnunun dibinde' dedi. Bu, kendisi mi demek?"

Charlotte kollarını göğsünde kavuşturdu. "Artık hiçbir fikrim yok. Bana işkence etmek için yalan söylediğini bilmek beni şaşırtmazdı. Sonuçta bana gerçeği sadece Henry söyleyebilir. Eğer Mona *o* ise, hayatta olduğu için rahatlayacağım ama o olduğu için üzüleceğim."

"Yani Henry'yi mi bulmaya çalışacaksın?"

"Evet. Ne olduğunu öğrenmem, hikâyeyi onun ağzından dinlemem gerek. Eve gidip eşyalarımı toplar toplamaz İsviçre'ye gideceğim."

Sesi kısıldı, gözleri doldu.

Annie, Mısır'a giderek istediğini elde etmişti ve Gök Mavisi Kraliçe'nin izini sürüp hırsızı adalete teslim etmesine yardım

ettiği için heyecandan ne yapacağını şaşırmış olmalıydı. Ama öyle değildi, çünkü Charlotte eli boş dönmüştü ve kafasında başlangıçtan daha fazla soru vardı.

"Seninle İsviçre'ye gelmekten mutluluk duyarım," dedi Annie. "İyi bir ekibiz ve kırık parfüm şişeleriyle kötü adamları oyalayacak birine ihtiyacın olabilir."

Charlotte, Annie'yi derin bir kucaklamayla kendine çekti. "Bunu tek başıma yapmalıyım," diye kulağına fısıldadı. "Anlıyorsun, değil mi?"

Şimdi ikisi de ağlıyordu. "Elbette anlıyorum..."



OTUZUNCU BÖLÜM

Charlotte

Mark, eve döndüğünde Charlotte'a ilk başta temkinli davrandı, onu sanki kırılacakmış gibi tuttu ama sonra kahvelerini alıp oturma odasına geçtiler ve Charlotte ona öğrendiği her şeyi, Annie ile yaptıklarını anlattı. Hikâyesinin sonunda Mark elini öptü ve onunla ne kadar gurur duyduğunu söyledi. Charlotte, Henry'yi bulmak için İsviçre'ye gitmesi gerektiğini söylediğinde, Mark onunla gelmekte ısrar etti.

Charlotte konuyu değiştirdi. "Lori nasıl?" diye sordu.

"Şey, pembe dizi işini alamadı," dedi Mark. "Fakat ulusal bir diş macunu reklamı çekti ve görünüşe göre yayınlandıktan sonra, kendi deyimiyle 'ciddi para' getirecek."

"Bu harika bir haber."

"Evet. Sonunda ofisini geri alabilirsin."

"Sorun değil. Lori orada kalabilir."

Mark başını iki yana salladı. "Hayır, yeterince katlandın."

"Demek istediğim, gidiyorum ve bir süre geri dönemeyebilirim."

"*Birlikte* gideceğimizi sanıyordum. Az önce bunu söylememiş miydim?" diye sordu Mark ters bir şekilde.

Eve dönüş yolunda uçak yolculuğu sırasında bu konuşmayı düşünmüştü, çünkü bu eve dönmeyi hiç de dört gözle beklemediğini fark etmişti. Orası onun evi değildi, hiç olmamıştı. Aslında, bulunduğu odada etrafına bakınırken kendisine ait olan hiçbir şey görememişti; ne kitaplıktaki kitaplar, ne şöminenin yanındaki koltuk ne de pencerelerdeki ipek perdeler. Daire önce Mark'ın annesine, ardından da karısına ait olduğu için kendi izini bulması zordu. Her nedense –Charlotte her zaman işleriyle çok meşguldü; iç dekorasyon ona cazip gelmiyordu– ofisi dışında hiçbir yeri kendine ait görmemişti. Sanki içten içe sonsuza dek burada kalmayacağını biliyormuş gibiydi. "Benimle gelmeni istemiyorum Mark," dedi sonunda. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Tam olarak ne kadar süreliğine?"

"Bilmiyorum."

Mark koltuğa yaslandı ve ellerini bacaklarına koydu. "Hah. Ya işin? Kral Tut iki hafta içinde açılıyor."

"Lütfen benimle çocukmuşum gibi konuşma."

Bir nefes aldı. "Haklısın, özür dilerim. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Özür dilerim ama sonsuza dek gidiyorum Mark. Sahip olduklarımızı seviyorum ama artık yoluma devam etme zamanım geldi. Bu iş yürümüyor ve ben size engel oluyormuşum gibi hissediyorum." Başını iki yana salladı. "Hayır, aslında mesele bu değil, ya da en azından hepsi bu değil. Biz hayattan farklı şeyler istiyoruz. Sen bir eş istiyorsun, ben de özgür olmayı."

Şaşırtıcı bir şekilde, Mark incinmiş ya da şaşırmış gibi görünmüyordu. Belki de Lori'yi ve Charlotte'un varlığı olmadan, şu anda imkânsız görünen bir şekilde nasıl yeniden bağ kurabileceklerini düşünüyordu. Belki de itibarını korumak için cesur bir tavır takınıyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm Charlotte," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, Met'in merdivenlerinde yaptığımız konuşmadan beri ilişkimizi düşünüyorum. Bana hayatındaki önemli bir olayı daha yeni anlatmış olman, evet, belki de farklı bir şey aradığın anlamına geliyor. Senin için doğru adam olmadığımı gösteriyor."

Ama ben bir erkek aramıyorum, diye geçirdi içinden Charlotte. Konuyu dar bir çerçevede ele alış biçimi, ne kadar zor olsa da doğru kararı verdiğini teyit ediyordu. "İlişkisine senin kadar kendini adamış birini hak ediyorsun ve bu asla ben olamam." Duraksadı. "Seni yanılttıysam özür dilerim."

Mark yumuşak bir şekilde güldü. "Beni asla yanıltmadın. Ben sadece şimdiye kadar bu gerçeği görmeyi reddettim. Sanırım sonunda tamamen benim olmanı umuyordum."

İmkânsız bir istek.

Çünkü bu konum sadece Layla'ya aitti.



İsviçre'ye giden bir sonraki uçak iki gün daha kalkmayacaktı, bu yüzden Charlotte ertesi sabah işe gitmeden önce Mark ve Lori ile acelesiz bir kahvaltının tadını çıkardı. Mark, bir önceki akşam Charlotte'a ihtiyaç duyduğu süre boyunca orada kalabileceğini, eşyalarını toplamak veya yeni bir yer bulmak

için acele etmesine gerek olmadığını söylemişti ve şimdi aralarındaki kara bulut nihayet dağıldığı için Charlotte onu yeni bir aydınlıkta görebiliyordu. Kızına gösterdiği nazik sevecenlik, ikisinin birbirleriyle şakalaşma ve gülme biçimleri Charlotte'un gözlerini yaşarttı. İkisini de tanıdığı için şanslıydı ve onların bir şekilde hayatlarında kalabilmeyi umuyordu.

Met'te, Charlotte masasına oturur oturmaz Frederick yanına sokuldu.

"Hoş geldin galip kahraman," dedi hafifçe başını iki yana sallayarak. "Mısır nasıldı peki?"

"Çok güzeldi," diye yanıtladı Charlotte.

"Gök Mavisi Kraliçe'yi takip ederken ne kadar da iyi bir dedektifmişsin. Tabii ki şimdi geniş yakalığı Mısır yetkililerine geri vermemiz gerekiyor ki bu üzücü, çünkü bir yıllık kredimiz sadece iki hafta sürdü ama olsun."

Elbette olumsuzluğa odaklanmıştı. "Çalınmıştı, elbette geri verilmeliydi."

"Kraliçemiz bile yok, ya da en azından bir süreliğine. Mısır Müzesi bir süre paylaşımı anlaşması talep etti: Bir yıllığına onlar alacak, sonra biz. Müdür şu anda bunu düşünüyor."

"Güvenli ve sapasağlam tuttukları sürece neden olmasın ki? Zaten en başından beri onlarındı."

Frederick, yumurtası çalınmış bir tavuk gibi çenesini içeri çekti. "Bu, tanıdığım Charlotte Cross değil. Sana orada ne oldu?" Cevap beklemedi. "Neyse, durmadan gazetelere röportaj veriyorum. Çok yorgunum ama senin sayende mutlu bir son yaşadık, teşekkürler."

"Rica ederim."

Sesini alçaltarak, "Diğer projen ne olacak?" diye sordu.

"Hathorkare mi?"

"Evet. Bir şey buldun mu?"

"Mumyasını teşhis ettik ama bu haberi Mısır Müzesi'ndeki Omar Abdullah verecek."

"Anlıyorum. II. Saukemet'in intikam için heykellerini yok ettiğine dair herhangi bir kanıt bulabildin mi?"

Solmuş hiyeroglifleri düşündü. Ne yazık ki bu sabah Helen'dan herhangi bir mesaj gelmemişti. Hathorkare'nin mezarı da onarılamayacak şekilde hasar görmüştü. "Korkarım hayır."

Frederick'in rahatlaması o kadar belirgindi ki havaya uçacakmış gibi görünüyordu. "Çok kötü. Ama en azından bölüm kataloğundaki kaydını değiştirmek zorunda kalmayacağımız anlamına geliyor."

Bu ayrıca Frederick'in konumunun sağlamlaştığı anlamına da geliyordu.

Tekrar gideceğini –bu sefer Avrupa'ya– söylemek üzere cesaretini toplarken telefonu çaldı.

Ahizeyi kaldırdı. "Ben Charlotte Cross."

Tanıdık bir ses cevap verdi. "Charlotte, ben Helen. Aşağı gel. Görmek isteyebileceğin bir şey var."



"Annie!"

Charlotte, Met'in bodrum katında Annie'ye seslendi, onu gördüğüne çok sevinmişti.

"Daha İsviçre'ye gitmedin mi?" diye sordu Annie, Charlotte'a içtenlikle sarılarak. Platform topuklu ayakkabılar, çizgili pantolon ve beyaz bluzunun üzerine erkek yeleği giymişti, yeni kazanılmış özgüvenle yürüyordu.

"Henüz değil. Aslında, bir yere gidiyorum, sen de benimle gelmelisin."

Annie saatine baktı. "Bayan Vreeland'ı görmeye çağrıldım ama erken geldim. Nereye gidiyoruz?"

"Arkadaşım Helen'ı ziyarete." Charlotte az önce gelen telefondan bahsetti. "Haberler iyi mi kötü mü bilmiyorum ama her iki durumda da seni orada görmek güzel olurdu."

"Elbette."

Charlotte, Met'in restorasyon atölyesine doğru ilerledi. Atölyede, çeşitli restorasyon aşamalarında, boya sıçramış şövalelerin üzerinde duran birkaç büyük boy resim vardı. Odanın diğer tarafında panel işleri ve vernikleme için kullanılan büyük çalışma masaları vardı. Helen'ın sunak panelleri neredeyse tamamlanmıştı ve son panelde sadece birkaç parça yaldız uygulama kalmıştı. Diğer ikisi, 1400'lerde tamamlandıklarında oldukları hale çok benziyordu; bu da önemli bir başarıydı.

Ancak Helen'ın sandalyesi boştu.

"Buradayım!"

Odanın arka tarafındaki bir kapıdan onlara el salladı. İçeride bir projektör ve büyük bir ekran vardı. "İçeri gelin, oturun. Seyahatiniz nasıldı?"

Charlotte, Annie'yi tanıştırdı ve seyahati Helen'a kısaca anlattı. "Saydam filmlerimle oynamak için işini gücünü bir kenara bırakman gerçekten çok hoş. Çok iyi durumda olmadıklarını biliyorum."

"Bana mı söylüyorsun? Bana üzerinde çalışacak pek bir şey vermedin."

Charlotte'un yüreği sızladı. Ne kadar umutlanıp bir mucize

olmasını beklediğinin farkında değildi. "Ne büyük bir zaman kaybı. Denediğin için teşekkürler."

"Ah, denemekten fazlasını yaptım. Bütün gece buradaydım."

"Bütün gece mi? Bunu yapmak zorunda değildin."

"Notunda acil olduğu yazıyordu ve ilgimi çektiğini söylemeliyim."

Helen ışıkları kapatıp projektörü açtı. Beliren silik görüntüler, parlak beyaz ekranda Charlotte'un hatırladığından daha da kötü görünüyordu; sadece zavallı, rastgele renk ve çizgilerden oluşan hatlar.

"Öfff!" dedi Charlotte. "Tek bir sembol bile seçemiyorum."

"Doğru," dedi Helen. "Ama saydam filmleri şu an yaptığım gibi ekrana yansıtmak yerine büyük bir çizim kâğıdı kullandım ve fark edebildiğim her şeyi özenle çizdim. Yapmam gereken birkaç saydam film daha var ama ilk sonuçları görmeni istedim." Projektörü kapattı, ışıkları açtı ve ekranı geri çekti. Arkasında çabalarının sonucu asılıydı: Hathorkare'nin mezarının duvarlarından, mühürlenmeden hemen önce nasıl göründükleri belli olan muhteşem, tamamen renklendirilmiş hiyeroglifler ve resimler.

Annie sevinçle çığlık attı.

Charlotte yaklaştı ve sembolleri işaret etti. "Bunlar inanılmaz! Burada, kırmızımsı teni ve sol ayağının öne doğru uzatılmış şekliyle erkeksi bir hükümdar olarak gösteriliyor, ancak metinde kadınsı ismi korunuyor. Bu, onun ilahi doğumunu ve taç giyme törenini tasvir ediyor. Şurada ise kocası I. Saukemet'e bir adak sunuyor. Bu sonuncusunda, önce Hathorkare, sonra da II. Saukemet için çalışan bir yazıcının kartuşu, Ankhsheshonq yer alıyor."

Charlotte'un jet lag'li beyninde, yazıcı ile usta bir zanaatkâr arasında geçen ve kırık bir taş parçasının üzerinde bulunan yazıyı tercüme ettiğini söyledikten sonra Henry'nin isimle dalga geçtiği belli belirsiz bir anı canlandı. "*Deve hapşırığı* gibi geliyor," demişti.

Ankhsheshonq.

Gözlerini kapadı, Mısır sıcağını, parmak uçlarının altındaki kireçtaşı hissini hatırladı. "Hıh."

"Ne?" diye sordu Helen. Annie ile birlikte Charlotte'un iki yanında toplandılar.

"Ankhsheshonq," diye tekrarladı. "Mısır'a ilk gittiğimde işlerimden biri de Krallar Vadisi yakınlarındaki küçük bir köyde bulunan sözleşmeleri, vasiyetnameleri, hatta alışveriş listelerini, Antik Mısır'daki yaşamın nasıl olduğuna dair günlük kanıtları çevirmekti. Parçalardan biri, II. Saukemet adına çalışan kâtip Ankhsheshonq ile usta bir zanaatkâr arasındaki bir sözleşmeydi. O zamanlar dikkatimi çeken şey –ve şimdiye kadar bağlamını bilmediğim için bunu tamamen unutmuştum– bir tapınak duvarını dekore etmesi yerine mevcut bir kabartmayı oyması ve kartuşu eski kraliçeden gelecekteki krala, yani Hathorkare'den III. Saukemet'e değiştirmesi isteniyordu."

"Yani Ankhsheshonq, Hathorkare'yi silme kampanyasına mı dâhil oldu?" dedi Annie.

"Evet, ama sözleşmenin metnini tam olarak hatırlayamıyorum."

"Kırık taş parçası nereye gitti?" diye sordu Helen.

"Hiçbir fikrim yok. Şanslıysak, muhtemelen burada, Met'te."

Üçlü, Met kütüphanesine yöneldi, kütüphaneci *Mısır Sanatları Koleksiyonu Kataloğu, Cilt I*'in bir kopyasını verdi. Char-

lotte, indekse dönüp parmağını bir sütun boyunca kaydırdı. İlgili sayfayı bulup bir çığlık attı. "Evet! İşte bu! Binada."

Katalogda listelenen depolama alanına koşturarak gittiler.

Charlotte, Hathorkare hakkında cinsiyetçi görüşler içermesine ve güncellenmesi zor olmasına rağmen kataloğa yeni bir ilgi duymaya başladı. Kataloğun formatı da koleksiyondaki herhangi bir şeyi bulmayı kolaylaştırıyordu ve kısa sürede küçük bodrum katlarından birinde büyük bir dolabın önünde durdular. Charlotte alttan üçüncü çekmeceyi yavaşça çekti.

İçeride ince, özel yapım köpük tabaklarda hiyeratik yazılarla dolu birkaç büyük kireç taşı parçası duruyordu. "İşte bu," dedi Charlotte. "Aman Tanrım!"

"Ne?" dedi Annie ve Helen hep bir ağızdan.

Charlotte, kalemiyle kırıklardan birini dokunmadan işaret etti. "Burada Ankhsheshonq, III. Saukemet'in yalnızca Hathorkare'nin kral olarak tasvirlerinin silinmesini istediğini yazıyor. Mümkün olduğunda, onun tasvirinin 'Mısır'ın bir sonraki ilahi kralı' olarak anılacak olan oğlunun tasviriyle değiştirilmesini talep ediyor. Burada tarih yazıyor." Heyecan her yanını sardı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Silinmelerin Hathorkare'nin ölümünden çok sonra emredildiğine dair kanıtın ve bunun sebebine dair artık bir belgen var!" diye haykırdı Annie.

"Kesinlikle. II. Saukemet, oğlunun bir kadın rakibi tarafından ezilmesinden endişeleniyordu, uzun zaman önce ölmüş üvey annesine kızgın değildi. Üstelik başından beri burnumun dibinde, depoda kilitli, çoktan unutulmuş bir haldeydi. Sözleşmeyi ilk çevirdiğimde önemini anlamamıştım. Hathorkare küçük bir firavundu, bu yüzden kimse pek umursamadı.

Ama şimdi silinmelerin neden yapıldığına dair sağlam kanıtlarımız ve tarihimiz var. Biz başardık!"

"*Sen* başardın," dedi Helen.

"Grup çalışması diyelim, olur mu?" dedi Charlotte, kollarını arkadaşlarına dolayarak.

"Frederick çıldıracak," dedi Helen.

Charlotte, Helen'a bol bol teşekkür etti ve boş vakti olur olmaz geziyle ilgili diğer detayları anlatacağına söz verdi. Ardından Annie'ye sarılıp Diana Vreeland ile görüşmesinde bol şans diledi.

Zavallı Frederick. Charlotte'a kanıt bulması gerektiğini söyleyerek bunu yapamayacağı düşüncesiyle ona meydan okumuştu ve Charlotte da o kanıtı bulmuştu, ancak teorisinin doğrulanmasının verdiği sevinç, patronu Frederick'in üzerindeki olumsuz etkisi yüzünden biraz sönük kalmıştı. Frederick ile çalışmak kolay değildi ama Charlotte onun için en iyisini diledi. Umuyordu ki Kral Tut sergisinin finansal başarısı, uzmanlık alanını baltalayan kıdemce altta olan meslektaşının darbesini hafifletirdi.

Tıpkı Charlotte'un Mısır'daki maceralarından sonra Mark'la paylaştığı eve dönmek istememesi gibi, aniden Mısır Sanatı bölümündeki odasında bir gün daha geçirmek istemediğini fark etti. Mısır'da geçirdiği zaman acı verici ve harikuladeydi ama geride bırakmaya hazır değildi. Henüz değildi.

Üstelik maaşının hatırı sayılır bir kısmını biriktirmişti ve New York'a onu bağlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Bu da hayatının geri kalanında ne yapmak istediğine ve nerede yapmak istediğine karar verme özgürlüğüne sahip olduğu anlamına geliyordu. Artan bir heyecanla, Henry'nin izini sürmek için İsviçre'ye, ardından doğruca Mısır'a gitmeyi düşündü.

Mark, şüphesiz aceleci davrandığını söyleyecekti. Çoğunun kıskanacağı bir pozisyondaydı ve her sabah onu karşılayan güvenlik görevlilerinden, her gün karşılaştıkları nesneleri en az onun kadar seven teknisyenlere ve görevlilere kadar Met'teki bütün iş arkadaşlarını özleyecekti.

Fakat artık devam etme zamanı gelmişti.

Doğrudan Frederick'in ofisine gitti ve ortaya çıkardığı kanıtları anlattı. Frederick ona inanmayan gözlerle baktı ve sandalyesinden kalktı. "Bunu kendim görmeliyim."

Charlotte onu durdurdu. "Başka bir şey daha var."

Kaşlarını çatarak yerine oturdu. "Evet?"

"Avrupa'da benim de dâhil olmam gereken bir aile işimiz var. Yarın gidiyorum."

"Gidemezsin. Kral Tut..."

Charlotte onun sözünü kesti. "Ondan sonra da Mısır'a gideceğim. Ait olduğum yer orası ve telafi etmem gereken çok fazla kayıp zaman var."

Frederick sanki Charlotte şaka yapıyormuş gibi başını ani bir hareketle öne uzattı. "Met'ten ayrılacağını mı söylüyorsun?"

"Sanırım ayrılacağım."

"Altmış yaşında olduğunu hatırlatabilir miyim Charlotte?"

Annie'nin tavsiyesini hatırladı. "Ne olmuş yani? Üç yıl sonra altmış üç yaşında olacağım ve keşke altmış yaşında olsaydım diyeceğim. Bu sadece bir sayı."

"Gidemezsin. Ya ben ve sergi ne olacak?" diye yalvardı. "Hayatında köklü değişiklikler yapmak için çok yaşlısın, durup bir dakika düşün."

Bunu bu kadar kolaylaştırması ne kadar hoş, diye düşündü

Charlotte. "Bana verdiğin tüm sorumluluk için teşekkür ederim Frederick. İnan bana Kral Tut sergisini kaçıracağım için üzgünüm. Fakat yapmam gereken bu."

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap



OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Annie

Annie'nin eve dönüşü tahmin ettiği kadar korkunç olmamıştı. Elbette hâlâ kalacak bir yeri veya gidecek bir işi yoktu ama Charlotte ile yaptığı geziden sonra vizyonu genişlemişti ve artık eski hayatına tutunup kalmaya değmeyeceğini anlamıştı.

Önceki gün Mona'nın başarılı bir şekilde tutuklanmasının ardından, Joyce'un erkek arkadaşı Annie'yi yüzünde şaşkın bir ifadeyle bodrum katındaki daireye almıştı. Brad –bahsetmeye değer bir çenesi veya omuzları olmayan, yavaş yavaş toprağa karıştığı izlenimini uyandıran uysal bir adamdı ve– Annie'nin tam olarak kim olduğundan emin değil gibiydi.

Joyce, Annie'nin varlığından hiç bahsetmemişti bile.

Bu yüzden Brad, Annie'nin geldiğini duyurduktan sonra Joyce banyodan apar topar çıkıp aceleyle giyinirken Annie neşeyle kendini Joyce'un kızı olarak tanıttı. Charlotte kayıp çocuğunu bulmaya can atarken Joyce'un Annie'yi hayatından silmek için elinden gelen her şeyi yapması ironik olsa da Annie açısından anlaşılmaz değildi. Fakat bu durum onu iki hafta önce olabileceği gibi kırmamıştı da.

Annie, korkunç kararlar alması yüzünden artık annesine kızgın değildi.

Bunlar annesinin seçimleriydi ve Annie'nin onları düzeltmesi veya değiştirmesi gerekmiyordu. Joyce'un Brad'le evliliğinin yürüyüp yürümemesi Annie'nin sorunu değildi. Yürümesini umuyordu ama eğer başarısız olursa annesinin yanında bu sefer başka bir şekilde olacaktı; sorunu çözen kişi değil, anlayışlı bir gözlemci olarak.

Joyce, havluya sarılı saçlarıyla yatak odasından çıkmış ve süklüm püklüm bir şekilde onları tanıştırmıştı. Daha sonra, mahallede en iyi hamburger yiyebilecekleri yerin yanı sıra üst kattaki Bayan Hollingsworth'un çeşitli tuhaflıkları hakkında keyifli bir sohbet etmişlerdi. Joyce, Annie'nin gezisi veya bundan sonraki planları hakkında tek bir soru bile sormadan sürekli Brad'le ikisinin gelecek planlarından bahsetmiş ve bu yüzden on dakika sonra Annie izin isteyip ayrılmıştı.

Üst katta Bayan H ile birlikte otururken Annie, yerleşene kadar birkaç haftalığına kalacak yere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Her hafta Annie'nin maaşının bir kısmını kesme öngörüsünden ve bunun sonucu Mısır'a yaptığı seyahatin hayatını iyi yönde değiştirdiğinden dolayı ona teşekkür etmişti. Bayan H gülümsemiş, kemikli elini Annie'nin elinin üzerine koymuştu. "İşte benim kızım," demişti. "Bu arada, Bayan Vreeland az önce beni aradı. Seni bulmaya çalışıyor. İkinci bir şansın var gibi görünüyor."

Sonra, bu sabah Annie, Charlotte'u görmenin ve Helen'ın Kodachrome saydam filmlerden yaptığı çizimlerin ortaya çıkmasının yarattığı girdaba kapıldı; üstelik eski sözleşmeyi yeniden keşfetmesi, Annie'nin Bayan Vreeland'la görüşme konusunda endişelenmesine fırsat bırakmamıştı.

Sergi açılıp faaliyete geçmiş olduğundan Kostüm Enstitüsü atölyesi boştu ve Bayan Vreeland, Annie'yi sıcak bir şekilde ofisine davet etti. Bir sigara yaktı ve Joyce'un kayıtsızlığını telafi edercesine gezi hakkında sorular sordu. Klasik sorular sormak yerine –piramitleri gördü mü (maalesef hayır) ve deveye bindi mi (yine hayır)– Bayan Vreeland, Mısırlı kadınların ne giydiğini sordu ve kırsalda en son aldığı Mısır pamuklu düğmeli gömleklerin yumuşaklığından övgüyle bahsetti.

"Sergideki kıyafetlerden herhangi biri hasar gördü mü?" diye sordu Annie. Tek endişesi, güvelerin sergilenen narin ipeklere ve işlemelere dadanmış olmasıydı.

"O akşam ilaçlama yaptılar, bu yüzden uçan tek bir böcek bile kalmadı. Her şey yolunda." Sigarasından bir nefes çekti. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Tam olarak emin değilim."

"Eğer istersen, geri dönüp benim için çalışmanı isterim. Birlikte iyi iş çıkardığımızı düşünüyordum, ta ki ben aşırı tepki verip seni kovana kadar. Gök Mavisi Kraliçe'nin kurtarılmasındaki rolün burayı ayağa kaldırdı, itiraf etmeliyim ki sağduyundan ve cesaretinden çok etkilendim."

"Bayan Vreeland, sizin standartlarınıza uygun olduğumdan emin değilim," diye itiraf etti Annie dürüstçe.

"Kendini hafife alma kızım. Ben her şeyin nadir olanına, abartılı olanına, en iyisine inanırım. İkisinin ortasına inanmam, çünkü bunun başarılı ve saygıdeğer bir arkadaşlık olduğunu düşünmüyorum. Fakat nihayetinde, bunu kendi içinde, kendi başına keşfetmen gerekiyor." Bayan Vreeland kendi sözlerinde kaybolmuş bir şekilde uzaklara baktı. "Yalnız ve özgür bir şekilde, *olası* rüyayı görebileceğin bir iç dünyanın sessiz,

yeşil ve serin korularında: harikulade olanın gerçek olduğu, çünkü onun böyle olduğunu hissettiğin, böyle olmasını istediğin. Nasıl olmasını istediğin."

Annie, Bayan Vreeland'ın tam olarak ne söylediğini anlayamayarak afallamıştı. "İngilizce, lütfen."

Bayan Vreeland küçük bir kız gibi kahkaha attı. "Sende hoşuma giden şey *bu*. Saçmalıklarıma katlanmıyorsun. Lütfen bana ikinci bir şans ver. Gelecek yılki sergi için daha şimdiden temalar tasarlıyorum bile." İki elini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarı bakıyordu, parmakları açıktı. "*Hapsburg Dönemi Modaları: Avusturya-Macaristan*. Göremiyor musun?"

"Tam olarak değil ama kulağa ilginç geliyor."

"Gelecek hafta Viyana ve Budapeşte'ye gidiyorum. Bana katılmak ister misin?"

Bayan Vreeland'ın tuhaflıkları ne olursa olsun, Annie'ye öğreteceği çok şey vardı. Teklif kaçırılmayacak kadar iyiydi ve Annie işi hiç çekinmeden kabul etti. Bayan H'nin tüy otrişini bir alışveriş poşetinde taşıyarak Kostüm Enstitüsü'ne ilk girdiğinden beri çok büyümüştü. Kendine ve yeteneklerine olan inancını yeniden kazanmıştı ve bu inancı Bayan Vreeland'ın asistanı rolüne uygulamak için can atıyordu.

Annie yukarı çıkıp Batı Avrupa Sanatları koleksiyonunun bodrum katındaki galerisinden geçerken birinin ona seslendiğini duydu.

Billy yanına geldi ve elini içtenlikle sıktı. "Annie Jenkins! Sen Met'in kahramanısın. Gök Mavisi Kraliçe'yi nasıl bulduğunu ve bu süreçte hırsızı nasıl alt ettiğini duyduk. İnanılmazdı!" Tutuşu güçlü ve sıcaktı, gözleri parlıyordu.

"Şey, pek öyle olmadı."

"Kutlamak için sana bir kahve ısmarlayabilir miyim? Ayrıca teşekkür olarak da. Dün çok şükür işimde kalabileceğimi öğrendim."

Billy'yi bu kadar mutlu ve coşkulu görmek içini rahatlattı. Arkadaşlıklarının ona işini kaybettirdiğini düşünmek istemezdi.

Kafe Perso'da onun Mısır gezisiyle ilgili sorularını yanıtladı (piramitler, hayır; deveye binmek, hayır; mumyalar, evet!) ve ardından Billy'nin New York Üniversitesi'ne yeni yaptığı başvuru hakkında hoş bir sohbete daldılar. "Umarım nisan ayında iyi haberler alırım," dedi. "Peki ya sen? Met'e geri dönecek misin?"

"Aslında, bir ay içinde ikinci kez Bayan Vreeland'ın asistanlığını kabul ettim," dedi Annie.

"Harika! Seninle olduğu için çok şanslı."

"Artık ondan korkmadığımı fark ettim. Yani, eskisi kadar değil. Mısır'da olmak, açıklaması zor ama her şeyi değiştirdi. Bir mezarın çöküşü esnasında ölümden zor bela kurtulduktan sonra Bayan Vreeland'a ne demek istediğini sormak hiç de zor değil."

"Farklı görünüyorsun. Demek istediğim, eskiden son derece ilgi çekici olmadığından değil." Billy, iri kahverengi gözleriyle ona baktı.

Annie, yanaklarına yayıldığından emin olduğu kızarıklığı gizlemek için kahvesinden bir yudum aldı.

"Artık Met'e döndüğüne göre," dedi Billy, "umarım seni gerçek bir randevuya çıkarabilirim. Uygun olur mu?"

"Daha iyisini düşünemiyorum."

Annie, Büyük Salon'dan geçip dışarı çıkarken Billy ile yap-

tığı konuşmadan dolayı hâlâ gülümsüyordu. Danışma masasında bir adamın Charlotte Cross'u sorduğunu duydu. Kim olduğunu görmek için döndü ama adamın ona sırtı dönüktü. Görevli, Charlotte'un müzede olmadığını ve kesin dönüş tarihinden emin olmadığını adama bildirdi.

"Kahretsin!" dedi adam.

İngiliz aksanıyla.

Uzun boyluydu, taba rengi bir palto giymişti ve kıvırcık kır saçları kısa kesilmişti. Saçları, Annie'nin başının iki yanından kendini gösteren büyük kulakları görebileceği kadar kısaydı.

Bu, Henry'di.

Charlotte'un Henry'si buradaydı.



OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Charlotte

Charlotte masasını temizlerken telefon çaldı, masanın küçük gözünde kulak tırmalayan bir ses duyuldu.

Ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"Charlotte, ben Annie." Sanki maraton koşmuş gibi nefes nefeseydi. "O burada, danışma masasında. Hemen gelmelisin. O burada, seni soruyor."

Annie'nin sesindeki panikle Charlotte'un aklından her türlü korkunç sahne geçti: Leon'un Mısırlı yetkililerden kaçtığı ve onların peşinde olduğu ya da başka bir Ma'at haydudunun intikam peşinde olduğu gibi. "Sakin ol. Kim? Beni kim soruyor?"

Annie'nin derin bir nefes aldığını duydu.

"Henry," dedi sonunda. "Henry burada. Seni bekliyor."

Charlotte, Büyük Salon'a doğru yürürken önündeki yoldan başka bir şeyin farkında değildi. Henry'nin Met'te olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Onlarca yıl ayrı kaldıktan sonra ona nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Onun göğsünü mü yumruklamalıy-

dı? Sadece elini mi uzatmalıydı? Birbirlerini en son gördüklerinde Charlotte hayatının en travmatik deneyimini yaşamıştı ve şimdi Henry ansızın çıkagelmişti. Adamın sürpriz yapma huyuna içerlemişti. Cenevre'ye giderek zaten sürpriz yapacaktı –yani üstünlük elde edecekti– ama en azından şimdi Henry onun mekânındaydı. Met onun alanıydı, Henry'nin değil.

Turistlerin arasından sıyrılıp Annie'yi ve yanında duran Henry'yi gördü. Henry de aynı şekilde duruyordu; tek fark omuzları hafiften çökmüştü ve gözlerinde bir ağırlık vardı. Bu, bir zamanlar tüm sırlarını, umutlarını ve hayallerini paylaştığı adamdı. Birlikte başka bir insan yaratmışlar ve bebeklerinin kulaklarına, ayak parmaklarına hayran kalmışlardı. Daha yaşlı olduğu belliydi, saçları kahverengi yerine beyazdı ama ona baktığında, şakaklarındaki yaşlılık lekelerinin ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların ardında parıldayan genç halinin hayalini gördü.

Henry ilk başta, mermer zemin sanki bataklığa dönmüş, olduğu yerde çakılıp kalmış gibi göründü ama sonra bir adım öne çıktı. "Charlotte. Tanrım. Sensin."

Birbirlerine yaklaşık bir metre mesafeden durup baktılar. Henry, sanki onu kollarına almak ister gibi vücut ağırlığını rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine vererek sallanıyordu. Charlotte olduğu yerde kaskatı olmuş, vücudu buz kesmişti. Ona yaklaşmaya cesaret ederse paramparça olacağından emindi. Bu, evlendiği adamdı, uğruna çocuk taşıdığı adamdı, kaçıp ortadan kaybolan adamdı. Ta ki şimdiye kadar.

"Beni takip et," dedi Charlotte, Henry'ye. Annie'ye döndü. "Aradığın için teşekkürler. Buradan sonrasını ben hallederim."

Annie başını salladı ve endişeli gözlerle geri çekildi.

Charlotte, Henry'yi müzenin en mahrem yeri olan, ziyaretçilerin girmesine izin verilmeyen çatı katına götürdü.

"Beni itmeyi mi planlıyorsun?" diye espri yaptı Henry, geniş ve boş bir balkona çıktıklarında. Charlotte onu kırk yılı aşkın bir süredir görmemişti ama sesinin tonundan yarı yarıya şaka yaptığını anlamıştı. *Güzel. Bırakalım da aklen dengesiz olup olmadığımı merak etsin.* Nasıl olsa o anda o da kendinden emin değildi.

"Sanırım kendime bir seçenek sunacağım," diye cevap verdi.

İkisi de gülümsemedi.

Nemli kış ışığında, çöldeki günleri başka bir ömür gibi geliyordu. Charlotte'un midesi taşlarla dolu gibiydi, başı dönüyordu. Annie'nin kapı eşiğinin gölgelerinden çıktığını fark etti ama araya girmesine aldırış etmedi. Kız geri çekilip Charlotte'a dikkatle bakarken onlara biraz mahremiyet tanıdı; varlığı, zorlu olacağı kesin olan bu konuşmaya bir rahatlama ve güç kaynağıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Charlotte, Henry'ye. "Kırk bir yıl sonra. *Kırk bir yıl.* Şimdi mi ortaya çıktın?"

"Kahire'deki arkadaşlarım beni arayıp polis tarafından baskın yapıldığını, galerinin kapatıldığını söylediler. Heba'ya ulaşmaya çalıştım ama başaramadım, sonra Mona'nın New York'ta tutuklandığını öğrendim. Endişeden deliye döndüm ve hemen evden fırladım. Bana neler olduğunu söylemedi, sadece tutuklanmasından sorumlu olan kişinin Met'ten Charlotte Cross olduğunu söyledi. Kim olduğunu bildiğimden oldukça emin olduğunu da ekledi."

Henry'nin yeni ailesinin isimlerinin ağzından bu kadar ko-

lay çıkması Charlotte'u kıskançlık ve içerlemeyle hasta etti. Orada önce *o* vardı. Henry'nin dudaklarından onun ve Layla'nın isimleri dökülmeliydi, bu iki yabancının değil. Onun hayatını mahvettikten sonra bambaşka bir hayat kurmuştu ve şimdi onlar için duyduğu endişeyi, sanki sıradan bir seyirciymiş gibi onunla paylaşabileceğini mi düşünüyordu?

Henry onun yüzündeki öfkeyi okumuş olmalıydı. Çaresizce ellerini ona uzattı. "Hayatta olduğunu bilmiyordum. Bana inanmalısın Charlotte. Gemi kazasında öldüğünü sanıyordum."

"Zahmet edip de beni aradın mı ki?"

"Tabii. Tam bir kaos ortamıydı, kimse neler olduğunu bilmiyordu. Neler oldu?"

Hatırlayarak, başını iki yana salladı. "Korkunçtu."

"Anlat bana."

Kelimeler Charlotte'un ağzından yavaş yavaş döküldü. "Önce beni hastaneye götürdüler ama kaygıdan aklımı kaçırmıştım ve çığlık atıyordum, çığlık atmayı kesemiyordum. Bana bir çeşit sakinleştirici verdiler ve bir anda kendimi bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde buldum. Kendimi toparlayıp olanlarla yüzleşebilmem için belki günler, haftalar boyunca yatıp kalktım. Seni hiç bulamadıklarını söylediler." Layla'nın adını yüksek sesle söyleyemezdi. Söylemezdi de. Bunu duymayı hak etmiyordu.

"Lütfen inan bana, denedim," diye yalvardı Henry.

Charlotte, onun gözlerindeki perişan olmuş ifadeden nefret ederek sözünü kesti. "Fakat hafifletici sebepler vardı, değil mi? Sen ve Leon ülkeden kaçmak zorundaydınız, bu yüzden bu kadar aceleyle evden ayrıldık, değil mi?" Bekledi ama Henry inkâr etmedi. "Belki de kaçmasan, sonunda beni bulurdun.

Leon, antikaları ülkeden kaçırma fikrinin ilk başta senin olduğunu söyledi."

"Hayır, bu doğru değil. Leon, beni katılmaya ikna etmeden çok önce de bunu yapıyordu, o yaz Mısır Müzesi'nde çalışıyorduk. Antik eserleri kimsenin bir daha asla yüzlerine bakmayacağı bodruma istiflenmiş sandıklara, yani Mısır Müzesi'ne değil; onlara bakacak bir alıcıya vermenin daha iyi olacağını söyledi. Fakat şimdi anlıyorum ki bunların hepsi saçmalıkmış." Ellerini ceplerine soktu. "Dürüst olmak gerekirse kendimi kanıtlamak, sana ve ailene layık olduğumu göstermek için can atıyordum. Maaşım çok azdı ve üstüne üstlük bir de aile kuruyorduk. Bu arada Kahire'deki dairenin kirasını ödemekte zorlanıyordum. Karıma ve kızıma nasıl bakabileceğimi merak ediyordum."

"Bunu bana neden söylemedin?"

"Gözlerinde hayal kırıklığını görmeye dayanamazdım. Paranın bize bir avantaj sağlayacağını ve ailenin iyi bir koca olacağımı, size iyi bakacağımı göreceğini düşündüm. Gemi kazasının olduğu gece ve sonraki iki gün boyunca hastaneleri dolaştım, ta ki doktorlardan biri bana onları rahatsız etmeyi bırakmamı, büyük ihtimalle öldüğünü söyleyene kadar. Şoktaydım. Havaalanına gittim ve Leon'un bana verdiği sahte belgeleri kullanarak bir sonraki uçağa bindim. Çok, çok üzgünüm." Şimdi de yalvarıyordu. "Kazadan birkaç ay sonra ailene bir mektup yazdım, seni ne kadar sevdiğimi ve kayıpları için ne kadar üzgün olduğumu söyledim. Seni her gün düşündüğümü bilmelerini istedim."

Bu yeni bilgiyi hazmetmeye çalışırken Charlotte'un başı döndü. "Aileme mektup mu yazdın?"

"Evet. Baban da yas tuttuklarını ve bir daha onlarla iletişime geçmemi asla istemediğini yazdı. Benimle ilişkilerini kesmek istiyorlardı, bunu elbette anladım."

Bu doğru olamazdı. "Yas mı tutuyorlarmış?"

"Evet. Yas tutuyorlarmış. Bu yüzden adını Mona'dan duyduğumda yaşadığım şoku tahmin edebilirsin."

Charlotte'un ailesinin Henry'yi ondan olabildiğince uzak tutmak istemesi şaşırtıcı değildi. Ne de olsa kızlarını mahveden adam oydu. Üstelik Charlotte'tan önemli bilgilerin saklandığı tek olay da bu değildi. Annesi, Bay Zimmerman'ın ona iş teklif eden mektubunu yakmıştı ve bildiği tek sebep, Charlotte'un onların konuşmalarını duymuş olmasıydı. Aksi takdirde, Bay Zimmerman ve Charlotte, Henry'nin yazışmalarından haberdar olsalardı Charlotte'un hayatı bambaşka bir yöne gidebilirdi.

Henry onunla iletişime geçmeye *çalışmıştı*. Annesinin ölüm döşeğindeki sözlerini hatırlıyordu. Bir adamın Charlotte'u aradığını söylemişti; karıştığı için özür dilemişti. O adam, tüm o süre boyunca Henry'di. "Sana yalan söylemişler. Hayattaydım."

"Ben de öyleydim." Henry derin bir iç çekti. "Aman Tanrım. Charlotte. Bunca yıl, büyük kayıp."

Charlotte, son açıklamayı idrak edemeyerek elinden geldiğince kendini toparlamaya çalıştı. Hâlâ sorulması gereken sorular vardı.

"Yani Cenevre'de mi kaldın?"

"Küçük bir galeri açtım. Kaçak malların bir kısmını satarak galeriyi finanse etsem de sonrasında işlerimde dürüst olacağıma yemin ettim."

"Ne kadar da onurlusun," dedi Charlotte kuru bir sesle. "Yeni aileni Cenevre'de mi kurdun?"

İrkildi. "O zamanlar Cenevre'de yaşayan Heba, iş ortağım olarak geldi ve birbirimize âşık olduk, sonra da hamile kaldı."

Bu da Mona'nın Heba'nın kızı olduğu anlamına geliyordu. O, Layla değildi.

Charlotte uçurumdan düşüyormuş gibi hissetti, kendini havada asılıymış gibi buldu. "Mona bizim kızımız değil mi?"

Henry gözlerini kırpıştırdı. "Hayır. Elbette hayır. Dürüst olmak gerekirse, başka bir çocuk sahibi olma fikri midemi bulandırdı. O kadar çok anıyı canlandırdı ki sonunda Heba'ya daha önce evlendiğimi söyledim. Daha önce bir kızım olduğunu. Çok öfkelendi ve ben Cenevre'de kalırken, Heba dükkân açmak için Kahire'ye geri döndü."

Bu da Heba'nın, Farid Galerisi'ndeki fotoğraf kendisine gösterildikten sonra Henry/Darius'u tanıdığını neden itiraf etmediğini açıklıyordu. Charlotte'un varlığı şüphesiz içindeki kızgınlığı ve incinmeyi uyandırmıştı.

"Galeriler aynı adı taşısa da", diye devam etti Henry, "onları ayrı birimler olarak yönetiyorduk... Heba bunda ısrarcıydı. Mona yazları beni ziyarete gelirdi ve ben de iyi bir baba olmaya çalışırdım ama o mesafeden zordu. Mona, Karim'le evlendikten sonra Mısır kökleri ve antik eser ticaretindeki yolsuzluk konusunda daha sert konuşmaya başladı. Bana daha da kızdı."

"Leon'u nereden tanıyordu?"

Henry, sanki bu anı canını acıtıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Birkaç yıl önce Kahire'ye gidip onu yemeğe çıkarmıştım. Leon'la karşılaştık; benim haberim olmadan o zamanlar Ma'at ile çalışıyormuş." Kısa bir sessizlik oldu. "Mısır'dan anti-

ka eser *kaçakçılığı* yaptığı için hapis yatmış aynı adamın şimdi de onları geri *sokmaya* çalışan yasadışı bir örgütle bağlantılı olduğunu düşünmek. Her halükârda, aralarındaki bağlantının sebebinin ben olması beni mahvediyor."

"Bir noktada da onunla yüzleşmek için Luksor'a gittin."

"Evet. Mona'nın kendini tehlikeye attığını biliyordum ve onu uyarmaya çalıştım, bu da Winter Palace Oteli'nin lobisinde bir patlamaya neden oldu. Leon'la evinde yüzleşip Mona'dan uzak durmasını söyledim ama bu pek işe yaramadı. Şimdi Mona gitti ve Heba'yı da beraberinde götürdü. O Mısır hapishane hücresinde ben olmalıyım."

Henry'nin yıllar önce verdiği kötü karar, felaket üstüne felakete yol açmıştı. Aynı zamanda Charlotte'un kendi anne babası ona yalan söylemiş, olayı kapatma şansını elinden almıştı, ancak onlara yöneltilen tüm öfke boşa gitmişti. Sırrı beraberlerinde mezara götürmüş, çoktan gitmişlerdi.

Henry'ye gelince, hayatının geri kalanında işkence çekmeye devam edecekti. Henry'nin hayatında huzura yer olmayacaktı.

Fakat belki Charlotte için olabilirdi. Zamanı gelmişti.

"Ya Layla?"

"Ne olmuş ona?" Henry gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"Geminin üst güvertesine çıktıktan sonra ne oldu?"

"Bilmiyor musun? Tabii ki bilmiyorsun. Mektubumda açıkladım." Yumruklarını sıkarak çatının kenarına yürüdü ve sonra Charlotte'a döndü. "Ailenin sana hiç göstermediği mektup. Ne kadar da büyük bir kalpsizlik."

"Lütfen. Şimdi söyle."



OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Annie

Annie, Charlotte ve Henry arasında geçen konuşmayı içi parçalanarak izledi. Etraflarında şehir her yöne yayılıyordu ama bir sebepten sıkışık trafik ve korna sesleri Met'in çatı katına ulaşmıyordu; rüzgârın uğultusu ve Charlotte ile bir zamanlar sevdiği adamın sarf ettikleri sözler dışında her şey sessizdi. Annie onları takip etmenin yanlış olduğunu biliyordu ama Henry'ye güvenmiyordu ve olur da Charlotte ona ihtiyaç duyarsa diye yanında olmak istiyordu.

Henry derin bir nefes aldı, yüz ifadesi acı çekiyor gibiydi. "Çok üzgünüm Charlotte. Bana Layla'nın öldüğünü söylediler."

Charlotte kıpırdamadan duruyordu, hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. "Cesedini buldular mı?"

"Hayır. Ceset yoktu."

"Öyleyse öldüğünden nasıl o kadar emin oldular?"

"Nasıl hayatta kalabilirdi? Üst güverteye ulaştığımda, çalışan birkaç filika suya indirilmişti. Gemi hızla battı, biz de onunla birlikte battık. Layla'yı elimden geldiğince tuttum ama

akıntı onu kollarımdan çekip aldı. Sana yemin ederim, denedim." Henry'nin gözleri dolmuştu. "Ondan sonra ne olduğunu umursamadım, pes ettim ama biri beni yakalayıp filikalardan birine çekti ve orada bayıldım. Sonrasında hatırladığım, kendimi karada, öksürüp su tükürerek bulduğum. Layla ve senin olduğun Nil'e geri dönmeye kararlı bir şekilde nehir kıyısına süründüm ama beni durdurup oradan götürdüler."

Charlotte'un ağzından kaçan ağlamaklı hıçkırıktan sonra Henry yüzünü acıyla buruşturdu ama ikisi de birbirlerini teselli etmek için hamle yapmadı, ortak bir acının heykelleri gibi oldukları yerde durdular.

"Onu her gün düşünüyorum," dedi Henry. "Kulaklarını benden alsaydı. Anneden çocuğa geçen o beyaz saç tutamın onda da olsaydı."

Annie, Charlotte'un sağ şakağından uzanan beyaz hattı ilk kez fark etti; etrafındaki koyu kahverengiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Kısa saç kesimi onu neredeyse fark edilmez hale getirmişti ama tanıştıklarından beri saçı uzamıştı.

Charlotte söze girerek, "Mona, götürülmeden önce Layla'nın hayatta olduğunu, nerede olduğunu bildiğini ama asla açıklamayacağını söyledi," dedi.

"Sence doğruyu mu söylüyordu?" diye sordu Henry. İkna olmamış görünüyordu.

"Bilmiyorum. İlk başta Mona'nın Layla olduğunu *sandım* ve bir anlığına da olsa o da öyle sandı. Ama bu teoriyi uzun süre düşünmemiş gibiydi. Sanki başka bir şey biliyormuş gibi."

"Ne dedi?"

"Layla'nın tam burnumun dibinde olduğunu ve bana söylemeden önce cehennemin dibinde soğuk bir gün olacağını söyledi."

"Çok, çok soğuk."

Annie, Charlotte ve Henry'nin ona baktığını görene kadar düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğini fark etmedi.

"Misafirimiz olduğunu fark etmemiştim," dedi Henry. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Mona, 'Cehennemin dibinde çok, çok soğuk bir gün olacak,' dedi," diye tekrarladı Annie.

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Henry.

Annie'nin aklından bir sürü görüntü geçti. Mona'nın onlarla konuşurken hali, sanki dudaklarından zehir damlıyormuş gibi, kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsatı değerlendirerek birine işkence etmenin verdiği saf mutluluk. Mona doğruyu söylüyordu.

Mona bir yerlerde Layla ile tanışmıştı.

Fakat nerede? Kahire'de mi? New York'ta mı?

Tam burnunun dibinde.

Annie gözlerini kapattı ve avizelerin yatıştırıcı ışığını, ayaklarının altındaki kalın halının hissini hatırladı ve bir anda New York'un soğuk, bayat havası yerini vanilya kokusuna, yumuşak seslerin mırıltısına ve bir zilin çınlamasına bıraktı.

Layla'yı tam olarak nerede bulacağını biliyordu.



OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlotte

MISIR, 1979

Eski Mısırlılar için ölüm bir son değil, yaşanmış bir hayatın devamıydı. Ölüler diyarında ruh, sonunda lideri Osiris tarafından yargılanıyordu. Bir dizi yanlışı inkâr ettikten sonra, meselenin aslı sınanıyordu: Ruhun kalbi terazinin bir kefesine, bir tüy –hakikat ve adaletin simgesi– diğer kefesine konuyordu. Terazi kefeleri dengede olursa kişinin ruhunun sonsuz yaşamı zenginlikler, hizmetkârlar, bol yiyecek ve içecekle çevrili bereketli bir dünyevi yaşama çok benzerdi. Sınavda başarısız olanların kalpleri, yarı timsah yarı aslan ve yarı su aygırı olan bir canavar olan "Yiyici" Ammut'a yediriliyor, ruhları karanlığa atılıyordu.

Son kırk bir yıldır Charlotte, kızının artık bu dünyada olmadığına inanıyordu. Eğer eski Mısırlılar ölümden sonra hayat konusunda haklıysa, bu Layla'nın masum kalbinin bir tüy kadar ağır olduğu ve ruhunun yeryüzünde yaşadığı süre boyunca deneyimlediği zevklerin aynısını yaşayacağı anlamı-

na geliyordu: Luksor'daki evin arkasındaki bahçede oturup çiçekten çiçeğe atlayan arılara güldüğü, sevildiği ve güvende hissettiği bir hayatın aynısını. Kaybının acısı o kadar derinden geliyordu ki bazen Charlotte'u dizlerinin üzerine çökertiyordu ama Layla'yı ruhlar âleminde, Hathorkare ile dans ederken hayal etmek de yardımcı oluyordu.

Fakat Charlotte, Henry ve Annie, Nil kıyısındaki toprak bir patikada yürürken Layla'nın hayatta olduğuna dair o küçücük umut kıvılcımı bir yangına dönüşmüştü; sanki Charlotte'un yüreği alev alev yanıyordu, beklenti neredeyse dayanılmazdı. Bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklandı. Hemen ileride, begonvillerle kaplı ve palmiyelerle çevrili kare bir balıkçı kulübesi, tıpkı beş bin yıl önce olduğu gibi kumlu topraktan yükseliyordu. Otların arasında duran bir su mandası, onlar yanından geçerken boş boş bakıyordu.

Henry ile yeniden bağlantı kurduktan iki ay sonra Charlotte artık tam zamanlı olarak Mısır'da bulunuyordu. Onu kaybetmek istemeyen Bay Lavigne, Charlotte'a Met'in küratörlük danışmanı pozisyonunu teklif etmişti ve Met ile Mısır Müzesi arasında irtibat kurma görevi yapacaktı. Kahire'de olmadığı zamanlarda, Luksor'un Batı Yakası'ndaki tarihi alanları araştırmaya başlayan saygın bir arkeolog tarafından yönetilen yeni kurulmuş Teb Haritalama Projesi'ne yardımcı olmak için Krallar Vadisi'ne gidiyordu. Bu arada, Charlotte'un Hathorkare hakkındaki kayıp dosyası Mona'nın evinde sağlam bir şekilde bulunmuştu; bu da boş zamanlarında sonbaharda yayınlanacak olan kadın firavunun itibarını geri alma hakkındaki makalesini yazdığı ve Hathorkare'nin mumyasının keşfi ve teşhisiyle ilgili olarak Omar ile birlikte bir makale

daha yazdığı anlamına geliyordu. Charlotte'un yaptığı iş, hayal edebileceğinden daha tatmin ediciydi; ancak Met'teki Kral Tut sergisinin tüm önceki rekorları kırdığını ve bilet kuyruğunun Beşinci Cadde'de yirmi üç bina boyunca uzandığını duymaktan memnun olmuştu.

Annie, Diana Vreeland ile birlikte bir sonraki Kostüm Enstitüsü sergisi için araştırma yaptığı Viyana'dan Mısır'a seyahat etmişti. Charlotte, Annie'nin Bayan Vreeland ile yaptığı çalışma konusundaki heyecanından memnundu; kız başarılıydı. Henry, Cenevre'deki galerisinden Luksor'a uçmuş ve o sabah uçağı inmişti.

Charlotte, Henry'yi affedebileceğini yüreğinde hissediyordu. Ailesinin işgüzar müdahalesi olmasaydı kesinlikle birbirlerini bulurlardı ve şimdi ikisi de hayatlarına net bir şekilde devam ediyor olabilirdi. İlk başta gemiye binmelerinin sebebi Henry olsa da batması onun hatası değildi.

Bu arada, Mona ve kocası New York'ta hapiste, yargılanmayı bekliyorlardı ve kaçma riski taşıdıkları gerekçesiyle kefaletle serbest bırakılmaları reddedilmişti. Ma'at, Annie'nin Leon'un apartmanından çaldığı mektuptaki adres sayesinde fiilen dağıtılmış, liderleri kilit altına alınmıştı. Heba, mağazasına Mısır hükümeti tarafından el konulmuş olsa da serbest bırakılmıştı.

Balıkçı kulübesinden yaşlı bir kadın çıktı ve onları kırmızı, yırtık bir tente altındaki masa ve sandalyelere oturmaya davet etti. Bozuk İngilizcesiyle, yıllar önce korkunç bir fırtına sırasında bir vapurla küçük bir balıkçı teknesinin kaptanların sağanak yağmurdan birbirlerini görmedikleri için nehrin ortasında çarpıştığı bir geceden bahsetti. Oğlu, kurtarma çalışmalarına yardım etmek için tekneyle açılmış ve bir adam sıkı

sıkı tuttuğu kız bebeği elinden bırakıp nehrin sularına gömüldükten hemen sonra çocuğu sudan çıkarmıştı. Oğlu bebeği eve getirmişti ve yakın zamanda ölü doğum yapan gelini, küçük kızı birkaç gün yanlarında tutmaları konusunda ısrar etmişti. Adam, perişan haldeki karısını rahatlatmak ve acısını dindirmek için bunu kabul etmişti. Birkaç gün aylara, sonra da yıllara dönüşmüştü.

O konuşurken, kırklı yaşlarında bir kadın kaldırımda belirdi ve onlara katıldı.

Yaşlı kadın, "Fatıma, işte buradasın," dedi.

"Çok üzgünüm, iş yerinden bir türlü bırakmadılar, geciktim." Büyükannesinin yanında, bir eli kadının omzunda duruyordu. İkisi de başörtülüydü ve küçük olanı, sanki bir darbeye hazırlanıyormuş gibi dimdik duruyordu.

Aralarındaki elektrik hissedilir derecede olmasına rağmen Charlotte ne yapacağını ne söyleyeceğini bilemeden oturmaya devam etti. Kadına koşup ona sarılmamak için tüm gücünü harcamak zorundaydı. Henüz olmazdı. Onu ürkütmek istemiyordu. Charlotte, tıpkı birkaç ay önce Mona'nın yüzüne baktığı gibi, kadının yüzüne de baktı. Kadının kulakları Charlotte'unki kadar küçüktü, burnu da Henry'ninki gibiydi ve Charlotte, annesinin çıkık elmacık kemiklerini tanıdı. Charlotte'tan daha uzundu –boyu Annie'ninki kadardı– ve dar omuzları vardı. Gözleri altın kahverengiydi. Çok güzeldi.

O, Layla'ydı.

Winter Palace Hotel'in resepsiyonisti Fatıma, Layla'ydı.

O gün Met'in çatı katında Annie, Mona'nın muğlak açıklamalarının ardındaki bilmeceyi çözdüğünde, Charlotte'un ilk tepkisi havaalanına gidip bir sonraki uçakla Mısır'a gitmek ol-

muştu. Ancak Henry, daha ölçülü bir yaklaşım benimsemesini, bunun yerine Winter Palace Hotel aracılığıyla Fatıma'ya bir mektup göndermesini önermişti; bu, onların nasıl bir iddiada bulunduklarını sindirmesi için ona zaman tanıyacaktı.

Bir ay sonra bir cevap almışlardı; Charlotte için yüzyıllar gibi gelmişti, çünkü şansına, New York'tan Kahire'ye taşınmakla meşguldü. Mektup, Cenevre'deki Henry'ye gönderilmişti, çünkü Henry'nin sabit bir adresi vardı. Hemen Charlotte'u arayıp haberi vermişti: Fatıma onlarla Luksor'da buluşmak istiyordu.

İşte böylece buradaydılar. "Umarım mektubumuz çok kahredici olmamıştır," dedi Charlotte.

"Hayır." Fatıma, bir Charlotte'a bir Henry'ye baktı. "Kim olduğunuzu biliyordum. Siz beni bulmadan önce bile."

Charlotte, Fatıma'nın mektubu aldığında verebileceği tepkileri hayal etmişti: inanmazlık, öfke, dünyasının altüst olmasına karşı kızgınlık. Charlotte'un duymayı beklediği son şey, zaten biliyor olmasıydı.

"Affedersin," diye kekeledi Henry. "Ne? Ne zaman öğrendin?"

"Ergenlik çağındayken bir şey için doğum belgesine ihtiyacım vardı ve ailem bana bu belgeyi veremeyince sonunda beni bebekken bulduklarını itiraf ettiler. Bir gemi kazasından ve mucizevi bir şekilde nasıl kurtarıldığımdan bahsettiler. Ben de kütüphaneye gidip eski gazeteleri karıştırdım ve çarpışma hakkında yazılmış makaleleri buldum. Batan geminin kurbanları olarak fotoğraflarınız ve isimleriniz, gemideki tek bebek olan Layla Smith adlı bir kız çocuğunun adıyla birlikte yazılmıştı. Bunun ben olduğumu biliyordum. Makalede Met-

ropolitan Müzesi için çalışmak üzere Luksor'a geldiğiniz yazıyordu."

"Keşfettiklerini ailene anlattın mı?" diye sordu Henry.

Başını iki yana salladı. "Bu onları üzerdi."

"Geçen yıl öldüler," dedi büyükanne. "Bir ay arayla."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Charlotte.

Fatıma'nın çenesi titredi. "İyi ebeveynlerdi, beni iyi yetiştirdiler. İngilizce öğrenmem konusunda ısrar ettiler ve bu sayede otelde bir işe girdim, temizlik görevlisi olarak başlayıp resepsiyon görevlisi pozisyonuna kadar yükseldim. Yabancı arkeologlar arasında popüler olan otelde bir pozisyona sahip olmaktan memnundum, çünkü belki biyolojik annemle babamın da bir zamanlar aynı koridorlarda yürümüş olması düşüncesi hoşuma gidiyordu."

Büyükannesi oturduğu sandalyeden başını salladı. "İyi bir kız, bana iyi bakıyor. Ona evlenmesini söyledim ama o benimle burada kalmak istediğini söyledi. İyi bir kız," diye tekrarladı.

"Elbette, gídda," dedi Fatıma. "Doğru. Hiç evlenmedim ve çocuğum da olmadı. Başkasına güvenmek yerine çalışmayı, evi geçindirmeyi ve büyükanneme bakmayı tercih ettim." Henry'ye utangaç bir şekilde baktı. "Birkaç yıl önce, otelin resepsiyonuna koşan bir adam Henry Smith'in müsait olup olmadığını sordu, sonra hemen başını iki yana sallayıp 'Hayır, üzgünüm, adı Darius Farid,' dedi. Misafir dışarıdaydı ama mesajlarını almaya geldiğinde, yanımda taşıdığım gazete fotoğrafından onu tanıdım. Yüzleriniz ve isimleriniz ilk gördüğümden beri beynime kazınmıştı ve onun aynı adam olduğunu biliyordum. *Sizin* de aynı adam olduğunuzu biliyordum."

"O günü hatırlıyorum," dedi Henry.

"Bunca zaman sonra hayatta olduğuna inanamıyordum. Ama dikkatin dağınıktı ve yanında bir kadın vardı, sana baba diyordu. Siz lobide tartışırken sizi izledim. Çok kötü bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum."

"O, Mona'ydı, diğer kızım. Senin üvey kız kardeşin."

"O sırada yaklaşmamın doğru olmayacağını düşündüm. Kızın birkaç saat sonra çıkış yapmak için resepsiyona geldiğinde onu kenara çektim ve benim de onun babasının kızı olduğuma inandığımı söyledim. Gemi kazasını anlatmaya çalıştım ama telaşlanmıştım, bu yüzden kulağa çılgınca gelmiş olmalı. Bana güldü, eğer onu rahat bırakmazsam müdüre onu ve ailesini taciz ettiğimi bildireceğini söyledi. Muhtemelen her şeyi yanlış yaptım, şimdi anlıyorum." Fatıma bu anıyı hatırlayınca alnını kırıştırdı. "Hızla çıkıp gitti."

"Tipik Mona işte," dedi Henry, yüzünde acı dolu bir ifadeyle.

"O zamanlar ailem hâlâ hayattaydı ve onlara zarar vermemek ya da başımı belaya sokmamak için bunu unutmaya karar verdim." Charlotte'a baktı. "Birkaç yıl sonra da sen ortaya çıktın."

"Beni de tanıdın mı?" diye sordu Charlotte.

"Evet. Hemen. Gemi kazasından sonra gazeteler seni Charlotte Smith –kızlık soyadı Cross– olarak yazdı. Bana adını ve Met Müzesi'nde çalıştığını söyledikten sonra sen olduğunu anladım."

"İlk geldiğimizde bize bu kadar çok soru sormanın sebebi demek buydu," dedi Charlotte. "Sanki gümrükten tekrar geçiyormuşuz gibi hissettim. O gün değilse bile, ayrılmadan önce neden bir şey söylemedin?"

"Denedi," diye yanıtladı Annie. Fatıma'ya döndü. "Beni dışarı çıkarıp fotoğraf makinesi dükkânına giden yolu gösterdin ve konuşmaya hevesli görünüyordun. Beni Charlotte'un kızı sandığını hatırlıyorum."

"Seni onun kızı, belki de torunu sandım."

"Fikir hoşuma gittiği için seni düzeltmedim. Sana yanlış bir izlenim verdiysem veya bir şekilde cesaretini kırdıysam özür dilerim."

"Sadece bu değildi. Bayan Cross çok dalgın, çok üzgün görünüyordu ve diğer kızın nasıl tepki verdiğini gördükten sonra, bir daha reddedilmemenin daha iyi olacağına karar verdim. Gerçeği bilmemeyi tercih ederdim."

Bunların hepsi çok resmiydi, doğallıktan çok yoksundu. Charlotte çığlık atmak, zıplamak ve dağlara tepelere kızını bulduğunu haykırmak istiyordu. Çok farklı hayatlar yaşamışlardı ama en ilkel düzeyde birbirlerine bağlıydılar.

"Sizi böyle tanıdım, peki ya siz beni nasıl buldunuz?" diye sordu Fatıma.

"Annie çözdü," dedi Henry.

Annie omzunu silkti. "Mona, bize senin 'tam burnumuzun dibinde' olduğunu ve bize senin nerede olduğunu söylediğinde bizim için 'cehennemin dibinde çok, çok soğuk bir gün' olacağını söyledi. Bizim Luksor'a geldiğimizi, senin de arkeologların kaldığı bilinen Winter Palace Hotel'de çalıştığını biliyordu. Otelin ismiyle bir kelime oyunu yapmıştı. Mona, muhtemelen yollarımızın kesiştiğini doğru tahmin etmişti."

"Peki, başka bir çalışan değil de benim olduğumu nasıl anladın?"

"Saçından."

Fatıma kafası karışmış bir şekilde başörtüsüne dokundu.

"O gün otelin merdivenlerindeyken başörtün rüzgârdan açıldı ve beyaz saç tutamını fark ettim," dedi Annie. "Ama Henry, Charlotte'un beyaz saç tutamının kalıtsal olduğunu söyleyince -annesinde de vardı- ikisi arasında bağlantı kurarak senin kim olduğunu anladım."

Fatıma yavaşça başörtüsünü açıp çıkardı. Bu hareket çocuksu ve güven doluydu. Saçları gür ve parlaktı, Charlotte'unkiyle aynı renkte, koyu kahverengi bir tonda sırtının yarısına kadar iniyordu.

Ayrıca tıpkı Charlotte gibi, sağ şakağından gümüş bir şelale gibi beyaz bir tutam akıyordu.

Charlotte ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi kaldırarak Fatıma'nın saçlarına hafifçe dokundu. "Seni bu kadar uzun süre kaybettiğimiz için üzgünüm. Seni çok özledim."

Fatıma'nın gözleri yaşlarla doldu. Birbirlerinin omuzlarında ağlarken Charlotte, kızını sımsıkı sardı. Fatıma nefesini tuttu ama görünen o ki daha fazla ağlamak içindi. İncindiğinde Fatıma'yı teselli edemediği veya zaferlerine ortak olamadığı tüm yıllar için ağladılar. Kayıpları düşünerek geçirdikleri tüm doğum günleri ve daha fazla acı çekmemek için yaptıkları seçimler için.

Birbiri ardına kayıp yıllar.

Henry ayağa kalktı ve yanlarına gelip kollarını ikisine de doladı.

Charlotte hayatının büyük bir bölümünde, başka bir kayıp yaşamamak için başkalarının ona yaklaşmasını engellemişti. Ancak yakın zamanda, bunun aslında acısını artırdığını ve başkalarıyla etkileşime girerek gerçek benliğini ortaya koy-

manın, daha önce yaşananlara karşı nazik bir tampon görevi gördüğünü ve acının katlanılmaz hale gelmesini engellediğini anlamıştı. Geçmişin acısını yok etmeden onarmanın tek yolu buydu.

Ama geçmişinin kara bulutları dağılmıştı. Kızı hayattaydı. Kaybedilen onca yılın yerini hiçbir şey dolduramasa da birbirlerini tanıyıp anlamaları için önlerinde uzun yıllar olacaktı.

Annie, elinde iki dal yaseminle yanlarına geldi ve birini Charlotte'a, diğerini Fatıma'ya uzaratarak, "Birbirinizi bulduğunuza sevindim," dedi.

Charlotte, dalını Annie'nin kulağının arkasına koydu. "Ben *seni* de bulduğuma sevindim."

Charlotte uzun zamandır kendini eksik ve bilinmez, yanlış anlaşılmış ve zarar görmüş hissediyordu; tıpkı Gök Mavisi Kraliçe ve Hathorkare gibi. Pek çok soru cevapsız kalmıştı. Şimdi Hathorkare kuvvetli ve hayranlık duyulan bir güç kadını olarak tarihteki hak ettiği yeri almak üzereydi ve yeniden keşfedilen Gök Mavisi Kraliçe, Mısır Müzesi'ne insanları akın akın çekiyordu, müzenin hazinesini önemli ölçüde artırdığından bahsetmeye gerek bile yoktu.

Charlotte sonunda bir bütün hale gelmişti. Gerçeği biliyordu ve sessizce Hathorkare'nin anısını onurlandırmaya, kızını yeniden bulmayı kutlamaya ve geri kalan günlerini Mısır'da kadim firavunların fısıltıları ve yeni hayatında sevdiklerinin neşeli kahkahaları arasında geçirmeye yemin etti.

-SON-

YAZARIN NOTU

Antik Mısır tarihi hayranları, Çalınan Kraliçe'deki Hathorkare'nin ilham kaynağının firavun Hatşepsut olduğunu kolayca fark edeceklerdir. Olay örgüsü kısıtlamaları nedeniyle tarihleri ve mekânları değiştirmek zorundaydım, bunun yerine On Sekizinci Hanedan döneminde Mısır'ı yöneten kadın firavunun kurgusal bir versiyonunu yarattım. Aynı şekilde I. ve II. Saukemet, II ve III. Tutmosis'in kurgusal versiyonlarıdır.

Hatşepsut'un hikâyesinin gerçekleri şöyle: 1903'te İngiliz arkeolog Howard Carter, Krallar Vadisi'ndeki KV60 numaralı mezarda iki mumya buldu ve bunlardan birinin sol kolu bükülmüştü; bu da kraliyetin bir işaretiydi. Mısırbilimci Elizabeth Thomas, 1960'larda bunun Hatşepsut olabileceğini öne süren ilk kişilerden biriydi.

Met Müzesi kataloğunun ilk baskılarında, halefinin Hatşepsut'un yüzünü silmesine dayanarak, Hatşepsut'tan "kibirli, hırslı ve vicdansız bir kadın" olarak bahsediliyordu. Ancak, 1966'da Charles F. Nims, *Mısır Dili ve Arkeolojisi Dergisi*'nde yıkım ve silmelerin zamanlamasını sorgulayan ve romanda bahsedilen bazı nedenleri öne süren bir makale yayınladı.

2007 yılında Mısırlı arkeolog Zahi Hawass, KV60'taki mumyaları ve Hatşepsut'un kartuşuyla işaretlenmiş bir kanopik kutuyu (içinde Hatşepsut'un iç organları ve bir kökü ol-

mayan azı dişi bulunuyordu) bir BT tarayıcısından geçirdi ve bükülmüş kollu mumyanın, şu anda Kahire'deki Mısır Medeniyeti Ulusal Müzesi'nde sergilenen Hatşepsut'a ait olduğunu ilan etti.

Hatşepsut hakkında daha fazla bilgi edinmek için Catharine H. Roehrig'in Renée Dreyfus ve Cathleen A. Keller ile birlikte editörlüğünü yaptığı *Hatshepsut: From Queen to Pharaoh* adlı Met sergi kataloğunu okumanızı öneririm.

Charlotte'un Mısır'daki ilk deneyimlerinin çoğu, Lynne Olson'ın *"Empress of the Nile: The Daredevil Archaeologist Who Saved Egypt's Ancient Temples from Destruction"* adlı muhteşem biyografisine konu olan ünlü Fransız kadın arkeolog Christiane Desroches-Noblecourt'tan esinlenilmiştir. Harika bir okuma deneyimi.

Gök Mavisi Kraliçe heykeli, muhtemelen Nefertiti, Kiya veya Meritaten'den esinlenerek yapılmış olan Kraliçenin Yüzünün Parçası adlı Met antik eserine dayanmaktadır. Sarı jasper taşından yontulmuş olan bu eser, büyüleyici bir güzelliğe sahiptir ve hiçbir zaman çalınmamış, kökeni de sorgulanmamıştır. Kitaptaki hırsızlık olayı, 1979'da Met'te meydana gelen ve bir hırsızın Yunan ve Roma galerilerindeki bir kaideden 2.500 yıllık bir mermer başı çekip aldığı bir olaydan esinlenilmiştir. Neyse ki mermer baş, bir haftadan kısa bir süre sonra Büyük Merkez Terminali'ndeki bir dolaptan çıkarılmıştır.

Romanda bahsi geçen Ma'at örgütü tamamen kurgusaldır. Öte yandan Teb Haritalama Projesi oldukça gerçektir ve 1978 yılında Dr. Kent Weeks tarafından kurulduğundan bu yana, antik firavunların kutsal alanlarını koruma ve inceleme misyonuyla bilim insanları, turistler ve eğitimciler için önemli bir

kaynak haline gelmiştir, aynı zamanda bunları halka açık tutmaktadır.

Met Müzesi personeli, bu kitap için araştırma yaparken bana ayırdıkları zaman ve uzmanlıklarıyla inanılmaz derecede cömert davrandılar. Konu ve karakterler tamamen kurgusal olsa da okuyucuların Hatşepsut'un benzerliklerini arayacaklarını, Kraliçe Yüzü Parçası heykelinin önünde oyalanacaklarını ve *Çalınan Kraliçe*'nin ardındaki ilhamı takdir etmek için bu ikonik New York kurumunun birçok galerisini gezeceklerini umuyorum. Neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz...

Son olarak, Met Gala'da 1978'de konuklar için kırmızı halı yoktu, ancak görüntü o kadar ikonik ki romana eklemeden duramadım.

Daha Fazla Okuma Önerisi

All the Beauty in the World: The Metropolitan Museum of Art and Me, Patrick Bringley

Diana Vreeland: Bon Mots: Words of Wisdom from the Empress of Fashion, ed. Alexander Vreeland, çiz. Luke Edward Hall

D.V., Diana Vreeland

Egypt's Golden Couple: When Akhenaten and Nefertiti Were Gods on Earth, John Darnell ve Çolleen Darnell

Empress of Fashion: A Life of Diana Vreeland, Amanda Mackenzie Stuart

Empress of the Nile: The Daredevil Archaeologist Who Saved Egypt's Ancient Temples from Destruction, Lynne Olson

Hatshepsut: From Queen to Pharaoh, ed. Catharine H. Roehrig ile Renée Dreyfus ve Cathleen A. Keller

Making the Mummies Dance: Inside the Metropolitan Museum of Art, Thomas Hoving

Metropolitan Stories: A Novel, Christine Coulson

Rogues' Gallery: The Secret History of the Moguls and the Money That Made the Metropolitan Museum, Michael Gross

Stealing the Show: A History of Art and Crime in Six Thefts, John Barelli ile Zachary Schisgal

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

TEŞEKKÜRLER

Çalınan Kraliçe'yi araştırırken ve yazarken bu hikâyeye zamanlarını ayıran ve uzmanlıklarını sunan Met Müzesi ile bağlantılı birkaç harika insanla tanıştığım için inanılmaz derecede şanslıydım. Bunlar arasında Ken Weine, Patrick Bringley, Adela Oppenheim, Alexandra Fizer, Seth Zimiles, Anna Serotta, Annie Bailis, Nancy Chilton, Dina Sheridan Grant, Jeff L. Rosenheim, Elizabeth L. Block ve Christine Coulson yer alıyor.

Bu kitabın yazımında etkili olan diğer kişiler arasında Lynne Olson, Kent R. Weeks, Colleen Darnell, Sree Sreenivasan, Anne Seelbach, Heather Hornbeck, Jenny Bruce, Jennifer Quinlan, Lynda Cohen Loigman, Andrew Alpern, Nikki Slota-Terry, Michael Rubenstein, Robert Causer ve Sherif Samy bulunmaktadır. Herhangi bir hata bana aittir.

Arkamda Stefanie Lieberman, Molly Steinblatt ve Adam Hobbins'den oluşan güçlü üçlüye sahip olduğum için şanslıyım ve Dutton'daki tüm ekibe minnettarım: harika editörüm Lindsey Rose, Christine Ball, John Parsley, Ivan Held, Allison Dobson, Amanda Walker, Stephanie Cooper, Alice Dalrymple, Sarah Thegeby, Nicole Jarvis, Diamond Bridges, Caroline Payne, Charlotte Peters, Christopher Lin, Olga Grlic, Sarah Oberrender ve Kelly Gildea.

Ayrıca UTA'dan Olivia Fanaro ve Orly Greenberg'e, Kathleen Carter Communications'tan Kathleen Carter'a ve Authors Unbound'a teşekkürler. Elbette, burayı böylesine sıcak ve misafirperver bir topluluk haline getiren tüm kitap fenomenlerine, okuyuculara, blog yazarlarına, eleştirmenlere, kitabevi sahiplerine ve çalışanlarına kocaman bir teşekkür.

Çeşitli yardım müzayedelerinde karakter olarak isimlerini bağışlayan okuyuculara, kırmızı halıda keyifli bir yürüyüş yapmanızı umuyorum. Cömert desteğiniz için teşekkür ederim.

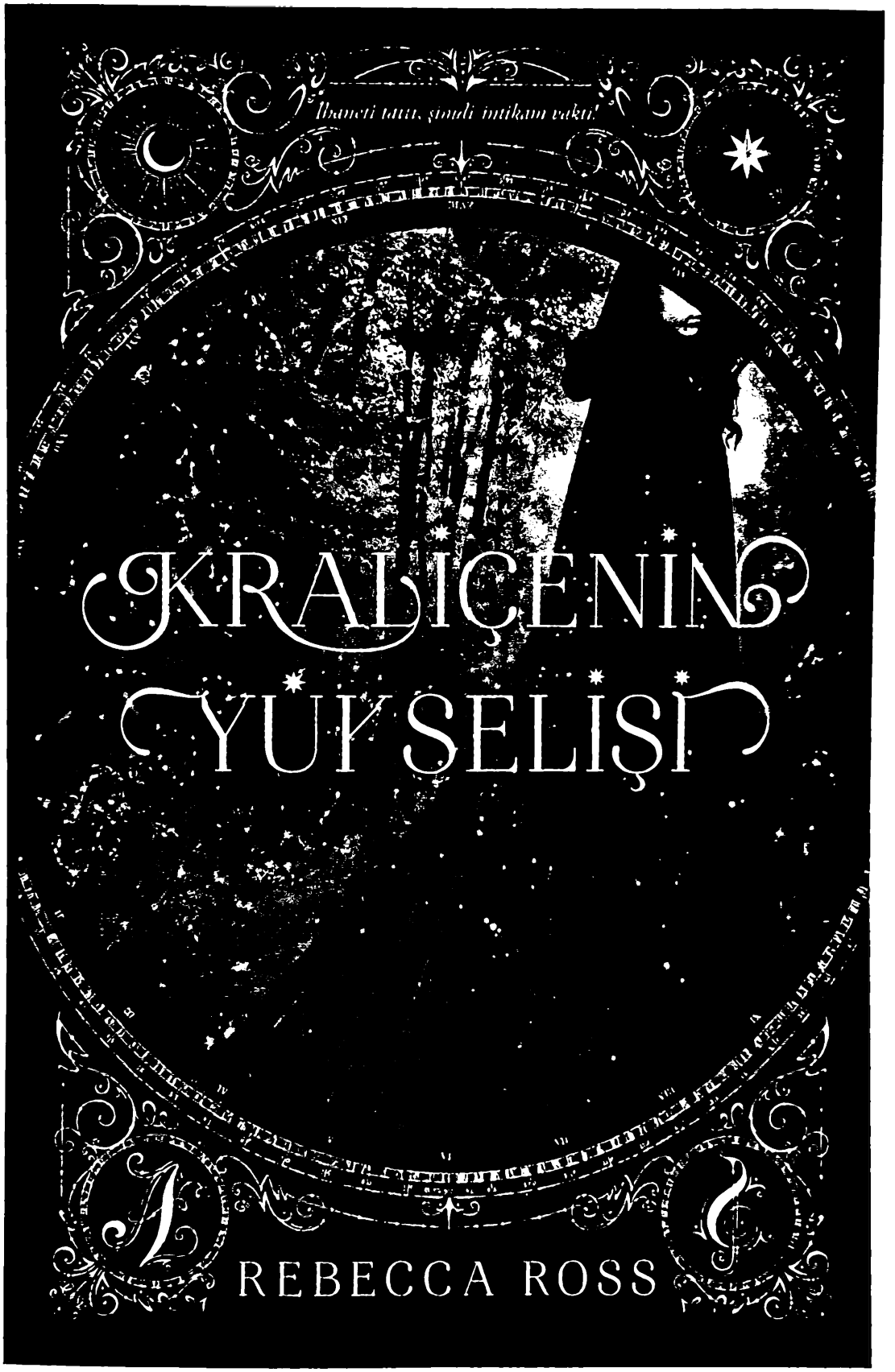
Pandemi sırasında, bir grup yazar haftalık Zoom akşamüstü buluşmalarında gülmek, kitap sohbeti yapmak ve şarap içmek için bir araya geldi. Perşembe Yazarları ekibinin bir parçası olduğum için kendimi şanslı hissediyorum: yazarlar Amy Poeppel, Lynda Cohen Loigman, Susie Orman Schnall, Nicola Harrison ve Jamie Brenner ile kitap duayeni Suzanne Leopold.

Aileme teşekkürler: Dilys, Martin, Mace, Caitlin, Erin, Alex ve Lauren. Son olarak hayatımı Greg Wands ile paylaşma şansına eriştim: Sınırsız sevgin ve ilhamın için teşekkür ederim.

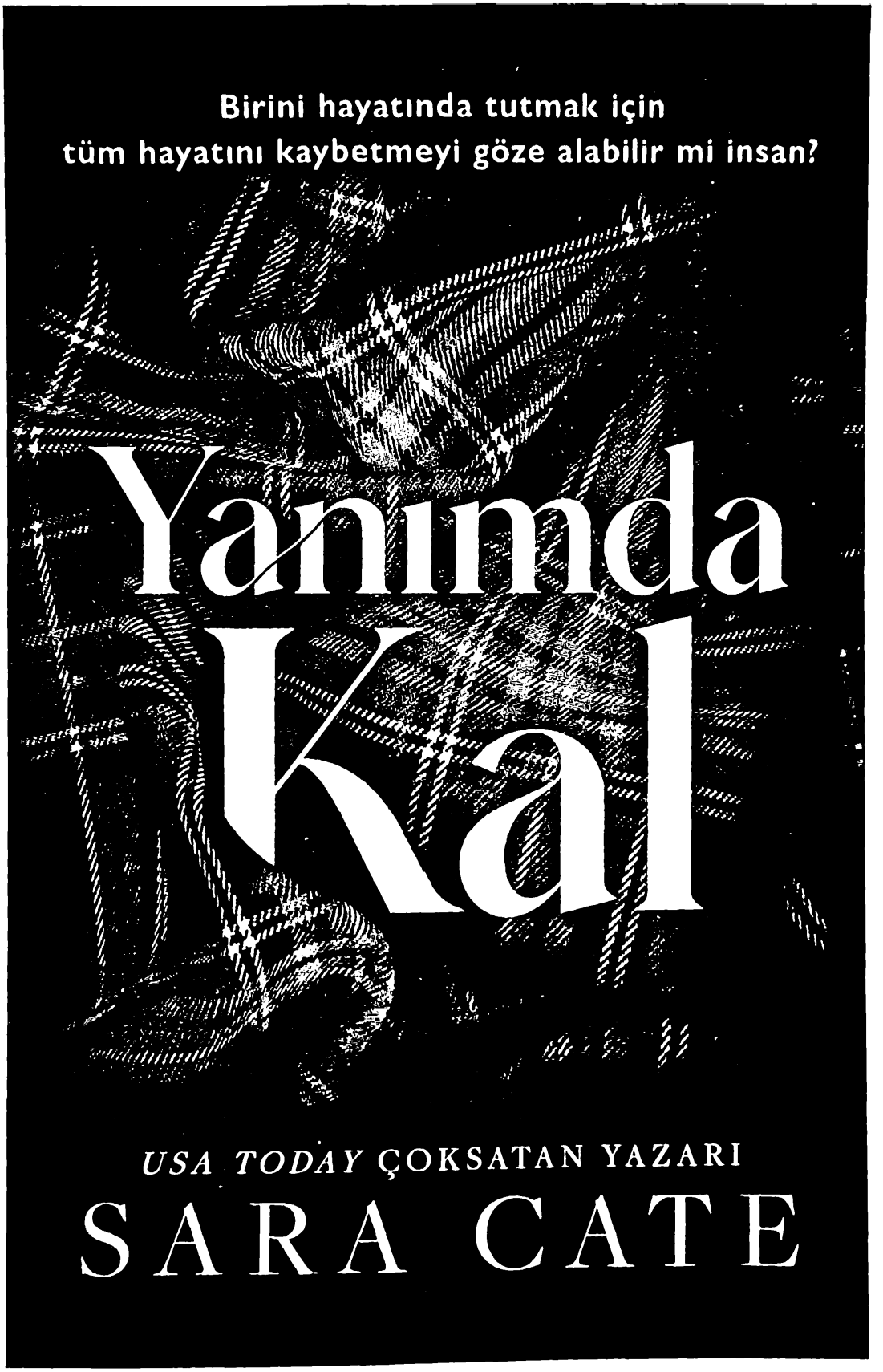
@ayisigikitap


DAISY PEARCE
DUVARLARIN
ARDINDAKI
SIR


SAPLANTI
Bir seri katilin varlığını inkâr edebilirsin.
Peki, ya ikincisi de varsa?
Harleigh Beck


İhaneti tattı, şimdi intikamı vakti.
KRALİÇENİN
YÜKSELİŞİ
REBECCA ROSS

Birini hayatında tutmak için
tüm hayatını kaybetmeyi göze alabilir mi insan?



Yanımda Kal

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

SARA CATE

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP